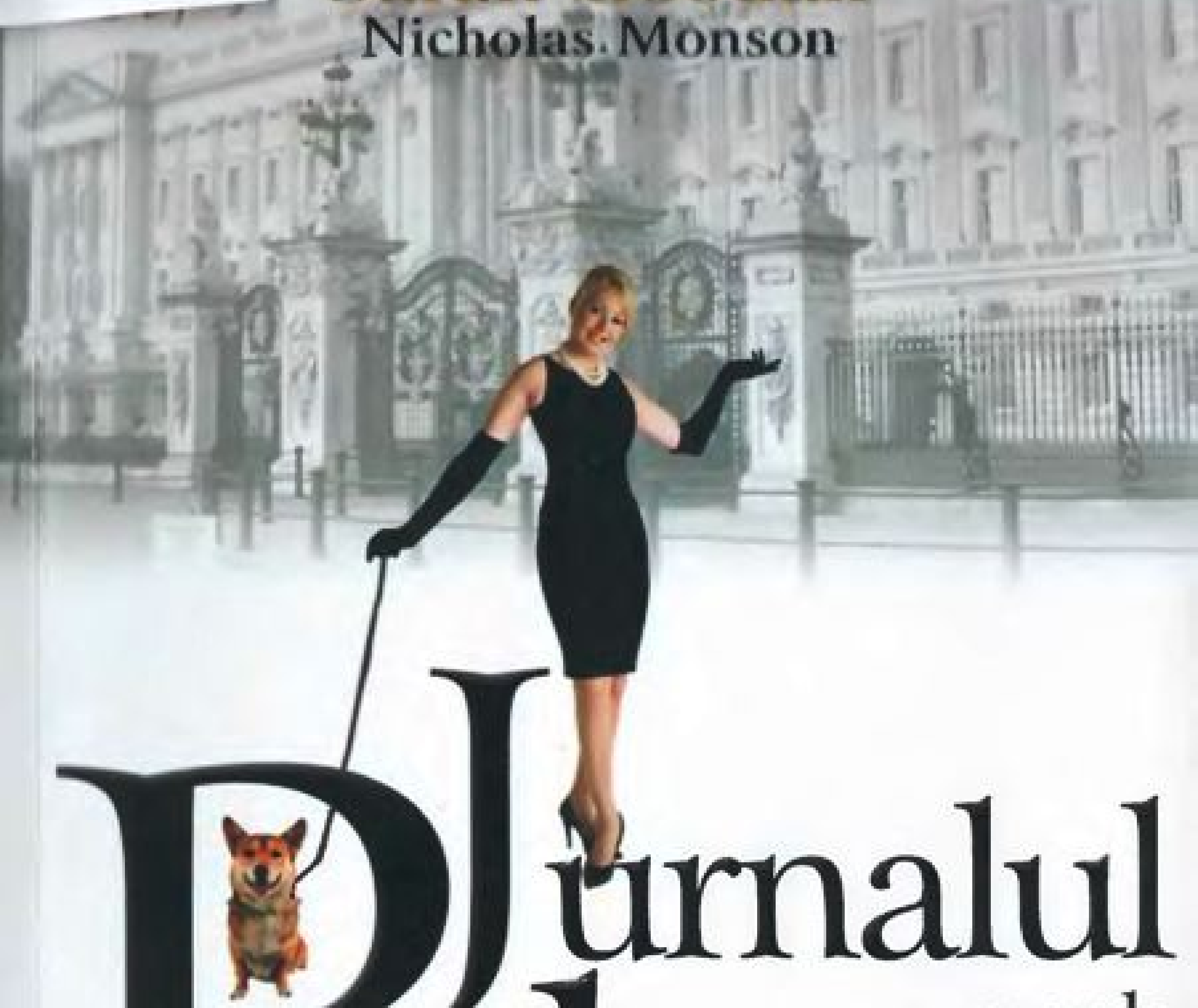
Sarah Goodall

Nicholas Monson

Jurnalul meu la Palat

O poveste adevărată despre viața din culisele Palatului

Curtea Veche

Cuprins

Jurnalul meu la Palat

Sarah Goodall

Nicholas Monson

Sarah Goodall a petrecut 12 ani lucrând ca secretară pentru Prințul Charles, din 1988 până în 2000 — perioadă în care căsătoria acestuia cu Prințesa de Wales s-a destrămat, stârnind interesul frenetic al presei de toate genurile.

Experiențele de viață pe care autoarea le-a trăit în culisele palatelor regale i-au servit drept sursă de inspirație pentru această poveste amuzantă despre viața unei tinere naive, predispusă să intre în tot felul de încurcături, ale cărei vise au devenit realitate atunci când i s-a oferit ocazia să lucreze în serviciul moștenitorului tronului.

Sarah se trezește implicată în numeroase situații delicate, atât la birou, cât și în viața personală, dar reușește să mențină o relație bună cu patronul ei, până în ziua când basmul ajunge, fără veste, la un sfârșit amar — nici măcar o ultimă și dramatică întrevedere cu Prințul Charles nu o poate salva de „securea călăului".

Jurnalul meu la Palat oferă cititorului o lectură amuzantă și captivantă, menită să-l încânte și, în egală măsură, să-i țină trează curiozitatea.

SARAH GOODALL,
NICHOLAS MONSON

JURNALUL MEU LA PALAT

O poveste adevărată despre viaţa din culisele Palatului

Traducere de GABRIELA BERNAT

Titlul original: *THE PALACE DIARIES, The True Story of Life Behind the Palace Gates*, 2006

Curtea Veche, 2006,

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2019

Această carte este, în principal, o istorisire romanţată, care are la bază viaţa, experienţele şi amintirile lui Sarah Goodall din perioada când era angajata ASR Prinţul de Wales. În unele cazuri, numele persoanelor sau locurilor, datele, ordinea desfăşurării sau detaliile evenimentelor au fost modificate din motive literare sau pentru protejarea intimităţii altor persoane.

Mamei mele şi acelor prieteni de la Palat
care m-au sprijinit în zilele mai întunecate
(voi ştiţi cine sunteţi)

Prolog
Să iertăm şi să uităm

În clipa aceasta, mă întâmpină Alteţa Sa Regală Prinţul de Wales, îmbrăcat cu un sacou model Nehru, care nu-i stă rău deloc. Fac o reverenţă. El mă întreabă ce doresc să beau. De parcă mai era nevoie să mă întrebe. Acelaşi ritual, de fiecare dată. Îmi toarnă un gin tonic cum nu se poate mai ţeapăn şi-mi întinde paharul. Privesc, pierdută, în ochii săi albaştri.

Tresar brusc. La naiba! Am iubit mereu, la nebunie, visul ăsta.

Chiar în acest moment, ilustrul nostru Prinţ este sărbătorit la New York. Iar eu, ei bine, eu mă aflu pe imperiala autobuzului nr. 9. Este ora şase şi s-a şi întunecat. În timp ce ne strecurăm spre Picadilly, întorc capul şi zăresc, în depărtare, luminile de la Palatul St. James, care parcă pâlpâie prin negura lăsată peste Green Park. Sau ochii îmi joacă feste? De câte ori mă duc cu gândul la Palat, încă mai simt cum mă străbate un frison de emoţie. Se ridică un pasager, lăsându-şi pe scaun ziarul de seară. Un gest a cărui curtoazie o apreciez. Îl ridic şi arunc o privire peste ştiri. E plin de tot felul de poveşti despre fostul meu boss, Prinţul de Wales, despre ducesa de Cornwall, care i-a devenit soţie acum şase luni şi despre voiajul lor în Statele Unite. Se presupune că această călătorie ar avea drept scop promovarea anumitor interese ale Marii Britanii. Nu, zău? Poate aveţi amabilitatea să ne oferiţi o altă explicaţie. Fiindcă acest turneu reprezintă, de fapt, marea ofensivă pe care Charles şi Camilla au pornit-o, cu intenţia de a-şi revărsa şarmul asupra americanilor, întru cucerirea inimilor acestora. Totul a fost orchestrat extrem de minuţios. Ba mai mult decât atât, ei urmează cu sfinţenie sfaturile celor mai dibaci regizori, care sunt acum, fără îndoială, ocupaţi cu manipularea jurnaliştilor mai slabi de înger. Nu am lucrat niciodată la departamentul de presă al Palatului, dar măcar atâta lucru ştiu şi eu: ar fi, probabil, exagerat să ne aşteptăm ca Statele Unite să-şi deschidă larg braţele în faţa Camillei acum, când amintirea Prinţesei Diana este, în continuare, atât de pregnantă. Devotamentul faţă de

memoria Dianei, în special în State, rămâne încă foarte aproape de religiozitate. În timp ce mulţi oameni din Marea Britanie şi-au format, deja, o imagine mai echilibrată asupra tuturor celor petrecute, alţii continuă să o vadă ca pe o sfântă păşind peste ape, o mucenică, nici mai mult, nici mai puţin, ale cărei viaţă şi fericire au fost distruse de adulterul comis de Charles cu „femeia aceea". Iar Camilla nu numai că a fost nevoită să biruie în lupta cu stigmatul care o califica drept „cealaltă femeie", dar a mai avut de înfruntat şi obstacolul pe care-l reprezenta însăşi competiţia ei cu Diana, întru adjudecarea premiului pentru farmec personal. Sigur că este nedrept să judeci oamenii doar comparându-le calităţile şi defectele fizice, dar aşa-i lumea, crudă. Mă uit la fotografiile Camillei şi, în special, la hainele pe care le-a purtat, cât timp a tot defilat încolo şi-ncoace. Cred că nu te-ai străduit degeaba, fetiţo! Dar ia să vedem, ce are presa americană de spus despre asta? Citesc relatarea, fără grabă. Vai de capul meu! Efectul reiese, în modul cel mai sugestiv, dintr-un titlu mare şi lat, din *New York Post,* care se referă la Camilla numind-o „Frump Tower"[1]. E clar că echipa care se ocupă cu relaţiile publice la Palat a dat-o în bară, rău de tot.

Cu toate acestea, măcar aici, în Marea Britanie, tonul corespondenţelor este considerabil mai blând faţă de Camilla decât era înainte de nunta din aprilie a cuplului, când căutai cu lumânarea o vorbă bună, scrisă sau rostită la adresa ei. Eu însămi mi-am vărsat focul în ceea ce o privea, vorbele mele devenind, în mod uluitor, subiect de primă pagină într-un ziar de duminică. Ajunsesem să împart pagina cu Papa, care murise cu o zi în urmă. „CAMILLA A INTERVENIT PENTRU CONCEDIEREA MEA DIN FUNCŢIA DE SECRETARĂ A PRINŢULUI CHARLES!" urla titlul.

Ştiu că în ziua aceea mi-am descărcat sufletul de multe câte se adunaseră. Îmi închipui că incidentul acesta deteriorase în mare măsură atmosfera, la micul dejun regal. Numai că de atunci mă tot gândesc la asta şi, de ce să neg, iată că am ajuns să cred că poate am fost prea aspră faţă de Camilla, dar în acele momente s-a întâmplat, pur şi simplu, ca sentimentele mele să se sincronizeze cu starea de spirit a întregii naţiuni. M-aţi

putea întreba, pe bună dreptate, de ce i-ar păsa cuiva de ce-aş putea spune eu, Sarah Goodall, o necunoscută de patruzeci de ani, despre relaţiile din familia regală? În ce măsură sunt eu competentă să fac asemenea comentarii? Şi de ce Dumnezeu părerile mele şi întreaga mea poveste ar deveni ştiri de prima pagină? Cum de s-a ajuns până aici?

În martie anul trecut, cu două săptămâni înainte de nunta lui Charles cu Camilla, luam cina cu nişte prieteni. Unul dintre invitaţi era jurnalist la un cotidian. De îndată ce a auzit că lucrasem, timp de doisprezece ani şi jumătate, la Palatul St. James şi că în debarcarea mea jucase şi Camilla un rol, au început să-i lucească ochii. Câteva zile mai târziu, dădeam un lung interviu, pentru care am încasat o sumă frumuşică. Unii au considerat că îl trădam astfel pe Prinţul de Wales. Dar atunci când dispui de un capital zero şi altceva nimic decât un venit minuscul, sincer vorbind, este chiar foarte greu să mai ai orgoliul de a refuza o asemenea ocazie. Poate că nu este nevoie să fii neapărat bogat ca să-ţi permiţi să fii mândru, dar nu strică să fii cât de cât înstărit. Numai că eu de-abia îmi puteam plăti facturile. Şi totuşi, nu m-am aşteptat deloc la toată tevatura asta cu povestea mea, apărută pe prima pagină, şi la senzaţia pe care o va face interviul meu.

Când am spus ce-am spus despre Camilla, am fost dură; între timp, după ce m-am gândit în fel şi chip, mi-am mai moderat impresiile. Trebuie să recunosc, însă, că am jucat şi eu un rol în propria mea prăbuşire. Asta-i realitatea, sunt departe de a fi perfectă. Totodată, mi-e milă de Camilla, în aceeaşi măsură în care toţi aceia care continuă să o adore pe Diana se simt datori să o urască. Numai că, în ceea ce o priveşte, Diana însăşi nu fusese, nici pe departe, vreo sfântă şi nici victima cine ştie cărei legende populare. Şi când spun asta, mă bazez pe propria-mi experienţă. Nu pun nicio clipă la îndoială calităţile remarcabile ale Dianei. Cred că este minunat faptul că şi-a folosit farmecul personal, punându-l, cu un efect considerabil, în slujba operelor de binefacere. În unele ocazii, s-a întâmplat să fiu lângă ea în momente când era plină de căldură şi amabilitate. Dar i-am văzut şi faţa cealaltă şi simt că pot spune, cu mâna pe inimă, că Prinţesa sanctificată putea fi, în egală

măsură, falsă, manipulatoare şi nemiloasă faţă de aceia care-i stăteau în cale sau de care avea chef să se debaraseze.

Nu e mai puţin adevărat că, dacă faptul de a întreţine legături extraconjugale trebuie condamnat cu severitate, atunci înspre memoria Dianei ar trebui azvârlite la fel de multe ouă stricate câte au încasat şi Charles şi Camilla. Şi nu mă refer aici doar la aventura Dianei cu ofiţerul James Hewitt. Ca să fiu sinceră, era o femeie plină de pasiune. Iar dacă vă imaginaţi că domnul căpitan Hewitt era singurul armăsar din grajdurile ei, atunci ar fi bine să vă aşteptaţi la o surpriză.

Când am citit, acum câţiva ani, că străvechea Lege a Trădării fusese abrogată, îmi amintesc că mi i-am imaginat, atunci, pe toţi foştii amanţi ai Dianei scoţând un suspin colectiv de uşurare. Să fi fost puse în aplicare prevederile acestei legi, tot ce vă pot spune e că s-ar fi adunat grămezi de capete tăiate în Turnul Londrei. Nu vreau să spun că Diana se complăcea în promiscuitate sau că era o desfrânată; spun doar că era dezinhibată şi că avea un foarte sănătos apetit sexual. Nu-i niciun păcat în asta. Eu însămi am un apetit sexual considerabil. Numai că nu e corect să-i condamni pe alţii – în cazul Dianei, pe soţul său, Prinţul Charles – pentru acte pe care chiar tu însăţi le comiţi. Prinţesele care-şi duc traiul în palate de cleştar nu s-ar cuveni să dea cu pietre.

Alte persoane, care făceau parte din anturajul Dianei, spun că suferea de tulburări mentale provocate, probabil, de divorţul părinţilor săi. Unii susţin că suferea de „schizofrenie paranoidă”, alţii că manifesta o „tulburare de natură narcisistă”. Aceste persoane se bucură de girul unor psihologi competenţi, motiv pentru care asemenea afirmaţii nu ar trebui trecute cu vederea. Un om obişnuit, aşa, ca mine, s-ar putea deci întreba: să fi fost ea, oare, cam într-o ureche? Cred că fiecare dintre noi are momente când poate părea sărit de pe fix, dar era oare Prinţesa ceva mai mult decât atât? Tot ce pot spune este că se purta, uneori, cu Prinţul Charles într-un mod de-a dreptul înspăimântător, ceea ce-l ducea, în anumite momente, în pragul disperării. Era capabilă să-şi atace până şi prietenii devotaţi sau personalul aflat în serviciul ei. Dar întrebarea rămâne:

era ea ţicnită de-a binelea, ori se comporta pur şi simplu ca o femeie parşivă şi răzgâiată, decisă să obţină tot ce dorea? Eu una o suspectez că era câte puţin din amândouă.

Întrebarea dură care se pune este dacă a fost Camilla vinovată de destrămarea căsniciei regale. Eu nu cred aşa ceva. După mintea mea, Diana adora ideea de a fi soţia Prinţului Charles. Oare de ce? Fiindcă adora ideea de a fi Prinţesă de Wales. Numai că a-ţi iubi statutul de Prinţesă de Wales nu este acelaşi lucru cu a-l iubi şi pe Prinţul de Wales, care-ţi este soţ, nu-i aşa? Ca să fiu sinceră, eu nu cred că Diana l-a iubit vreodată cu adevărat pe Prinţul Charles. Dacă-l iubea, s-ar fi purtat cu totul altfel. Dacă i-ar fi fost cu adevărat o soţie devotată (şi s-ar fi şi comportat ca atare), el ar fi ajuns să o iubească profund şi i-ar fi fost fidel. Nu-mi pot imagina că şi-ar mai fi căutat fericirea în braţele Camillei sau în ale oricărei alte femei. Ani de zile l-am studiat de aproape, ceea ce cred că-mi conferă competenţa necesară pentru a emite o asemenea judecată.

Orice ar putea crede alţii, Prinţul Charles şi Camilla formează o adevărată pereche, unită prin dragoste. În timp ce autobuzul nr. 9 avansează anevoie, ridic, mental, o cupă de şampanie. „Să iertăm şi să uităm, şi mult noroc amândurora, Alteţele Voastre Regale!”

Cobor la staţia mea, ajung la teatru şi intru pe uşa din spate. Mă lupt să încap în uniformă, care a devenit deprimant de strâmtă. Îmi notez în minte: să încep cura de slăbire, chiar de mâine! Ca să fiu sinceră, cuvintele astea mi-au servit drept mantra aproape toată viaţa. Foaierul începe să se umple de lume şi, curând, mă trezesc înconjurată de spectatorii următoarei reprezentaţii cu *Romeo şi Julieta.* Sunt nevoită să muncesc zi şi noapte, dar ce altceva poate face o fată fără bani, fără o meserie şi cu datorii cât cele ale ţărilor din Lumea a treia? În ce măsură şi pentru ce anume te pregăteşte viaţa la Palat?

O pereche elegantă mă priveşte fix. Se prea poate să-i mai fi întâlnit pe undeva, vreodată, dar nu-mi amintesc. Atât de mulţi oameni, atâtea evenimente, atât de multă vreme… Îi servesc unui turist politicos o îngheţată de vanilie şi mă fac că nu văd perechea, care nu mă scapă

din ochi. Încep să discute între ei şi să scuture din cap. Aud tot ce-şi spun – trebuie să fi fost vreun liliac într-o viaţă anterioară.

— Nu, nu se poate, mormăie el. Uimitor, totuşi, aş putea să jur că-i… zi-i pe nume… O ştii şi tu, secretara Prinţului Charles.

— Nu fi prost, îi răspunde femeia. Cum să vândă ea îngheţată aici?

Ideea asta ridicolă îi înveseleşte peste măsură şi se strecoară, încă râzând, spre locurile lor. Bărbatul se uită totuşi înapoi, fixându-mă din nou cu privirea, parcă nu e pe deplin convins. Nu mi se mişcă niciun muşchi pe figură – o şmecherie pe care am învăţat-o de la capetele încoronate. Când mă gândesc că, pe vremuri, asemenea remarci mă făceau să alerg la toaletă şi să plâng! Poate mâine seară o să-mi port Ordinul Regal Victorian, asta ca să fie siguri că sunt chiar persoana în cauză.

Începe spectacolul. Mă furişez fără zgomot înăuntru, printre spectatori, şi privesc apoi, pentru a n-şpea oară, baletul acesta minunat, emoţionant şi plin de graţie, despre îndrăgostiţii care au avut parte de cea mai tragică soartă din câte au fost pe lume. Curând, mă las furată de vrajă şi uit de tot şi de toate. Mai târziu, în aceeaşi seară, odată revenită în garsoniera din South Kensington, fac ultimele retuşuri pe manuscrisul memoriilor mele. *Voilà!* Am terminat. Acum e gata de trimis la editură.

Această poveste a vieţii mele, aşa cum a fost ea în cei doisprezece ani, cât timp m-am aflat în serviciul Curţii regale, este o istorisire plină de emoţie, cu caracter personal. M-am străduit să fiu cât se poate de sinceră şi încă mi se mai întâmplă să roşesc, atunci când recitesc unele pasaje. Dar, dacă nu eşti pregătit să spui totul, chiar aşa cum s-a petrecut în realitate, atunci la ce bun să te mai apuci să povesteşti, nu?

Este de la sine înţeles că, acolo unde puteau apărea unele situaţii jenante, am schimbat anumite nume, pentru a-mi proteja prietenii şi foştii colegi. Alte personaje sunt fictive şi, după cum insistă avocaţii mei să precizez, nu există nicio asemănare între acestea şi orice alte persoane, în viaţă sau decedate. Cât despre aceia pe care i-am menţionat cu numele lor reale, cum ar fi foştii mei iubiţi, sunt încredinţată că nu se vor simţi

ofensaţi. Încă îl mai ador pe fostul meu patron, Prinţul Charles şi, în ciuda insinuărilor pe care le-am tot auzit şi citit în tot acest răstimp, nimic din toate astea (şi dumneavoastră ştiţi precis la ce mă refer) nu s-a întâmplat între noi doi.

Mi-am revenit şi după cele petrecute între Camilla şi mine. Oricum ar fi ea în alte privinţe, este loială şi afectuoasă, ceea ce face din ea un sprijin ideal pentru un viitor rege sensibil, plin de gentileţe şi de bune intenţii.

Acestea fiind spuse, care a fost, totuşi, motivul pentru care m-am apucat de scris? Un prim răspuns: sper să câştig nişte bani, de care am atâta nevoie. Să fie un păcat atât de mare? Al doilea: sper să vă placă mult povestea mea despre cei doisprezece ani petrecuţi dincolo de uşile închise ale reşedinţei regale. În ceea ce mă priveşte, anii aceia mi-au plăcut enorm… după cum veţi vedea în cele ce urmează.

Zborul spre Lună

Începutul lunii mai, 1988

Povestea mea începe într-un apartament de modă veche, cu două dormitoare, din cartierul Fulham. Situat mai exact pe Buer Road 30, care porneşte din New Kings Road, pe lângă Podul Putney. Pe Buer Road se află câteva şiruri de case monotone în stil edwardian, pe care doar aleea cu copaci frumoşi le mai salvează din punct de vedere estetic. Am 24 de ani şi lucrez ca secretară la o selectă casă de licitaţii, din West End. Dacă n-aş fi fugit de la Colegiul regal de studii agricole din Cirencester, acum aş fi fost topograf autorizat. Dar aveam, pe atunci, mari probleme sentimentale. Să mă mărit sau să nu mă mărit, aceasta era întrebarea. Dar să devin nevastă de fermier nu era, nicidecum, răspunsul.

Este duminică seara. Mă mişc alene şi fără rost prin casă, reflectând la motivele de anxietate tipice pentru o fată tânără, care trăieşte la oraş: iubitul meu, Merlin (aaah!), problemele de greutate corporală şi, lucrul cel mai important, următoarea petrecere la care sunt invitată. Chiar peste drum, se află casa fiului prinţesei Margaret, chipeşul viconte Linley, un designer de mobilier trendy. Nu mă pot abţine şi depărtez perdelele. Zăresc silueta vicontelui şi pe aceea a lui Susannah Constantine, iubita sa cea blondă şi sexy. Cine s-ar fi gândit atunci că Susannah va avea o asemenea ascensiune rapidă, acoperindu-se de glorie în televiziune, în calitate de „cealaltă jumătate" a lui Trinny Woodall, împreună cu care făcea un fel de cronică a vestimentaţiei starurilor?

Sinceră să fiu, până şi puţinul pe care l-am putut eu întrezări – David şi Susannah hârjonindu-se şi pupându-se sau făcând şi alte lucruri pe care nu se cade să le divulg aici – m-a făcut geloasă. Of, Doamne, să fie chestiile astea la modă acum, ori ce se întâmplă acolo? Adesea, îl văd dimineaţa pe tânărul şi scorţosul viconte, în maşina sa break neagră, elegantă, cu literele HMO înscrise pe placa de înmatriculare. Oare ce-o mai fi însemnând şi HMO? Vreo pecete aplicată urmaşilor Majestăţii Sale? Suspin. Unele fete au adunat tot norocul din lume.

Cam asta făceam atunci. Zgomotul de fond este asigurat de pufăitul maşinii de spălat, în timp ce George Michael şi Wham! îmi fac serenade mai din apropiere. Răsfoiesc un număr din *Hello,* în timp ce-mi aplic un strat de lac de unghii purpuriu – o nuanţă nouă şi îndrăzneaţă – şi dau gata o sticlă de Chardonnay rece ca gheaţa, când sună telefonul. E mami, din îndepărtatul şi ruralul district Shropshire, unde subsemnata şi-a petrecut anii inocenţi ai copilăriei. Mami îşi reclamă dreptul la raportul săptămânal din partea fiicei sale unice şi nesăbuite şi este de la sine înţeles că va găsi, până la urmă, ceva care s-o facă să-şi iasă din sărite, aşa cum fac toate mamele.

Parez cu dibăcie întrebarea despre Merlin, apoi mami mă întreabă dacă am auzit zvonurile despre Prinţul Charles şi Prinţesa Diana, care au început să circule pe traseul cocktailurilor la care semnează condica de prezenţă.

— Care zvonuri? o întreb eu.

— Despre necazurile lor, rosteşte ea, cam ca Oracolul din Delphi.

— Ce necazuri, mami?

Pauză.

— Necazuri, repetă ea.

E clar, nu sunt demnă să mi se mai facă şi alte dezvăluiri. Oare ce-şi închipuie ea că sunt? Linia fierbinte a vreunui tabloid? Tăcerea continuă.

— De câţi ani sunt căsătoriţi, mami?

— De vreo şapte ani. Dar ce legătură are?

— Are, totul are legătură! Am auzit că toată lumea are „necazuri” după şapte ani de căsnicie.

Mami nu dă nicio atenţie comentariului meu, de un cinism cam nelalocul lui la o persoană atât de tânără.

— Este ceva trecător probabil, suspină ea.

Ce-o fi vrând să spună prin „trecător”? Se ceartă, au amanţi, sau ce? Uneori, mami poate fi teribil de agasantă.

— Şi totuşi, vor fi rege şi regină, sper să-şi rezolve problemele, rosteşte ea.

— Îmi permit să-ţi spun că puţine sunt femeile din lumea lor care nu reuşesc aşa ceva, îi răspund eu cu impertinenţă. El arată senzaţional. Puţin îmi pasă mie de urechile lui mari.

— Sarah, nu mai visa, mi-o taie mama scurt. Ai tot atâtea şanse să-l cunoşti pe Prinţul de Wales câte ai să zbori pe Lună.

Oare de ce are mama talentul ăsta, să mă facă uneori să mă simt de parcă aş avea şase ani?

Schimbă apoi subiectul cu altul, plictisitor de prozaic.

— Draga mea, trebuie neapărat să pleci de la Phillips? Phillips este un loc de muncă atât de… prestigios.

— Banii, mami! Plătesc o nimica toată. Se aşteaptă ca toţi angajaţii lor să aibă şi un venit personal. Pur şi simplu, nu pot supravieţui cu salariul pe care mi-l dau ei.

O simt abătută.

— Dar ce ai de gând să faci?

Îmi ridic ochii spre cer, exasperată.

— Dar Phillips nu este singura firmă din oraş. M-am înscris la o agenţie de plasare… cum îi zice… Bernadette din Bond Street[2]… Da, ştiu, sună ca o agenţie de call girls din West End. Şi bineînţeles, mami, sunt sigură că nu mă ademeneşte nimeni ca să mă vândă pe piaţa de sclave albe… Gata, mami! Bernadette e o drăguţă… Ce fel de slujbă? A, una plicticoasă, fără îndoială. Am să sfârşesc, probabil, dându-mi duhul în serviciul vreunui mahăr plicticos, în cine ştie ce bloc turn deprimant din City, dar măcar ştiu c-am să câştig o leafă din care să pot trăi.

— Păi eu ţi-am spus să nu renunţi la cursurile de îmbunătăţiri funciare, rosteşte ea, apăsat.

Privesc iar în tavan.

— Da, mami, ştiu că am greşit.

Mă gândesc cu nostalgie la plecarea precipitată din Cirencester. Motivul: certurile prosteşti cu fostul meu iubit, Andy cel adorabil. Dragul de Andy, atât de încântător şi ah! o partidă atât de bună: fiul cel mai mic al – nici mai mult, nici mai puţin – măreţului conte Ferrers[3], stea strălucitoare de pe firmamentul Camerei Lorzilor. La naiba, dacă aş fi jucat jocul după alte reguli, acum puteam fi onorabila d-nă Andrew Shirley!

Şi toate certurile alea! Pentru ce oare ne tot luam la harţă? Cât de prosteşti mi se par acum, când mă

gândesc la ele, peste ani! Şi care de ce m-au apucat istericalele, de-am renunţat la diplomă şi am şters-o la Londra? A meritat să fac toate astea pentru Merlin? Oh, daaaa, Merlin Hutchings, un gentleman, avocat în Piccadilly, cu maşină roşie, sport şi cu un apartament şic în Cheyne Walk. Dar sincer vorbind, există vreo fată care să fi rezistat tentaţiei de a avea o aventură cu Merlin?

Dădaca mea interioară mă dojeneşte: „Trebuia să rezişti tu. Uite că aventura asta cu Merlin te-a costat relaţia cu Andy.” Dădaca asta a mea interioară are dreptate. Trebuie să recunosc: în momentul ăsta, aş fi preferat să fiu cu Andy.

A doua zi, iau autobuzul spre Phillips, o casă de licitaţii, pentru aceia dintre dumneavoastră care nu ştiţi, nu chiar de rangul lui Sotheby’s sau Christie’s, dar încă un bastion al persoanelor de viţă nobilă, o instituţie eficientă în sensul că-ţi oferă posibilitatea de a te debarasa de tot soiul de obiecte vechi, şi o preacăutată prăvălie cu de toate, care le permite englezilor cu sânge albastru să-şi achite obligaţiile faţă de Fisc.

Cobor din autobuz la Green Park şi o iau agale în sus, pe New Bond Street. La capătul ei, cotesc pe Blenheim Street şi ajung în faţa firmei patronilor mei, o casă clădită prin 1930, de culoarea smântânii murdare. Intru în clădire pe uşa de un albastru închis şi sunt întâmpinată ca de obicei, cu un salut, de voiosul portar, originar de prin periferiile Londrei. Trec de biroul micuţ al lui Paul Gillan, care ne urmăreşte scrupulos pe toţi, ca să fie sigur că venim la timp. În ceea ce mă priveşte, aici „la timp” e cam cu noaptea-n cap – ora 8.30! Dacă am fi o întreprindere comercială din City, aş mai înţelege, dar noi suntem o echipă de specialişti, experţi în evaluarea obiectelor vechi de artă. De ce să fim noi obligaţi să ne prezentăm la serviciu la ora când oamenii civilizaţi abia termină micul dejun? De ce?

Această regulă a punctualităţii ni se aplică tuturor, de la directori în jos. I se aplică până şi surorii fostului meu iubit, Andy, care, fiind fiică de conte este totuşi o lady cu drepturi depline. Ar fi fost de aşteptat o excepţie, o concesie, un semn de indulgenţă, ceva, în ceea ce-i priveşte pe membrii aristocraţiei. Ţi-ai găsit!

Dacă nu apari până la 8.30, ai dat de bucluc, oricine-ai fi!

Acesta este, însă, singurul dezavantaj. Altfel, cel mai minunat lucru de aici este vânzarea care are loc o dată pe lună, în Sala Verde. Tuturor le-am vândut pontul ăsta. În mare, este vorba despre scoaterea la vânzare a obiectelor de duzină pe care le primim şi care nu au cine ştie ce mare valoare financiară. Jumătate din prietenii mei şi-au mobilat deja locuinţele, graţie vânzărilor din Sala Verde. Nu mai departe decât săptămâna trecută, prietena mea, Druscilla, şi-a cumpărat două scrinuri, un covor persan ţesut de mână, o bibliotecă, două litografii cu cerbi din Highland şi o canapea Chesterfield din piele. Cât a dat pe ele? 270 de lire. Nu-i rău, nu?

Aşa e, Phillips e un loc de muncă deosebit de agreabil, recunosc eu cu un suspin. Numai că trebuie să fiu realistă. Nu-mi pot permite luxul de a lucra aici toată viaţa. Mi s-a propus să mă transfer din postul de secretară şi să mă specializez în cataloage; este tentant, nimic de zis, dar cum această propunere nu este însoţită şi de o creştere corespunzătoare a salariului, iubiţii mei patroni au rămas cu propunerea. Cine poate supravieţui cu un salariu săptămânal de 196 lire în mână? Cu banii ăştia, tot ce-mi pot plăti sunt cheltuielile de bază: biletele de autobuz (8 lire), chiria şi partea mea din cheltuielile comune (60 lire), telefonul (15 lire), electricitatea, apa şi gazele (17 lire), mâncarea şi băutura (25 lire). Dar hainele, pantofii, fardurile, medicamentele şi câte o seară în oraş, din când în când? Nu mai pot să stau mereu cu mâna întinsă la mama şi la tata.

În pauza de prânz, dau o fugă până la agenţia de plasare, ca să văd dacă au ceva să-mi propună.

— A, bine c-ai apărut, îmi spune Bernadette, bruneta atrăgătoare, între două vârste, care pare să se intereseze cu amabilitate de viitorul meu. Speram c-ai să treci pe-aici. Te-am propus pentru un post care te-ar putea interesa. Cu puţin timp în urmă, le-am trimis datele tale personale şi tocmai m-au sunat să-mi spună că ar dori să te vadă – astăzi, dacă se poate.

— Plătesc bine? întreb eu, plină de speranţă.

— Mai bine decât câştigi acum.

— Mai bine cu cât?
— Cam 2.680 lire pe an – mai bine, nu?
— În concluzie, cât aş avea net pe săptămână?
Bernadette face nişte socoteli pe spatele unui plic.
— 237 lire pe săptămână.
Aşa da, este mult mai bine. Hei, am să-mi pot cumpăra un dres în plus. Mă gândesc, cu tristeţe, că numai dacă eşti o femeie ambiţioasă poţi ajunge mai sus, în viaţă. Mie mi-ar trebui un post în City. Cine ştie, poate cuceresc într-o zi citadela finanţelor! Tocmai mă pregătesc să spun că aş vrea o slujbă pe undeva, la vreo bancă, unde să pot câştiga un salariu cu care să-mi pot cumpăra mai mult decât o rochie când şi când, dar nu-mi pot reprima curiozitatea. La urma urmei, patronul doreşte să mă vadă. Ar trebui măcar să aflu cine este.
— Aşadar, despre ce post e vorba?
Bernadette mă priveşte în ochi.
— Este o slujbă la Palatul St. James. Muncă de secretariat pentru Prinţul Charles. Te interesează?
Dacă mă interesează?!? Bernadette îşi bate joc de mine, sau ce Dumnezeu?
Zece minute mai târziu, mergeam pe Old Bond Street. Să-i ia naiba de bani, să ştiu că mor de foame şi tot mă duc să lucrez la Palat! Traversez Piccadilly, cu magnificul Hotel Ritz în dreapta, merg mai departe pe St. James' Street, pe lângă Berry Brothers, negustorii de vin, apoi trec de marile cluburi pentru domnii din lumea bună – White's, Brooks şi Boodles – toate instalate în clădiri datând din secolul al XVIII-lea şi care au fost, odinioară, reşedinţele londoneze ale unor conţi, marchizi şi duci.
La capătul străzii, ajung la porţile în stil Tudor ale masivului Royal Palace. Doi soldaţi din gardă, înalţi şi eleganţi în uniformele lor de paradă, cu puştile pe umăr, privesc fix înainte, din gheretele lor de sub turnul cu ceas. În spatele lor, lângă intrare, se află o barieră a poliţiei. Bernadette e uluitoare – înfricoşătorul ofiţer de poliţie îmi ştie deja numele! Poliţistul „Spaimă” mă dotează apoi cu un permis de vizitator, după care înaintez pe pavajul din piatră al Curţii Stindardului, înainte de a face primii paşi, timizi, dincolo de portalurile interioare.

Holul de la intrare, răcoros, este pardosit cu lespezi de piatră a căror patină, veche de secole, are o strălucire aparte. O recepţioneră mă roagă să aştept în Camera Chinezească, după care intru într-o încăpere frumoasă, decorată în stil chinezesc şi în care sunt expuse, pe toţi pereţii, ilustraţii delicate, înfăţişând o Chină romantică a vremurilor de demult – ţărani bărboşi, încovoiaţi, trăgând după ei nişte cărucioare, pe drumuri ce şerpuiesc, pitoresc, într-un peisaj campestru. Mă întreb dacă sunt doar rodul fanteziei celor care pictează şi cutiile cu bomboane de ciocolată, ori chiar descrieri fidele ale unei epoci demult apuse. Mă simt înconjurată de atmosfera anticului Imperiu magic. Observ că mobila frumos sculptată este Chippendale chinezesc. Constat că anul petrecut la Phillips nu a fost cu totul irosit.

Mă aşez, tot minunându-mă de splendorile din jur şi stau aşa vreo zece minute, până când recepţionera bagă capul pe uşă, spunându-mi să merg la etaj, pentru interviu. Of, Doamne! Am oare emoţii, sau ce-i cu mine? Păşesc în sus pe scări, trecând pe lângă o fabuloasă pictură de mari dimensiuni, reprezentând încoronarea regelui George al VI-lea, tatăl iubitei noastre regine Elisabeta. Brusc, îmi vine în minte un gând care-mi provoacă panică: ce-ar fi ca însuşi Prinţul Charles să mă primească la interviu? Dumnezeule, dacă se află cumva în cameră, fie chiar şi ocupat cu altă treabă, jur c-am să leşin. Ar fi cumplit. Sau poate că n-ar fi. Nu şi dacă mă prăvălesc peste el. Imaginaţi-vă scena: Prinţul cu pricina legănându-mă pe mine, secretara aspirantă, leşinată în braţele sale puternice, care vibrează de atâta forţă dobândită de la crosele pe care le tot agită încolo şi-ncoace, pe terenul de polo. Mă ridică şi mă poartă, fără niciun efort, spre un fotoliu aflat în apropiere. „Să vină cineva, repede! strigă el. Aduceţi sărurile pentru leşin!” Gata, Sarah, îmi ordon. Stăpâneşte-te! Vino-ţi în fire!

Intru în birou. Sper că faţa mea nu arată, acum, decât o rece stăpânire de sine, numai bună să servească drept exemplu. Sunt condusă spre un scaun. Nu vreau să mă uit la cei ce urmează să mă interogheze, aşa că îmi arunc ochii prin cameră. Pereţii au o culoare crem, cam ca a untului murdar – aş zice că n-au mai fost zugrăviţi

de mai bine de şase ani. Pe ei atârnă tablouri în ulei, înrămate cam în dorul lelii şi cărora mă gândesc că nu le-ar strica dac-ar fi curăţate temeinic. Picturile înfăţişează Veneţia cândva, prin secolul al XVIII-lea – gondolieri pe canale, având în spate un fundal minunat, ca o pânză de decor, pe care sunt pictate palate superbe. Simt că mi se pune un nod în gât. Toate tablourile sunt de Canaletto! Îmi amintesc că am vândut un Canaletto, săptămâna trecută, cu cinci milioane de lire! Număr trei asemenea picturi în cameră şi-mi amintesc apoi că am văzut scene veneţiene şi pe coridorul de-afară. Fleacuri, numai mâzgălelile de-aici, vândute la licitaţie, ar putea hrăni întreaga Africă timp de o lună de zile.

Îmi cobor privirea. Un covor Aubusson ar fi, poate, un contrapunct binevenit la splendida colecţie de maeştri vechi. Descopăr în schimb o mochetă murdar-maronie care, dac-ar fi după mine, ar trebui înghesuită într-un container de gunoi. Zăresc apoi sistemul de îndosariere. Halal sistem! Abia reuşesc să-mi stăpânesc râsul. În locul unui şir elegant de dulapuri din metal sau lemn, tot ce văd e un morman de cutii din carton, puse ba una lângă alta, ba una peste alta. Aşa ceva, la un Palat Regal?!

Cineva tuşeşte, aşa că-mi ridic privirea. Mă înroşesc la faţă. Sper că nu m-au considerat nepoliticoasă. Zău, Sarah, eşti de-o prostie… În faţa mea se află o comisie formată din trei persoane – doi bărbaţi şi o femeie. Se prezintă. Primul este comandorul Richard Aylard[4]. El este secretarul particular asistent al Prinţului de Wales, ceea ce înseamnă, mă lămureşte el, că se ocupă de buna funcţionare a cancelariei Prinţului, mereu atât de activă. Lângă el se află un brunet şarmant, care deţine o funcţie în Ministerul de externe: nimeni altul decât secretarul particular adjunct David Wright şi care, mie uneia, îmi cam înfierbântă imaginaţia. Ultima persoană este Jenny Denman, o persoană blândă şi fermecătoare, numai că nu reuşesc să reţin cum se numeşte funcţia ei, fiindcă mintea mea este focalizată, întrutotul, asupra lui David, bărbatul de vis.

Vai mie, nici urmă de Prinţul de Wales. Dar degeaba suspin eu, că nici n-ar fi trebuit să mă aştept să fie aici. Probabil că-i prea ocupat cu operele de caritate, ori cu protestele împotriva vreunei clădiri hidoase, sau poate

cu rezolvarea „necazurilor” la care se referise mama, în mod atât de misterios.

Urmează întrebările: Ce experienţă am? Cu ce viteză bat la maşină? Pot scrie după dictare? Fac faţă lucrului în echipă? Mi-ar face plăcere să lucrez la Palat? Întrebarea asta o fi fost pusă în glumă, desigur. David Wright îmi zâmbeşte şi asta-mi dă un minunat sentiment de încredere. În liniştea care urmează, vorbeşte în şoaptă cu colegii lui. Se sfătuiesc precum juriul de la concursurile televizate. Privesc aiurea, prefăcându-mă că studiez picturile lui Canaletto cu un interes avid, academic şi cu speranţa că am aerul că şi propria mea familie ar deţine unul asemănător.

— Sarah, mi se adresează David Wright, privindu-mă serios, agenţia de plasare ne-a trimis toate datele dumitale încă de săptămâna trecută. După cum îţi poţi imagina, noi trebuie să respectăm, aici, unele cerinţe foarte stricte, legate de securitate. Sper ca asta să nu te deranjeze, dar am întreprins o verificare în ceea ce te priveşte. Noi verificăm absolut pe *toată lumea.* Aşa că ştim, în mare măsură, cam totul despre dumneata.

Simt cum mă înroşesc. Dumnezeule! N-or să mă aresteze pentru amenzile de circulaţie neplătite? Presupun că ştiu şi că am fost în pragul exmatriculării din şcoală, pentru glumele alea din dormitor, care s-au lăsat cu un tărăboi teribil. Mă simt ca ultimul dintre oameni. Situaţia e îngrozitoare. Mai am puţin şi izbucnesc în plâns.

— Felicitări! îmi spune el, făcându-mă să tresar. Ai dori să începi lucrul peste, să zicem, două săptămâni?

Sunt în pragul leşinului. Stăpâneşte-te, Sarah! Încearcă să fii calmă! Nu reuşesc.

— Păi… da! bâigui eu.

David, bărbatul de vis, continuă, pe un ton glumeţ şi prietenos:

— Trebuie să-ţi spun că ai ceva din spiritul Crăciunului, aşa cum eşti îmbrăcată acum, cu puloverul ăsta roşu şi cu fusta verde.

Doamne, Dumnezeule, ce combinaţie nefericită! Arăt ca un spiriduş! Oare or fi chiar atât de disperaţi să găsească pe cineva, mă întreb eu, sau te pomeneşti că materialul uman compatibil cu regalitatea şi pe care îl

tot caută ei se ascunde în însăşi fiinţa mea? Pur şi simplu, nu-mi vine să cred!

Părăsesc palatul nu păşind, ci plutind, legănându-mă lin, pe un nor de vată, ale cărui funii de mătase sunt trase uşurel, de nişte valeţi îmbrăcaţi în livrele, aflaţi jos, pe pământ. Pentru mine, burniţa dimprejur nu-i altceva decât strălucirea unui soare magnific. Maşinile din faţa mea, de pe St. James' Street, sunt un lung şir de caleşti poleite cu aur. Eu nu sunt îmbrăcată cu o fustă verde, ridicolă, şi un pulover roşu, ci port o mirobolantă şi vaporoasă rochie de bal. Iar bentiţa din păr este, de fapt, o diademă strălucitoare, bătută în diamante.

Privesc ameţită la soldaţii din gardă, eleganţi în tunicile lor strâmte, stacojii şi-mi zboară gândul la anumiţi bărbaţi fermecători, de la Ministerul de externe, pe care tocmai i-am cunoscut – bărbaţi curtenitori, care poartă titlul de secretari particulari şi care nici gând să îndeplinească, ei înşişi, vreo atribuţie secretarială. Privesc de jur-împrejurul curţii pietruite a acestui palat frumos, plin de comori străvechi şi mustind de misterioase tradiţii. Dumnezeule! Asta-i acum lumea mea! Şi pentru totdeauna. În aceste momente magice, mă simt cu adevărat prinţesă, una la fel de reală ca oricare altă prinţesă din familia regală.

Sfârşitul lui mai 1988

Au fost două săptămâni foarte pline, fiindcă am avut o mulţime de treburi la Phillips, după ce le-am dat preavizul. Iar ei au avut delicateţea să-mi organizeze o petrecere de rămas bun atât de reuşită! Până la urmă, am sfârşit prin a mă ameţi binişor. Ce să mai spun de mahmureala de a doua zi! Noroc că eram în weekend.

Merlin şi cu mine am decis să ne despărţim. Sincer vorbind, pasiunea se cam trezise, iar eu nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Andy, nu doar sporadic, ci tot timpul. Am fost doi ani împreună, iar eu am dat cu piciorul la tot. Şi, colac peste pupăză, are acum o iubită în Cirencester, pe care o cheamă la fel ca pe mine! N-am văzut-o niciodată, dar simt c-o urăsc. Doi ani petrecuţi alături de cineva înseamnă o grămadă de timp, cel puţin atunci când ai doar douăzeci şi patru de ani. Şi e de la sine înţeles că mami a crezut că-mi arde de glume, atunci când i-am spus despre noua mea slujbă:

— Întâi aprilie a fost acum şase săptămâni, draga mea.

Mi-a trebuit încă un minut ca s-o conving că spuneam adevărul. Asta a cam dat-o peste cap, la fel ca şi pe cei doi fraţi ai mei, dragii de ei. Cu dulceaţă în glas, mi-a spus că va vorbi ea cu tata, ca să mă ajute cu plata chiriei. Palatul mă plătea cu 20 de lire pe săptămână mai mult decât mă plătise Phillips, dar nici vorbă ca diferenţa asta să mă poată propulsa într-o confortabilă stare de solvabilitate, nu?

Iată-mă aşadar pe punctul de a păşi din nou în palat. Oare când, mă întreb eu, îl voi întâlni pe patronul meu, Alteţa Sa Regală? În dimineaţa asta? După-amiază? Ce formulă de adresare va trebui să utilizez? Să fac o reverenţă de câte ori trece? Voi fi, oare, în stare să nu leşin când se uită la mine?

La intrare, trec pe lângă un poliţist care mă salută din cap şi simt ceva, ca nişte fluturi care-mi zboară, ca nebunii, prin stomac. Se înţelege că am renunţat la costumaţia roşu cu verde, pentru un costum foarte şic, de culoare neagră, mai potrivit cu treapta superioară pe care am urcat. Nici nu putea fi vorba să-i fiu prezentată Prinţului de Wales îmbrăcată ca un spiriduş, nu-i aşa? Cu cei de la American Express am să calmez eu lucrurile mai târziu. Poliţistul îmi face semn să intru, iar recepţionera îmi înmânează o legitimaţie, care precizează că am drept de trecere în calitate „oficială”, nici mai mult, nici mai puţin. De azi înainte, pot pătrunde în palat fără bilet de intrare. Ale mele sunt cheile palatului! Sunt condusă apoi într-un birou unde Archie[5], un tip cu înfăţişare tenebroasă, mă pune să semnez că am luat cunoştinţă de Legea secretului de stat. Chestia asta n-o fi numai pentru spioni? Mă simt deodată pătrunsă de sentimentul unei uriaşe importanţe. Nu mai sunt umila aspirantă la funcţia de responsabil de catalog la o casă de licitaţii. O, nu, acum sunt o rotiţă importantă în angrenajul palatului. Îmi vine apoi o idee năstruşnică: oare ce s-ar întâmpla dacă aş spune, pur şi simplu: „Nu! Nu vreau să semnez pentru Legea secretului de stat!”? O mai fi făcut cineva, vreodată, aşa ceva?

Surprind privirea domnului „Tenebros”, în timp ce împinge formularele spre mine. Îmi mâzgălesc numele.

Adio, libertăţi frivole! Bun găsit, obligaţii oficiale faţă de Coroana Regatului Unit şi a dominioanelor sale, risipite care-ncotro! În prezent, am devenit un soldat cu un salariu mai mare, cum nu se poate mai loial palatului, un fel de Miss Moneypenny, gata să-mi slujesc stăpânul, pe Prinţul de Wales, chipeşul viitor rege al Angliei. Vor mai rosti buzele mele vreun secret, de azi înainte? Niciodată. În vecii vecilor. Căci nici şpaga nu mă va ispiti şi nici tortura nu mă va frânge. Loialitatea mea faţă de Coroană este deplină. Îmi pun viaţa chezăşie pentru Prinţ, mai înainte de a sufla fie şi o singură silabă dintr-un cuvânt confidenţial. În ceea ce mă priveşte, secretele naţiunii se află în siguranţă. Da. Şi asta în mod oficial. De vreme ce mi s-a cerut să semnez pentru Legea secretului de stat, presupun că mi se vor da sarcini cu un caracter mai special. Fără îndoială că voi avea de-a face cu documente de o importanţă ieşită din comun, al căror conţinut ar putea dărâma guverne. Faţa mea exprimă acum o seriozitate deplină, corespunzătoare momentului. Mă întreb dacă Prinţul dispune de vreun birou alături de al meu, unde să fiu convocată pentru a mi se dicta minutele întrevederilor mai delicate, cu unii miniştri din guvern.

— Corespondenţă de la fani, Sarah, îmi spune Archie. Cu asta ai să te ocupi.

Fac eforturi ca să-mi ascund uimirea. De asta am semnat eu Legea secretului de stat, ca să citesc scrisorile fanilor? Dar îmi dau seama imediat că am de-a face cu un limbaj codificat, o metaforă amuzantă, scornită de Ministerul de externe, pentru lucruri mult mai serioase. Îi zâmbesc complice.

— Corespondenţă de la fani, repet eu, ridicând uşor o sprânceană.

Domnul „Tenebros” mă priveşte straniu.

— Da, corespondenţă de la fani, Sarah. Alteţa Sa Regală primeşte mormane de scrisori. Vreo sută de scrisori pe zi. N-ar fi corect să le aruncăm la coş, pur şi simplu. Sarcina ta este să răspunzi la ele.

— La toate?

— Da, Sarah, la toate. De fapt, avem aici un sac mare cu scrisori le care trebuie să te ocupi neîntârziat.

— Şi toate astea sunt incluse în sarcinile mele secretariale, presupun, spun eu, cu voioşie în glas.

— Nu, Sarah, corespondenţa de la fani este unica ta sarcină. Scrisorile fanilor sunt unicul tău domeniu de activitate.

Dau din cap spăşită, în semn c-am înţeles. Ei bine, o biată fată trebuie şi ea să înceapă de undeva.

— A, şi mai e ceva, Sarah. În lumea de-afară, postul dumitale va fi, perfect justificat, de altfel, cunoscut sub numele de secretară, numai că aici, în palat, eşti lady referentă.

Lady referentă? Sarah Goodall, lady referentă. Mmm. Dacă-mi place denumirea? O ador! De-abia aştept până diseară, când mucoasele alea din lumea bună, care vin să bea la Druscilla, or să audă c-am devenit lady referentă la palat. N-o să le mai dea mâna să mă privească de sus! Pe mine, în niciun caz!

— Am rugat-o pe Geraldine să vină şi să te conducă în noul tău birou, apoi ai să le cunoşti şi pe celelalte ladies referent.

Alte ladies referent?

— Şi câte ladies referent sunt aici? îl întreb eu, cu ezitare în glas.

„Tenebrosul” se încruntă, încurcat.

— Bună întrebare, zice şi începe să numere pe degete. Douăsprezece, aşa cred. Da, douăsprezece.

Intră Geraldine[6], o blondă înaltă, cu pomeţi proeminenţi. Poartă o rochie de firmă, de culoare albastru de Prusia. Este subţire, elegantă şi arată senzaţional. Îmi surâde, în timp ce mă aţinteşte cu ochii azurii, ca albăstrelele. În clipa asta, mă simt ca fetiţa cea nouă de 11 ani, în prima zi de pension, singură şi speriată. Ea e şefa clasei, plină de încredere în sine, frumoasă, amabilă şi protectoare. Îmi cade cu tronc, pe dată. Geraldine mă conduce printr-un amplu salon de ceremonie, cu un cămin din marmură cenuşie, deasupra căruia atârnă portretul regelui Edward al VIII-lea, unchiul reginei Elisabeta şi fiul regelui George al V-lea. Iată un rege care a avut totul, ca să piardă apoi totul, pentru că s-a îndrăgostit de o femeie nepotrivită.

În fiecare colţ al salonului se află câte un pupitru în stil edwardian, din lemn de stejar. Fetele aşezate în spatele a trei dintre pupitre îmi zâmbesc anemic, iar eu le întorc zâmbetul, dându-mi toată silinţa să par

sociabilă şi uşor abordabilă, aşa cum se cuvine să fie o nouă angajată.

— Fă cunoştinţă cu celelalte fete, îmi spune Geraldine, conducându-mă prin încă două camere alăturate, în care celelalte ladies referent sunt aşezate precum nişte santinele simetrice.

Ridic o mână şi fac un semn adresat tuturor, cu o timiditate de fetişcană – în speranţa că gestul meu le va lăsa impresia unei modestii deloc provocatoare, şi pe care o vor considera ca fiind aşa cum se cuvine. Geraldine mă zoreşte apoi de-a lungul unui coridor care duce la o bucătărie, unde ne facem câte o ceaşcă de nes şi dăm iama prin sortimentele de biscuiţi aflaţi la îndemână. Am o teribilă slăbiciune pentru biscuiţi, mai ales pentru cei înveliţi în ciocolată.

— Cele trei săli de ceremonie în care lucrăm noi, referentele, au fost iniţial trei saloane care comunicau între ele. Ştii, în camerele astea flirta Edward al VIII-lea cu Wallis Simpson, mă lămureşte ea.

Oho! Cunosc povestea asta, cu toate amănuntele ei. Cine n-o cunoaşte? Ce mai scandal a fost! Când e vorba de un rege, una e să ai o aventură cu o femeie divorţată, dar e cu totul altceva să te mai şi încăpăţânezi s-o iei de nevastă. Consecinţa: a trebuit să renunţe la tron şi să abdice. Şi totul, din dragoste pentru Wallis. Ce mai femeie trebuie să fi fost!

— De fapt, Wallis a fost aceea care l-a sedus pe el şi nu el pe ea, dar femeile deştepte, ca Wallis, îi lasă întotdeauna pe bărbaţi să creadă că a fost invers, adaugă Geraldine făcându-mi cu ochiul, cu aerul că ştie ea ce ştie.

Îmi vine în minte imaginea zveltei şi elegantei Wallis, cu aerul ei atât de tineresc, după care îşi face loc aceea a celor trei saloane, fără pupitre de data asta, înlocuite cu un mobilier Regency elegant. Îi văd pe regele spilcuit şi pe eleganta sa amantă schimbând replici de efect, care sună de parc-ar fi fost extrase dintr-o piesă de Noel Coward. Amândoi ţin pahare cu cocktailuri într-o mână şi exotice ţigarete turceşti în cealaltă şi sunt serviţi de valeţi înalţi, îmbrăcaţi în frac, ale căror priviri inexpresive sunt aţintite undeva, în faţă. Flirtul lor se desfăşoară într-o ambianţă în care predomină dese fluturări de gene, metafore liniştitoare

şi năvalnice bătăi de inimă. Cât de nemaipomenit de romantic!

— Doar ştii cum a pus mâna pe el! îmi întrerupe Geraldine reveria.

Dau din cap că nu.

— S.O.! îmi şopteşte ea, aplecându-se spre mine.

Zâmbesc, ca una care ştie ce înseamnă asta. Ea soarbe din cafea.

— Şi ăsta a fost locul unde a făcut-o pentru prima dată. Imaginează-ţi, prima partidă de S.O. consemnată vreodată în Marea Britanie a avut loc aici, la Palatul St. James.

Râde ea, râd şi eu. Dar despre ce, Doamne iartă-mă, o fi vorbind Geraldine? mă întreb eu, nu prea în apele mele. Ce e ăla un S.O.? Haide Sarah, gândeşte-te! Geraldine este şefă aici, iar tu te prezinţi ca proasta proastelor. Încep să mă concentrez. O americancă îl iniţiază pe un rege englez în practica S.O. Să fi fost oare o varietate timpurie de hamburger? mă întreb eu. Era regele, cumva, un mare gurmand? Păi da, l-a făcut dependent de hamburgeri. Îi răspund la rândul meu, cu un zâmbet de cunoscător. Geraldine mă scrutează îndeaproape.

— Tu habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Zâmbesc nervos. Doamne, sunt idioată de-a binelea. Am un aer atât de provincial, încât îmi vine să plâng. Dar tot ea mă scoate din amărăciunea mea. Aplecându-se din nou spre mine, Geraldine îşi apropie buzele de urechea mea. Îi adulmec parfumul: Chanel No. 5.

— Sex oral.

Mă trezesc roşind.

— Da, continuă Geraldine, trăgându-se înapoi. Când vorbeau despre asta, doamnele de la curte denumeau această practică „metodele orientale” ale lui Wallis. Se pare că Wallis s-a iniţiat în această artă pe vremea când locuia în China. Ele simţeau că nu erau în stare şi, cu siguranţă, nici nu doreau să intre în competiţie la nivelul acesta, împotriva unei seducătoare desăvârşite. Rafinamentele erotice de import nu erau pentru femei de rangul lor. Aşa că s-au consolat ostracizând-o, ca pe o prostituată ordinară, ca şi când doar dispreţul lor era suficient s-o facă să dispară. Mare, mare greşeală! Părerea mea este c-ar fi făcut mai bine să ia lecţii de la

Wallis. Când te gândeşti că s-ar fi putut evita astfel toată criza provocată de abdicare! Asta n-ai s-o afli din manualele de istorie.

Geraldine îşi mişcă un deget şi un inel frumos de logodnă, cu diamant, captează lumina. Cinci minute mai târziu, sunt tot roşie la faţă. Când mă gândesc că mi s-a oferit o nouă perspectivă asupra crizei abdicării, mai precis faptul că doamnele de la curtea Angliei n-au fost capabile să introducă sexul oral în repertoriul lor erotic! Se prea poate să fi preferat, aşa ca mine, să creadă că „Felaţia" este numele unui personaj dintr-o piesă de Shakespeare. Mă întreb ce-ar zice profesoara mea de istorie despre teoria interesantă şi, probabil, imposibil de contestat a Geraldinei. Şi care cum i-ar putea răspunde David Starkey, Andrew Roberts, Niall Ferguson şi alţi istorici? Acum, Geraldine îmi vorbeşte despre slujba mea de referent responsabil cu scrisorile fanilor, post pe care ea însăşi l-a deţinut mai demult.

— După cum ai să afli din sacul de corespondenţă de la fani, familia regală exercită un efect profund asupra populaţiei, spune ea. Dacă eşti britanic, cu asta te naşti. Am văzut până şi politicieni laburişti pur-sânge cărora li se muiau genunchii în faţa celor din familia regală. În momentele lor de criză sau în altele, de reflecţie profundă, persoane care în timpuri mai puţin cinice erau caracterizate drept supuşi credincioşi doreau să stabilească o legătură cu un membru al familiei regale la care ţineau mai mult, aşa cum este bossul nostru, Alteţa Sa Regală, Prinţul de Wales. Gândeşte-te, prin analogie, la credincioşii romano-catolici, care se roagă adesea atât sfinţilor lor preferaţi, dar şi lui Dumnezeu. S-ar putea ca sarcina ta aici să ţi se pară neînsemnată, dar să ştii că nu este. Scrisorile vin ca o confirmare a relaţiei dintre familia regală şi popor, motiv pentru care toată lumea primeşte un răspuns. Răspunsul tău va fi demn şi pe un ton neutru, dar întotdeauna respectuos. O scrisoare de răspuns, cu antetul tipărit al Palatului St. James, este o confirmare a faptului că legătura se menţine. Şi – acesta e un lucru important – vei răspunde, chiar dacă expeditorul scrie pe un ton insultător. În fiecare sac de corespondenţă ai să ai zilnic parte de porţia ta de insulte şi critici acerbe. Lecţia a luat sfârşit. Să mergem la pupitrul tău.

Geraldine şade acum lângă mine, la pupitru. Presupusul expert în licitaţii, care zace în mine, estimează cam cât ar costa pupitrul ăsta. Optzeci de lire cel puţin, socotesc eu. Dar trebuie luat în seamă şi faptul că provine de la Palatul St. James. Cine ar putea, oare, stabili un adaos pentru snobism? S-ar putea, probabil, înmulţi suma iniţială cu şase, cel puţin.

Pe pupitru se află surpriza: un computer! Sinceră să fiu, mă aşteptam la o pană şi la o călimară cu cerneală ori, cel mult, la o străveche maşină de scris Adler. Ele s-ar asorta sistemului de îndosariere pe bază de cutii de carton, împrăştiate de-a valma în jurul biroului şi care acoperă deprimantul covor maroniu, care pare să se reverse peste noi, ca un val de noroi. Geraldine mişcă mouse-ul computerului, căutând un fişier, dă apoi un click şi se deschide o scrisoare. Faptele de vitejie, precum aveam să aflu curând, ale obscurului sistem DW4!

— Scrisori-tip pentru răspunsurile tale, mă anunţă ea.

Geraldine îmi explică apoi procedeul standard în ceea ce priveşte corespondenţa. Mai întâi, trebuie să caut prin fiecare sac şi să separ scrisorile cu caracter personal de cele ale fanilor.

— Sunt uşor de sortat, îmi spune ea. Scrisorile care sunt scrise cu cerneală de bună calitate şi închise în plicuri scumpe vin, invariabil, de la prieteni.

— Adică să i le duc personal Prinţului Charles? o întreb.

— Nu, Sarah. Le duci comandorului Aylard. Urmează ca el să decidă dacă şi când se duce cu ele la ASR.

Mă uit la ea, mirată.

— Iartă-mă, Geraldine, dar cine este ASR pe linie ierarhică?

Geraldine îmi zâmbeşte, cu blândeţe.

— Sarah, ASR este prescurtarea pentru Alteţa Sa Regală. Noi aşa îi spunem, cu toţii, deşi uneori îi mai zicem şi bossul.

Mă copleşeşte un uriaş sentiment de jenă. Oare cum e cu putinţă, Sarah, să fii chiar atât de proastă? Mă simt de parcă undeva, în chiar interiorul fiinţei mele, s-ar desfăşura un spectacol cu păpuşile Judy şi Punch – mai exact scena când, pentru că o făcuse de râs, Judy îl lua

la bătaie pe ignorantul Punch. Niciun Prinţ Charles sau Prinţ de Wales, Sarah, el va fi ori „ASR” ori „bossul”, acum şi în vecii vecilor.

Învăţ apoi că există trei răspunsuri standard, pentru scrisorile ale căror expeditori nu-i sunt cunoscuţi lui ASR personal.

1. Către cei care îi scriu cu afecţiune şi căldură. Vă mulţumesc mult pentru scrisoarea dvs. Alteţa Sa Regală a fost foarte impresionată de expresia sentimentelor dvs. de căldură şi sprijin. Cu cele mai bune urări din partea ASR.

2. Către cei care solicită ajutor. Vă mulţumesc mult pentru scrisoarea dvs. şi pentru faptul de a fi adus această problemă în atenţia Alteţei Sale Regale, care m-a însărcinat să o transmit serviciului care are competenţa să o studieze. Deşi nu se poate implica personal în rezolvarea ei, Alteţa Sa doreşte să vă mulţumească pentru efortul de a-i fi scris. Cu cele mai bune urări.

3. Către cei care-l insultă. Vă mulţumim mult pentru scrisoarea dumneavoastră. Alteţa Sa Regală a luat notă cu interes de conţinutul ei. Cu cele mai bune urări.

Geraldine se uită la ceas.

— Cred c-ar trebui să mergem în pauza de prânz, nu? spune ea. Vino cu mine!

Mă conformez.

Ieşim repede în stradă. Soarele străluceşte, iar eu sunt ah, atât de fericită!

— Unde mergem? o întreb.

— Ai să vezi, îmi răspunde Geraldine.

Cotim la dreapta, pe Mall şi o luăm agale înspre Palatul Buckingham. Ciudat. Nu ştiu să fie vreo braserie pe traseul ăsta; probabil că mergem spre Victoria. Trecem de porţile palatului. Zeci de turişti zâmbitori îşi agită şi îşi ţăcăne aparatele de fotografiat. Steagul fâlfâie sus, pe catarg, ceea ce anunţă lumii că Majestatea Sa se află la reşedinţă. Grenadierii, în frumoasele lor uniforme roşii, cu căciulile supradimensionate, din blană de urs, schimbă garda,

respectând un ritual vechi de secole, iar eu mi-am găsit o slujbă, pe care sunt sigură c-am s-o ador!

Ceva mai încolo, păşim pe Buckingham Palace Road, iar Sarah mă anunţă:

— Am ajuns!

Privesc în jur, uluită. Ne aflăm încă lângă zidurile palatului şi nu se zăreşte nici urmă de cafenea prin preajmă. Ce se petrece?

Dând din cap, Geraldine îl salută pe un ofiţer aflat lângă o uşă şi, în clipa următoare, păşim în chiar Palatul Buckingham. Dumnezeule! Nu-mi vine să cred! Simt cum îmi atârnă falca în timp ce, cuprinsă de o profundă teamă respectuoasă, privesc în jur, cu gura căscată.

— Haide, Sarah, mă zoreşte Geraldine, iar eu o urmez la etaj, unde pătrundem într-o cameră mare, transformată în cantină, una destul de impresionantă de altfel, cu mese mari, ovale, acoperite cu feţe de masă albe, din bumbac, pe care se află tacâmuri din argint; n-ai să vezi aici tacâmuri standard, din inox.

Geraldine mă prezintă lui Graham[7], un maître d' hotel cam afectat, dar agreabil, de altfel, şi care se ocupă de servirea meselor la cantina pentru funcţionarii oficiali ai palatului. Părul argintiu al lui Graham este foarte înfoiat. Poartă pantaloni negri şi o cămaşă deschisă la gât. Îmi aleg o farfurie cu tocăniţă de vită şi găluşte, care pare delicioasă şi pe care el însuşi mi-o recomandă cu căldură, şi mă aşez cu Geraldine la o masă, la care mai sunt aşezaţi şi alţi funcţionari, cărora mă prezintă.

— Mai sunt şi alte cantine? întreb eu.

— Da, cantina Palatului Regal, pentru funcţionarii superiori de la palat şi cantina personalului de serviciu – valeţi etc.

Pe drept cuvânt, Palatul Buckingham sau „PB", cum aflu că i se mai spune, seamănă cu un sat. Există aici chiar şi un oficiu poştal şi un bar. Apoi, Graham ne propune o ruladă cu gem şi cremă de vanilie. Jalnică mai sunt – pur şi simplu nu pot rezista tentaţiei. Observ că Geraldine e mai disciplinată. N-a luat decât o salată şi un măr. Sunt cumplit de lacomă, dar jur că mâncarea e delicioasă.

Pe la două şi douăzeci, ne aflăm din nou la pupitrele noastre şi e timpul să atac sacul poştal mare şi cenuşiu,

care mă cam intimidează şi care a devenit „dominionul” meu. Vibrând de nerăbdare, îmi încep treaba. Nu trece mult şi-mi dau seama că singurul lucru de care Geraldine nu mi-a vorbit, este modul în care trebuie să răspund scrisorilor trimise de cei duşi cu pluta. Doamne sfinte, trebuie să fie acolo cel puţin zece astfel de misive. O fi primind atât de multe asemenea scrisori în fiecare zi?

Mai zăbovesc o vreme, întrebându-mă dacă nu cumva volumul de corespondenţă pe care ASR o primeşte de la ţicniţi depinde de fazele lunii – când e lună plină, sacul poştal ar trebui să dea pe dinafară de asemenea scrisori, mâzgălite febril, în momentul de maximă influenţă morbidă a astrului şi dimpotrivă, când luna e în descreştere, scrisorile nebunilor să poată fi numărate pe degete. Doar timpul mă va lămuri.

După cum îmi dau curând seama, scrisorile de la cei săriţi de pe fix pot fi recunoscute, ca şi acelea cu caracter personal, după plicuri. Plicurile, rareori noi, sunt de proastă calitate şi scrise neglijent. Numele Alteţei Sale este scris cel mai adesea într-o manieră excentrică, de genul: „Charles, Palatul Buckingham, Anglia”. Foarte amabili, cei de la Poştă, că le trimit la mine, mă gândesc eu, în vreme ce încerc să desluşesc ceva din conţinutul lor iraţional şi adesea ridicol.

Unele scrisori sunt pur şi simplu rătăciri venind din partea unor suflete bolnave, bieţii oameni. Alţi expeditori ţin morţiş să îl avertizeze pe ASR cu privire la iminenţa unei conspiraţii nefaste, în care sunt implicaţi, pe rând, Vaticanul, masoneria, evreii, musulmanii, feministele, vegetarienii, Darth Vader (jur că nu vă mint) şi chiar ecologiştii (nemernici ca ăştia, mai rar!).

Dar din tot maldărul de scrisori, preferata mea este aceea a unui corespondent îngrijorat, care-l dojeneşte cu blândeţe pe patronul meu, pentru vina de a nu-şi fi condus supuşii în iminentul război împotriva extratereştrilor care mişună printre noi. Dacă se referă cumva la poliţiştii de la circulaţie, are un aliat în persoana mea. Oare să deschid un dosar X? Expeditorul scrisorii cu numărul trei, decid eu, se încadrează în categoria celor grav săriţi de pe fix.

Nu ştiu ce să fac cu scrisorile adresate către ASR personal. Îl caut pe comandorul Aylard, dar nu este în birou. Geraldine nu se află, nici ea, la biroul ei. Mă duc la una din referentele din biroul meu şi-i descriu situaţia dificilă în care mă aflu. Se uită la mine cu un aer indiferent. E clar că tentativa mea de a le câştiga bunăvoinţa nu a dat roade.

— Deci, să le duc eu însămi la ASR? întreb eu, cu inocenţă.

Fără îndoială, întrebarea mea pare să fi spart gheaţa. În secunda următoare, o caută din ochi pe una din celelalte referente şi îşi pun amândouă, simultan, mâinile la gură, ca să-şi înăbuşe hohotele de râs. Rămân acolo, în picioare, uluită pentru o clipă. Deodată, mă simt din nou fetiţa de unsprezece ani în prima zi de şcoală, izolată şi vulnerabilă, obligată să se confrunte cu două brute. Făcând eforturi să-mi stăpânesc lacrimile, mă întorc pe călcâie şi mă îndrept direct către baie. Aş vrea să fug de la palat şi să nu mă mai întorc niciodată. Deschid uşa de la baie. Slavă Domnului ca nu-i nimeni înăuntru. Împing uşa înapoi, până se-nchide, rup nişte hârtie igienică dintr-un sul şi-mi tamponez ochii, care lucesc de lacrimi. Oare ce-or fi găsit atât de caraghios în ce-am spus? Tot ce doream era un răspuns serios. Ah, unde eşti tu, blândă Geraldine, protectoarea mea? Şi dumneata, comandorule Aylard, de ce nu te afli la post, în momentele mele de restrişte? Mă simt atât de singură şi izolată! Haide, Sarah, vino-ţi în fire, îmi spun. Nici măcar n-a fost atât de rău ca atunci, în prima zi de şcoală. Şi acum ai douăzeci şi patru de ani, nu unsprezece. Sus capul şi nu te mai smiorcăi! Dacă ai dovedit suficient curaj pe terenul de vânătoare, cum poate o asemenea pereche de zgripţuroaice din birou să te transforme într-un biet pudel? Aşa-i mai bine, nu? Treci tu şi peste asta. Respir adânc, trag de lanţ, dar pe cine cred eu că păcălesc, din moment ce nu-i nimeni prin preajmă? Ies afară şi mă machiez puţin. În niciun caz n-am să le ofer celor două scârbe satisfacţia de a vedea că am plâns. Asta, nu!

Merg pe coridor cu capul sus şi-l zăresc pe comandorul Aylard, întors la biroul său.

— Domnule comandor, trebuie să vă arăt scrisorile personale ale lui ASR.

— Te rog, Sarah, spune-mi Richard.

Ei bine, domnule comandor, mi-ai ordonat să-ţi spun Richard, Richard eşti de azi înainte. Ne spunem pe numele mic, da? Mă simt deja de parc-aş fi de când lumea la palat, una de-a casei, şi când mă gândesc că nu am decât şase ore de când lucrez aici…

— Am procedat după cum m-a învăţat Geraldine şi cred că acum le pot recunoaşte imediat.

— Foarte bine, Sarah, sunt încântat că te deprinzi atât de repede cu mersul lucrurilor, continuă el. Adu-mi-le, te rog.

— Da, Richard, încep eu să torc.

Mă întorc la mine în birou, înşfac scrisorile personale şi le arunc torţionarelor mele un zâmbet încrezător:

— Mă duc înapoi la Richard, le anunţ.

Mă privesc de-a dreptul uluite. Le-am arătat eu lor!

Păşesc agale spre biroul lui Richard, admirând picturile de pe pereţi şi savurând bogata atmosferă istorică a acestui vestit palat străvechi. Ar fi nevoie de ceva mult mai grav decât atitudinea de gheaţă a celor două referente ostile ca să mă facă să părăsesc speriată raiul acesta pe pământ, unde lucrez acum. Pun scrisorile personale pe biroul comandorului meu. În timp ce mă întorc să plec, Richard îmi mai face un compliment:

— Excelent, Sarah, încep deja să cred că te-ai născut pentru slujba asta.

Ţine-o tot aşa, Richard, îi spun eu, în gând, şi-ai să te instalezi tu în inima mea, în locul lui Dave – bărbatul de vis!

Fata cea nouă de la Palat

Iulie 1988

Am intrat de-acum în a doua lună de când lucrez aici şi mi-am făcut şi două sau trei prietene. În acest moment, prietena mea cea mai bună este Susannah Perkins[8], care a fost transferată aici de la Royal Air Force; în consecinţă, funcţia ei are un nume destul de nostim – „ofiţer de zbor”. Mi-o tot imaginez ieşind pe fereastră şi înălţându-se spre cer, ca Tinkerbell din poveste.

Dacă mai înţeleg rostul unor titluri care corespund unui grad militar, în schimb unele slujbe au, la curte, nişte denumiri care i-ar lăsa cu gura căscată pe toţi aceia care nu stăpânesc „limba vorbită la palat”. Vă supun unui test. Cu ce se ocupă la palat un „*liveryman*”, adică unul care ar trebui să lucreze la grajduri? Vă gândiţi, cumva, că trebăluieşte pe la grajdurile regale? Nu. Nici nu ghiciţi? Ei bine, este un fel de hamal, adică o persoană care cară lucruri. Ce este un „*equerry*”? Pare să aibă legătură cu caii, un fel de comis, nu-i aşa? Probabil că ofiţerul care deţinea această funcţie, odinioară, cu asta se şi ocupa, superviza grajdurile Prinţului. Asta, înainte de inventarea automobilului. În prezent, maiorul Christopher Lavender, căci despre el este vorba, se ocupă de organizarea deplasărilor Prinţului, avându-l ca asistent pe comandorul Aylard. În lumea din exterior, probabil ca funcţia lui ar fi aceea de „asistent personal” sau, dacă ar lucra în vreo corporaţie, ar putea fi „manager responsabil cu logistica”.

Iată încă una: *„travelling yeoman”* (pe vremuri, un călăreţ care se deplasa înaintea Prinţului). Credeţi cumva că merge în faţa Prinţului, avertizând populaţia de iminenta vizită regală, cu străvechiul strigăt „*Yeo!”* Nu. Nu ghiceşte nimeni? Ei bine, acest angajat are sarcina de a se ocupa de expedierea bagajelor şi recuperarea lor fără probleme, cu ocazia călătoriilor regale. Uneori, i se mai spune şi „responsabilul cu bagajele”. La Palatul St. James, funcţia de responsabil cu bagajele este deţinută de sergentul Ron Lewis, un om minunat, de altfel, care a fost alături de Prinţ încă de la începuturi. Noi îi spunem „Sarge”.

Dar ce spuneţi de „sergeant at arms”? Va fi fiind el vreun militar neînfricat, un comandant de gardă aflat în fruntea unui pluton de soldaţi musculoşi, dotaţi cu armament de ultimă oră, gata să nimicească duşmanii, oricare-ar fi ei, care stau să ia palatul cu asalt? Nu. În realitate, el este al doilea administrator, pe linie ierarhică, al capelei palatului.

De fapt, după mintea mea, este mult mai interesant, fără îndoială, să ai o slujbă cu denumire arhaică. Nu-i aşa că este mult mai romantic şi mai misterios să te numeşti călăreţ antemergător decât responsabil cu valizele, comis la grajduri decât manager cu logistica, sergent de gardă decât adjunct de administrator de capelă, după cum este cu mult mai dătător de satisfacţii să fii lady referent decât secretară. Graţie acestor denumiri misterioase purtate de unele slujbe, ceva din aura mistică şi din măreţia familiei regale se răsfrânge chiar şi asupra celui mai neînsemnat truditor de la palat. Pe noi, cei care lucrăm aici, ne marchează, chiar dacă numai printr-un ricoşeu nedeliberat, făcându-ne să ne simţim la fel de îndepărtaţi de lumea de dincolo de zidurile palatului ca însăşi familia regală.

Astăzi sunt într-o stare de febrilitate aparte, căci Susannah a rezervat pentru noi două terenul de tenis din incinta grădinilor private ale Palatului Buckingham. Mă simt la fel de entuziasmată ca un copil înainte de prima sa vizită la grădina zoologică.

După-amiază, îmbrăcate în alb de sus şi până jos, intrăm pe terenurile palatului prin Poarta electricianului din Buckingham Palace Road, aflată între Stradela regală şi Colecţia regală. Îmi ţin răsuflarea şi încerc să n-o las pe Susannah să observe cât sunt de intimidată. Soarele trimite săgeţi de lumină printre copaci, în timp ce noi păşim de-a lungul unei poteci, care mărgineşte întreaga grădină. Trecem de un podeţ drăguţ, aruncat deasupra unui lac mititel, şi dăm de imaginea frumoasă a unor flamingo roz, obligaţi să rămână – căci au aripile tăiate – pe lacul regal.

Ajungem apoi la terenul de tenis – un teren tare, care necesită câteva reparaţii mărunte şi ale cărui laturi sunt acoperite de muşchi şi frunze. Suntem singure aici, fără vreun suflet de om prin preajmă, iar la 40 m de latura cea mai îndepărtată a terenului se află Hyde Park

Corner – cel mai aglomerat sens giratoriu din ţară! Incredibil. Mă gândesc că mii de oameni intră în aceste grădini în fiecare an, cu ocazia ceaiului în aer liber pe care regina îl oferă cetăţenilor merituoşi, dar puţini sunt privilegiaţii care au ocazia, ca mine acum, să se bucure de liniştea care domneşte aici, când totul e pustiu în jur. În fine, e linişte doar dacă nu dai atenţie zgomotului produs de circulaţie.

Susannah şi cu mine ne încălzim şi începem apoi un joc fără menajamente. Sunt complet depăşită. Susannah Perkins nu este numai în stare să piloteze avioane dar, dacă ar vrea, ar putea concura la Wimbledon. Mă simt ca o începătoare care se confruntă cu Martina Navratilova. Şi totuşi, dacă tot ţi-e scris să fii umilit, cred că nu există un loc mai bun pentru asta decât aici, în grădinile pustii ale Palatului Buckingham.

În timp ce culeg încă una din mingile pe care le tot trimit în fileu, zăresc deodată în depărtare silueta secretarului particular al reginei, Sir Robert Fellowes, plimbându-şi labradorul. Sir Robert se bucură de încrederea deplină a Majestăţii Sale. Numai că, atunci când se simte frustrat, se ştie că începe să ţipe la oameni, mai ales la telefon. Unii spun că ar fi ţipat până şi la Prinţesa de Wales! Dar am aflat, pe urmă, că era însurat cu una dintre surorile ei, aşa că, având în vedere că sunt „neamuri”, cred că aşa ceva este permis. A ţipat chiar şi la Fergie, ducesa de York, deşi a reieşit că şi cu ea e un fel de rudă. Se pare că ducesa şi Prinţesa sunt foarte bune prietene şi că nu prea apreciază exploziile verbale ale lui Sir Robert. Drept urmare, l-au poreclit „Bobby Foaie”. Mă întreb dacă el o fi ştiind că i se mai spune şi aşa.

Reluăm meciul, în timp ce privesc cum preaironizatul Majestăţii Sale coordonator al palatului se îndepărtează şi iese din raza noastră vizuală. Totuşi, în acest moment simt că aş putea ţine piept corzilor vocale ale lui Sir Robert. Când te afli la capătul dinspre Hyde Park al terenului de tenis, hărmălaia produsă de trafic este atât de mare, încât trebuie să urli ca să se audă scorul.

August 1988

În seara asta caldă stau acasă, în sutien şi chiloţi şi sortez toate plicurile pe care Prinţul le-a primit luna asta

din străinătate. Toate timbrele valoroase vor fi vândute în beneficiul unor opere de caritate, aşa că le decupez de pe plicuri pentru Alan cel cu părul argintiu, unul din curierii noştri, care s-a oferit să le doneze. Ei bine, o fată trebuie să-şi folosească timpul cumva, atunci când n-are un iubit. Mai bine faci ceva sub semnul devizei *noblesse oblige,* decât să stai prin baruri, mă gândesc eu, fără prea multă convingere, totuşi.

Oarecum plictisită şi curioasă, trag puţin perdelele la o parte, ca să văd dacă tânărul viconte, un bărbat înalt şi bine făcut, vărul primar al patronului meu, ASR, se află prin preajmă. Nici urmă de elegantul combi negru. Suspin. A plecat, probabil, la Como Lario sau poate bântuie prin localuri ca Nikita's, restaurantul rusesc din Ifield Road, ca să-i facă ochi dulci domnişoarei Constantine, cea cu forme apetisante. Mi-i şi închipui pe amândoi, privindu-se tandru în ochi şi şoptindu-şi dulci nimicuri, în timp ce-şi sorb vodcile cu aromă de fructe şi ciugulesc din caviarul exotic întins pe blini, clătitele acelea ruseşti, cu smântână şi ouă tocate. Las perdelele să cadă la locul lor.

Este numai şi numai din cauza mea, mă gândesc, ştergându-mi o lacrimă. Nu pot da vina pe nimeni, decât pe mine însămi. Fuga mea la Londra, ca să fiu lângă Merlin, avea să-l facă pe Andy să sufere, nu mai încape vorbă. Nici nu mă mir că nu mă mai vrea înapoi. I-am înşelat încrederea. Of, ce idioată am putut fi, ce idioată! Doamne, şi ce mult îmi lipseşte!

Mă privesc în oglindă şi-mi trag burta înapoi. Sânii n-arată rău deloc, picioarele sunt frumoase, dar nu se poate ascunde faptul că felurile de mâncare gustoase şi fierbinţi, pe care mi le serveşte Graham la prânz, m-au cam făcut să iau nişte kilograme în plus. Nici măcar istovitoarele partide de tenis, pe care le joc săptămânal cu ofiţerul de zbor Perkins, nu pot compensa caloriile acumulate. Ţine-o tu tot aşa, fetiţo, şi-ai să sfârşeşti prin a atrage bărbaţii cam tot atât cât o balenă eşuată pe nisip. Trebuie, trebuie musai să ţin regim. E simplu: s-o imit pe Geraldine. Dacă poate ea, pot şi eu!

Deschid ziarul de azi. Doamne, de câtă publicitate are parte Prinţesa Diana mai nou! Pare să se afle mai peste tot, numai lângă bărbatul ei nu. Pe la începutul verii, se afla în spitalul din Great Ormond Street,

îngrijindu-l pe prinţul Harry, care tocmai fusese operat de hernie, în timp ce ASR îşi petrecea vacanţa în Italia. Mi se pare ciudat faptul că cineva invită presa mondială ca să-i monitorizeze vizita la patul de spital al propriului fiu bolnav, cel puţin aşa cred eu, dar poate că asta e o practică curentă, în cazul familiilor regale.

Se prea poate, mă gândesc, să aibă legătură şi cu faptul că Prinţesa de Wales arată atât de senzaţional, încât presa nu se mai satură de ea. Cu toate astea, undeva trebuie să tragi o linie. La urma urmei, presa nu putea s-o fotografieze urcând în goană treptele spitalului fără să fi primit pontul ăsta dinainte, desigur. Ciudăţenia este însă că nimeni de la palat, cel puţin nimeni din biroul meu, nu discută vreodată despre viaţa particulară a lui ASR. Presupun că, pur şi simplu, aşa ceva nu se face. Nu e „cool”. Se presupune că linia de conduită a serviciului ne situează mai presus de colportarea unui asemenea gen de cleveteli. Recunosc, desigur, că trebuie să fiu loială patronului meu, mai ales dacă se întâmplă ca el să fie viitorul rege al Angliei. Dar ce naiba, loialitatea n-ar trebui să mă împiedice să fiu la curent cu ce se petrece, concret, în jurul meu!

Mai ales un lucru nu-mi dă pace: ce rost au toate poveştile acelea de prin ziare, despre o anume doamnă Andrew Parker-Bowles, care pun un accent apăsat asupra faptului că este „prietena apropiată şi credincioasă” a lui ASR? E de la sine înţeles că avem, cu toţii, prieteni apropiaţi şi credincioşi. Ce Dumnezeu e-n neregulă cu asta? Fac, de fapt, aluzii la altceva? Eh, de unde să ştiu eu? Eu trebuie să mă ocup de propriile mele probleme.

Sună telefonul. Of, Doamne, ar putea fi oare minunea de Andy? S-o fi părăsit Andy pe tiza mea? Ar fi oare posibil ca el să tânjească după mine în Cirencester, chiar în acest moment? Înainte de a răspunde, respir adânc. Nu trebuie să las să se vadă că sunt disperată. Trei apeluri, patru apeluri, cinci! Smulg receptorul din furcă.

— Alo! spun eu fără grabă, cu o voce despre care sunt încredinţată că transmite sofisticare şi o oarecare plictiseală, un fel de apatie de moment.

Linişte.

— Alo! murmur eu din nou.

— Tu eşti, Sarah?

Recunosc vocea şi mă înroşesc.

— Da, mami.

— Extraordinar! Dar parcă nu era deloc vocea ta. Am crezut că am greşit numărul. Ascultă, am vorbit cu tata despre problemele tale cu banii şi a fost drăguţ, a acceptat să-ţi dea un cec, ca să-ţi poţi plăti datoriile. Ne-am gândit că la palat trebuie să fii mereu elegantă, iar hainele şi pantofii te costă o mulţime de bani. În plus, ne indispune ideea că te frământă grija că rămâi fără acoperire în bancă, în loc să trăieşti fericită şi să te distrezi.

— Mulţumesc mult, mami.

Dau să-mi şterg o lacrimă.

— Tatăl tău şi cu mine vrem să ştii cât de mândri suntem de tine.

Mă podideşte plânsul.

Septembrie 1988

Mă aflu în Cipru, lungită pe un prosop de plajă, şi privesc ţintă la soarele care străluceşte puternic. Sunt atât de minunat de fericită! Presupun c-ar trebui să fiu furioasă pe British Airways, care mi-a pierdut geamantanul, dar refuz să-mi stric dispoziţia din cauza unui accident nefericit. Despăgubirea de 30 lire pe care mi-au dat-o e mizeră, dar măcar mi-a permis să-mi cumpăr un costum de baie. Cât despre bluzele pe care le port seara, sunt cămăşi bărbăteşti, pe care le fur de la fratele meu, Toby. De altfel, asemeni celor mai multe fete, şi mie îmi place să port haine bărbăteşti! Pe de altă parte, ideea ca bărbaţii să poarte îmbrăcăminte de damă este de-a dreptul excentrică, asta doar dacă nu o fac aşa, în glumă. Presupun că e un gen de sexism pe dos. Mai trebuie să spun şi că puţini dintre bărbaţii pe care-i cunosc eu ar încăpea în hainele mele.

Aud jeepul lui Toby apropiindu-se pe alee. Dragul de el, tocmai se întoarce de la Aeroportul Larnaca, după încă o tentativă nereuşită, desigur, de a-mi recupera geamantanul rătăcit. Sunt buni şi fraţii la ceva. Regimentul lui Toby, Garda Regală de Cavalerie, este staţionat aici, iar în primele două nopţi am locuit, împreună cu el, în spaţiile de cazare pentru familişti, ceea ce, cu riscul să mă consideraţi demodată, este cam

nepotrivit pentru un frate şi o soră. Aşa că am închiriat vila asta.

— Ai găsit geamantanul? îl întreb eu.

— Nu, saga bagajului pierdut continuă. În schimb, am dat peste Blaise şi Ellie Cardoso.[9]

Brusc, mă ridic în capul oaselor. Blaise! Frumosul de la Oxford! Prima mea dragoste. Oh, Doamne!

— Şi ce extraordinară coincidenţă! Ellie este şi ea aici, în vacanţă.

Cealaltă coincidenţă este că Toby încă mai suspină după Ellie, sora lui Blaise. Oare n-o fi ceva incestuos în asta?

— I-am invitat să treacă pe la noi.

— Când ajung aici? întreb eu, cu o voce de-a dreptul stridentă.

— Cam peste cinci minute.

Alerg în baie, să-mi aranjez părul. E caraghios efectul pe care-l poate avea asupra cuiva o dragoste de demult. Dragul de Blaise! Continui să-mi fac de lucru cu buclele mele brune. Pariez că Toby este în baia cealaltă şi se parfumează, ca s-o impresioneze pe Ellie.

Revin lângă piscină, cu ochelarii de soare Ray Ban pe nas. Mă aşez pe un fotoliu de plajă, deschid pe la mijloc un exemplar din *Daily Mail,* vechi de vreo două zile, şi mă prefac că-i studiez cu mult interes conţinutul, dar am probleme cu lentilele întunecate ale ochelarilor, căci văd literele tipărite ca prin ceaţă. Şi totuşi, ce-mi mai pasă mie, câtă vreme lui Blaise am să-i apar rece şi indiferentă? Impresia contează. Se opreşte o maşină şi din ea coboară Ellie şi Blaise. Phii, Blaise e la fel de frumos ca odinioară! Schimbăm saluturile de rigoare, apoi Toby se duce să aleagă băuturile. Ellie vede ziarul pe care tocmai l-am împăturit. Îl ridică şi-şi aruncă privirea pe prima pagină.

— Constat că Diana se bucură de mai multă atenţie ca oricând, zilele astea, nu-i aşa? spune ea.

Mă uit şi eu la ziar. Se bucură, într-adevăr. Pe prima pagină. *Din nou.*

Octombrie 1988

Stau la biroul meu, tăcută, triind corespondenţa din sacul lui ASR, când îşi face apariţia în birou Căpitanul

Farmec, în persoana onorabilului Rupert Fairfax[10]. Se aud sunete gâtuite de emoţie, venind dinspre colectivul de referente, deşi ele pretind, fără excepţie, că sunt întru totul absorbite de sarcinile profesionale. Vezi să nu!

Onorabilul Rupert este secretarul particular temporar al lui ASR. Celălalt titlu pe care-l deţine, după câte mi s-a spus, este de secretar particular asistent pentru relaţii de muncă. Despre muncă, nu ştiu ce să spun, dar pare întru totul apt pentru partea aia cu „relaţiile”. Pe lângă faptul că este incredibil de chipeş, mai e şi fratele celibatar al lordului Fairfax (el însuşi foarte arătos), ceea ce-l face o partidă nemaipomenit de tentantă. Niciuna dintre noi, referentele, nu ştim exact care sunt îndatoririle lui Rupert dar, sincer vorbind, nici nu ne pasă. Cel puţin nu câtă vreme ne asigură porţia zilnică de visare, învrednicindu-ne cu câte-o vizită de curtoazie, care ne lasă, invariabil, aproape leşinate.

Jocul de polo reprezintă, după cum o ştie fiecare din noi, interesul primordial al lui Rupert. Polo este un sport care pare să-i solicite întreaga atenţie în fiecare după-amiază, în special la Smith’s Lawn, în apropiere de Windsor.

— Chiar acum plec să mai dau nişte crose! ne anunţă el, adesea, în timp ce trece pe lângă noi, îmbrăcat în pantalonii de polo, albi şi indecent de sexy şi încălţat cu cizme din piele, înalte până la genunchi.

Noi suspinăm în cor. Nu vrei să încaleci astăzi pe mine, mai degrabă decât pe un ponei de polo? Îmi amintesc ce gânduri neruşinate îmi treceau prin cap într-o după-amiază fierbinte, rugându-mă ca Rupert să aibă darul telepatiei. Astăzi, Rupert poartă un elegant costum albastru. Este pentru prima dată, după o perioadă care mie mi s-a părut mai lungă decât veacul, când mă priveşte, îmi zâmbeşte şi-mi spune:

— Bună, Sarah.

Instantaneu, simt cum renasc, plutind pe valurile de gelozie care se rostogolesc dinspre colegele mele. Într-o zi obişnuită, atenţia pe care mi-o acordă starul birourilor m-ar fi făcut să leşin pe loc. Nu însă şi astăzi, când de-abia îi răspund, cu un zâmbet reţinut.

— Bună, Rupert.

Cobor capul şi mă întorc la treaba mea. Cu coada ochiului, îl văd cam descumpănit. Probabil că acum

Rupert se gândeşte că m-a abordat într-un moment când tocmai traversez perioada mea delicată din fiecare lună sau, ştiută fiind vanitatea anumitor bărbaţi, o fi crezând că sunt lesbiană. Nici vorbă. Se înşală în ambele privinţe. Rupert îşi revarsă acum atenţia asupra altei referente, care sigur o să viseze frumos după asta, în timp ce eu revin la scrisorile fanilor bossului şi la gândurile mele secrete. Ziua de azi e diferită de altele petrecute la birou. Are o legătură strânsă cu starea mea de spirit. De obicei, mă simt o fiinţă fericită, foarte fericită că am slujba asta minunată. Numai că în seara trecută s-a întâmplat ceva care m-a afectat în foarte mare măsură. Mi-a modificat considerabil starea de spirit, iar acum nu mai sunt fericită. Nu, nu mai sunt deloc fericită. Pentru ceea ce simt eu, cuvântul „fericit" este total impropriu. Patetic de inadecvat. Cuvântul mai potrivit ar fi EXTATIC! Când a sunat telefonul aseară am ridicat receptorul, aşteptându-mă să fie mami dar, Dumnezeule mare, era dragul de Andy! M-a surprins teribil, după cum vă puteţi imagina.

— Sarah, mi-a spus el, mi-e atât de dor de tine!

— Şi mie mi-e dor de tine, am scos eu un fel de miorlăit, drept răspuns.

Andy m-a invitat apoi să cinăm în seara asta la L'Orangerie, în St. James's Street. Localul este, după cum ştie toată lumea, extrem de la modă şi descurajant de scump.

— Pe cuvânt, Andy, nu-i nevoie să mă duci acolo. Nu vrei să vii tu aici? Putem să cumpărăm şi o pizza.

— Sarah, insist cu hotărâre!

Aşa că hai şi la L'Orangerie! Ooh! Până la sfârşitul programului, trebuie s-o găsesc pe Geraldine, cu care să am o discuţie aşa, ca între fete – într-un loc discret, unde să-mi poată da nişte sfaturi, că doar are experienţă. Peste un ceas, stăm amândouă în bucătărie. Bem cafele, iar eu mă străduiesc (şi nu reuşesc) să nu mă ating de biscuiţii cu ciocolată. Ce vreau eu s-o întreb nu e chiar subiectul cel mai uşor de abordat. Dar, date fiind circumstanţele, cred c-ar fi cel mai bine să vorbesc fără ocolişuri.

— Ascultă, Geraldine, cum se face sexul oral?

Pentru prima dată de când o cunosc, am reuşit s-o fac pe Geraldine să-şi piardă cumpătul.

— Am auzit eu bine, sau mă înşală urechile? mă întreabă ea, după ce-şi scuipă cafeaua înapoi, în ceaşcă.

— Principiile de bază le înţeleg şi eu. Dar ce vreau eu este să o fac atât de bine, încât bărbatul respectiv să-şi amintească de asta ca despre cea mai frumoasă experienţă de acest gen pe care a trăit-o vreodată.

— Şi cum de la mine ai aflat despre Wallis Simpson şi „practicile ei orientale", tu crezi, probabil, că eu sunt persoana cea mai competentă din preajmă, care să-ţi dea asemenea sfaturi?

— Da, şi încuviinţez şi din cap.

— Ai dreptate, oftează ea. Eu sunt aceea.

Mă trage mai aproape. Genul acesta de conversaţie nu se cuvine să ajungă la urechile oricui.

— Partea din vârf e cea mai sensibilă. Imaginează-ţi-o ca pe o îngheţată pe care vrei s-o lingi de jur-împrejur. Pe măsură ce cobori, ai mare grijă ce faci cu dinţii: să nu-l atingi cu dinţii niciodată. Să ţii minte că este foarte sensibil. Altfel, e ca şi cum ai zgâria un cârnat. Chestia asta n-o să-i placă.

Lângă chiuvetă, Geraldine observă o sticlă goală. O pune pe bufet, apoi îşi lasă capul în jos. Dumnezeule, eu mă aşteptasem la un sfat, nu la o demonstraţie practică!

— Aşa.

Privesc, fascinată.

— Ce faci acolo, Geraldine? se aude o voce din spatele nostru.

Aoleu, Esther, una din referente, tocmai a intrat în bucătărie.

Geraldine se uită în sus, absolut netulburată.

— Bună, Esther[11]. O iniţiez pe Sarah în arta unui S.O. ca la carte.

Mă înroşesc. Cum ai putut să faci aşa ceva, Geraldine? De ce nu i-ai spus o minciună? Să fi inventat ceva, acolo. Simt că n-am să supravieţuiesc unei asemenea scene!

— Continuă, spune Esther, zâmbind.

— De fapt, cred că acum a priceput şi Sarah, nu-i aşa, Sarah?

Ce să mai spun?

— Da, scot un mormăit.

— Atunci, încearcă şi tu!

— Nu pot!
— Ba da, Sarah, cum să nu poţi!
Ei bine, pe şefă n-o poţi dezamăgi – şi încă în faţa lui Esther – aşa că mă aplec şi eu.
— Hmm, face Esther. Încearcă să-l şi mângâi, în acelaşi timp. Mie-mi reuşeşte întotdeauna.
Vorbeşte cu atâta naturaleţe, că-mi vine să leşin. Parc-ar fi rubrica de sfaturi din *Cosmopolitan.* Numai că astea-s mai clare.
— Bravo! spune Geraldine.
— Premiul întâi cu coroniţă, zâmbeşte Esther.
Ei bine, simt că acum m-am încadrat pe deplin în colectiv. Aş putea fi chiar la fel de lipsită de inhibiţii ca ele.
— Nu sunt sigură că am înţeles partea cu înghiţitul.
— Ai mâncat stridii până acum? mă întreabă Geraldine.
Dau din cap că da.
— Când ai mâncat prima dată, nu ţi s-au părut puţin cleioase, mai neobişnuite? Ei, vezi, la fel e şi cu înghiţitul. Trebuie să te obişnuieşti mai întâi, că pe urmă începe să-ţi placă. Şi, la fel ca şi stridiile, chestia aia are proprietăţi nutritive şi e bogată în proteine. O masă de prânz perfectă.
Ne prăpădim de râs, toate trei. Mai târziu, primesc un telefon de la dragul de Andy.
— Vei petrece o seară de care ai să-ţi aminteşti multă vreme! promite el. O să bem şampanie şi o să mâncăm homar Thermidor.
Iar mai târziu, eu voi mânca şi stridii. Iar tu, Andy, iubitule, îţi vei aminti de noaptea asta multă vreme. Ridic paharul pentru dumneata, Wallis Simpson. Şi pentru Geraldine şi Esther.

Noiembrie 1988

E după-amiază, suntem la slujbă şi chicotim de mama focului. Una dintre referente, pe nume Helen[12], tocmai l-a adus la birou pe Basil, terierul ei sârmos de rasă Jack Russell. Helen are uneori obiceiul să-l strige cu o voce atât de stridentă, încât am poreclit-o Sybil, ca pe soţia lui Basil, un personaj dintr-un serial clasic de televiziune, cu John Cleese în rolul principal. Ca să ne distrăm, şi pentru că şi Basil avea nevoie de mişcare,

ne-am apucat să demontăm una din barele de la draperii, pe care am aşezat-o apoi între uşile saloanelor. I se dă lui Basil comanda să sară peste ea, ceea ce el şi face cu un entuziasm debordant, iar noi hohotim de râs, în timp ce mai mulţi monarhi cu figuri severe ne aţintesc cu privirea din tablouri. Mă întreb ce vor fi crezând ei despre această hărmălaie, total lipsită de respect?

În toiul tărăboiului general, un glas amplu, ca al unui cântăreţ de operă, ne salută pe o arie din *Rigoletto* de Verdi. Nimeni altul decât Ken Wharfe[13], un tip roşu la faţă ca vinul de Bordeaux, incredibil de amuzant şi care este ofiţerul însărcinat cu protecţia personală a Prinţesei de Wales. În ultima vreme, Ken ne-a vizitat adesea, dragul de el, iar noi suntem deosebit de încântate de vizitele lui. Numai că mă întreb uneori cum se face că nu se află lângă Prinţesa Diana. Poate ea îşi găseşte protecţie prin alte părţi, mă gândesc eu cu obrăznicie, ceea ce înseamnă că, în asemenea momente, bietul Ken e oarecum în plus. Cum se poate aşa ceva, Sarah, e şocant modul în care gândeşti. Încetează! Ei bine, acum sunt şi eu veselă şi am devenit atât de dezinhibată, încât orice văd îmi evocă sex şi iarăşi sex. Oare ce-oi fi pe cale să devin?

— Doamne, Dumnezeule, fetiţo, îmi spune Ken, după ce-şi termină aria. Ai pe birou mai multe flori decât în piaţă, la Covent Garden.

Aşa e. În ultimul timp, Andy a ales un mod ceva mai ostentativ de a-şi exprima afecţiunea.

— Şi, în afară de ce se poate vedea cu ochiul liber, ce secret mai ascunzi tu, Sarah?

Îi zâmbesc cu modestie şi-mi continui treaba. Secretul meu, Ken, este unul pe care nu-l împart decât cu Geraldine, Esther şi Wallis Simpson.

Un alt motiv de bucurie în birou este acela că domnişoara Frosty, care se ocupa de corespondenţa pe care o primeşte Prinţesa de Wales de la fani, a plecat, fiind înlocuită cu Victoria Mendham[14]. Despre Victoria, draga de ea, nu pot spune decât că este seducătoare, frumuşică şi încântătoare. De când a venit aici, a fost o permanentă bucurie s-o avem printre noi.

Biata Victoria e uşor peltică şi, când spun „biata”, ştiu la ce mă refer, fiindcă, dacă eşti peltic, poţi avea unele probleme aici, atunci când trebuie să răspunzi la telefon. Expresia standard este: „Aţi sunat la birourile Prinţului şi Prinţesei de Wales”. Ei bine, încercaţi, acum, să pronunţaţi aceste cuvinte ca şi cum aţi fi peltici! Acum aţi înţeles ce-am vrut să spun sau, cum ar zice Victoria: „Înfeledzi se fleau fă fpun!”

Nu demult, Victoria şi cu mine am făcut o criză de râs isteric, provocată de nişte scrisori pentru ASR, trimise, mai ales, de nişte americance care îl cereau de bărbat pe un ton mai degrabă vulgar. Să fi ajuns, oare, zvonurile privind „necazurile” lui ASR, până în Midwest?

Scrisorile conţineau şi fotografii. Rareori se întâmpla să fie doar instantanee, ci fotografii făcute în atelier, lucru pentru care se vede că doamnele respective au depus ceva eforturi. Cele care au pornit să vâneze afecţiunea lui ASR etalează, invariabil, costumaţii aidoma acelora îmbrăcate de Diana în timpul ceremoniilor de logodnă. Au ajuns să se şi coafeze ca ea. Staţi puţin, fetelor, aş vrea eu să le spun, aţi înţeles greşit! Chestiile astea nu mai sunt la modă. Aparţin trecutului. Deveniţi moderne! Numai că strigătele mele telepatice rămân neluate în seamă. Astăzi am ales următoarea misivă, căreia i-am conferit rangul de „scrisoarea de dragoste a săptămânii” dar, cum trebuie să fiu discretă, am schimbat numele şi adresa expeditoarei:

„Dragă Charles,

Sper să nu te superi că-ţi scriu. Ştiu că, deoarece eşti viitorul rege al Angliei, ar fi trebuit să mă adresez cu titlul de Alteţa Voastră Regală, dar trăiesc de mult cu sentimentul că între tine şi mine ar putea exista o legătură intimă. Şi că într-o zi, o zi fericită, tu îmi vei spune Millie (diminutiv de la Millicent) iar eu te voi striga Charles.

Îmi dau seama că ţi se va părea ciudat, dar am de mult sentimentul că Prinţesa Diana nu este femeia potrivită pentru tine. Am văzut nişte fotografii recente de-ale tale şi cred că nu mă înşel, căci arăţi trist şi încordat. Şi ce fericit erai odată! Fiindcă eu simt această

legătură puternică dintre noi, nu te vei mira să afli că ţi-am aranjat un mic altar, în dormitorul din spate. Am acolo poze de-ale tale de când erai la şcoală, în Scoţia, sau când erai căpitan de marină, pilot de vânătoare şi jucător de polo. Tu eşti, cu adevărat, un demn şi merituos succesor al mamei tale, regina Elisabeta. Petrec multe după-amiezi fericite în această cameră şi nu mă mai satur privindu-te. După cum vei constata din fotografia alăturată, cântăresc 55 kg, am 1,65 m. înălţime şi 31 ani. Fac gimnastică în mod regulat şi merg la biserică în fiecare duminică. Sunt o femeie pasională, astfel încât nu vei fi dezamăgit în privinţa *aceea*, dacă înţelegi ce vreau să spun!!!

Todd Shecter şi cu mine suntem divorţaţi de doi ani, aşa că ştiu şi eu ce înseamnă suferinţa provocată de despărţire. Dacă se va întâmpla vreodată aşa ceva între tine şi soţia ta, Prinţesa Diana, vei descoperi că sunt o persoană blândă şi foarte înţelegătoare. Mai cred şi că rugăciunile ajută. Am şi doi copii, Sherman şi Britney, de 5 şi 3 ani. Dacă se va întâmpla, vreodată, ca tu şi cu mine să ne unim destinele, ştiu că Todd n-ar avea nimic împotrivă dacă i-ai adopta. Sunt sigură că se vor juca frumos cu prinţul William şi cu prinţul Harry şi, pe lângă asta, vor fi încântaţi să fie ei înşişi prinţ şi prinţesă! Le va plăcea, fără îndoială, să aibă dormitoare mai mari, servitori şi tot felul de lucruri!

Dacă termini cu Prinţesa Diana, ştii deci cui să i te adresezi!

Cu simpatie, a ta,
Millicent Shecter[15],
1103 Canyon Drive, Little Springs, Milwaukee."

Îmi pare rău pentru tine, Millicent din Milwaukee, dar te-ai aşezat la o coadă foarte lungă! Numai săptămâna asta ai intrat în competiţie cu Penny din Nebraska, cu Cheryl din Idaho, cu Nancy din Alabama, cu Billy Jean din Jacksonville şi cu Cathy din Montana. Şi, fetelor, îmi permit să vă amintesc că, dacă ASR va divorţa vreodată, vă veţi confrunta cu o concurenţă îndârjită pe plan local. Nu-mi pot închipui că doamnele din Marea Britanie îi vor da drumul Prinţului moştenitor aşa, fără luptă! O singură dată a reuşit o americancă să câştige. Dar chestia asta nu se va mai

repeta! Niciodată! Asta nu! Contaţi pe noi că vom ţine sus stindardul Marii Britanii! Premiul pentru pragmatism îi revine însă Gemmei din Salt Lake City, care i-a scris:

„Sir, dacă vă convertiţi şi deveniţi mormon, puteţi avea câte neveste doriţi! Nu va mai fi vreodată nevoie să divorţaţi!”

Sunt tentată să mă duc cu scrisoarea ei la comandorul Aylard, dar mă răzgândesc.

Dar cârdurile acestea de americance nu sunt singurele cărora ASR le-a luat minţile. Un admirator constant al bossului este Jorge, un instructor de culturism din Barcelona, Spania. Până acum, Jorge i-a trimis trei scrisori. În fiecare dintre ele, îşi exprimă admiraţia neabătută faţă de el şi insistă să-l angajeze ca bodyguard şi servitor credincios. Şi, ca să arate că e competent pentru, acest post, Jorge anexează, la fiecare scrisoare, fotografii în care apare aproape gol. Preferata mea este una în care Jorge stă ghemuit, încordându-şi muşchii. Fâşia de chilot tanga, de culoarea pielii, îi stă cum nu se poate mai bine. Sărmane Jorge, îi spun eu în gând, ai greşit adresa. Dacă într-adevăr îţi cauţi de lucru la curtea regală, te-aş sfătui să-ţi redirecţionezi eforturile către Palatul Buckingham, unde cel puţin jumătate din personalul de sex masculin manifestă o evidentă şi afectuoasă preferinţă pentru compania persoanelor de acelaşi sex. Ei îţi vor aprecia cu siguranţă fizicul magnific!

Mă tem că una din problemele cu care ne confruntăm este faptul că aceste răspunsuri standard, pe care le trimitem, nu fac decât să le dea apă la moară expeditorilor. Răspunsul meu către Millicent este similar cu acelea către Billy Jean, Gemma, Jorge ş.a.:

„Prinţul de Wales m-a însărcinat să vă mulţumesc pentru scrisoarea dvs. Din 12 noiembrie, 1988.

Alteţa Sa Regală vă este recunoscătoare pentru efortul dvs. de a-i fi scris şi mă roagă să vă transmit cele mai bune urări.

Cu simpatie.”

Mă întreb dacă pe mine m-ar descuraja un astfel de răspuns, în cazul în care aş nutri o asemenea pasiune

închipuită, desigur, faţă de o persoană pe care nici măcar n-am întâlnit-o vreodată. Să fiu eu Millicent din Little Springs, însăşi ideea că ar fi posibil ca ASR să-mi fi citit scrisoarea m-ar trimite în al nouălea cer. Nu-i deci de mirare, că atâţia admiratori se simt încurajaţi să-i scrie, în continuare. Scrisoarea standard de răspuns este cum nu se poate mai corectă, dar înţeleg şi motivul pentru care, în minţile unora, ea este percepută, iluzoriu fără îndoială, drept un fel de invitaţie la flirt. Am să aştept cu interes o a doua scrisoare de la doamna Millicent Shecter, care va cere, fără îndoială, informaţii despre dormitoarele viitoarelor Alteţe Regale, prinţul Sherman şi prinţesa Britney şi despre privilegiile speciale care urmează să le fie acordate. Nici Victoria nu stă mai bine în această privinţă. Deşi sacul cu corespondenţa Prinţesei este pe jumătate cât al meu (norocoasa), o mulţime din scrisorile de amor pe care le primeşte vin de la domni care îi comunică lucruri pe lângă care propunerile lui Millicent par întru totul rezonabile. Unii pretendenţi o informează pe Prinţesă că au primit ordinul de a intra în relaţie cu ea de la acea supremă autoritate care este Dumnezeu însuşi, nici mai mult, nici mai puţin. De altfel, se şi spune că Atotputernicul acţionează pe căi misterioase. Şi cine ne credem noi, nişte biete slujbaşe la palat, de ne permitem să declarăm că aceşti domni pustiiţi de dragoste se înşală?

Jumătatea lunii noiembrie, 1988

Astăzi, ASR împlineşte 40 de ani. „La mulţi ani, Alteţa Voastră Regală! Naţiunea vă felicită.” O declar cu toată responsabilitatea, dat fiind că muncesc de ore în şir, ca să sortez corespondenţa din sacul ăsta. N-o să vă vină să credeţi când veţi afla câte felicitări a primit ASR. Peste cinci mii. Au început să sosească încă de-acum trei zile. În jurul biroului meu, zac stive de saci uriaşi, plini cu asemenea misive. Mă uit la ei, disperată. Cum o să reuşesc eu să răspund la toate? Treaba asta o să-mi ia luni de zile. Mă hotărăsc să discut problema cu Richard Aylard. Sesizează pe loc gravitatea situaţiei şi ia o decizie fermă, chiar atunci şi acolo:

— Nu te mai obosi să răspunzi nici uneia dintre ele.

— Cum adică, nici uneia? îl întreb eu, oarecum şocată.

— Sigur că va trebui să răspunzi felicitărilor trimise de către prieteni, aşa că-ţi propun să le triezi şi să le separi de felicitările venite de la organizaţii şi cetăţeni. Poţi să-mi dai mie felicitările venite de la prieteni.

— Şi cu felicitările celelalte ce fac?

Richard se uită la mine şi dă din umeri:

— Aici nu este loc să depozităm cinci mii de felicitări. N-avem loc nici măcar să le înregistrăm, aşa că rămâne un singur lucru de făcut: la lada de gunoi cu ele!

Sigur că Richard are dreptate, dar mie mi se pare oarecum brutal acest gest. Nutresc convingerea că ele ar trebui expuse undeva, într-un loc public, ca mărturie a afecţiunii pe care poporul i-o poartă celui care-i va fi rege. Într-un fel, să le arunci direct la gunoi cred că este aproape un sacrilegiu, chiar dacă mi se pare singurul lucru cu cap pe care îl putem face.

Iată-mă deci triind sacii plini ochi de felicitările pe care le aşez în teancuri de câte cincizeci. Cred că n-o să vă surprindă să aflaţi că una din şase felicitări vine de la vreo Millicent din SUA, care foloseşte ziua de naştere a lui ASR drept o ocazie de a-şi manifesta disponibilitatea să-i devină amantă sau soţie. Impertinente fără ruşine! Ăsta trebuie să fie efectul Wallis Simpson, de-şi închipuie că printre prerogativele naţiunii lor este şi libertatea de a agăţa monarhi britanici mai vulnerabili. Dar, când reflectez la asta, nu mai sunt deloc surprinsă că se simt atât de motivate. Ceva mai recent, au dat lovitura cu încă un prinţ burlac şi care mai zburda, încă, fără căpăstru – mă refer la prinţul Rainier de Monaco, care s-a însurat cu Grace Kelly, starul de la Hollywood. Un motiv pentru care cred că ar fi păcat să aruncăm aceste felicitări este şi acela că o persoană inteligentă – vreun psiholog, istoric sau antropolog – ar avea posibilitatea să obţină date ştiinţifice valoroase, dacă ar face studii asupra acestei dorinţe optimiste, exprimate colectiv de către femei aparţinând unei alte naţiuni şi care aspiră la inima unei Alteţe Regale căsătorite, aflate la peste patru mii de mile depărtare. Despre ce-o fi vorba aici? Este, cumva, posibil ca femeile din Marea Britanie să se perpelească, in corpore, după cine ştie ce

lider al vreunei dinastii americane? Nu-mi pot imagina aşa ceva. Bănuiesc că e vorba de sindromul basmului, când unele fete speră ca vreun Făt-Frumos să vină să le salveze şi să le rezolve problemele, aşa, ca în cazul nelegitimei Cenuşărese. Dar câţi prinţi au mai rămas în lume? Îi numeri pe degete.

Numai că eforturile Millicentelor nu sunt chiar întru totul zadarnice, îmi spun eu, în timp ce desprind timbrele americane de pe plicuri. Pe astea am să i le dau lui Andy, care le poate vinde, ca să obţină bani pentru operele de binefacere.

Dintre celelalte felicitări, unele sunt chiar emoţionante, mai ales cele trimise de copiii din şcolile primare din toată ţara. Tăcând şi făcând, le pun deoparte şi-mi dau mie însămi dispoziţia să le răspund. La urma urmei, ce mai contează dacă fac eu un mic efort când, cu o scrisoare de mulţumire scrisă pe o hârtie cu antetul palatului, în numele viitorului lor rege, aş putea face fericiţi douăzeci de copii?

Un alt lot de felicitări a venit din partea a două sute de organizaţii cu care ASR are legături de un fel sau altul, cum ar fi de exemplu Abbeyfield Society, de care dumneavoastră nici n-aţi auzit, probabil. Depune o activitate fantastică în sprijinul persoanelor în vârstă şi are o filială activă în Shropshire; fiind eu însămi originară din Shropshire, se-nţelege că mă simt foarte ataşată de ea. Trebuie să recunosc că, ori de câte ori depistez vreo scrisoare de la Abbeyfield, căreia ASR îi este protector, îi acord prioritate şi mă ocup de ea pe loc. Mai există şi un număr de felicitări trimise de The Iconbridge Gorge Museum Trust, o societate de binefacere din Shropshire, foarte activă, care primeşte, şi ea, răspunsuri cu prioritate. Da, hotărăsc eu, şi lor le pot scrie ca din partea lui ASR. Totuşi, majoritatea felicitărilor vin din partea publicului larg, care doreşte să-i trimită lui ASR numai urări de bine, cu ocazia începerii unui nou deceniu de viaţă. Ele nu fac decât să confirme câtă dreptate are Geraldine. Există o enormă revărsare de afecţiune faţă de ASR, niciodată reflectată în media asta, care consumă totuşi hectolitri de cerneală ca să-l ironizeze sau să-i minimalizeze importanţa. Cu un oribil sentiment de vinovăţie, mătur felicitările în sacul destinat lăzii de gunoi.

Dar ASR nu primeşte numai cărţi poştale de felicitare. Şase torturi de aniversare enorme au ajuns la biroul nostru, fără să le fi comandat cineva. Ce să facem cu ele? Richard are o idee. Vom trimite curierii să le ducă la spitalele din apropiere. Richard cel deştept! Dar ce program are ASR astăzi? Aflu că este la Birmingham, unde principala sa organizaţie caritabilă, The Prince's Trust, l-a invitat la un prânz festiv, care are loc în depoul de tramvaie din Birmingham. Să fie ăsta locul cel mai potrivit, în care viitorul monarh să-şi ia al 40-lea prânz de ziua sa de naştere? Chiar un depou de tramvaie? Mă mai întreb şi dacă Prinţesa se află şi ea, acolo, sărbătorind alături de el.

S-a făcut ora 4 p.m. şi mă gândesc la o petrecere la care voi merge diseară când, deodată, Dave Wright, „bărbatul de vis", ne convoacă pe toţi într-unul din birouri. Îmi imaginez că vrea să ne pună să semnăm cine ştie ce uriaşă felicitare colectivă pentru boss. Pare oarecum fără rost, căci ar urma s-o arunc şi pe ea la gunoi, după ce-o vede ASR – dac-o vedea-o vreodată.

Nu, nu-i vorba de asta, pare că vrea să facă un anunţ. Ne-am adunat aici, toate referentele, şi aşteptăm, în picioare. Oare ce are să ne spună? Ni se dă mâine zi liberă? S-o fi organizând vreo festivitate şi la birou, pentru celebrarea aniversării viitorului nostru rege?

— Doresc doar să vă anunţ că Alteţa Sa Regală urmează să fie aici în circa zece minute. Fiţi bune şi întrerupeţi, vă rog, activitatea, ca să putem fi cu toţii alături de el, spre a-i sărbători ziua de naştere!

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Bossul vine aici, să petreacă o jumătate de oră cu noi, referentele sale, când îşi serbează a 40-a aniversare! O, Doamne, dac-aş fi ştiut, mă puteam duce la coafor! Puteam şi eu să dau o fugă, să-mi cumpăr o rochie pentru acest eveniment şi pantofii ăia Russel&Bromley, second-hand, pe care i-am zărit la magazinul Crucii Roşii. Asta le întrece pe toate!

Privesc în jur. Văd că toată lumea manifestă aceeaşi emoţie amestecată cu neastâmpăr – exceptând-o fireşte pe Geraldine, care arată la fel de netulburată ca de obicei. Tropotim apoi ca o turmă spre toaletă, ca să ne aranjăm ţinuta. Sunt îmbrăcată aproape la fel ca şi celelalte fete, cu o fustă Laura Ashley, de culoare

deschisă şi o bluză Princess of Wales, cu volănaşe la guler. Tropotim înapoi, în birou.

În încăpere este adus acum un tort mare şi alb, care e aşezat pe masă. Încă unul! Oare de unde tot vin, toate torturile astea? Sunt speriată, sau ce-o fi cu mine? Mă simt ca şi când ar trebui să dau iarăşi ochii cu directoarea şcolii. Mă hotărăsc să mă ascund după Geraldine. Care este protocolul pentru o întâlnire cu ASR? N-am mai avut până acum această ocazie. Mă străfulgeră o idee. Am să-l imit pe Richard Aylard, care stă în picioare, lângă Geraldine. La urma urmei, Richard e ditamai secretar particular adjunct. Dacă nici el n-o fi ştiind ce să facă, cine să ştie?

Se aude un zgomot uşor, afară, şi iată că intră ASR. Doamne, Dumnezeule, este atât de frumos şi atletic – arată mult mai tânăr decât cei 40 ani pe care i-a împlinit. Şi este îmbrăcat atât de potrivit, cu un costum la un singur rând, în carouri, Prince of Wales, perfect asortat coloritului său natural. Dar ceea ce mă captivează mai mult sunt ochii lui, de un albastru profund şi care scânteiază. Mă uit la el fix, ca hipnotizată. Vai de mine! Cred că mă îndrăgostesc. Viitorul meu rege stă la mai puţin de trei metri de mine. Simt în cap ceva, ca un vârtej. Sper să nu leşin.

Dădaca mea interioară mi-o taie scurt. „Ia nu te mai prosti, fetiţo! Adună-te!” Îmi aţintesc privirea asupra cefei lui Richard. Deodată, Dave Wright strigă:

— La mulţi ani, Alteţa Voastră Regală!

Urarea răsună ca un ecou, venind dinspre toţi ceilalţi, iar eu îl văd pe Richard în faţa mea, înclinându-se. Fac la fel, apoi privesc în jur. Dumnezeule mare! Toate femeile fac reverenţe. Bineînţeles. Simt cum mă înroşesc – trebuie să fi căpătat o nuanţă închisă de purpuriu.

Vai de capul meu! Cum am putut face una ca asta? Privesc în jur cu frică, aşteptându-mă să le văd pe unele dintre colegele mele chicotind pe furiş, pe socoteala cumplitului meu *faux pas.* Îmi dau totuşi seama că mă aflu în spatele lor. Nu avea cine să mă vadă. Ah! Încep să respir mai uşor când, brusc, îmi vine în minte un lucru îngrozitor. Da, chiar este perfect cu putinţă să mă fi văzut cineva. EL stătea cu faţa la mine. Însuşi ASR! Ah, cât de oribil, de stânjenitor!

În vremea asta, ASR discută cu Dave Wright şi cu Richard. Porneşte să taie tortul. Aroma lui ajunge până la mine, deşi stau în spatele celorlalţi. Se pare că nu s-au zgârcit, când au turnat rom în umplutura de fructe asortate. Câteva înghiţituri din tortul ăsta ar fi prea de-ajuns să ţi se urce la cap. ASR păşeşte în faţă, ca să ne ofere, personal, felii din această prăjitură „beţivă" tuturor celor din cameră. Fie din timiditate, fie fiindcă, pur şi simplu, nu ne tentează, ridicăm mâinile în semn de refuz, spunând:

— Nu, mulţumim Alteţei Voastre Regale!

Stă de vorbă cu câteva referente, ia vreo două înghiţituri dintr-o felie de tort, iar eu, aflată la loc sigur în spatele Geraldinei, mă uit pierdută, cu teamă respectuoasă, la viitorul meu rege. O fi observat greşeala îngrozitoare pe care am făcut-o? Probabil că nu. Şi, chiar de-ar fi observat-o, i-ar fi păsat de ea? Nu mi-l pot imagina supărându-se pentru aşa ceva. De fapt, cred că l-ar fi amuzat faptul că o referentă nouă a comis gafa să se încline, în loc să facă o reverenţă. La urma urmei, dacă m-a văzut, probabil că asta i-a înveselit ziua. Numai că aş fi dat oricât să nu fi fost eu idioata în cauză.

Decembrie 1988

Aici, la birou, ne-a cuprins pe toate o stare de emoţie febrilă, fiindcă astăzi este prânzul regal de Crăciun, care are loc anual. După cum vă puteţi imagina, am trecut azi-dimineaţă printr-o cumplită criză de natură vestimentară. Să fi fost panică, sau ce altceva? Cred că am probat toate costumele pe care le am, ca apoi să le arunc grămadă pe pat, în starea de frenezie absolută care mă cuprinsese. Dumnezeule, nu am absolut nimic de îmbrăcat, mă gândeam în timpul ăsta. Apoi, mi-am amintit de interviul pe care-l dădusem în luna mai. Ce mi se spusese atunci? Asta e! Mi-am amintit! Secretarului particular adjunct Wright îi plăcuse foarte mult ţinuta mea. Spunea că emană „spiritul Crăciunului". În fine, bine că mi-a venit inspiraţia! Dar oare unde am pus-o? Nu cumva o dusesem la magazinul vreunei organizaţii de binefacere? Uf! Uite-o, chiar în fundul dulapului de haine. Suspin. Mă relaxez. Aoleu, nu-i călcată! Intru din nou în panică.

Iată-mă, în fine, în aceeaşi stare confuz-agitată, în care se găsesc toate celelalte referente. Nu rămâne nicio oglindă liberă, în timp ce ne aranjăm coafurile, ne aşezăm mai bine hainele pe noi şi ne refacem machiajul.

— Arăt ca lumea?

— Da, draga mea. Arăţi nemaipomenit!

— Tu vorbeşti serios?

— Serios, arăţi super!

— Of, Doamne! Mi s-a dus un fir la ciorap! E dezastru!

— Linişteşte-te. Cred că am eu o pereche de rezervă în birou.

Sincer vorbind, parcă suntem într-o poiată plină cu pui agitaţi! Deodată, suntem anunţate că a sosit autobuzul. Ah, Doamne, sunt atât de emoţionată, că-mi vine să vomit! Ieşim împreună afară, pe uşa principală, şi păşim pe pavajul Curţii Stindardului. Acolo, lângă turnul cu ceas, ne aşteaptă autobuzul în care ne urcăm de-a valma, la fel de emoţionate ca nişte copii în drum spre o petrecere de aniversare. Autobuzul ne duce, fără grabă, prin Piccadilly şi ocoleşte Hyde Park, apoi se opreşte la Berkeley, în Belgravia. Observ că mai sosesc şi alte autobuze. În timp ce coborâm, câteva dintre colegele mele încep să le facă semne cu mâna pasagerilor care se dau jos din ele – angajaţi, cu toţii, la Palatul Kensington şi la Highgrove. Intrăm şi mergem până la recepţie, care este în stilul art deco, cu un pronunţat accent al anilor ’20. Trebuie să fim vreo sută de persoane. Mă trezesc fraternizând cu majordomi, sub-majordomi, grădinari, valeţi, şoferi – în fine, cu tot personalul de la cele două palate şi de la casa de la ţară a lui ASR din Gloucestershire pe care, suspin eu, presupun că n-am să ajung s-o văd niciodată. Tot personalul de la Hotel Berkeley, extrem de amabil şi atent, ne întâmpină cu şampanie rece ca gheaţa. Aruncate cum suntem, printre atâţia străini, Victoria şi cu mine ne ţinem scai una de cealaltă şi nu ne scăpăm din ochi, ca să nu ne rătăcim. Geraldine, veterană la palat, minunat de calmă şi sigură pe ea, se mişcă prin mulţime cu dezinvoltură. Deodată, se iscă rumoare. Urmăresc direcţia spre care-şi îndreaptă cu toţii privirile şi ochii mi se opresc pe uşa de la intrare. Ah, Doamne, e

chiar EL! Este a doua oară când îl văd pe ASR, stimatul meu boss, în carne şi oase. Îmi simt inima bătând la fel de nebuneşte ca şi prima dată. Păşeşte înăuntru, elegant în costumul de flanel gri, pipăindu-şi manşetele, iar distinşii obraji regali îi strălucesc de sănătate. Deodată, bărbaţii se înclină, în timp ce noi, femeile, ne îndoim genunchii şi facem o reverenţă. Uf! De data asta mi-a ieşit!

Mi-e cam ruşine s-o recunosc dar, în aşteptarea acestei zile, am tot făcut reverenţe în faţa oglinzii seară de seară, încă de atunci, de când cu plecăciunea aia. De obicei, seara târziu, când sunt într-o dispoziţie un pic frivolă, reverenţa este mai degrabă extravagantă, un fel de variantă stil Regency, teatrală şi cu înflorituri, cu capul aplecat într-o parte şi cu o privire de mironosiţă, aţintită spre covorul roşu. Căci, în fanteziile mele regale, există întotdeauna un covor roşu.

Cealaltă reverenţă, adică aceea pe care o fac atunci când nu mă simt frivolă, este mai reţinută: îmi îndoi genunchii şi zâmbesc graţios. Cu reverenţa asta, mai reţinută, o salut eu acum pe Alteţa Sa Regală. Stai puţin, chestia asta se întâmplă doar o dată pe an, îmi spun eu. La anul, cine ştie? Aş putea încerca să captez privirea regală, cu reverenţa mea stil Regency!

Se iscă iar rumoare şi intră Prinţesa de Wales. Doamne, arată nemaipomenit, îmbrăcată cu o rochie-mantou bleumarin, cu nasturi aurii. Regret, Millicent, dar nici n-ar trebui măcar să-ţi treacă prin cap să intri în competiţie. Nu-i de mirare că presa nu se mai satură de ea. Mulţimea prezentă face iar reverenţe sau se înclină.

Mergem acum în sufragerie, unde ne adunăm în jurul diagramei din care aflăm cum suntem repartizaţi la mese. Sunt oarecum tristă şi dezamăgită, pentru că scaunul din dreapta mea este gol. Of! Probabil că s-a îmbolnăvit cineva aflat în serviciul lui ASR la Highgrove sau la Palatul Kensington. În fine, îmi descopăr locul şi mă aşez. Primul fel este o ruladă de legume, foarte gustoasă. Nu cunosc absolut pe nimeni de la masă, dar ne angajăm într-o flecăreală politicoasă.

La cererea lui ASR, la prânzul acesta de Crăciun se serveşte numai mâncare italienească, astfel că al doilea fel sunt paste cu un soi de ciuperci foarte gustoase. Ni se servesc apoi vinuri roşii şi albe, tot italieneşti,

delicioase. Din toată oenologia italiană, cunoştinţele mele se rezumă doar la Chianti şi Frascati. Ce urmează să ni se servească acum este un mister.

Arunc o privire în jur şi observ că Prinţul şi Prinţesa stau la două mese diferite. Mă întreb dacă este un gest deliberat sau o fi având vreo legătură cu „necazurile" lor misterioase.

În timp ce felul principal este luat de pe masă iar eu schimb banalităţi politicoase cu cineva, se iscă un murmur la masa noastră şi aud, în spatele meu, o voce de om bine-crescut, spunând:

— Scuzaţi-mă.

Recunosc vocea asta. Dar unde am mai auzit-o? Are, cu siguranţă, un timbru foarte familiar. Mă răsucesc şi, în timp ce scaunul de lângă mine este tras deoparte, sunt cât pe ce să cad de pe-al meu, de uluire. Dumnezeule! Nu-mi pot crede ochilor. Oare chiar este aievea ce ţi se-ntâmplă ţie acum, Sarah? Alteţa Sa Regală, Prinţul de Wales, bossul se aşază lângă mine, salutând politicos pe cei din jur.

Haide, Sarah! Respiră adânc! Vino-ţi în fire, fetiţo. Deci ăsta era motivul pentru care scaunul rămăsese neocupat. Intenţionase tot timpul să vină şi să se aşeze lângă mine, în momentul când urma să ajungem la budincă. E prea mult, Doamne! Chiar în timp ce încerc să asimilez toată această extraordinară evoluţie a situaţiei, el se întoarce spre mine. Mă priveşte în ochi şi deschide gura.

— Bună. Ciudat, dar îmi pari foarte cunoscută. Ne-am mai întâlnit?

Privesc fix în ochii săi ah! atât de frumoşi. Îmi adun toată stăpânirea de care sunt în stare. Acesta este momentul meu, cu patronul şi viitorul meu rege. Ai grijă, Sarah, să nu se-aleagă praful de tot!

— Da, scârţâi eu (haide, Sarah, curaj, fetiţo!). Alteţa Voastră Regală a avut amabilitatea să-mi ofere prăjitură de ziua sa.

Îmi cobor privirea şi roşesc. Sarah, ce te-a apucat, de i-ai vorbit aşa? De ce-ai spus „ziua sa", de parcă el nu s-ar fi aflat acolo?

— Lucrezi deci ca referentă?

— Da, chiţăi eu din nou, privind fix la şervetul de masă.

— Şi ţi se pare interesantă munca asta?

Sigur că mi se pare interesantă, aş vrea să-i spun. Mai mult chiar, o ador. Numai că mă simt atât de copleşită, încât îmi simt limba îngheţată, incapabilă să mai asculte de comenzile pe care i le porunceşte creierul. Aşa că-mi afişez pe figură un zâmbet leşinat, îl privesc pieziş şi dau din cap.

— Hmm, face el, uitându-se la mine.

Îmi ridic privirea. Minunăţia Sa Regală şi-a îndreptat acum atenţia spre felul trei, care este panettone, o prăjitură italienească săţioasă, făcută cu ouă, fructe şi unt. Văd cum culege stafidele, privindu-le cu o oarecare neplăcere, dându-le deoparte. Înţeleg că stafidele nu sunt slăbiciunea lui ASR.

Dar mintea mea e concentrată asupra unui singur lucru. Oare după tentativa mea de a îngăima câteva cuvinte, care a fost de tot râsul, îmi va mai adresa oare vreun cuvânt? Îşi întoarce privirea dumnezeiască spre un bărbat aşezat de partea cealaltă a mesei.

— Ascultă, Chris, ciupercile au fost delicioase. Crezi că avem vreo şansă să găsim şi noi aşa ceva, pe terenurile noastre?

Acum, viitorul meu rege nu mi se mai adresează mie, ci lui Chris Barber, bucătarul de la Highgrove. Doamne, este atât de aproape de mine, încât l-aş putea chiar atinge! Aaaah! Scot un strigăt interior. E prea mult! Cât ai da tu, Millicent, oare ce-ai fi tu gata să faci ca să te afli aici, în locul meu? Respiră adânc! Preţuieşte acest moment, Sarah! Stai alături de viitorul rege, aici şi acum. Uită-te-n jur. Să-ţi aminteşti mereu de această scenă. Va veni o zi când le vei povesti despre ea nepoţilor tăi. Nu contează c-ai călcat în străchini şi că n-ai fost în stare să rosteşti măcar o singură propoziţie coerentă. Te afli aici. Atingi cu degetele chipul lui Dumnezeu… mă rog, nu chiar, dar eşti pe-aproape. Acum, fără îndoială că, având în vedere conversaţia ta de-a dreptul jalnică, el n-o să mai vină să se aşeze lângă tine, în vecii vecilor. Nu prea semeni cu Jane Austen, nu, dragă? Probabil că el chiar va insista ca distanţa dintre voi să fie cât mai mare, ca să nu-l mai indispui. Dar nu contează, important este faptul că viitorul rege al Regatului Unit şi al Commonwealth-ului şade aici, pe scaunul din dreapta ta.

— Aşadar, ce însărcinare ţi-a repartizat Richard?

Oare visez? Mie mi se adresează. Chiar vorbeşte cu mine, din nou. Îmi mai dă o şansă. Ah, Prinţ bun şi fermecător, acum nu te voi mai dezamăgi. Şi nu mă voi mai dezamăgi nici pe mine, de data asta. Fii calmă, Sarah.

— Mă ocup de corespondenţa primită de la fanii dumneavoastră, Alteţa Voastră Regală.

— Foarte bine. Sper că nu e o treabă din cale-afară de plicticoasă.

— O, nu, Alteţa Voastră Regală, este chiar foarte, foarte, foarte, foarte interesantă.

Alteţa Sa Regală mă studiază atent şi zâmbeşte. Sarah, idioato! Cât de proastă poţi să fii, ca să repeţi cuvântul „foarte” în halul ăsta? Probabil te crede imbecilă.

— Bravo. Ţine-o tot aşa. A, te rog să mă ierţi, dar nu te-am întrebat cum te numeşti.

— Sarah (înghit în sec). Goodall.

— Sunt încântat de cunoştinţă, Sarah.

Frumuseţea Sa Regală îşi îndreaptă acum atenţia spre altcineva. Iar eu rămân în extaz. Vorbele lui încă îmi mai răsună în urechi. M-a rugat pe *mine* să-l iert. Eu pe *el?* De ce? Acum îmi ştie numele. Mi l-a repetat. A pronunţat *Sarah.*

Dădaca mea interioară nu mai suportă: „Ia nu mai fi idioată, Sarah. Sigur că ţi-a pronunţat numele. E treaba lui să-l ştie. Eşti angajata lui, fetiţo! Vino-ţi în fire!” Numai că extazul meu romantic se află, încă, pe o linie ascendentă.

Deodată, un sâsâit străbate sala din nou. El se ridică. Începe să vorbească de aici, de lângă mine. Doamne, situaţia devine mult mai bună. De partea cealaltă a lui, se află bărbatul cu care vorbisem mai devreme şi care este angajat la Palatul Kensington. Iată-mă, deci, femeia aflată lângă Alteţa Sa Regală, când acesta s-a adresat tuturor celor prezenţi. O, Doamne, nepoţii mei vor auzi povestea iar şi iar, fie că la place, fie că nu. Arunc o privire de jur-împrejurul sălii. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui ASR în timp ce el vorbeşte, excepţie făcând, după cum observ, aceia ai soţiei sale, Prinţesa Diana. Prinţesa este aşezată la o masă aflată la celălalt capăt al sălii şi-i şuşoteşte ceva unuia dintre comeseni,

chicotind. Nu este chiar cel mai potrivit lucru pe care-l poţi face în timp ce soţul tău ţine un discurs, nu? Alteţa Voastră Regală n-ar putea să-şi mai amâne glumiţa până când soţul domniei voastre va fi terminat de vorbit? Să fie, cumva, proastă creştere? Numai ea are de pierdut, cred eu. Cât despre mine, eu sunt aceea care stă alături de el. Şi niciodată nu-i voi înşela încrederea, asta nu! Mă uit în sus şi simt cum radiez, calmă, în timp ce el ne laudă pe toţi, în cuvinte alese cu măiestrie. Se făureşte istoria, Sarah. În momentul acesta, iau parte la acest proces. Nu mă refer la istoria naţiunii sau la istoria lui personală, ci la propria mea istorie.

— Anul acesta, cu toţii v-aţi făcut exemplar datoria, lucru pentru care doresc să vă mulţumesc mult. Continuaţi tot aşa!

Eu aşa voi face, aşa voi face!

Minunăţia Sa face o pauză şi priveşte în jur, uitându-se chiar şi la mine. Asta le întrece pe toate!

— Văd o mulţime de figuri noi, anul acesta…

Da, Frumuseţea Voastră Regală, iar pe a mea aţi remarcat-o cu precădere!

— Dumnezeule, câţi sunteţi acum? Păreţi să fiţi din ce în ce mai mulţi!

Râdem cu toţii, aprobator.

— Crăciun fericit, tuturor!

Şi un Crăciun fericit, cât mai fericit, domniei voastre!

ASR îşi reia locul pe scaun, apoi vine unul din oamenii de la serviciile secrete şi îi şopteşte ceva la ureche. Se ridică imediat şi, după ce ne face încă o dată cu mâna, părăseşte sala. Suspin. Ne-a părăsit. Pe anul viitor, dragă şi iubită Alteţă Regală!

Observ cu coada ochiului că pleacă şi Prinţesa, dar ea iese pe o cu totul altă uşă. Ciudat. S-ar putea să o facă din motive de securitate, ca să dejoace o posibilă tentativă de asasinat? Sau, poate, pentru un motiv mult mai simplu – unul la care nici nu vreau să mă gândesc. Trist lucru! Îngrozitor de trist!

Deodată, se produce aceeaşi învălmăşeală de la început. Urcăm iar în autobuze, pălăvrăgind şi chicotind. Coborâm la Palatul St. James şi intrăm în birouri. Dacă mai discutăm între noi despre convorbirile avute, între patru ochi, cu ASR sau cu Prinţesa de Wales? Bineînţeles că nu. Ar fi atât de lipsit de

distincţie! Suntem doar referente la palat, nu ştiaţi? Şi referentele nu se coboară niciodată la nivelul unei lăudăroşenii atât de ostentative, nu? Bineînţeles că nu.

Când plecăm de la birou, suntem toate uşor ameţite. Mă grăbesc nebuneşte să ajung acasă. Mor de nerăbdare să iau telefonul şi să-i povestesc totul lui mami!

Hrană şi greutate

Ianuarie 1989

Săptămâna trecută, marţi, după ce toată vânzoleala asta veselă de Crăciun a luat sfârşit, m-am întors acasă, în Buer Road şi mi s-a părut ciudat că a trebuit să depun un oarecare efort ca să încap într-o rochie pe care mi-o cumpărasem cu doar şase săptămâni în urmă. Straniu lucru! Se strâmtase rochia, în mod miraculos, ori alesesem eu o măsură greşită? Aşa că m-am dus în baie să mă cântăresc. Nici nu mai încape vorbă, se stricase cântarul. L-am ridicat, ca să-l reglez. Vai mie! Dar cântarul era în perfectă stare de funcţionare!

Ei bine, nu! N-am să vă spun cât cântăresc acum. E jenant din cale-afară. Dumnezeule, am traversat o perioadă de depresie, sau ce s-a întâmplat? A doua zi, discut cu Victoria despre problemele mele de greutate. Îmi spune că şi ea e deprimată din cauza greutăţii. Asta-i bună! Eu una mi-aş da şi viaţa ca să fiu slabă ca ea. Ce-o fi în capul ei? În fine, presupun că aşa sunt toate prietenele. Procedăm întotdeauna prin consens, ajungând până acolo, încât împărţim până şi obsesiile.

În fine, hotărâm să mergem la un chioşc de ziare, unde descoperim două reviste uluitoare: *Slăbiţi cu noi* şi *Cum slăbim.* Le cumpărăm pe amândouă, plătind juma-juma, ceea ce trebuie să recunosc că e jalnic, dar suntem leftere amândouă. Victoria ia cu ea *Slăbiţi cu noi,* ca s-o citească în tren, iar eu iau *Cum slăbim*. O citesc din scoarţă-n scoarţă, iar în seara următoare, facem schimb. Victoria îmi spune că i-au plăcut mai ales studiile de caz, acelea despre *Înainte* (un hipopotam) şi *După* (o girafă).

Ei bine, cred c-aţi ghicit. Ne-am început cura de slăbire vineri. Am citit că una din şmecheriile pe care trebuie să le faci când ţii regim este să nu te gândeşti la mâncare, mai ales atunci când lucrezi. Trebuie să ţi-o scoţi pur şi simplu din minte. Te gândeşti la rochia preferată, la o petrecere, la iubit, chiar şi la sex! Dar nu cedezi imperativelor pe care ţi le transmite, ademenitor, stomacul, fiindcă nici nu ştii când te trezeşti în bucătărie, înfulecând unul din digestivele alea cu ciocolată şi acumulând o grămadă de calorii. Înţelept

sfat, nimic de zis. Îl contestă cineva? Dar ce te faci dacă serviciul are legătură şi cu domeniul culinar? Veţi fi crezând că al meu n-are nimic comun cu mâncarea. Ia mai gândiţi-vă. Recent, cineva, nu mai ţin minte de unde, a scris în presă că unul din felurile de mâncare preferate ale bossului este mâncarea de nuci prăjite şi că bossette preferă supa de creson. Mai mult, cuplul princiar are chiar reţete culinare speciale, fiecare pentru felurile sale preferate şi pe care le-au dat bucătarilor, cu instrucţiuni să le respecte întocmai. Aşa se face că Victoria şi cu mine am fost asaltate, toată săptămâna, de cereri peste cereri (naiba să le ia), din partea publicului larg, cu rugămintea să le trimitem reţetele respective. Eu însămi am testat ambele reţete. Sunt pur şi simplu delicioase. Din nefericire, planul de regim îmi interzice să mai mănânc vreunul din aceste preparate, cel puţin pentru moment. Aşa că vă puteţi imagina ce junghiuri de foame simţim Victoria şi cu mine după patru zile de regim şi cât se amplifică ele, în timp ce răspundem conştiincios fiecărei persoane, anexând la scrisori şi reţetele respective. Mă autoflagelez, reproducându-le iarăşi:

REŢETA ALTEŢEI SALE REGALE, PRINŢUL DE WALES, PENTRU MÂNCARE VEGETARIANA DE NUCI PRĂJITE

6–8 porţii
INGREDIENTE:

1 lingură ulei de măsline, presat la rece
1/3 ceaşcă alune de pădure prăjite, măcinate
2/3 ceaşcă nuci măcinate
2/3 ceaşcă nuci de Brazilia, măcinate
350 g roşii opărite, cojite şi tocate cu cuţitul
O ceapă mare, tocată fin
Un căţel de usturoi, tocat fin
15 g ciuperci proaspete, tocate mărunt
1/2 linguriţă de busuioc uscat
1/2 linguriţă de oregano uscat
O linguriţă sare marină
Un cu bătut bine

MOD DE PREPARARE

Se încălzeşte cuptorul la 220°C. Ungeţi cu puţin ulei o tavă de copt pâinea sau o formă rotundă. Căptuşiţi-o cu pergament. Puneţi nucile, roşiile, ceapa, usturoiul, busuiocul, oregano, sarea marină şi oul într-un castron de mărime mijlocie. Amestecaţi bine. Turnaţi amestecul în forma pregătită, netezind suprafaţa cu o lingură. Puneţi-o la cuptor şi lăsaţi-o la copt timp de 30–40 minute sau până când crusta formată se dezlipeşte uşor de partea laterală a formei. Lăsaţi să se răcească puţin iar apoi, după ce treceţi lama unui cuţit în jurul marginilor, răsturnaţi pe un fund sau pe un platou din lemn. Tăiaţi felii groase, pe care le serviţi cu sos de ciuperci sau de ceapă.

Dacă, asemenea Prinţului de Wales sau domnului Carluccio, este cineva amator „să culeagă” bureţi proaspeţi, aceştia pot să înlocuiască foarte bine ciupercile *champignon,* mai convenţionale.

REŢETA ALTEŢEI SALE REGALE, PRINŢESA DE WALES, PENTRU SUPA DE CRESON

4–6 porţii
INGREDIENTE:

50 g unt
50 g făină
1 l supă de pui
350 g creson (tocat şi cu codiţele îndepărtate)
1/2 smântână

MOD DE PREPARARE

Se încălzeşte untul într-o cratiţă şi se căleşte făina, amestecând câteva minute. Se ia de pe foc şi se toarnă supa deasupra, după care se bate bine. Se pune din nou pe foc, se acoperă şi se lasă să fiarbă la foc mic, timp de 20 minute. Se mixează apoi, până când devine ca un piure subţire şi se toarnă din nou în cratiţă, adăugându-se smântână. Se serveşte în boluri de supă.

La prânz, Victoria şi cu mine ne îndreptăm, ca de obicei, spre cantina de la Palatul Buckingham. Oare ce ne mai oferă astăzi Graham? Vai nouă, una din specialităţile bucătarului e beuf Stroganoff cu piure de cartofi. Adam a fost ispitit cu un măr pe calea păcatului. Până şi eu pot să rezist tentaţiei de a mânca un măr, dar beuf Stroganoff cu piure de cartofi este o tentaţie de-a dreptul diabolică, la care ar saliva până şi Cerescul Locatar.

Victoria şi cu mine ne uităm una la alta. Nu avem de gând, repet, NU avem de gând să cădem pradă tentaţiei. Dar, Doamne, mâncarea asta nu numai că arată nemaipomenit, dar are şi o aromă delicioasă. Nările-mi freamătă fără să vreau, în timp ce adulmecă aroma ispititoare. Victoria simte că voinţa mea este pe cale să se înmoaie.

— Aminteşte-ţi de angajament, spune ea, cu fermitate.

— Salată, Graham, te rog, rostesc eu cu un suspin.

— Dar sunteţi sigură că nu vreţi Stroganoff? mă întreabă Graham, cu o intonaţie ce dă un ritm teatral fiecărei silabe.

— Astăzi nu, Graham. Am să iau salată, te rog.

— Hmm. Dar budincă de mere caramelizate mâncaţi, nu? Vă place budinca de mere caramelizate, nu-i aşa? Mai mult chiar decât rulourile cu gem. Mi-amintesc că data trecută, când am avut-o în meniu, aţi mai cerut o porţie!

Se vede de la o poştă că Graham e unealta Satanei. Adunându-mi cu greu întreaga stăpânire de sine, reuşesc să-i spun, chiar dacă vocea îmi e gâtuită, recunosc:

— După care voi lua un măr.

Graham ridică o sprânceană.

— Atunci, fie şi-un măr. Dar vă asigur că budinca de mere caramelizate e delicioasă. Poate c-o să vă răzgândiţi, după salată.

— Graham, te rog eu, nu mai fi sadic!

— Cum doreşte doamna.

Victoria şi cu mine ne aşezăm. Muşc dintr-o bucată de ţelină sănătoasă şi hrănitoare. Cranţ!

— Dac-ar fi după el, omul ăla m-ar transforma în batoză, mă vait eu.

— Sarah, aici nu-i vorba numai de tine, doar sufăr şi eu la fel, răspunde ea, cu o voce care sună de parcă i-ar fi murit cineva.

Privim amărâte cum doi demnitari de la Buckingham Palace, aşezaţi la masă chiar vizavi de noi, îşi atacă porţiile de boeuf Stroganoff. Pe feţele lor se citeşte clar extazul.

— Eu nu mai suport, îmi spune Victoria.

— Nici eu.

Dăm la o parte farfuriile, înşfăcăm merele şi plecăm.

Mai avem de pierdut vreun ceas până să ne întoarcem la pupitrele noastre, aşa că o pornim spre Knightsbridge, ca să vedem ultimele solduri din luna ianuarie. Curând, cercetăm cu invidie vitrinele magazinelor la modă şi chiar intrăm în unele dintre ele, prefăcându-ne că avem de gând să cumpărăm. Am vrea noi! Cu salariul meu de la palat, care mi-a crescut, în acest an calendaristic, cu 4 lire pe săptămână, ajungând la 48 de lire, mai bine-am frecventa magazinele second-hand.

În timp ce Victoria şi cu mine salivăm în faţa unei formidabile genţi Hermes, din piele de crocodil, un chilipir la „doar” 400 lire, o întreb dacă a întâlnit-o vreodată pe „bossette”, cum începusem să-i spunem Prinţesei Diana.

— O singură dată.

— Dar tu? L-ai cunoscut pe boss?

— Tot o singură dată.

Privim galeş în continuare la geantă, până când un vânzător arogant, îmbrăcat de sus şi până jos în negru, culoarea fascistă obligatorie, vine la noi şi ne întreabă:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Pe un ton care sugerează perfect că ştie că n-avem cum. Murmurăm răspunsul standard:

— Ne uităm doar.

Iar el se îndepărtează cu mers legănat şi rânjind dispreţuitor, ca şi cum ne-ar îndemna: visaţi mai departe, doamnelor!

— Partea nostimă e că, deşi ne dedicăm vieţile sacilor lor de corespondenţă, bossul şi bossette sunt tot

atât de departe de noi ca şi persoanele cărora le răspundem, h spun eu Victoriei.

— Da, cred că ai dreptate.

— Imaginează-ţi c-am putea lucra pentru ei toată viaţa şi totuşi să nu ştim nimic despre niciunul din ei, decât ceea ce mai citim prin ziare.

Gândul ăsta mai stăruie un moment, apoi se risipeşte.

Ieşim agale din magazin şi ne continuăm plimbarea în jos, pe Sloane Street, mai privind, ici şi colo, prin câte-o vitrină.

— Victoria!

— Da!

— Mor de foame.

— Şi eu.

Ne năpustim într-un bufet unde se vând sandvişuri.

Februarie 1989

Data viitoare, când mai comanzi vânat de la Bucătăriile Regale, îmi spun eu, să nu cumva să-ţi închipui că pasărea sau animalul îţi vor sosi în pachete sigilate, gata de pus la cuptor, aşa cum le cumperi de la supermarket.

Vânatul la care mă refer sunt doi fazani Windsor, crescuţi şi împuşcaţi pe domeniul Castelului Windsor, al familiei regale. În fine, cel puţin aşa presupun, altfel s-ar numi fazani regali Sandringham sau fazani regali Highgrove.

Ştiind că lui Andy îi place vânatul „fezandat”, cum îi spune el, sau puturos, cum îi spun eu, comand fazanii, menţionând că vin după ei joi şi când soseşte ziua cu pricina, mă duc să-i iau de la Palatul Buckingham. Intru în palat prin poarta laterală şi mă supun măsurilor de securitate obişnuite. Pornesc apoi spre uşa care dă spre bucătărie. Dar se vede treaba că funcţionez pe pilot automat, aşa că doar când mă trezesc în sufragerie, îmi amintesc de ce am venit. Nu, Sarah, n-ai venit aici să mănânci, ai venit după fazanii ăia!

Mă răsucesc în loc, să fac drumul înapoi, dar observ că uşa spre holul de la intrarea principală este deschisă. Îmi vâr capul pe furiş, prin deschizătură, ca să văd cum arată. Dumnezeule! Peste treizeci de metri lungime şi zece metri lăţime, e uluitor! Mă aflu în faţa unor oglinzi cu ramele frumos sculptate şi aurite, a unor porţelanuri

preţioase, expuse ici-colo, mai văd picturi de vechi maeştri, nepreţuite, busturi de marmură, candelabre enorme, de cristal şi o mobilă minunată, franţuzească, datând din secolul al XVIII-lea. La capătul celălalt, doi servitori în salopete albe trebăluiesc cu nişte aspiratoare Hoover, demodate, pe care le tot plimbă-ncolo şi-ncoace peste preţiosul covor Red Wilton. Închid ochii. În momentul acesta, îmi închipui că aud o orchestră cântând *Dunărea albastră* de Strauss, în timp ce eu valsez prin sală, îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase vaporoasă. Îl ţin în braţe pe prinţul meu frumos, care mă adoră, iubitul meu Andy. Ne învârtim la nesfârşit, fără nicio grijă. Probleme cum sunt plata chiriei, a facturilor de întreţinere, posibilitatea de a-mi permite un coafor decent etc., toate aceste sâcâieli iritante, care-mi strică fiecare zi, au zburat, precum un liliac alungat cu descântece, de la ferestrele franţuzeşti din faţa mea. Acum sunt o prinţesă din acest palat fabulos, ţinută în braţe de bărbatul vieţii sale. Nu mă mai aflu pe pământ, ci în ceruri. „Tra, la, la, la, la-la! la-la! Tra, la, la, la, la-la! la-la!

Deodată, aud pe cineva tuşind. Visul se face ţăndări. În spatele meu se află un valet tânăr şi destul de arătos, îmbrăcat în livrea. Îi zâmbesc stânjenită şi murmur ceva în genul „Priveam, doar", înainte de a o lua repede în jos, pe scările ce duc la subsol.

În vreme ce la catul de sus totul e numai opulenţă, fineţe şi splendoare, descopăr că lumea de jos seamănă cu măruntaiele unui uriaş vas de croazieră, menit să cutreiere oceanele. Pereţii sunt vopsiţi într-o nuanţă de gri, ca ai navelor de luptă, şi pretutindeni sunt înşirate conducte şi ţevi. Cobor până la un culoar, încercând să descopăr indicii. Există uşi închise, care poartă inscripţii ciudate, cum ar fi „Maistru ceasornicar", „Îngrijitorul oglinzilor" sau „Intrare în vistieria privată". Am senzaţia că am călătorit înapoi, în timp, ajungând până hăt, acum două sute de ani. În această lume nouă, ciudată şi străină, mă simt ca Alice, pierdută pe tărâmul suprarealist al Ţării Minunilor. Mă aştept să apară, dintr-un moment în altul, un iepure îmbrăcat în livrea şi dotat cu un cronometru.

Până la urmă, dau peste un curier care merge cu pas hotărât pe coridor. Îmi spune să mă întorc pe acelaşi

coridor, ca să ajung la bucătării. Să mi se fi părut mie, din cauza luminii slabe, ori chiar aşa e, de o paloare ireală? Mă întreb dacă şi-a trăit aici întreaga viaţă. O fi urcat, vreodată, la etajele superioare? O fi văzut lumina soarelui, măcar o dată?

Intru în bucătărie. E uriaşă, zugrăvită în alb. Spre cămară se intră printr-o arcadă, la care atârnă, în loc de uşă, nişte fâşii subţiri de plastic, printre care-i pot vedea pe câţiva dintre membrii personalului angajat la bucătărie, selectând şi cărând alimentele necesare cinei din seara aceasta.

Mă şochează aspectul prozaic al locului, cu uriaşele cuptoare şi chiuvetele masive. Mă aşteptam, cumva, să găsesc şi în bucătărie ceva din atmosfera magică a sălilor strălucitoare de sus ori poate aveam eu impresia că voi găsi aici acea senzaţie de căldură de-acasă, ca în bucătăria unui cămin, cu borcanele ei de ulei de măsline, cu rafturile cu mirodenii şi cu aroma ademenitoare de prăjitură, care tocmai se coace în cuptor. Cei câţiva bucătari din faţa mea nu poartă nici măcar acele tichii înalte, care se văd prin filme. Ce dezamăgire!

Mă prezint unuia dintre bucătari. Când aude de fazanii mei, rămâne fără cuvinte. Of! Îmi încerc norocul cu un altul. Acelaşi rezultat. Încep să intru în panică! Cu al treilea bucătar, am dat lovitura. Uf! Trece dincolo, printre fâşiile de plastic şi revine, în fine, cu regalele mele păsări sălbatice. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Fazanii mei n-au fost nici jumuliţi şi nici curăţaţi de măruntaie! Dacă n-ar atârna atât de blegi, ai crede că, după ce se trezesc din somn, îşi vor lua zborul.

— Ce să fac eu cu ăştia?! exclam eu.

— Poftim? mă întreabă el.

— E greu de crezut că-i pot băga la cuptor aşa cum se prezintă, nu?

— Nu, doamnă, nu v-aş sfătui.

— Atunci, de ce nu-s curăţaţi? mă vait eu, iar.

— Probabil fiindcă doamna nu i-a comandat curăţaţi.

— Trebuie să soliciţi asta în mod special, ca să-i primeşti curăţaţi?

— Da, doamnă, vă costă o liră în plus.

O liră. Aş da şi douăzeci de lire chiar acum, numai să mi-i cureţe. Încerc să-l farmec pe bucătar cu o privire

rugătoare. În momentul ăsta, domnule bucătar, ai în faţă o tânără doamnă, cuprinsă de o cumplită disperare. Sunt convinsă că mă vei salva!

— Regret, doamnă, în circumstanţe normale aş face-o eu însumi, dar astă-seară nu poate niciunul dintre noi. Avem sus un banchet oficial. Şi, după cum vedeţi, şi aşa suntem puţini. Viroza asta-şi face de cap. Jumătate din personalul bucătăriei zace la pat.

Presupun că invitaţii Majestăţii Sale au prioritate, trag eu concluzia, amărâtă, în timp ce duc păsările cu penajul lor frumos în sus, pe scări şi apoi, părăsind Palatul Buckingham, pe Mall, până la maşină, fără să-mi pese de privirile ciudate pe care mi le aruncă trecătorii.

A doua zi, pe la prânz, fac un tur pe la diferiţi măcelari din St. James's, Victoria şi Knightsbridge, gata să plătesc oricât celui care-mi va pregăti creaturile astea pentru cuptor. Şi, rând pe rând, mă refuză toţi măcelarii.

— Regret, doamnă. Am fi făcut-o cu plăcere, dar nu mai avem voie.

— Cum adică, nu mai e voie?

— A ieşit o lege nouă. E nevoie de o autorizaţie specială pentru vânat.

— Şi dumneavoastră nu aveţi?

— Nu, doamnă.

— Dar are cineva licenţă pentru vânat? întreb disperată, la a cincea măcelărie.

— Nu cunoaştem pe nimeni în Londra care să aibă aşa ceva.

În aceeaşi seară, îl sun pe Andy şi-i povestesc necazul meu.

— Nu-ţi face probleme. Am să-i curăţ eu, când vin la Londra. Ador să jumulesc fazani, îmi spune el, iar eu sunt cât pe ce să-l cred.

Nici măcar lui Andy, un om pasionat de viaţa la ţară, nu are cum să-i placă să jumulească fazani, chiar dacă sunt fazani speciali, de pe domeniile regale din Windsor. Dar Andy al meu este un gentleman pur sânge. Conform instrucţiunilor lui, îi atârn pe amândoi de balustrada scării, aşa că arată acum precum doi ucigaşi sângeroşi din universul păsărilor, lăsaţi la vedere, pe eşafod, ca să servească drept avertisment

macabru şi altor păsări cu asemenea apucături criminale.

Vai de mine! Am uitat complet că am lăsat caloriferul în funcţiune.

Consecinţa: procesul de degenerare, cu semnalele olfactive aferente, s-a accelerat alarmant. Judecând după miros, păsările atârnă acolo de douăzeci şi patru de zile, nu de douăzeci şi patru de ore. După ce deschid toate geamurile, ca să dispară miasmele, pun fazanii în congelator.

Andy soseşte, cu un imens buchet de flori. De parcă inima mea nu i-ar fi aparţinut, şi aşa, în întregime, gestul lui extravagant mă lichefiază de-a binelea. Cum nu l-am văzut de-o săptămână, jumulitul păsărilor nu se află pe lista mea de priorităţi, dar ceva care ar putea semăna se află, totuşi.

Când, mult mai târziu, în aceeaşi seară ieşim din dormitor, îmi amintesc brusc de fazani. Aoleu! Mă reped la congelator şi-i scot afară. Sunt îngheţaţi bocnă, s-a instalat şi starea de *rigor mortis,* adică sunt suficient de ţepeni pentru a servi drept arme defensive. Dacă n-aş fi fost atât de fericită cu dragul meu Andy, cred că m-ar fi podidit plânsul.

Iată-mă deci în dimineaţa următoare, împreună cu Andy, jumulind şi eviscerând blestematele de păsări reci ca gheaţa, ale căror pene s-au risipit peste tot, pe podea şi pe orice suprafaţă de lucru din bucătărie. În vreme ce penele zboară, iar măruntaiele păsărilor sunt scoase, mă simt ca şi cum aş oficia cine ştie ce oribilă ceremonie voodoo. Pur şi simplu, aşa ceva nu este civilizat, ci de-a dreptul medieval. Eu lucrez la un palat regal. Iar aici, ce facem noi? Suntem în Fulham, nu în Haiti. Iar eu nu sunt vreo preoteasă voodoo. Sunt o ditamai lady referent!

— E distractivă chestia asta, spune Andy.

Îi arunc o privire stranie. Ce să-ţi spun, la fel de distractivă ca o zi la abator. Mai târziu, odată încheiată şi corvoada asta, Andy şi cu mine ne decidem să ne apucăm de gătit.

— Ţi-am spus vreodată despre o reţetă pe care o am din familie şi care-i nemaipomenită?

— Nu acum, Andy.

— Nu, pe cuvânt! Se cheamă *Phaisan Normande!*

Şi începe să-mi explice cum se marinează fazanul în cidru şi se găteşte apoi cu mere. Ce naiba, mă decid, hai s-o încercăm! Aşadar, după ce ne întoarcem cu cidrul şi cu merele de la băcănie, Andy se apucă să elaboreze preparatul tradiţional al familiei Ferrers, în timp ce eu gătesc primul fel, o mâncare favorită din reţetarul meu – *Oeufs Mollet.* Sunt chiar mândră de ale mele *Oeufs Mollet* şi vă spun şi dumneavoastră că se prepară din ouă fierte, cleioase, curăţate de coajă, înfăşurate în fileuri de somon afumat, stropite cu maioneză şi presărate cu arpagic tocat. Vi le recomand cu căldură. Credeţi-mă pe cuvânt. Şi, cum am învăţat, în urmă cu şase ani, să fac un aluat fraged delicios, mai fac şi o tartă cu căpşune care e absolut formidabilă, chiar dacă o sa ziceţi că mă laud. *Voilà!*

O să fie o masă pe cinste. Iar eu sunt alături de omul viselor mele. Of, Doamne, oare chiar sunt fericită de-a binelea, ori ce se-ntâmplă cu mine?

Mai târziu, în aceeaşi seară, Andy, şase invitaţi şi cu mine jucăm „cine-i beat iese”, cinstindu-ne cu vin roşu, Beaumes de Venise şi Calvados, şi hăulind pe o adaptare a unei binecunoscute strofe pe o temă culinară, ca un exerciţiu de dicţie:

Nu sunt jumulitor de fazani regali
Nu-s fiu de jumulitor de fazani regali
Eu doar jumulesc fazanii regali
Până vine jumulitorul de fazani regali.

Dar am vorbit suficient despre regalitate. Noapte bună.

Martie 1989

Pe lângă privilegiul de a avea acces la vânatul de pe domeniile regale, aflu într-o zi că mai există o facilitate aici, la palat – Clubul regal de film, care nu este doar ridicol de ieftin, dar unde ţi se şi permite să mai vii cu un invitat. În seara asta o iau cu mine pe Mindy[16], care este agent imobiliar în Pimlico.

Nici nu-mi imaginasem ce tevatură implică obţinerea unui permis de intrare pentru un invitat. Mi s-a spus că Mindy trebuia verificată, din raţiuni de securitate. Aşa-i, cine ştie, se prea poate ca Mindy, descendenta unei

familii de moşieri dintr-un comitat al cărui nume se termină în *shire,* să se încadreze perfect în profilul teroristului modern. În timp ce completez formularul special, cu două săptămâni înainte, nu pot să nu mă întreb cum va fi prelucrată cererea şi de către cine.

O duce vreun curier la MI5? Presupun că se accesează şi o bază de date. Se mai fac, apoi, nişte investigaţii discrete la ea, la birou? Îi pun telefonul sub ascultare? Aş mai putea înţelege rostul acestor eforturi, dac-ar fi vorba de o cerere de angajare, dar pentru un bilet de-o liră la un film?

În fine, se stabileşte clar că trecutul lui Mindy nu ascunde nimic dubios şi i se eliberează permisul de intrare. Tot astăzi, mă mai aşteaptă o bucurie: sunt invitată la prânz de un admirator, un anume doctor David Owen[17]. Nu, nu-i vorba de politicianul brunet, mieros şi cu alură sexy, care apare pe ecranele televizoarelor aproape în fiecare seară, ci de un ornitolog. David este un expert de marcă în ceea ce priveşte o anume pasăre, un fel de stârc, despre care mi-a vorbit pe larg şi care-şi are originea în Wales, ca şi el. Mulţumită lui David, ştiu totul despre stârc. Ia să vedem: e negru, are picioare lungi, ciocul roşu, curbat şi, dacă-mi amintesc bine, preferă să stea în apă mică. Pare extraordinar să-ţi dedici viaţa studiului unei asemenea creaturi, dar cred că fiecare specie are nevoie de un expert, o „autoritate” în materie, iar David, care trebuie să sosească din clipă-n clipă, este expertul în stârci.

Mă duc la toaletă, să-mi verific coafura şi machiajul. Sper din toată inima, totuşi, ca de data asta, stârcul să nu figureze în meniul conversaţiei. Cred că David şi cu mine am epuizat subiectul stârcilor. Da, pe osul acestui subiect n-a mai rămas nici urmă de carne. Chicotesc de una singură la glumiţa asta a mea.

Când ies, Victoria îmi spune că mă aşteaptă un „domn” la parter. O iau în jos, pe scări, ca să-mi salut chipeşul ornitolog care mă aşteaptă în camera cu chinezării. Doamne, David, îi spun eu în gând, arăţi extraordinar, cu părul tău negru, cu bucle dezordonate şi cu ochii tăi pătrunzători. Şi este elegant ca un dandy: astăzi arborează o vestă de brocart şi ceva ce seamănă cu o cravată Hermes. Ah, eşti la fel de frumos ca şi tizul

tău politic. Cu toate astea, David, eu sunt promisă altuia. Ursitul meu e Andy. Numai că fetelor le place să aibă admiratori, care să le scoată la prânz în oraş. Şi, David, zău că un companion mai arătos decât tine, cu care să iau masa de prânz, e greu de găsit.

Îl iau mândră de braţ şi coborâm pe Mall, până la Oxford University and Cambridge University Club. Se-nţelege că poţi deveni membru al acestui club numai dacă eşti absolvent la Oxford sau Cambridge, universităţile cele mai prestigioase din Marea Britanie.

Ajunşi în acest bazar cu superdotaţi, David mă conduce în Salonul Doamnelor, ceea ce-ar putea fi toaletă, dar nu este, desigur. Vine un *maître d'* căruia îi comandăm, amândoi, gin şi apă tonică, iar David începe să completeze formularul pentru masa de prânz. Clubul este unul din acele locuri minunate, de modă veche, şi cred că seamănă oarecum cu palatul.

Având o educaţie deosebită, David este foarte competent în materie de vinuri şi-mi spune curând ceva despre un vin de Sancerre şi un altul, de Burgundia, pe care le-a comandat pentru diferitele feluri de mâncare.

— Şi ce mâncăm, deci?

— Surpriză. O să-ţi placă, îţi promit.

Maître d' revine peste zece minute şi ne anunţă că primul fel este servit. Intrăm într-o sufragerie uriaşă şi ne aşezăm în faţa farfuriilor cu somon afumat. David este un comesean extraordinar de agreabil, dar uneori mi-aş dori să fie mai puţin deştept, căci nu înţeleg nici jumătate din ceea ce-mi spune. Aşa că mă mulţumesc să zâmbesc, să dau din cap şi să privesc în ochii lui minunaţi.

Soseşte felul doi. Ce-i asta? Fazan! Ce amuzant! Formidabil! Acum am şi eu ce să-i povestesc lui David: mă lansez imediat în istorisirea despre ceea ce fusese cât pe ce să devină un dezastru: fazanii mei regali de la Windsor.

Spre sfârşitul acestei *histoire,* observ deodată că David începe să devină uşor distant.

Dar ce Dumnezeu am spus? Deodată, mi se-aprinde becul. Of, Sarah, idioată mai eşti! Ai pomenit şi despre Andy, ce-a făcut, ce-a dres… Cum poţi fi atât de insensibilă? Acum, pune-ţi mintea la contribuţie şi vezi cum faci ca ziua să nu fie iremediabil compromisă. Nu-

mi vine nicio idee. Ah, Sarah, ce minte de bibilică ai! Îmi vine inspiraţia. Bibilică. Pasăre. Îi ating mâna şi apoi, clipind des din gene, mă uit la el cu candoare:

— Bine, David, dar nu mi-ai spus încă nimic. Sunt curioasă şi fascinată. Cum mai stai cu cercetările despre stârci?

Privirea i se luminează. Pariez că niciuna din femeile cu care s-a mai întâlnit nu i-a pus, vreodată, întrebarea asta. Buna dispoziţie se reinstalează la masa noastră, iar eu aflu şi mai multe lucruri despre stârci. Sărmane David, nu sunt defel demnă de tine. Meriţi o intelectuală pe măsură, după părerea mea. Şi aşa şi e, o intelectuală ar fi realmente fascinată. Gata, Sarah, opreşte-te!

După acest prânz delicios, David cel frumos mă conduce înapoi şi convenim să păstrăm legătura. Îl sărut cu duioşie pe ambii obraji. Ufff!

Mai târziu, seara, mă întâlnesc cu Mindy şi o conduc semeaţă în Palatul Buckingham. E la fel de uluită cum am fost şi eu când am intrat pentru prima dată prin portalul interior.

— Ai dreptate, Sarah. Chiar că arată ca un sat.

Mergem la bar, comandăm fiecare câte un pahar de vin cu sifon şi ne aşezăm pe bancheta purpurie.

— Asta mai zic şi eu trataţie, spune ea. Hei, am să-ţi spun nişte bârfe!

Se apleacă şi-mi şopteşte:

— Ştiai că soţia patronului tău ia lecţii de călărie cu un ofiţer din gardă?

— Şi ce-i cu asta?

— N-ar fi mare lucru, dac-ar învăţa să călărească doar pe cai!

— Dar e scandalos. Nu poate fi adevărat.

— Şi cei doi nu prea reuşesc să-şi ţină mâinile-acasă.

— Nu!

— Ba da! Iar în privinţa asta, iniţiativa o are Diana noastră. Aşadar, o nimerisem cu speculaţiile mele frivole. Nu-i de mirare că ofiţerul însărcinat cu protecţia Dianei, dragul de Ken Wharfe, ne vizitează atât de des la birou. Greu de presupus c-ar putea sta la uşa dormitorului Dianei, în timp ce ea are asemenea treburi, nu?

— Şi cum îl cheamă?

— James Hewitt. Destul de arătos, de altfel.
— Şi crezi că acest James Hewitt e primul ei amant?
— Nu. Stai să văd, acum doi ani, la nunta lui Bunty Worcester, se agăţase cu neruşinare de gâtul lui Phillip Dunne[18], chiar pe ringul de dans. O făcea în văzul lumii.
— Dar asta nu-nseamnă că mai făcea şi altceva..
— A mai fost, apoi, maiorul David Waterhouse[19].
— Nu!
— Şi înaintea lui, acum vreo doi ani, a avut o aventură cu Juan Carlos, Regele Spaniei![20]
Îmi simt ochii gata să-mi iasă din orbite.
— Iar cu alţi doi ani în urmă, se pare că a avut o aventură şi cu ofiţerul care-o păzea.
— Nu cu Ken Wharfe!
— Nu, nu cu el. Cu unul pe care-l chema Barry Mannakee.[21] Urmează un moment de tăcere, timp în care rumeg informaţiile scandaloase primite de la Mindy.
— Alteţa Sa Regală Prinţul n-a fost prea încântat de legătura asta. Aproape că i-a surprins în flagrant delict. Şi a fost de părere că Diana nu apreciase corect gravitatea situaţiei.
— O eroare de apreciere, ce să-ţi spun! Dar nu s-a înfuriat?
— Ba da, sigur ca s-a înfuriat, dar căsătoria lor începuse deja să se destrame. Am aflat că, în ceea ce-l priveşte pe el, aceea a fost lovitura de graţie.
— Cum asta? Din cauza unei erori de apreciere?
— Nu, asta i-a spulberat şi bruma de sentimente pe care le mai avea pentru ea. Şi să ştii că aşa este, e serioasă şi problema asta cu eroarea de apreciere. Ascultă, Sarah, viitoarea regină a Angliei nu poate da iama, erotic vorbind, prin personalul de serviciu. Prinţesa trebuie să-şi limiteze relaţiile strict la cei de rangul ei. Nu-i vorba aici de snobism. Este simţ practic, pur şi simplu. Vii dintr-un mediu social modest şi, graţie unei şanse scandaloase, ai o aventură cu prinţesa moştenitoare, menită să fie viitoarea noastră regină. Deodată, te trezeşti că stai pe o avere. O poveste ca asta valorează sute de mii, poate chiar un milion de lire. Pentru oamenii cu venituri modeste, tentaţia este

irezistibilă. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu Prinţesa Anne.[22]

— Să nu-mi spui că a avut o aventură cu ofiţerul de gardă!

— Ba da. A avut, îţi spun eu! Povestea a apărut în *The Sun*.

— A vândut-o el?

— Poate a vândut-o sau poate nu, dar istoria s-a răspândit, oricum.

Mindy soarbe din nou din vinul cu sifon. În ceea ce mă priveşte, cele aflate mă copleşesc. Am aflat mai întâi că Prinţesa de Wales, eroina, icoana naţiei, are aventuri extraconjugale, iar acum mă trezesc calculând avantajele şi dezavantajele ce decurg din relaţiile amoroase cu un bodyguard – şi toate astea, în doar câteva minute. Presupun că asta înseamnă să fii „sofisticat". Încerc să mă imaginez pe mine în postura de soţie frumuşică, bogată şi înstrăinată de soţ. Şi cu un bodyguard pe-aproape. Hmmm.

— Presupun că trebuie să fie tentant să ai la dispoziţie, non-stop, un ofiţer de poliţie, zdravăn şi mereu în formă!

Mă gândesc, oarecum visătoare, la Kevin Costner şi la Witney Houston, în filmul *The Bodyguard.* La drept vorbind, care fată i-ar putea rezista? Prinţesa Anne, prinţesa Diana, prinţesa Cutare! Acum, Mindy a trecut la enumerarea dezavantajelor.

— Da, numai că aventura prinţesei Anne n-a periclitat monarhia. Chestia asta poate fi trecută cu vederea, o simplă imprudenţă prostească. În timp ce, dacă prinţesa Diana, viitoarea noastră regină, se-ncurcă cu ofiţerul de gardă, asta-i cu totul altceva.

— Deci afacerea asta, cu Barry Mannekee, ar putea exploda în orice clipă?

— Acum e-n regulă. A trecut primejdia. Şi gunoiul a fost măturat sub covor.

— Cum aşa?

— Barry e mort. Accident de motocicletă. Acum doi ani.

Îmi duc mâna la gură.

— Nu cumva crezi că…

— Se pare că Diana aşa crede, dar accidentul n-ar fi putut fi aranjat. Ar fi fost prea greu. Unul din acele

accidente îngrozitoare. Se mai întâmplă.

— Dar momentul când a avut loc?

— Aşa este, momentul a fost ciudat de propice. Dar se prea poate să fi fost şi mâna destinului, nu?

Mindy ridică o sprânceană şi mai soarbe din vinul cu sifon. Simt că nu-mi revin din uluială. Mindy continuă:

— Dar cea mai grozavă poveste despre capetele încoronate şi muritorii de rând este aceea a Margaretei cu gangsterul.

— Ce gangster?

— Un gangster. Un tip dur, născut în mahalalele Londrei. A şi omorât o dată pe cineva. Margaret l-a cunoscut când era în vacanţă, în Mustique, în vizită la Cohn Tennant. Şi tipul ăsta dur, de care-ţi spun, avea obiceiul să distreze pe toată lumea, scoţându-şi chestia aia la vedere. Se pare că i s-a dus vestea, e uriaşă. Iar numărul pe care-l făcea consta în a purta pe ea, în echilibru, trei pahare mari de bere, unul lângă altul. Cum îl cheamă? A, da, John Bindon. Partea nostimă e că, întrebat de presă, el n-a recunoscut niciodată.[23]

— Ce să recunoască, jongleria cu cele trei pahare?

— Nu, Sarah, tu eşti proastă? Legătura cu prinţesa Margaret.

— Păi, dacă el n-a recunoscut, de unde ştim noi că-i adevărat?

— Pentru că le-a povestit ea prietenilor ei!

Ce face? Asta-i prea de tot! Mindy îşi bate joc de mine. Oare?

— Şi de unde ştii tu toate astea, Mindy?

— De la Susie.

— Susie? Dar Susie de unde ştie?

— De la maică-sa, bineînţeles!

— De la mama ei! Care de unde ştie?

— Sora ei e doamnă de onoare la Curte.

— Ei şi?

Mindy îşi ridică ochii spre tavan, de parcă-aş fi complet cretină, ceea ce probabil că şi sunt.

— Sarah, nu fi proastă. Ea e mereu prezentă chiar acolo, în epicentrul bârfelor. Puţine sunt secretele care nu transpiră aici, la palat.

Simt că mi se-nvârte capul. Atunci, se prea poate ca Mindy să mai ştie şi altele.

— Aşadar, cum priveşte bossul meu relaţia dintre Diana şi acest căpitan Hewitt?

— E încântat. Asta înseamnă că ea are atenţia îndreptată în altă parte şi nu mai zbiară la el. Bietul om, îl lasă nervii când o apucă zbieretele şi urletele. Eu cred că s-a convins că e imposibil ca mariajul ăsta să dureze în noaptea când ea a pus mâna pe o Biblie mare şi grea şi i-a trântit-o în cap.

— Dar cuplurile, în decursul relaţiei lor, fac adesea asemenea lucruri nebuneşti. Bun, se certau, deci. Şi ea îi dă în cap cu primul lucru care-i cade-n mână.

— Numai că el era în genunchi şi îşi făcea rugăciunea atunci când l-a atacat, spune Mindy.

— Se ruga, în genunchi? repet eu, oripilată.

— Da. Ştii, e foarte credincios.

— Şi ea l-a atacat în timp ce se ruga?

— Da, iar chestia asta l-a şocat mai mult chiar decât atunci când s-a repezit la el cu cuţitul.

— Tu glumeşti!

— Aşa a fost, cum îţi spun, iar pe urmă s-a tăiat singură, dinadins!

— Vino-ţi în fire!

— Chiar aşa a fost!

— Bun, şi când zici că s-a întâmplat asta?

— În primele zile ale căsniciei.

— Cam când?

Mindy mă priveşte pe deasupra paharului de vin.

— În luna de miere.

Uf! E cam greu să digeri atâtea noutăţi.

— Deci, mariajul lor e mort şi-ngropat, nu crezi?

Mindy dă din umeri.

— Să nu spui mort, niciodată! În orice caz, eu una nu mi-aş face griji pentru bossul tău. E şi el ocupat în altă parte.

— Cu cine?

— Camilla Parker-Bowles.

— Da, am auzit de ea. Nu e măritată?

— Ba da, dar sunt cu toţii foarte apropiaţi. Andrew, soţul ei, a avut pe vremuri o aventură cu prinţesa Anne[24]. De fapt, sunt atât de apropiaţi, încât locuiesc chiar peste drum unii de ceilalţi, în Clareville Grove, alături de sediul Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei.

— Iartă-mă, Mindy, dar nu mai înţeleg nimic. Cine locuieşte vizavi de cine?

— James Hewitt stă vizavi de Andrew şi Camilla Parker-Bowles. Şi după ce-şi termină fiecare treburile, se întorc în Clareville Grove, iar uneori se mai întâmplă chiar să ajungă în acelaşi timp. Se salută întotdeauna, fie cu „bună dimineaţa”, fie cu „noapte bună”, în funcţie de oră.

— Deci, respectivii amanţi ai Alteţelor Lor Regale sunt vecini şi prieteni?

— Prieteni intimi nu, dar se cunosc, desigur.

— Se cunosc fiindcă fiecare dintre ei are o legătură cu câte o jumătate din cuplul princiar?

— Nu, răspunde Mindy. Nu de asta.

— Dar atunci, de ce?

— Andrew, bărbatul Camillei, este comandantul lui James Hewitt. Şi se văd la unitatea militară, că doar au misiuni comune de îndeplinit. Se înţelege deci că sunt în relaţii amicale, sâsâie Mindy. Unul din prietenii mei, care-l cunoaşte pe James Hewitt, mi-a povestit ceva foarte amuzant.

Bârfa asta a luat proporţii uluitoare, sunt stupefiată.

— Ce anume?

— Alaltăieri dimineaţă, tânărul nostru căpitan Hewitt, care se culcase foarte târziu, s-a trezit şi a tras la o parte perdelele din dormitor. Şi-a aruncat o privire peste alee şi a zărit o femeie goală puşcă, trebăluind prin casa de vizavi!

Mi-am acoperit gura cu mâna.

— Taci! Nu-mi spune. Era… Camilla!

— Da. Şi, aparent, complet indiferentă la tot ce o înconjura.

Mai iau o gură de vin, ca să am răgazul necesar să diger tot ce am auzit.

— Deci, Prinţul de Wales ştie că soţia lui, Prinţesa, îşi face de cap cu căpitanul Hewitt. Iar Prinţesa ştie că soţul ei face acelaşi lucru cu femeia care locuieşte peste drum de Hewitt, soţia comandantului său, unul şi acelaşi cu fostul iubit al cumnatei ei, prinţesa Anne. Prin urmare, înţeleg că toată lumea-i mulţumită.

— Ei, nu-i chiar aşa. Dianei nu-i convine că Charles ţine atât de mult la Camilla. Ba e chiar furioasă din pricina asta.

— Chiar dacă, după cum spui tu, ea a fost prima care a început să calce strâmb, iar acum îşi petrece mai tot timpul cu Hewitt?

— Da.

Doamne sfinte, dar asta-i nemaipomenit! Ce noroc că nu mai sunt şi noi scandaluri, în care să fie implicaţi şi alţi membri ai familiei regale! Se pare însă că Mindy mi-a ghicit gândurile.

— A, şi mai sunt şi alte chestii legate de unii membri ai familiei regale!

— Ce anume? Spune-mi!

Mindy se apleacă şi-mi şopteşte la ureche timp de cinci minute năucitoare. Doamne, îndură-te de noi! Până şi iepurii s-ar ridica în două labe, uluiţi de isprăvile celor din familia regală. Dar astea sunt, cu siguranţă, doar palavre calomnioase. Şi dacă nu sunt? Îmi vine-n minte un cântecel care-mi plăcea mult, când eram mică: *Se schimbă garda la Palatul Buckingham.* Acum, versurile ar trebui înlocuite cu: „Se schimbă partenerii", iar în locul primei silabe a cuvântului Buckingham, ar trebui introdus un cuvânt care începe cu litera F. Urc, în stare de şoc, scările spre Clubul regal de film, şi simt cum toată buna mea impresie despre căsnicia ca-n basme a patronilor mei şi despre felul de-a fi al celorlalţi membri ai familiei regale s-a făcut ţăndări.

Slavă Domnului că filmul la care am venit este o comedie uşoară, cu Dudley Moore şi Goldie Hawn. Mindy şi cu mine intrăm într-o sală frumoasă, cu multe vitrine cu porţelanuri. În spatele sălii se află un proiector. În faţă sunt două fotolii, iar în spatele lor mai sunt trei sau patru rânduri de scaune din pânză groasă. Privesc în jur, să văd dacă recunosc pe cineva. Nu, sunt doar funcţionari de la Palatul Buckingham. Şi nu văd nici membri ai familiei regale, ceea ce nu mă surprinde. Probabil că sunt cu toţii ocupaţi cu activităţile sexuale şi asta le mănâncă aproape tot timpul.

Ne aşezăm şi încep să-i povestesc lui Mindy, pe şoptite, despre cum era cât pe ce s-o dau în bară la prânzul de azi, cu David. De-abia se abţine să nu râdă în hohote când îi spun câte chestii noi a mai trebuit să învăţ despre stârci. Continuă să râdă. Ştiu şi eu că

povestea mea e caraghioasă, dar parcă nu chiar în halul ăsta.

— De ce râzi? o întreb.

— Uită-te şi tu la genericul filmului, îmi răspunde ea, cu mâna la gură.

Mă uit, dar tot nu pricep.

— Filmul pe care-l vedem se cheamă *Jocuri murdare.*

Râd şi eu, în semn că apreciez hazul pe care l-a sesizat ea în titlu, după care mă aşez mai bine în scaun. Şi tot nu înţeleg ce-a văzut Mindy atât de caraghios.

Mai 1989

Astăzi e o zi ciudată. Foarte ciudată. Acum nici cinci minute am văzut ceva extraordinar. Oriunde s-ar vedea aşa ceva ar fi ieşit din comun, dar să vezi asta la un palat regal, e cu atât mai ciudat. Un bărbat între două vârste, cu un smoc de păr cărunt, îmbrăcat într-un fel de salopetă albă şi acoperit, de sus şi până jos, cu bijuterii din aur, a intrat într-unul din birouri. Oare mi-au pus vreun drog în ceai, mă întreb eu, am halucinaţii? Doamne, uite-l din nou. E prezentat referentelor din camera de alături. Are în mână o ţigară mare, de foi, lucru ciudat, căci nimeni nu are voie să fumeze aici. Cine este persoana asta şi ce caută aici? Şi de ce poartă costumul ăsta neobişnuit?

Ţine-mă, Doamne, uite-l că intră acum la mine în birou. Colegele mele şi cu mine ridicăm privirile, îngrozite de această apariţie stranie. Se uită fix la noi, zâmbind, îşi agită de câteva ori ţigara stinsă şi scoate, apoi, un zgomot ciudat, din fundul gâtlejului, aşa cum fac pieile roşii din filmele cu cowboy.

O fi bolnav? N-o fi întreg la minte? Să fie o gafă cumplită a serviciilor de securitate, care au lăsat un nebun să bântuie printre noi? E imposibil. Să fie vreo farsă? Asta trebuie să fie. Atunci cine să fie tipul? Mi-aduc aminte că Mindy mi-a spus că ASR adoră farsele. Probabil că el l-a trimis pe farseurul ăsta la noi în birou, iar acum ne urmăreşte reacţiile, prin cine ştie ce orificiu secret şi râde de-i cad chiloţii regali de pe el. Desigur, Alteţa Voastră Regală! E foarte amuzant.

Farseurul se prezintă Victoriei, care e de-a dreptul stupefiată. Îi ridică mâna, ca şi cum ar vrea să i-o

sărute, pentru ca apoi să facă un lucru de-a dreptul nemaivăzut. Începe să-şi plimbe limba peste degetele ei: practic, îi linge mâna. O văd pe Victoria cum îngheaţă. Biata fată e oripilată. Bine că nu sunt eu în locul ei!

Doamne, apără-mă! Vine spre biroul meu. Îmi ia mâna şi face acelaşi lucru. Limba i se plimbă peste încheieturile degetelor mele, apoi pe toată lungimea falangelor. Dezgustător! Îşi ridică ochii spre mine şi rânjeşte lasciv.

— Oh, ooh, ooh! Încântătoare fată!

Dispari de-aici, creatură oribilă, strig eu mut. Dacă asta-i cumva o glumă, Alteţa Voastră Regală, atunci gluma a mers prea departe. Omul ăsta e revoltător. Să ne scape cineva de el!

Rece ca gheaţa, Geraldine stă lângă el. Pare cu desăvârşire netulburată de glumele proaste pe care le face acest personaj ciudat, cu salopeta şi cu bijuteriile lui ţipătoare.

— Probabil l-ai recunoscut pe domnul Savile, l-ai văzut la televizor, Sarah.

Dumnezeule, el este! Mă gândisem eu că-l ştiu de undeva. Este prezentatorul emisiunii *Jimmy le rezolvă pe toate*! Dar ce face aici? Vreun show de televiziune*? O zi, referentă la Palat?* Îi zâmbesc larg, cu căldură şi îi spun în gând: „Te rog să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva, domnule Savile. Nu-mi place. Sincer vorbind, urăsc chestia asta."

Apoi, domnul Savile o copleşeşte pe Esther cu atenţiile lui bizare. Lic, lic, face limba lui pe degetele ei. După expresia feţei ei, e clar că asta-i prima experienţă de acest gen pe care o trăieşte. Dar niciuna dintre noi nu a mai păţit aşa ceva. S-a cam sărit peste cal. Calmă, mă ridic de pe scaun şi mă duc la baie, unde mă spăl pe mâini, frecându-le bine cu săpun.

Mai târziu, stau de vorbă cu Geraldine în bucătărie, despre apariţia faimoasei vedete de televiziune.

— Dar de ce a venit aici? o întreb eu.

— După câte ştiu, lucrează cu Prinţesa Diana la un proiect pentru spitalul Stoke Mandeville. O fi trecut să ia nişte cadouri lăsate aici, pentru copii.

— Crezi că are de gând să ne viziteze mai des? o întreb eu neliniştită, gândindu-mă că nu voi mai suporta

să-şi plimbe iar limba pe mâna mea.

— Cred că da, spune ea. Aici, la palat, este o persoană destul de importantă.

— Importantă! De unde şi până unde?

— Păi, în afară de faptul că lucrează cu Prinţesa Diana, se află aici şi în altă calitate. Foarte secretă. Să nu spui un cuvânt, nimănui.

— Ce calitate?

— Despre treaba asta nu prea se ştie, dar a încercat, anul trecut, să-i ajute pe boss şi pe bossette să-şi rezolve problemele conjugale. A aranjat să se întâlnească la Dyfed, în Wales, astfel încât să apară împreună în public, la o întâlnire cu o parte din victimele inundaţiilor. Cum Alteţele Lor Regale nu-şi vorbeau în perioada aceea, faptul că au fost convinşi să apară împreună a fost chiar o realizare.

Rămân mută de uimire.

— Nu-mi vine să cred!

— Ba da, îmi răspunde Geraldine. El a fost consilierul şi îndrumătorul lor în probleme maritale.

Îmi face apoi cu ochiul:

— Jimmy le rezolvă pe toate.

Rămân năucită, încercând să aprofundez informaţia aceasta extraordinară. Dar e incredibil. Nimeni altul decât Jimmy Savile, vedeta de televiziune care emite sunete stranii din gât, poartă haine fistichii şi salivează deasupra mâinilor celorlalţi, este sau a fost consilierul Alteţei Sale Regale şi al Prinţesei de Wales, pentru aplanarea conflictelor lor conjugale!

Nu poate fi adevărat. Dintre toate persoanele din Regatul Unit, la care ar fi putut apela pentru consiliere, tocmai la el s-au dus? Jimmy Savile poate face lucruri minunate şi opere de binefacere pentru copii, dar e greu de imaginat c-ar fi el consilierul cel mai calificat sau cel mai nimerit pentru probleme conjugale. Am impresia că acum n-ar trebui să mă mai mire nimic. Dau din cap. Se mai întrevede oare vreo şansă pentru Alteţele Lor Regale? Îmi frământ creierii, în disperare, în timp ce mâna mea dreaptă, împinsă de un impuls incontrolabil, începe să scormonească prin cutia de metal cu biscuiţi, în căutarea unui dram de consolare.

Iunie 1989

Mă aflu cu Victoria şi cu mamele noastre la Close Hotel, în Tetbury, la o cafea. Fremătăm toate de o uriaşă emoţie, fiindcă peste zece minute urmează să mergem la Highgrove, frumoasa clădire în stil georgian din Gloucestershire, proprietatea pe care ASR a cumpărat-o de la Maurice, fiul primului-ministru Harold Macmillan, în 1982, imediat după nunta regală. Amândouă am fost invitate de către boss şi bossette, la un grătar. Şi, de vreme ce ni s-a permis să mai aducem cu noi câte un invitat, Victoria şi cu mine am venit cu mamele respective.

Înainte de a sosi aici, Victoria şi cu mine ne cam temeam de întâlnirea dintre mamele noastre. Oare cum se vor înţelege? Mai au şi altceva în comun, în afară de fiicele lor, care se ocupă de corespondenţa trimisă de admiratorii Prinţului şi Prinţesei? Ei bine, spre imensa noastră uşurare, cele două mame conversează neobosite şi par să se-nţeleagă de minune.

Cealaltă problemă care mă frământă este dacă ASR mă va recunoaşte. O voce dinlăuntrul meu mă avertizează să termin cu prostiile. „Să te recunoască? De unde şi până unde? Şi cine-ţi închipui tu că eşti? Doar un simplu pedestraş din uriaşa armată de oameni care-l slujesc. Te afli chiar la baza piramidei. Un nimeni. Fii gata să-ţi trăieşti dezamăgirea, căci de dezamăgire o să ai parte.”

Dar mai e în mine o voce, care-mi spune altceva. „Ţi-a spus pe nume de două ori, Sarah. Haide, ştii doar că te simpatizează. Chiar s-a arătat îngrijorat că ai o muncă monotonă. Asta nu denotă o anume sensibilitate? Dar este evident că l-ai emoţionat.” Cealaltă voce i-o retează, scurt: „Ia nu mai bate câmpii şi termină cu prostiile!”

Glasurile dinlăuntrul meu îi dau înainte cu gâlceava, în timp ce noi ne urcăm în Polo-ul mamei şi plecăm. Peste zece minute ajungem în parcare. Coborând din maşină, îi zărim pe cei doi prinţi mititei, William şi Harry, zbenguindu-se prin grădină. Scena pare atât de normală şi totuşi atât de suprarealistă. Suntem îndrumate spre o pajişte largă, unde se află instalat grătarul. Există aici şi mese din plastic, cu scaune, ca să ne putem aşeza cu toţii. Trebuie să fie cam două sute de

persoane de faţă. Apoi, ca din senin, micul nostru grup dă nas în nas cu Alteţa Sa Regală Prinţul.

Trag aer în piept. Controlează-te, Sarah! O fi el viitorul tău rege, dar e şi el doar o fiinţă omenească, nu un zeu! Da, răspund eu, dar nu-i aşa că e frumos în costumul de in bej, cu cămaşă bleu? Prinţul deschide gura. Intenţionează să ni se adreseze. Deodată, simt că ameţesc. Fă orice-ţi trece prin cap, Sarah, numai nu leşina! Se uită la noi. De ce nu mă priveşte direct? „Ia nu mai fii idioată", se răsteşte la mine dădaca interioară.

— Hello, bine aţi venit. Mâncarea este în partea aceea. A, şi băutură la fel, din belşug, ne spune el, arătând cu mâna spre bar.

Dragul de ASR, oare cine-ar putea vreodată să-ţi răsplătească generozitatea făcându-ţi rău? Minunăţia Sa surprinde privirea mamei şi începe o conversaţie cu ea. Eu stau alături, modestă, şi ascult. Discută despre vreme (excelentă) şi despre drumul cu maşina, din Shropshire (acceptabil). A întrebat-o şi pe ce căi a ajuns ea aici? Nu. Pomeneşte mama de mine, spune ea că sunt una dintre referentele lui? Nu. Se presupune că e la curent cu asta. Conversaţia ia sfârşit. ASR zâmbeşte, dă din cap spre mine şi pleacă, apoi, ca să discute cu numeroşii săi musafiri. Minunat, mi-a făcut semn din cap! Vocile dinlăuntrul meu îşi reîncep dezbaterea înnebunitoare: „O.K., se prea poate să fi dat din cap spre tine, dar te-a şi recunoscut?" Nu sunt sigură de asta, dar fii dreaptă cu ASR, era foarte ocupat. Mai avea şi alţi oaspeţi. „Aşa o fi, numai că Prinţul şi viitorul tău rege nu a stat de vorbă cu tine, nu? Se prea poate ca acel «foarte, foarte, foarte, foarte» de la prânzul de Crăciun să-i fi tăiat elanul." Poate că da, poate că nu. Am ajuns să mă învârt în cerc. Privesc spre mami, care radiază de fericire, şi-i zâmbesc. Magia lui ASR a funcţionat din nou. Mami e în al nouălea cer. Îi doresc să rămână acolo, cât mai mult. Totodată, îmi trimit ezitările şi nesiguranţa în domiciliu forţat, în Siberia mea mentală, chiar dacă numai pentru aceste câteva clipe. Stăm la coadă la hamburgeri, pui şi cârnaţi. Pe când ne aşezăm la masă cu mâncarea şi cu berea Pimms, o vedem de departe pe Prinţesa Diana, într-o rochie de vară, bleu pal. Dumnezeule, ce frumuşică este şi atât de fermecătoare! Oare ce şi-ar mai putea dori o

fată? Arată trăsnet, are doi copii frumoşi, un soţ inteligent şi sensibil, personal de serviciu care să-i satisfacă orice dorinţă, nu are probleme cu banii şi mai are şi puzderie de palate şi case! Mai mult decât atât, e Prinţesă şi viitoare regină! Care-i problema ta, fetiţo?

ASR se află acum la capătul celălalt al pajiştii. Cine ştie, îmi spun eu. Este oare posibil să-l fi subestimat eu pe Jimmy Savile? Cel puţin aici, cuplul regal a apărut împreună, chiar dacă este separat, de facto, din punct de vedere fizic. Şi văd că ea nu ţipă la el. Poate Jim chiar va reuşi să rezolve problema asta. Numai de n-ar mai saliva pe mâna mea.

Îmi las capul pe spate şi savurez scena. Să te afli în minunatul Gloucestershire, într-o frumoasă zi de vară englezească, în vizită la Alteţele Lor Regale, Prinţul şi Prinţesa de Wales! O orchestră de jazz atacă o melodie dixieland, iar eu ţin în mână un Pimms şi încerc să mă bronzez puţin. Supremă binecuvântare! În plus, mă mai aşteaptă şi un weekend în care-am să lenevesc acasă, alături de mami şi tati. Ce şi-ar mai putea dori o fată?

Peste două ore, cu faţa încălzită şi – sper – bronzată de soarele verii, le culegem pe membrele familiei Mendham, ca să le ducem la Tetbury, de unde trebuie să-şi recupereze maşina. Au de condus până în Essex, iar noi trebuie să ajungem în Shropshire. Arunc o privire în jur şi înregistrez această magică privelişte regală. Orchestra cântă. Oaspeţii continuă să dea gata Pimms după Pimms, ASR încă mai circulă, dând mâna cu oamenii şi asigurându-i că se bucură de prezenţa lor, ca o gazdă perfectă ce este, de fapt, iar prinţii cei mici zburdă prin grădină. Mai captez o dată această imagine, pentru o fotografie mentală.

O caut cu privirea pe bossette. Interesant! A stat tot timpul la capătul cel mai îndepărtat al pajiştii şi nu a circulat deloc. Parcă s-ar fi aflat într-un exil autoimpus, rămânând exclusiv alături de grupul ei de prieteni şi curteni favoriţi şi arătând tuturor, în mod ostentativ chiar, distanţa care s-a instalat între ea şi ASR. Of, Doamne, mă gândesc, în timp ce mă îndrept spre maşină, s-a dus de râpă toată munca lui Jim!

Septembrie 1989

Am cel mai fantastic iubit din lume, nu credeţi? În acest moment, mă aflu pe insula scoţiană Skye, din Hebride. Stau într-o căsuţă albă şi frumoasă, cu uşă albastră, la două mile de Portree şi la poalele muntelui Cuillin, împreună cu mereu vesela mea prietenă, Caroline Fraser şi cu părinţii ei[25]. Acum zece minute, mi-a sosit un enorm buchet de flori, cu un bilet de la formidabilul şi fermecătorul meu Andy. Buchetul e mai mare decât mine! Caroline şi cu mine suntem ocupate: tăiem cozile florilor şi le aranjăm în vaze. La ce dimensiuni are căsuţa asta, ne va fi foarte greu să le putem face loc tuturor.

— Vai de noi, spune florarul din oraş, singurul, de altfel, care vinde flori aici, în Skye. Comanda este atât de mare, încât va trebui să mai venim şi mâine cu restul de flori, pe care urmează să le primim din insula mare. Comanda asta mi-a curăţat prăvălia. Acum e complet goală.

Iubitul meu Andy, dacă nici tu nu ştii cum să aduci o fată în pragul leşinului…

— Trebuia să-mi fi spus că-i ziua ta, spune Caroline. Organizam şi noi ceva.

— Îţi mulţumesc pentru gest, îi răspund eu. Dar cred că e suficient că m-aţi invitat să stau aici, cu voi.

Şi sunt sinceră când spun asta. Ieri am fost la vestitul bal de la Skye, invitată de Caroline şi de părinţii ei. Balul de la Skye are loc în două seri consecutive, în sala mare a primăriei din Portree şi se pare că numai crema societăţii scoţiene are acces acolo. În prima seară, fetele poartă rochii albe şi o eşarfă ecosez, din stofă scoţiană, legată în jurul taliei. Eşarfa pe care am purtat-o eu aseară era simbolul clanului Johnston, fiindcă descoperisem, cu câtva timp în urmă, că descindeam din acest clan. Numai că ulterior am aflat că, de fapt, sunt înrudită cu Johnstonii din Irlanda. Totuşi, în lipsa altor rude scoţiene, am decis să mă ataşez familiei Johnston din Scoţia.

Bărbaţii poartă frac sau kilturi. Părerea mea e că bărbaţii arată nemaipomenit în kilturi. Şi pariez că nu există vreo fată, care să nu se fi întrebat măcar o dată ce dimensiune are ispita de sub gentuţa săltăreaţă, pe care partenerul ei de dans o poartă la brâu. Fracul este atât de rar purtat în zilele noastre, dar ce încântare pentru

ochi! Este atât de elegant, în stil edwardian, şi contrastează atât de bine cu kiltul! Sala primăriei a fost decorată cu ghirlande din flori de iarbă-neagră şi cu fâşii de stofă ecosez şi este scăldată în lumina untos-gălbuie a nenumăratelor lumânări.

La începutul serii, pe ringul de dans sunt aşezate mese sprijinite pe capre de lemn, la care li se serveşte cina oaspeţilor, care iau loc cu schimbul. Meniul este simplu: homar sau cocoş de munte. La desert se serveşte cremă de zahăr ars, în loc de pudding. După ce ospăţul ia sfârşit, mesele sunt date repede la o parte şi începe dansul. Noi ne-am şi completat deja, cu toţii, fişele de bal.

Orchestra izbucneşte imediat într-o suită de dansuri scoţiene şi iată-mă învârtindu-mă în jurul ringului de dans, împreună cu patru bărbaţi – ah! – atât de chipeşi! Oare ce-ascunzi tu sub kilt, dragul meu partener de dans? Bijuteriile coroanei? Le păstrezi, probabil, pentru cine ştie ce fată norocoasă!

Urmează apoi un alt dans tradiţional scoţian. Am impresia că denumirile atât de speciale ale dansurilor scoţiene, executate în grupuri de câteva persoane, evocă oarecum ideea de sex în grup, cu acea invitaţie: „Luaţi-vă partenerele pentru un număr în patru!” Sună atât de sugestiv, încât poate suci minţile unei fete. Urmează, apoi, Ducele de Perth. Nu, nu-i vorba de partenerul meu de dans, ci de dansul care se numeşte aşa.

Dansăm şi iar dansăm, până la ora şapte dimineaţa. Reapar mesele pe capre de lemn, spre care ne îndreptăm, sleiţi de puteri, aceia dintre noi care se mai pot ţine pe picioare; ne aşezăm să luăm un mic dejun compus din heringi afumaţi şi fulgi de ovăz, după care o luăm, fiecare pe drumul lui, spre casele şi paturile noastre. În seara următoare, ne întoarcem aici, pentru un alt maraton de dans scoţian. Distracţie la maximum! Se luminează de ziuă. Revenim la casele şi în dormitoarele noastre. Mă uit în oglindă, aşa dărâmată cum sunt, după ce-am dansat şi băut zdravăn, cot la cot cu mulţimea aceea de bărbaţi arătoşi. Ai 26 de ani acum, Sarah. Eşti atât de bătrână! Lasă, nu-i nimic, te descurci tu cumva. Acum, du-te să-ţi lingi rănile.

Arunc o privire spre vaza enormă, plină cu flori frumoase, de lângă pat, după care-mi las capul pe perna

umplută cu puf de gâscă şi încep să visez la adorabilul Andy, Binecuvântarea mea numărul unu. Andy, dragul meu, te iubesc. Noapte bună!

Începutul lunii decembrie 1989

Alteţei Sale Regale bossette îi vine o idee nouă. Sezonul Crăciunului ar trebui să înceapă, decide ea, cu un mic dejun regal pentru angajaţi, o masă festivă organizată la un restaurant numit The Albert, de lângă Palatul St. James, în Victoria. Suntem convocaţi acolo cu toţii, la o oră ridicolă: opt dimineaţa. Asta înseamnă că trebuie să te scoli mai devreme decât de obicei, ceea ce presupune o suferinţă reală pe care aceia dintre noi care ţinem la somnul nostru o avem de îndurat.

Şi încă ceva: trebuie să ne plătim masa! A circulat şi un anunţ scris, prin care eram invitaţi să participăm. Suntem fascinaţi, cu toţii. Sigur că vrem să participăm. Curat chilipir! Numai că mai departe scria că acelora care acceptă invitaţia li se vor reţine cinci lire din salariu. Cam meschin gestul, nu? Acum câştig doar 161 de lire pe săptămână. Curtea regală ar fi putut, desigur, să suporte costul micului dejun, nu credeţi?

Săptămâna trecută, ori să fi fost acum două săptămâni, că nu-mi mai aduc bine aminte, omul acela a venit din nou prin birouri. Geraldine mi-a spus că îi făcusem o mare nedreptate bietului Jim. Nu salopetă era aia, ce purta el de obicei, ci un costum de vară. Vai mie! Costum de vară! Foarte distins, fără îndoială! Şi chiar contează diferenţa dintre ele.

Aşadar, Jimmy Savile poartă un costum de vară. Este inevitabil, de bună seamă, ca, în scurt timp, costumele acestea să devină *de rigueur* în toate cluburile din zonă, frecventate de domnii din lumea bună. Curând, toţi bărbaţii pentru care stilul contează şi care vor să ţină pasul cu moda, îl vor imita pe Jimmy Savile şi vor renunţa la costumele lor din stofă de lână, în schimbul unor costume uşoare, purtate cu bijuterii cât mai ţipătoare. N-ar fi exclus ca ASR, inspirat de consilierul său pe probleme maritale, să devină portdrapelul acestei mode! Îndrăznesc să sper, totuşi, că nu. Oricât aş fi eu de patriotă şi devotată, în ziua aceea jur să-mi dau

demisia şi să mă retrag pe veci în obscuritatea rurală a comitatului Shropshire.

Când a apărut în birouri a doua oară, nu mă aşteptam ca domnul Savile să-şi anunţe sosirea într-o manieră la fel de zgomotoasă şi ostentativă ca şi prima dată. Ah, dar cât de mult mă înşelasem! De data asta purta o cămaşă ridicolă, cu steagul britanic imprimat pe ea, şi m-a încolţit din nou, scoţând iarăşi sunetele acelea ciudate, ca ale pieilor roşii, agitându-şi ţigara de foi.

— Bună, frumoasa mea. Ooooh, oooh, oooh!

Mă simţeam ca un iepure paralizat de lumina farurilor. N-aveam unde fugi. Eram prinsă în cursă. M-a apucat iar de mână şi a început din nou să mi-o lingă – acelaşi ritual dezgustător. Îmi venea să-l plesnesc peste faţa lui de şopârlă. Dar nu puteam. Mi-o interzicea protocolul curţii regale. Reptila continua să-mi lingă degetele. Zâmbeam, dar simţeam că mă chircisem toată pe dinăuntru. Şi când te gândeşti că ăsta-şi închipuie că m-a fermecat! Vreţi să ştiţi ce simt? Vă spun eu. Este ca atunci când cineva, o persoană pe care n-o poţi suferi, te linge în altă parte. Nu că mi s-ar fi întâmplat vreodată aşa ceva, cu o persoană pe care s-o detest, vreau să spun, dar în acest moment îmi pot imagina cum e.

Rabdă, Sarah, mi-am spus. Poţi să treci şi peste asta. Uf! Slavă Domnului că tortura n-a durat mult şi a trecut la următoarea victimă. Câte mai trebuie să îndurăm, întru supravieţuirea mariajului regal!

Este ora şapte dimineaţa şi mă căznesc să-mi găsesc ceva de îmbrăcat. Mă simt ca ultimul om şi am senzaţia că mă aflu în pragul unui atac de panică. Nu, dar cinstit vorbind, ce poate purta o fată când peste doar 30 de minute urmează să ia micul dejun cu Icoana Mondială nr. 1 a modei? Reuşesc în sfârşit să trag pe mine, nu fără luptă, ceva despre care sper că nu mă va face să mă simt prost în faţa Prinţesei noastre, care va străluci, fără îndoială. Pornesc spre The Albert. Când ajung acolo, mă întâmpină numeroase figuri cunoscute şi mă aşez la o masă, împreună cu nişte colege de birou. Prinţesa de Wales, care arată formidabil, după cum era de presupus, îmbrăcată în galben de sus şi până jos, stă la altă masă, iar ASR este, din nefericire, absent. Mâncarea este standard: ouă, şuncă, pâine prăjită şi alte chestii

obişnuite pentru micul dejun. Sinceră să fiu, oriunde se poate mânca un asemenea meniu banal. Dar cel puţin avem şampanie, iar personalul este foarte amabil şi se vede că face eforturi uriaşe.

După patruzeci de minute, strălucitoarea Prinţesă îşi ia rămas bun de la noi. Treptat, dispar şi ceilalţi şi rămânem numai opt persoane, alături de şapte sticle de şampanie. Am numărat corect: sunt şapte. Ridicăm cu toţii un pahar în cinstea Prinţesei, acum absentă dintre noi. Bravo, Alteţa Voastră Regală! Aţi avut o iniţiativă excelentă! Privim la sticlele care-au mai rămas. Ar fi mare păcat să le lăsăm nebăute, mai ales că le şi plătim. Aşa încât noi, nucleul dur care-am mai rămas, în ura noastră faţă de risipă, îi dăm înainte cu toasturile în cinstea familiei regale. Vine Crăciunul. Sărbători fericite, tuturor!

Jumătatea lunii decembrie 1989

Am nişte emoţii! În seara asta îl iau pe Andy, dragul de el, la Balul angajaţilor curţii regale. Nu ştiu cum se face, dar la birou toată lumea pronunţă unele cuvinte, cum ar fi personal, dans, ş.a., cu un fel de accent nordic şi, la auzul lor, ne prăpădim cu toţii de râs, fără să ştim prea bine de ce.

Ca să ai dreptul să participi la un asemenea bal, trebuie să ai o vechime de cel puţin un an la palat, motiv pentru care eu n-am fost anul trecut. Se organizează alternativ – un an la Castelul Windsor, în anul următor la Palatul Buckingham. Anul acesta se ţine la palat.

În urmă cu doar patru zile, am fost la prânzul anual de Crăciun, organizat pentru angajaţii Alteţelor Lor Regale. Anul ăsta s-a ţinut la Hyatt Carlton. Şi nu s-au uitat la bani! Decoraţiunile au fost uluitoare. Parcă ne aflam în peştera lui Moş Crăciun, amenajată ca pentru adulţi. De data asta, bossul nu s-a mai aşezat lângă mine, dar a ţinut un discurs la fel de emoţionant şi l-am aplaudat cu toţii, entuziasmaţi.

Apoi, în timp ce plecam, cineva a venit cu ideea strălucită să luăm cu noi, acasă, o parte din decoraţiunile de Crăciun, fiindcă sala fusese împodobită special pentru noi, sau cel puţin aşa ni se spusese. Şi aşa m-am trezit cărând, la plecare, un pom de Crăciun,

închipuiţi-vă! Şi care pom arată chiar foarte bine în salonul meu din Buer Road, printre mulţimea de flori pe care mi le tot aduce Andy, dragul de el. A, da, şi-am mai primit, cu toţii, câte un cadou de la ASR: o tavă, pe care este imprimată una dintre acuarelele sale minunate. Asta-i o amintire care trebuie păstrată cu sfinţenie. Vă mulţumesc, iubite ASR. Intră Andy, care a şi venit să mă ia, arătând foarte elegant în smoking. Îmi mai oferă nişte flori şi-mi admiră, cu complimente, rochia de seară.

— Îmi e puţin frică, îmi mărturiseşte el. Tu ştii ce îngrozitor dansez. Parc-aş avea două picioare stângi, mai spune el.

E foarte adevărat că Andy e departe de a fi un dansator strălucit, motiv pentru care nici n-a vrut să vină cu mine la balul de la Skye, dar am insistat ca de data asta să mă însoţească. La urma urmei, aici nu se dansează dansuri scoţiene, complicate, desigur, dacă nu ştii paşii. La dansurile din seara asta, faci doar un pas în stânga şi altul la dreapta, târându-ţi picioarele pe parchet. Cum să greşeşti?

— Ai să te descurci de minune, îl asigur eu, în timp ce-i netezesc părul şi-i aranjez papionul, după care plecăm.

Peste o jumătate de oră, ne aflăm la palat, printre alţi trei sute de invitaţi. Pentru început, ni se oferă nişte vin roşu sau alb, la alegere. Iau o gură de vin roşu, după care sorb din cel alb. Acum, nu voi fi fiind eu vreo snoabă pretenţioasă când e vorba de vinuri, dar, sinceră să fiu, astea sunt poşircă veritabilă. Cred că până şi în galeriile de artă, la vernisaje, sau în cârciumile banale se beau vinuri mai bune. Şi ştiu eu ce vorbesc, fiindcă am frecventat destule.

Oare Majestatea Sa n-ar fi putut să-şi răsfeţe invitaţii, şi aşa prost plătiţi, cu ceva o idee mai acătării? Evenimentul ăsta are loc doar o dată pe an. Pariez că la banchetele oficiale n-ar îndrăzni să ofere o asemenea poşircă. Dac-ar face-o, ţara asta ar deveni izolată, diplomatic vorbind. În fine, hai să nu mai fiu cârcotaşă. Am venit aici să mă distrez. Sunt foarte mândră de Andy, care măsoară peste un metru şi optzeci, drept pentru care mă duc să mă laud cu el pe la toate colegele de birou. Mai ales Geraldine e foarte impresionată.

Se aude o rumoare înăbuşită şi îşi face apariţia în sală Majestatea Sa, Regina Elisabeta, urmată de Prinţul Philip, Duce de Edinburgh. În spatele lor, păşesc Prinţul Andrew, soţia sa, Ducesa de York şi Prinţul Edward. După cum am aflat, ierarhia la palat este de o rigiditate extremă. Pe măsură ce ei înaintează, ne înclinăm sau facem reverenţe, după caz. Din nefericire, nici urmă de Frumuseţea Sa, ASR sau de fermecătoarea sa soţie, Diana. Presupun că se află la Palatul Kensington, aruncându-şi în cap cu ce le cade-n mână, ori sunt la ora de consiliere, cu Jimmy Savile sau vor fi fiind plecaţi pe undeva, fiecare cu propriul „confidante”, cuvânt care, după câte-am înţeles eu, este folosit aici, la Palat, în loc de „amant” sau „amantă”. Remarc două lucruri. Primul este că regina este foarte mică de statură, privită de aproape, iar al doilea este că ar trebui să-i spună cineva ducesei de York, încântătoare, altfel, să nu mai umble cu gura deschisă. Pe cuvânt, arată de parc-ar sta să prindă muşte. Fii mai atentă la ţinută, fata mea. Aminteşte-ţi cine eşti. Că doar eşti ditamai Alteţa Sa Regală şi nu vreo fetişcană caraghioasă, care duce tava cu gura căscată!

Ne aşezăm cu toţii la mese şi ni se serveşte un *fricassee* de pui, un fel de mâncare decent, dacă n-ar aduce oarecum cu mâncarea servită în oricare internat de şcoală, ceea ce nu se ridică la nivelul ospitalităţii oferite de către Prinţul de Wales.

Trebuie să-mi reprim acest val de gândire negativă. Mai ia nişte vin, Sarah! O fi el de proastă calitate, dar te va ajuta să te relaxezi. Orchestra atacă o melodie de Glenn Miller. O compoziţie pentru big band. Foarte potrivită pentru dans. Grozav! Îl duc pe Andy, al meu „confidante”, în caz c-aţi uitat cuvântul, pe ringul de dans, deşi nu-i prea convine. Bietul băiat, e de-a dreptul îngrozit. Acum, Andy, am să te-nvăţ să dansezi, vrei, nu vrei. Da, Andy, aşa-i mai bine. Leagănă-ţi şoldurile. Minunat! Dar ştii că ai talent, băiete? Un cântec, încă unul şi apoi clasica melodie, fără de care nicio serată dansantă din era noastră n-ar fi perfectă: *Leagă o fundă galbenă în jurul bătrânului stejar.* Ce vor să spună versurile astea mă depăşeşte, dar melodia e simpatică, iar noi chiar dansăm foarte bine pe ritmul ei. Bravo, Andy! Aşa da! *Febra de sâmbătă seara* la palat. Yeah!

Încă un dans, după care îl răsplătesc cu o pauză. Ne aşezăm la o masă şi mai dăm pe gât un pic din oţetul regal al Majestăţii Sale. Se prea poate ca regina să-l fi cumpărat de la vreun depozit, unde i-au confundat vinul cu diluant pentru vopsea. O fi Chateau B&O? Nu contează, nici măcar poşirca asta greţoasă nu ne poate strica, lui Andy şi mie, buna dispoziţie.

Ieşim din nou pe ringul de dans, unde iau hotărârea să mă dezlănţui. Uite-aşa! Am de gând să-l învăţ pe Andy primele mişcări de rock and roll. Îl apuc de mâini şi-i arăt paşii. Ai văzut, Andy, ce uşor e, de fapt? Aşa, e foarte bine! E doar o problemă de exerciţiu şi de încredere în tine. Bravo! Curând, străbatem tot ringul ca purtaţi de-un vârtej. Ce mai, Fred Astaire şi Ginger Rogers, în carne şi oase!

O, Doamne, nu-i adevărat! Ba da, este! Andy s-a dezechilibrat şi stă să cadă. O, nu! Se prăvăleşte chiar peste mine! Nu-l pot sprijini. E prea voinic. Aaah! Simt cum capul îmi alunecă în jos pe trupul cuiva, în timp ce cad, împinsă în jos de trupul lui Andy. Aterizăm. La naiba, ce greu e Andy!

Perechea care dansa lângă noi, cei doi pe care cred că era cât pe ce să-i trântim la pământ, s-a oprit. Ce mai spectacol trebuie să dăm acum, când încercăm, nesiguri, să ne desprindem unul de celălalt şi să ne ridicăm în picioare! O, nu! Nu-mi vine să cred! Astea le întrece pe toate! Perechea respectivă sunt chiar prinţul Andrew şi soţia lui, ducesa de York. Amândoi se uită ţintă la noi, ca proştii. În fine, Andy şi cu mine reuşim să ne reluăm poziţia verticală. Le zâmbim jenaţi. Familia de York ne aţinteşte în continuare cu privirea. Ar putea cineva să-i spună cuplului princiar că numai mitocanii se holbează-n halul ăsta şi să-i atragă atenţia ducesei să închidă gura, măcar de data asta?

Salvând ce se mai putea din demnitatea rănită, ne reluăm locurile la masă şi ne mai turnăm din diluantul regal de vopsea. Se aude ultima melodie. E *New York, New York,* unul din cântecele mele preferate. Ne hotărâm să mergem să dansăm. Cui îi pasă dacă vom cădea din nou, antrenând după noi încă un cuplu princiar? Nouă nu, în niciun caz şi, în cele din urmă, reuşim şi să ajungem acasă, nevătămaţi.

Crăciun Fericit!

Zbuciumaţii ani ’90

Ianuarie 1990

Mă trezesc mahmură de-a binelea. Îmi notez în minte: în viaţa ta să nu mai amesteci vinul cu băuturile tari.

Deşi trebuia s-o fi ştiut până acum. Altfel, a doua zi de dimineaţă plăteşti cu o durere de cap îngrozitoare. Proasto!

Totuşi, mai există şi compensaţii. Mă aflu acasă, în minunatul Shropshire, unde am petrecut cele mai frumoase sărbători de Crăciun şi Anul Nou.

Doamne, se pare că, mai nou, le-am devenit tuturor deosebit de simpatică. Plouă cu invitaţii din toate părţile! Anumite persoane de prin partea locului par convinse că, dacă lucrez pentru familia regală, o fărâmă de regalitate se răsfrânge şi asupra mea. Oamenii mă ascultă într-o tăcere respectuoasă, sunt îngrozitor de deferenţi, iar dacă spun ceva cât de cât hazliu, râd de se prăpădesc. Nu-mi amintesc ca lucrurile să fi stat aşa şi înainte.

— Şi ce mai face Alteţa Sa Regală? mă întreabă ei, de parc-aş fi nevastă-sa ori altă persoană apropiată.

— Spune-mi, ce mănâncă la micul dejun? De unde-şi cumpără cămăşile? Tot de la Turnbull şi Asser? Pantofii şi-i cumpără de la Lobbs? Dar tinerii prinţi, ei ce mai fac? Prinţesa e de-a dreptul încântătoare. Cine o coafează?

De parcă ar trebui să ştiu eu toate astea. Sinceră să fiu, singurele lucruri pe care le mai ştiu despre boss şi bossette sunt cele citite prin ziare. A, da, şi mai sunt şi poveştile lui Mindy, desigur, dar este exclus să le pot spune mai departe, nu? Aşa încât, ce altceva să le răspund, decât că protocolul palatului nu-mi permite să le dezvălui nimic, ceea ce pare chiar să le sporească interesul. Totuşi, nu pot să neg că nou-născuta mea popularitate îmi face mare plăcere. Să trăiască ani mulţi înainte!

Cobor la micul dejun. Tata s-a întors de la cumpărături, a adus şi ziarele, iar eu iau unul, la întâmplare, şi arunc o privire peste ştiri. Of, Doamne! Nemesis, zeiţa răzbunării, mă priveşte fix de pe prima

pagină. Omul acela! A fost înnobilat! Sir Jimmy Savile, cavaler decorat cu Ordinul Imperiului Britanic, personalitatea TV care linge degete şi poartă costume de vară, a devenit mare grangur al acestei societăţi. Oare încotro se mai îndreaptă lumea?

Haide Sarah, nu fi snoabă. Scrie aici că provine dintr-un mediu foarte modest, că a lucrat în mină, a făcut şi lupte, a prezentat show-uri de televiziune şi încă mai prezintă unul de top şi că a adunat milioane de lire în scopuri umanitare, mai ales pentru spitalul Stoke Mandeville, unde lucrează şi ca brancardier voluntar. Fantastică realizare! Ba mai mult, dacă misiunea aceea a lui, foarte secretă (ssst! pereţii au urechi), mai e în vigoare, ar putea chiar reuşi să salveze căsnicia bossului şi bossettei. Zău că-şi merită titlul. Nu mai fi atât de cârcotaşă. De ce te frământă asta pe tine?

Păi, mă frământă fiindcă urăsc figura, cu linsul degetelor. Omul ăsta nu ştie să descifreze limbajul gesturilor? Ori crede că succesul lui la televiziune îl face atât de irezistibil, încât îşi poate permite să facă lucruri la care alţii nici nu visează? Atunci, îmi răspunde eul meu pragmatic, cel mai bine-ar fi să-l eviţi. Da, dar cum? Mă concentrez. Rotiţele creierului încep să se mişte. Destul de lent, trebuie să recunosc, din cauza pomenitei mahmureli. Mi se-aprinde un bec. Asta e! Când mai vine, o să simt o nevoie presantă să merg la baie. În acest mod, evit să mă mai enervez. E singura cale. Numai să nu le spui şi colegelor tale despre ideea asta, îmi zic. Altfel, ne vom lua la întrecere, tropăind în faţa uşii, de câte ori îl auzim venind.

Citesc mai departe în ziar. Familia regală e la Sandringham. Bossul şi bossette sunt şi ei acolo. Asta-i bine. Sper că n-au mai avut parte de scandaluri sau de alte incidente neplăcute. Vă rog eu mult, Alteţele Voastre Regale, pozaţi în familie fericită, fie şi numai de dragul copiilor şi-al nostru, al supuşilor voştri devotaţi şi credincioşi.

Arunc o privire peste prima pagină a unui supliment tipărit pe hârtie lucioasă, pe care se lăfăie o fotografie picantă, alături de un text care ne anunţă că intrăm în „Zbuciumaţii ani '90". Ce vorbiţi! Păi, dacă numai jumătate din ce-am auzit eu de la Mindy e adevărat, nu

facem decât să continuăm tradiţia, care datează de decenii – de la „Anii ’60, anii sexy”, la „Senzualii ani ’70”, trecând prin „Anii ’80, anii amorului”. Iar locatarii palatelor regale conduc în clasament! Persoanele cu un pronunţat spirit critic susţin că aceştia au devenit anacronici; aşa o fi, numai că nu şi în acest domeniu, al amorului, vreau să spun, asta nu! Dimpotrivă, ne-ar putea da ei lecţii nouă, celorlalţi, despre ce înseamnă să fii zbuciumat…

Sună telefonul şi mă strigă mama. Doamne sfinte, pe oamenii ăştia de-abia dacă-i cunosc, dar uite că m-am făcut cu încă o invitaţie! E formidabil să fii atât de simpatizată, nu?

Martie 1990

Am revenit la Londra. De curând, a trebuit să mă mut din Buer Road, fiindcă divina Kate, vecina şi proprietăreasa mea, vinde apartamentul. Norocoasă fată, şi-a găsit adevărata dragoste şi acum e logodită. *Bonne chance,* Katy. Adio, apartament minunat! Adio, frumos viconte şi drăguţă fată de peste drum, nu v-am cunoscut personal, dar m-am gândit la voi poate chiar mai des decât era cazul. Adio, adio! Am să păstrez aceste amintiri ca pe o comoară.

Bun găsit, Averill Street no. 50 şi bun găsit, Charles Dring, noul şi veselul meu proprietar, de meserie topograf autorizat.[26]

Şi acum, a sosit timpul să mai fac o schimbare. Îmi dau seama, pe măsură ce trece timpul, că nu mai sunt îndrăgostită de Andy. A venit la mine zilele trecute: nimic de zis, a fost la fel de încântător ca de obicei şi am sfârşit prin a face dragoste, *naturellement.* Şi pot să vă mărturisesc că a fost memorabil. Numai că dimineaţă am constatat că, de-atâta amor frenetic, mi se rupsese patul! Nici nu mă mir că am avut un somn atât de agitat. Aş vrea să văd şi eu cum poate cineva să doarmă ca lumea, pe o suprafaţă cu o înclinaţie de 20°! Of! Şi am mai şi fost nevoită să-i dau explicaţii lui Charles! Acum, patul meu stă proptit pe un teanc de reviste de slăbit.

Apoi, Andy m-a invitat la Paris şi de-abia atunci mi-am dat seama de turnura serioasă pe care o luaseră lucrurile. Întrebare de o sută de puncte: voi fi fiind eu

oare pregătita să mă leg, pentru totdeauna, de acest bărbat adorabil? Şi, fiindcă sunt conştientă că, de curând, a început să-mi placă altcineva, răspunsul ar trebui să fie nu. Probabil că sunt eu nebună, dar ce-i de făcut într-o relaţie, atunci când nu mai există tragere de inimă?

Dar cine să fie, oare, acest bărbat care m-a fermecat nu demult? Este, bineînţeles, excepţional de chipeş. Are părul cărunt şi, când îl privesc, mi se pare că-l văd pe acel sfarmă-inimi, sexosul Richard Gere, starul filmului *Frumuşica,* aflat pe primul loc în topul preferinţelor mele. Lucrează în City, în domeniul asigurărilor, cred. Este pe jumătate suedez, îl cheamă George Wintour şi este văr primar cu – n-o să vă vină să credeţi – ultrafaimoasa şi mondena Anna Wintour, editorul revistei *Vogue* în America[27]. Ah, George, încă mai simt gustul sărutului tău, de după nunta la care-am fost săptămâna trecută. Sper că mai ai numărul meu de telefon. Richard Gere, Julia Roberts aşteaptă s-o suni. Te rog, telefonează-mi curând!

Faptul că mă gândesc mai tot timpul la George îmi distrage atenţia de la praful pe care-l fac zidarii şi de la cutiile lor de vopsea, cu care-mi împart existenţa, în vreme ce Charles face ultimele retuşuri la lucrările de renovare a casei. Astă-seară avem o mică petrecere, la care voi cunoaşte o mulţime de oameni. Minunat! Deodată sună telefonul. Să fie oare George? Simt cum mă cuprinde brusc un val de emoţie. Nu fi proastă, Sarah, pun pariu că-i vreun prieten de-al lui Charles. Sau, dacă nu, precis e mami. Charles răspunde la telefon.

— Sarah, e pentru tine. Un tip pe care-l cheamă George.

Aaaah, nu-mi vine să cred! O.K., Sarah, dar nu uita să fii rezervată. Ţine minte că bărbaţilor nu le plac femeile care par excesiv de disponibile. Poate ar fi mai bine să-l refuzi dacă te invită undeva – asta, în caz că te invită. Da, ar fi probabil mai bine să-i spui că eşti ocupată trei săptămâni de-acum înainte. Întâlniri cu alţi bărbaţi, treburi la palat şi aşa mai departe. În felul ăsta, va deveni şi mai dornic să te vadă. Ridic receptorul şi răspund cu vocea aceea rezervată şi rece, cu care încercasem, mai demult, să-i răspund lui Andy.

— Alo, răspund eu cu o voce senzuală, ca de sirenă.
— Tu eşti, Sarah?
— Da, îi răspund.
Numai că omul ştie precis că sunt chiar eu la telefon. Ce joc mai e şi ăsta?
— Îmi cer scuze, dar am crezut că am nimerit la o altă Sarah. Vocea ta nu seamănă deloc cu cea pe care mi-o aminteam!
Of, Sarah, proastă ce eşti, când ai să renunţi să te mai joci de-a vampa? E limpede că trucul ăsta n-o să funcţioneze niciodată.
— Ei bine, eu sunt.
— Grozav! Mi-ar face mare plăcere să te revăd.
— Zău? suspin eu.
Stăpâneşte-te, fato! Adu-ţi aminte că eşti supraocupată timp de trei săptămâni de-acum înainte. Refuză-l, şi-ai să vezi ce-o să-l impresioneze chestia asta.
— Uite, chiar mă întrebam ce program ai mâine. Mi-a venit ideea, care nu mi se pare rea deloc, să te invit la un restaurant care mie-mi place mult, se numeşte The Nick şi e în Balham, unde stau eu. Chiar după colţ. Eşti cumva liberă?
Asta-i culmea insolenţei! George ăsta are impresia că mă poate invita în oraş aşa, de azi pe mâine, şi încă-ntr-un loc al cărui nume seamănă cu al unei puşcării! Dar ce-şi închipuie el, că eu chiar n-am viaţă mondenă? C-am să accept aşa, din prima? Mă crede chiar atât de disperată?
— Da, mă trezesc eu că-i răspund, cu răsuflarea tăiată.
— Bun, atunci să-ţi dau adresa.
În timp ce pun receptorul în furcă, constat că tremur de emoţie. Un singur lucru îmi tulbură extazul: cum adică „o altă” Sarah? Câte alte Sarah mai cunoaşte? Hmmm.

Iunie 1990
Emoţie maximă. Mă aflu din nou la Highgrove, invitată la grătarul pe care-l organizează boss şi bossette în fiecare vară. Este o zi superbă, exact ca anul trecut. Orchestra tocmai şi-a început programul. Hamburgerii sfârâie. Port ochelarii de soare Ray Ban, ultramoderni şi

sunt îmbrăcată cu o rochie aleasă cu grijă, ca să nu mă simt prost (sper eu) când şi dacă o voi întâlni pe Prima Icoană Mondială a modei. Mă refer, desigur, la gazda noastră, bossette.

Invitatul meu din acest an este tati. Sunt atât de mândră să merg la braţul lui şi să-l prezint colegelor mele! Deodată, răsare ca din senin însuşi Minunăţia Sa. Ca întotdeauna, simt cum inima mi-o ia razna.

— Bun venit, tuturor! Sper că vă distraţi bine. Există printre dumneavoastră cineva care ar dori să facă un tur al grădinii, împreună cu mine?

Un tur al grădinii? Nici nu-mi vine să cred că pot fi atât de norocoasă! Din întâmplare, grădinile sunt marea pasiune a lui tati. În lunile de vară, stă mai mult în grădină. Tati este o autoritate în materie de grădinărit, la fel de mare ca Alan Titchmarsh. Nu cred că a mai rămas vreun lucru pe care să nu-l ştie despre semănatul, plantarea şi cultivarea plantelor. O, ASR cel formidabil de cumsecade, nici nu i-ai fi putut face lui tati o invitaţie mai potrivită!

— Ei bine, atunci să pornim!

Şi grupul nostru, compus din şase persoane, se pune în mişcare, cu Alteţa Sa Regală în frunte, urmat de noi, la o distanţă respectuoasă de patru paşi.

În cercurile celor pasionaţi de grădinărit, grădina de la Highgrove a devenit vestită, deşi puţini sunt aceia care au avut privilegiul să o vadă, în realitate. Când ASR a cumpărat Highgrove, în 1980, pe-aici nu erau decât iarbă, câteva tufe de tisă, nişte statui şi o altă grădină, împrejmuită cu un zid aproape îngropat în vegetaţie. Acum, graţie eforturilor depuse de Rosemary Verey, lady Salisbury şi de *dame* Miriam Rotschild, experte incontestabile, grădina s-a transformat.

Emoţionant! Taţi şi cu mine ne simţim ca doi exploratori care au pătruns deodată în Shangri La. Şi suntem conduşi personal, în acest tur, de însuşi ASR! Lucrurile nu se puteau aranja mai bine! Traversăm grădina de trandafiri, până la una din părţile laterale ale casei şi ajungem pe terasa din spate. Înconjurăm atenţi un bazin circular, în care apa este efervescentă. ASR ne conduce apoi pe Aleea Cimbrului. Minunat! E vorba de o alee încântătoare, care se pierde în depărtare şi pe marginile căreia creşte cimbru. Între timp, ni s-au

alăturat şi prinţii cei mici, Harry şi William, care se adresează tatălui lor numindu-l cu afecţiune „Papa”. Înduioşător!

Ajungem la bazinul de înot, de cealaltă parte a casei. Uitând de respectul datorat în virtutea protocolului, tati a şi ajuns alături de Minunăţia Sa. Deodată, ASR se întoarce şi aproape că se ciocneşte de tati, pe care nu-l credea atât de aproape.

— Uitaţi-vă cu atenţie în bazin, ne îndeamnă el.

Îl ascultăm.

— Priviţi la placa aceea de bronz. Am primit-o cadou la nuntă. N-am ştiut ce să fac cu ea, aşa că am fixat-o pe fundul bazinului.

Îl văd pe tati impresionat de această ingeniozitate. ASR, Deşteptăciunea Voastră, dar câtă inspiraţie! Ne reluăm plimbarea, cu Alteţa Sa Regală pe post de ghid. Am ajuns acum în zona umbroasă a grădinii. Deodată, citesc îngrijorare pe chipul lui tati. Se întoarce pe călcâie şi i se adresează Prinţului de Wales, care tresare, mirat din nou că tati e chiar lângă el. Tati îi arată o plantă care seamănă cu măcrişul şi-i spune:

— Doamne, Sir, dar aveţi aici o mulţime de *alchemilla mollis.*

Prinţul e uimit de acest oaspete ciudat, care etalează o asemenea erudiţie în materie de horticultura, de natură să intimideze interlocutorii. Oare cum o să reacţioneze ASR? O fi ştiind că-i tatăl meu? Şi ar putea asta să-mi pericliteze slujba? Nu cred. Probabil că nici nu ştie cine sunt.

ASR se uită fix la tata.

— Aşa credeţi? îl întreabă el.

— Păi da, Sir, continuă tata îngrijorat, ca şi cum planta de care vorbeşte el ar putea să sufoce întregul Highgrove. Şi face foarte mulţi lăstari.

ASR se uită la tata, înregistrează cele auzite şi, cu o expresie oarecum mirată, continuă turul grădinii. Bietul ASR, probabil nici nu ştie despre ce plantă vorbeşte tata. Dar şi tati ăsta, putea totuşi să-i spună pe numele ei englezesc. Grupul nostru trece apoi printr-o zonă cu nişte copaci foarte frumoşi, destul de distanţaţi unul de celălalt şi printre care sunt amplasate statui. Brusc, sar în sus de spaimă. Am căzut într-o ambuscadă! Cei doi prinţişori, care mai devreme o şterseseră pe furiş, stau

acum ascunşi într-o căsuţă cocoţată sus, într-un copac, şi trag în noi cu pistoale automate din plastic. Ra-ta-ta! Ra-ta-ta! Îl imităm pe tatăl lor şi ne prefacem că nu auzim cum ne atacă agresorii regali, la adăpostul camuflajului. Avem aici un material uman promiţător, numai bun pentru organizarea unui comando, mă gândesc eu.

Ajungem la grădina împrejmuită cu zid. Minunat loc! Vedem că a restaurat-o complet, aducând-o la dimensiunile ei medievale – scunde garduri vii, formând dreptunghiuri în interiorul cărora cresc legume, spaliere curbate, pline cu trandafiri, în mijloc, şi alei mărginite de meri, de la un capăt la celălalt. Chiar în centru, se află un foarte frumos jilţ semicircular, din lemn pictat. A, îmi imaginez că acesta va fi fiind locul de unde ASR îşi contemplă princiara existenţă.

Moştenitorul tronului ne conduce apoi afară din grădină, şi ne întoarcem la casă, trecând pe lângă nişte ierburi şi flori sălbatice. Îi place naturaleţea, observ eu. Deodată, tatăl meu i se adresează prinţului din nou:

— Sir, cred că s-a întins cam prea multă viţă prin copaci. Ştiţi, pentru ei nu-i sănătos deloc.

E clar că ASR nu se simte apt să dezbată aceste probleme cu un supus de pe tărâmul său, care nu numai că ştie şi cele mai neînsemnate plante, dar se şi referă la ele cu numele lor latineşti.

— A, dar mie-mi place viţa, fiindcă le place şi insectelor.

Asta l-a descumpănit pe tati. Nu-i aşa că nu te aşteptai la un asemenea răspuns? Drăguţ din partea lui ASR, cuget eu. Repet în gând replica lui. Asta îi subliniază acea trăsătură sensibilă, grija faţă de creaturile din regatul insectelor. Filozofie budistă veritabilă, nici mai mult, nici mai puţin. Este exact genul de preocupare la care te-ai aştepta din partea lui Dalai Lama. Dar foarte surprinzător este faptul că ea e sesizabilă şi la un prinţ de pe tărâmurile noastre. Afecţiunea mea pentru dumneavoastră a crescut şi mai mult acum, preaiubite ASR, lucru pe care nu-l credeam posibil.

August 1990

Este ora zece dimineaţa, iar eu, instalată într-una din maşinile aparţinând curţii regale, gonesc pe autostrada ce duce spre Gloucestershire. Şi când mă gândesc că nu credeam c-am să revăd Highgrove până la grătarul din vara viitoare! Iar acum, iată-mă locuind practic acolo!

Totul se datorează unui eveniment care s-a petrecut luna trecută. Imaginaţi-vă că eram la birou, când văd un curier şuşotindu-i ceva lui Dave Wright, „bărbatul de vis". Am simţit toate că se petrece ceva, dar cum aici este complet nepotrivit să pui întrebări, ne-am văzut mai departe de treburile noastre. În dimineaţa următoare, am citit în ziare întreaga poveste.

Şi aşa a aflat naţiunea că prea iubitul ASR şi-a fracturat un braţ în timpul unui meci de polo călare, ocazie cu care a dat dovadă de o temeritate de-a dreptul exemplară. Măcar o singură dată să mai domine şi bossul prima pagină a ziarelor, asupra cărora bossette părea să deţină monopolul. Am mai citit şi un comentariu al nu ştiu cărui idiot, care-l critica pe iubitul nostru ASR pentru imprudenţă. Am aruncat ziarul, dezgustată. Dar cum îşi permite nemernicul ăsta de ziarist aşa ceva? Şi cum şi-a permis redactorul şef, la fel de nemernic, să-l lase să spună asemenea lucruri, şi mă mai întreb şi cum de-şi permite editorul publicaţiei să mai lucreze cu asemenea oameni?

Zece zile mai târziu, iată-mă inclusă în echipa de referente care merg cu maşina la Highgrove, pentru activităţile secretariale zilnice. Uneori, dacă trebuie să lucrăm până târziu, rămânem peste noapte într-o clădire de la o fermă din apropiere, împreună cu poliţişti, servitori şi alţi angajaţi mărunţi de la Highgrove. Poate fi cam plictisitor să rămâi peste noapte acolo, aşa că am convenit, prin consens, că modul cel mai agreabil în care ne putem petrece serile este să bem. Of, Doamne, şi dac-aţi şti câte dimineţi mahmure am mai avut de îndurat, ca rezultat al nopţilor petrecute la Highgrove! La drept vorbind, mare lucru nici nu e de făcut. ASR a învăţat să scrie cu mâna stângă, chiar dacă nici el nu prea are ce scrie acum, când e cum e. Dar ce mult m-a impresionat că s-a străduit, totuşi, să-nveţe să scrie cu mâna stângă! În omul ăsta se ascunde un lanţ nesfârşit de aptitudini. Şi, dacă vă puteţi închipui, a mai găsit loc

în inima lui şi pentru insecte! Chiar c-ar trebui canonizat, v-o spun eu!

Intru în Wendy House. Apoi mă împiedic de ceva, cât pe ce să cad, cât sunt de lungă. La naiba, iar am dat peste el! Nu mă mai învăţ minte! Tigger, căţelul de rasă Jack Russell al lui ASR, a decis că Wendy House este, negreşit, locul perfect în care poate şi el să se relaxeze în zilele astea. Presupun că e normal ca un câine regal Jack Russell să aibă o cuşcă mare cât un palat, dar aş fi preferat să nu transforme clădirea recent amenajată ca birou pentru secretare în adăpostul lui favorit. Problema e că se confundă atât de bine, cromatic vorbind, cu mocheta din iarbă de mare, încât nu-l văd niciodată, deşi Tigger e destul de dolofan.

Am asistat zilele trecute la o scenă remarcabilă, înduioşătoare chiar. Bernie, unul dintre majordomi, m-a vizitat la Wendy House. De fapt, îl căuta pe Tigger.

— A, aici erai! zice Bernie.

— Presupun c-ai fost trimis să-l scoţi la plimbare, îi spun eu.

— Nu, îmi răspunde el. Îl duc la o întâlnire cu Alteţa Sa Regală.

Ciudat lucru, îmi spun. Să nu-i fi fost Tigger prezentat încă oficial Alteţei Sale? Să fi fost Tigger, în tot acest răstimp, în perioada de probă, ca să se evalueze măsura în care este el apt să devină câine regal de companie? Poate există şi un protocol regal, aplicabil în situaţiile când membrilor familiei regale le sunt prezentate animalele, aşa cum se respectă unul şi atunci când le sunt prezentate fiinţele omeneşti. Bernie se uită la ceas.

— Trebuie să-l iau chiar acum. Alteţa Sa Regală e aşteptată să sosească aici dintr-un moment în altul şi Tigger trebuie să fie de faţă, ca să-l întâmpine.

Aproape sar de pe scaun.

— Vine Alteţa Sa Regală aici, în birou?

— Nu, aici, la reşedinţă. Alteţa Sa Regală a fost plecat douăzeci şi patru de ore. Când nu este la Highgrove, i se face foarte dor de Tigger.

În aceeaşi clipă, se aude un zgomot teribil undeva, deasupra noastră. O gălăgie apocaliptică. Ce naiba se-ntâmplă? Suntem invadaţi?

— Trebuie să mergem, spune Bernie, privind în sus. Soseşte.

Nu mă pot abţine. Ies şi eu după ei, afară din Wendy House. Un elicopter mare şi roşu se-nvârte pe deasupra. Rămâne imobil, ca suspendat în aer, deasupra pajiştii din faţa casei. Apoi, coboară încet, răscolind aerul din jur cu puterea unei furtuni de gradul nouă. Bernie stă calm, la nici doisprezece metri distanţă, îmbrăcat cu un blazer elegant şi cu Tigger în braţe. Părul lui Bernie, ca şi blana lui Tigger, zboară în toate părţile. Odată aterizarea încheiată, palele elicii elicopterului se rotesc din ce în ce mai lent. Văd apoi cum Bernie îl lasă jos pe Tigger din braţe, iar câinele se îndreaptă cu entuziasm spre elicopter, cu mersul lui legănat, ca de raţă. Uşa elicopterului se deschide şi ASR păşeşte afară. Îşi poartă un braţ în eşarfă. Văd că e tras la faţă şi-mi închipui că încă mai are dureri mari după accidentul de pe terenul de polo, dar când îi vede pe Tigger la picioarele sale, se luminează. Tigger se rostogoleşte, rămânând culcat pe spate, aşteptând să fie gâdilat pe burtică, regeşte, ceea ce văd că face parte din ritual. Zâmbind larg, ASR se apleacă şi, cu mâna sănătoasă, scarpină burtica rotofeie. Scena e înduioşătoare. Este pentru prima dată când văd că ASR arată cu adevărat fericit, fără zâmbetul acela forţat, pe care-l arborează în împrejurări oficiale.

Mă întorc şi intru în birou. Nu voi uita scena asta curând. Ce frumos ar fi, mă gândesc eu, dacă această scenă ar fi rejucată, cu bossette, de data asta, întâmpinându-l pe boss, în vreme ce el coboară din ceruri. Ciudat, dar n-am zărit-o deloc pe aici. Era de presupus că, în calitatea ei de soţie, Prinţesa l-ar fi putut vizita măcar o dată, suferind cum e.

Cel mai potrivit mod de a trece peste o zi anostă, iar ziua de azi este deosebit de plicticoasă, e să te prefaci că eşti ocupat. Sarcinile mele, legate de trierea corespondenţei, au fost preluate de Victoria care, biata de ea, are ceva de lucru, nu glumă, la Palatul St. James, în vreme ce eu stau aici, la Highgrove şi nu fac nimic. Trebuie totuşi să par foarte preocupată de câtă treabă am de făcut. Deci, dau câteva telefoane în interes personal (lui George) şi-mi aşez hârtiile, iarăşi şi iarăşi.

Dar nu trece mult şi mi se dă ceva de făcut. Apare unul din majordomi, Paul Burrell pe numele său, un tip spilcuit şi destul de simpatic, de altfel, deşi cam plicticos. Vine cu nişte însemnări ale lui ASR, le pune pe birou şi pleacă. Acum, misiunea mea este să le descifrez. Doamne, dacă nu-i înţeleg scrisul, cred că aş putea provoca o încurcătură cumplită.

Îmi amintesc cum odată, din grabă, în loc să scriu că ASR pune pe seama, am scris că ASR „pute”. Afirmaţia, emisă de Palatul St. James, că Prinţul de Wales emană un miros corporal neplăcut, ar fi stârnit senzaţie. Noroc că am reuşit să pun mâna pe scrisoare, înainte să fie expediată. Dar mi s-a întâmplat să fiu mai puţin norocoasă în privinţa altei scrisori, în care am scris Sidney, în loc de Sydney. Doamne, ce s-a mai supărat ASR! A tăiat cuvântul apăsat, cu pix roşu. Chestia asta n-am s-o uit prea curând. Ţineţi minte, rogu-vă, Alteţa Voastră Regală, că sunt şi eu doar o biată fiinţă omenească, i-am spus eu atunci, în gând. Dar mi-am învăţat lecţia şi n-am mai repetat greşeala. Şi am să fiu întotdeauna cu ochii în patru. Îi studiez cu atenţie caligrafia şi trebuie să spun că ASR mă impresionează din nou. Eu n-aş putea scrie atât de citeţ cu mâna stângă. Îmi croiesc drum rapid prin hăţişul corespondenţei.

La ora 12:30 mă îndrept către bucătărie. Chris, bucătarul, a gătit nişte paste formidabile şi o salată minunată, cultivată la Highgrove, urmată de o salată de fructe. Ca de obicei, mănânc singură, aşa că pot privi la televizorul care e în funcţiune non-stop. E foarte relaxant să urmăreşti dramele cu care se confruntă australienii din serialul *Vecinii,* mă gândesc eu, şi ce puţin seamănă viaţa lor cu aceea a iubitului meu stăpân, Alteţa Sa Regală!

Pe la 3:45 mă pregătesc de plecare. Of, mă întorc la palat să triez corespondenţa de la admiratori. Nu te mai văicări, Sarah, ai un serviciu formidabil, diseară te duci la petrecere, iar fabulosul de George de-abia te-aşteaptă. Uraaa!

În timp ce mă îndrept spre maşină, simt deodată că trebuie să mă duc la toaletă. Prea multe ceşti de ceai. Of, ce plictiseală! Asta presupune că trebuie să mă întorc în casă. Ce mă fac dacă mă văd Paul Burrell sau

Michael Fawcett şi mă ţin de vorbă sau, şi mai rău, dacă-mi mai aduc vreo scrisoare de la ASR, ca s-o bat la maşină? De data asta, chiar că nu vreau să întârzii la petrecere, iar circulaţia pe autostradă în anotimpul ăsta este de-a dreptul imprevizibilă. Poate ar fi mai bine să mă opresc la o staţie de benzină şi să mă duc la toaletă acolo? Dar îmi amintesc repede cât de dezgustător de murdară era toaleta ultima dată când am fost la o staţie de benzină.

Îmi vine o idee. Nu există numai două variante, ci trei. Mă aflu în faţa unei grădini uriaşe. Arunc o privire împrejur. Pare pustie. Este o după amiază caldă. Am să fac şi eu precum strămoşii noştri – dar discret, desigur. O iau agale, către zona împădurită. Mă uit în jur. Niciun suflet de om prin preajmă. Acum, unde să fac eu pipi?

Ca să fiu sinceră, sunt tentată să-mi ridic fusta, să-mi dau chiloţii jos şi să fac chiar aici, dar e prea aproape de o alee şi există, desigur, posibilitatea ca vreun grădinar să treacă, şi el, pe-aici. Chestia asta n-ar da bine deloc, nu? „Bună ziua. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Mellors. Eu? Dar nu vedeţi, după cum arăt, că eu sunt lady Chatterley goală puşcă şi gata de acţiune?”

Zăresc un tufiş galben în apropiere. Ăsta o să-mi servească de paravan, dacă, totuşi, cineva mai bântuie prin Highgrove. Îmi ridic fusta bleumarin, din bumbac şi-mi las în jos chiloţii albi, minusculi. Îi trag până la glezne şi mă las pe vine. Încep să urinez. Aaaah, ce uşurare! Deodată, aud zgomot de paşi. O, nu! Îmi imaginez ce-i mai rău. Au văzut c-am plecat din birou, dar au mai observat şi că maşina mea e încă aici, aşa c-au trimis potera după mine. Doamne, Dumnezeule, ce dezastru!

Raţiunea, în persoana dădacei mele interioare, îşi face simţită prezenţa. „Ia nu mai dramatiza! E probabil cineva care se plimbă.” Panica îmi trece. Zgomotul de paşi se-aude acum mai aproape. Intru iar în panică. Îmi încordez muşchii ca să nu mai urinez, ceea ce-i al naibii de greu. Închid ochii şi mă concentrez, rugându-mă ca tufişul să mă camufleze suficient de bine. Mulţumesc lui Dumnezeu că-i vară şi că e plin de flori! Dar dacă s-a scurs o dâră de urină, pe care-ar putea-o zări cineva? Sau, şi mai rău: dacă vreun membru al personalului a scos un câine la plimbare?

Doamne, dar dacă-i chiar Tigger? Ăsta vine la mine imediat. Practic, stă toată ziua cu mine. Ce mă fac dacă, adulmecând, vine la mine, iar eu sunt cu chiloţii în vine, până la glezne? O parte din mine îmi spune să mă ridic imediat. Şi, simultan, să-mi trag chiloţii. Numai c-ar fi jenant şi-ar mai trebui să dau şi o explicaţie, acum şi aici. Care-ar fi explicaţia asta, habar n-am, dar sunt sigură c-aş putea îngăima ceva. Cealaltă parte din mine îmi spune să stau pe loc. Practic să-ngheţ aici, nemişcată. Optez pentru paralizie. Aşa că iată-mă, ghemuită la pământ, cu chiloţii rulaţi în jurul gleznelor, cu fundul gol la doar zece centimetri deasupra preţioaselor *alchemilla mollis* ale lui ASR şi trăgând cu ochiul printre crengile tufişului protector. Cine-ar putea să fie? Vreun ofiţer de gardă? Un grădinar? Michael Fawcett, Paul Burrell? Dar să terminăm odată! Apari, te rog, oricine-ai fi!

Deodată, zăresc cine e persoana. Nu se poate! Nu-mi vine să cred! Nu se poate aşa ceva! Dar ce faci omule, aici? N-ar trebui să fii în casă, ca orice bolnav în convalescenţă? Ce-ţi veni să te plimbi prin grădină? Ah, te rog, te rog eu mult, nu te uita încoace! Te implor, boss măreţ şi minunat! Nu veni aici! Rămâi acolo, pe alee. Doamne, simt că mi se face rău! Sunt atât de speriată, încât abia mă abţin să nu urinez din nou.

ASR trece, păşind agale. E îmbrăcat cu o pereche de jeans bej şi cu o cămaşă scumpă, albastră, de la Turnbull&Asser, desigur, sau de la Pink. Mă uit la fruntea brăzdată. Pare adâncit în gânduri. Poate e necăjit din cauza durerii care-l mai chinuie, după accident? Să fie oare apăsat de povara îndatoririlor ce-i revin, în virtutea statutului său princiar? Cine ştie? O, mult iubite Prinţ, dac-aţi şti că o secretară credincioasă, corectă, dar cumplit de înspăimântată, stă cu chiloţii în vine, la doar câţiva metri de domnia voastră! Observ apoi că Prinţul ţine în mână o găleată. O, Doamne, doar n-o fi adus-o pentru mine? Poate că sensibilul Prinţ m-a zărit de la una din ferestrele în stil georgian, mi-a ghicit intenţiile şi, gentil şi cumsecade cum îl ştiu, mi-a adus acest closet portabil, în semn de blândă consideraţie.

„Ia nu fi caraghioasă”, îmi spune dădaca interioară.

Prinţul merge înainte, pe alee. Dar ce face cu găleata aia? Îl văd cotind spre coteţul de găini. Păi sigur că da!

Extraordinar! În găleată are mâncare pentru pui. Mai mult decât atât, a venit personal să dea la pui. Şi când mă gândesc că putea trimite vreun servitor să facă asta! Din nici vorbă, măreţul Prinţ hrăneşte personal păsăretul de la Highgiove. Văd apoi cum se strecoară în poiată. Cât devotament!

În sfârşit! Îmi relaxez muşchii, iar *alchemilla mollis* de sub mine trage ponoasele, cu ploaia asta tropicală, torenţială, care s-a abătut asupra ei. Mi-l amintesc pe tata, acum câteva luni, cum îi explica Splendorii Sale că această plantă face puzderie de lăstari. Ei bine, tufişul ăsta, de-aici, poate să-şi ia adio. S-a terminat cu lăstarii, de-acum înainte. V-o garantez eu.

Uf, ce bine e! Mă ridic încet, îmi trag chiloţii şi mă uit de jur-împrejurul acestei splendide grădini, cu frunzişul ei bogat, încălzit de soarele după-amiezii de vară. Fac un pas, dar aud ceva. Mă opresc. Sunetele sunt destul de clare. Dumnezeule mare, e vocea lui ASR! Dar cu cine-o fi vorbind? Îngheţ.

În tot acest răstimp, am stat cu ochii aţintiţi pe coteţul găinilor şi, dacă n-o fi cumva vreun Houdini, bossul trebuie să fie încă înăuntru. Ascult cu atenţie. Apoi mă luminez. Am senzaţia că, în acest moment de istorică revelaţie, asist la săvârşirea unei minuni. Sunt martor unic al unei fapte magnifice. Eu, Sarah Goodall, îl aud pe Prinţul de Wales conversându-se cu găinile regale de la Highgrove. Nu prea înţeleg ce le spune, dar vocea îi este inconfundabilă. După timbrul vocii, îmi dau seama că îşi descarcă sufletul de o mare parte din uriaşa angoasă, exacerbată, fără îndoială, de durerile care-l chinuie după ce s-a accidentat la polo. Oare despre ce vorbeşte? Dar e evident, nu? Despre căsnicia sa.

Iată un Prinţ sensibil şi plin de gentileţe, însurat cu Prima Icoană Mondială a modei. Din tot ce se spune despre ei, reiese că ea nu-l iubeşte şi nici nu-l preţuieşte, ceea ce este cât de poate de trist. Şi, în asemenea clipe de amărăciune, cui să i se mai destăinuie şi el? În cine poate avea încredere? În mine ar putea avea, cu siguranţă, numai că eu mă situez sub nivelul de detectare al radarului regal. Jimmy Savile nu e la-ndemână. Există oare vreun membru al personalului pe umărul căruia să-şi descarce povara de pe suflet? Probabil că nu, ar fi prea compromiţător. Ce

s-ar întâmpla, dacă ar începe să umble vorbele? Să fie aceste obediente păsări din Gloucestershire, aceste ouătoare cu penaj atât de bogat şi care sunt atât de durdulii şi vulnerabile, ascultătoarele ideale pentru destăinuirile nefericitului Prinţ? Se prea poate ca Bossul şi aceste fiinţe sedentare, prietenoase şi cloncănitoare să fi atins un nivel de comunicare inaccesibil nouă, celorlalţi. Aici ar prinde bine cineva care să posede profunzimea spirituală a lui Dalai Lama, ca să poată înţelege binefacerile terapeutice generate de o asemenea comuniune. La urma urmei, nimănui nu i se pare straniu când careva dintre noi, aflându-se singur cu câte-un animal cu blană, începe să trăncănească verzi şi uscate. Câţi dintre noi nu ne-am descărcat sufletul, într-o împrejurare sau alta, în faţa câinelui sau a pisicii? Parcă sora lui ASR, minunata şi strălucitoarea prinţesă Anne, nu a stabilit o comunicare perfectă cu caii? De ce, atunci, n-ar conversa cineva şi cu fiinţe acoperite de pene? Stând aici, în grădina aparţinând bossului şi bossettei, eu una simt că trăiesc un straniu moment de comuniune cu Universul. Cât de norocoasă şi privilegiată mă simt acum, ca martoră a momentului în care viitorul meu rege îşi descarcă povara de pe suflet în faţa găinilor! Din conversaţia pe care a avut-o în vara asta cu tata, am aflat că ASR are o slăbiciune pentru insecte. Am citit cu toţii prin ziare ştirea că vorbeşte cu plantele. Iubeşte şi câinii cu pasiune şi este preocupat de necazurile cu care se confruntă fiinţele umane de pretutindeni. Dar puţini dintre noi şi-au dat seama că ASR are o inimă atotcuprinzătoare, în care sunt primite, cu afecţiune, până şi găinile, aceste lidere în topul culinar mondial.

O iau încet, înapoi pe alee, mă urc în maşină şi mă-ndrept spre Londra, lăsându-l în urmă pe dragul meu Prinţ, adâncit în dialogul său terapeutic cu galinaceele.

Septembrie 1990

Palpitant! Întreg personalul de la birouri a fost invitat să participe în seara asta la un concurs de carturi în Clapham, în sudul Londrei. Se pare că ideea asta i-a venit lui Ken Wharfe, poliţistul cântăreţ şi, totodată, devotatul ofiţer însărcinat cu paza şi protecţia Prinţesei Diana, un om de toată încrederea. Nu trebuie să lăsăm

să ne scape o competiţie ca asta, în ciuda faptului că a doua zi dis-de-dimineaţă, George şi cu mine trebuie să ajungem la Dover, ca să prindem feribotul, fiindcă plecăm în vacanţă într-un *gite* din nordul Franţei.

Iată-ne deci pe toţi – ori cel puţin pe aceia care au vrut să vină – gata să mergem la cursa care urmează să aibă loc într-un fost garaj de autobuze. Ce distractiv! Numai că acest eveniment generează o nouă criză de natură vestimentară! Cu ce să te îmbraci, atunci când urmează să apari alături de Prima Icoană a Modei mondiale, la o competiţie auto, într-un loc nu prea curat? După ce m-am tot schimbat în faţa oglinzii, încercând diverse combinaţii, mă decid pentru unul din tricourile mele preferate, cu model imprimat şi o pereche de jeanşi.

Ajung la ora 19:30 şi mă simt foarte neliniştită. N-ar fi fost mai bine să mă fi îmbrăcat cu celălalt tricou cu model, la care ţin atât? Numai că nu trece mult şi primesc o salopetă roşie. Deci toată această frământare, vecină cu nevroza, despre ce-ar trebui să port, a fost degeaba! În fine! Intru aşadar în competiţie cu zeiţa modei de pe poziţii vestimentare egale. În ultima vreme, am văzut-o destul de des pe Prima Icoană a Modei mondiale. Săptămâna trecută, Victoria şi cu mine am fost rugate să-l ajutăm pe Harold Brown, majordomul, să servească sandviciurile, la o serată de la Palatul Kensington. Deşi trebuia să-mi sacrific din timpul meu liber, n-am avut nimic împotrivă, căci nu mai fusesem la Kensington.

Se întâmplă des ca Alteţele Lor Regale să organizeze serate în onoarea unor persoane de la diferitele societăţi sau organizaţii pe care le prezidează sau le patronează. Astă-seară este vorba de Societatea Abbeyfield (Uraaa!), patronată de Alteţa Sa Regală, Prinţul Charles. Este un mod de a le mulţumi.

Intru în salon. Spre deosebire de Palatul St. James, care este medieval şi ale cărui camere sunt cam înghesuite, aici proporţiile sunt clasice, generoase. Pretutindeni sunt flori şi abundă fotografiile de familie, înrămate (aici se vede influenţa bossettei). Văd un pian mare de concert, iar covorul e bej, cu model. Mobilierul este luxos, tapiţat cu pluş. Mă duce gândul la locuinţele modeste în care mi-am dus traiul până acum, de când

am devenit persoană adultă. Of, ce înseamnă să fii prinţ sau prinţesă!

Trec în bucătărie. Nu mi se cere decât să circul printre oaspeţi, cu câte un platou cu buşeuri – sandviciuri minuscule, frumos ornate de către Mervyn Wycherley, bucătarul de la Palatul Kensington. Mă întreb dacă o fi adevărată povestea cu Mervyn, care l-a vârât o dată în cuptor pe Tigger, căţelul Prinţului, care îl enervase în bucătăria de la Highgrove[28]. Nu cred, nici vorbă de aşa ceva. Numai că, în lumea asta, a palatului, învăţ treptat că se poate întâmpla orice. Doamne, buşeurile astea par delicioase! Mulţimea invitaţilor se repede la ele. Curând, Victoria şi cu mine ne ducem la bucătărie, pentru un nou transport. „Sper că n-or să le mănânce pe toate", mă tot frământ. Dă, Doamne, să mai rămână!

Harold se ocupă de vin. Aflu că Paul Burrell, ajutorul de majordom, stă acum din ce în ce mai mult la Highgrove, la dorinţa lui. Dar unde-o fi bossette? Descopăr curând. În timp ce fac un alt drum la bucătărie după buşeuri, mă ciocnesc de ea.

— Bună, îmi spune ea, zâmbindu-mi larg, cu căldură.

Are farmec, sau mi se pare mie? Fac imediat o reverenţă. În secunda următoare, scoate din frigider un castron plin cu jeleu şi cremă de vanilie. Ia apoi o lingură şi trece la săpat. Extraordinar!

— A! exclamă ea, deodată. Trebuie să mă duc să-mi mai aplic nişte bronz artificial!

De ce? mă mir eu. Are alt program, mai târziu? Să se fi întors căpitanul Hewitt din Golf? Să aibă, acum, o altă aventură? Ori poate i-a reuşit lui Jimmy Savile magia şi ea se dichiseşte acum numai pentru ASR? Ar fi minunat, nu-i aşa?

Revin în salon, cu un nou transport de buşeuri. După câteva minute, mă duc iar la bucătărie unde, ce să vezi? Alteţa Sa Regală mănâncă dintr-un alt castron. Uimitor! Cum e posibil să mănânce atât de mult şi totuşi să rămână atât de subţire? Prinţesa ar trebui să le divulge secretul ei şi celor de la *Revista de slăbit.*

— Ştie cineva ce s-a mai întâmplat în *The East Enders*? L-am înregistrat pe video, dar trebuie să aflu ce s-a mai petrecut între timp, spune bossette.

Niciunul dintre noi n-o poate ajuta.

Îmi văd mai departe de îndatoririle mele de chelneriţă. Când mă uit iar la ceas, e 20:30 şi-mi dau seama că mi-am sacrificat seara de dragul Prinţului şi al Prinţesei. Dar treaba asta îmi place la nebunie. Mă simt indispensabilă şi utilă. Când sunt gata să plec acasă, Harold îmi face semn să mă apropii şi-mi oferă o minunată recompensă – o sticlă de Chateauneuf du Pape. Delicios! O să completeze în mod deosebit de agreabil pastele gătite după felurite reţete, pe care le tot mănânc în ultimele zile, cu George. Of, Doamne, de ce l-oi fi părăsit eu pe Andy? Reţetele lui sunt mult mai pline de imaginaţie.

Dar să revin la Clapham, unde mă urc într-un cart. Toţi vom fi cronometraţi. Pornesc. De regulă, când mă aflu în maşina mea proprie, sunt foarte sigură la volan. Pot să conduc cu viteză mare, chiar pot, nu vă mint, dar cartul e cu totul altceva. Poate ai această senzaţie datorită faptului că eşti atât de aproape de pământ şi nu există nici capotă, care să te protejeze. Pe porţiunile în linie dreaptă, mă descurc perfect. În schimb la curbe simt că mor de frică. Sunt de-a dreptul jalnică. Nu pot să depăşesc pe nimeni. Sincer, Sarah, eşti atât de neajutorată!

Concurenta cea mai redutabilă este, fără îndoială, bossette. Dumnezeule, când mă depăşeşte, îi disting în ochi o sclipire aproape dementă. Îi depăşeşte pe toţi!

Sunt eliminată curând, iar bătălia se dă acum între finalişti. Bossette ajunge la o aruncătură de băţ de linia de sosire când, deodată, sergentul Owen, o ordonanţă de origine irlandeză care-i un fel de om bun la toate la palat, izbeşte maşina bossettei. Ea pierde teren, iar sergentul Owen câştigă!

După aceea, sergentul este tachinat fără milă de bossette. Ce mai râdem cu toţii! I se înmânează cupa, iar noi izbucnim, din toată inima, în urale. Bravo, Ken Wharfe! Bravo, Alteţa Vostră Regală! Felicitări, sergent Owen! Ne fotografiem apoi în grup iar eu, of, Doamne, mă trezesc stând în genunchi, chiar lângă ea. Alături de Splendoarea Sa Absolută, nici mai mult, nici mai puţin. Chiar că se simte o vibraţie magnetică, un fel de magie pe care o emană în jur. Nu-i de mirare că bărbaţii leşină la picioarele ei. În fotografie apărem Victoria, Dickie

Arbiter, ofiţerul de presă de la Palatul Buckingham, Fiona şi toate colegele mele.

Păcat că fotografia asta nu va fi publicată niciodată. Este un capitol de istorie. Poate nu în ceea ce priveşte istoria întregii omeniri, dar în ceea ce ne priveşte pe noi, cei prezenţi acolo, asta este, fără îndoială. Am gonit în jurul pistei, cu toţii, după Prinţesa de Wales, care e ca şi câştigătoare! Dacă n-ar fi fost buşitura aia, aproape un fleac, ar fi ieşit, de fapt, campioană. Cine s-ar fi gândit? O şterg repede spre casă. George mă aşteaptă în Balham, iar feribotul nostru spre Franţa pleacă dis-de-dimineaţă.

Bonnes vacances!

Decembrie 1990

Ne-am adunat cu toţii la Hyatt Carlton. Anul acesta ne-am întors la tradiţie, fiindcă ASR nu este în forma optimă ca să se mai poată ocupa de un eveniment cu tematică specială. Trebuie să menţionez aici că ASR a suferit mult în ultimul timp, iar luna trecută a mai făcut o operaţie la braţul fracturat.

Operaţia a fost făcută la Queen's Medical Centre din Nottingham. ASR s-a ţinut tare, suportând totul cu stoicism, dar arată cam dărâmat zilele astea. Mă îngrijorează. Nici nu-i de mirare că a renunţat, timp de patru luni, la îndeplinirea funcţiilor oficiale. Mindy, sursa mea secretă care are acces la doamnele de onoare, îmi spune că ASR este foarte deprimat şi din cauza problemelor din căsnicie. Dar nu mă pot împiedica să mă întreb de ce. Voi fi fiind eu naivă, dar de vreme ce bossul şi bossette au, fiecare, „confidenţii" lor, de ce n-or fi fiind ei în stare să găsească o soluţie de compromis, un *modus vivendi*? Alte cupluri reuşesc. Şi, la urma urmei, ei nu locuiesc într-o casă oarecare. De fapt, ei nici nu locuiesc în case. Locuiesc în palate. S-ar putea deci evita unul pe celălalt, dacă nu suportă să trăiască împreună. Dar problemele lor maritale par să fi depăşit limita noţiunii de aranjament civilizat. De consilierea lui Sir Jimmy Savile, OBE, mă tem că s-a ales praful. Pe asta, Jimmy n-o mai poate rezolva. Sir Jimmy a mai venit prin birouri în ultima vreme, manifestându-şi în continuare dorinţa de a saliva pe degetele noastre. Mă întreb dacă n-o fi vreun obicei de

prin străini, cu care s-a pricopsit pe când prezenta un program despre care am citit şi eu şi care se numea *Călătoriile lui Savile.* Ar trebui să-i spună cineva despre chestia asta, zău c-ar trebui. În orice caz, vocea lui ca o trompetă strigând „Ia te uită, ia te uită!" mă avertizează că se apropie şi-mi lasă timp suficient să mă năpustesc de la pupitrul meu spre toaletă, la loc sigur. În mod normal, după douăzeci de minute mă pot întoarce la locul meu, căci a trecut primejdia.

Am lipsit mult de la palat luna trecută, fiind inclusă în grupul de referente trimise la Nottingham, pentru treburi de secretariat, fiindcă ASR era internat în spital acolo. Am fost „încartiruită" în casa lordului King, faimosul director executiv de la British Airways. Locuinţa era atât de somptuoasă, încât am avut impresia că stau într-un palat. Despre măsurile de securitate, ce să mai spun! La porţile lui sunt adunaţi mai mulţi poliţişti decât la Highgrove.

După. Trei zile, şi-a făcut apariţia brava Alteţă Regală, cu braţul în eşarfă, înveşmântat într-un halat superb şi purtând papuci cu emblema Prinţului de Wales; şi a ţinut un discurs de mulţumire adresat doctorilor, surorilor şi nouă, personalului de la palat. Bossette nu se vedea nicăieri. Am simţit că mă năpădeşte un asemenea sentiment protector faţă de el, încât mi-a venit să mă duc şi să-l strâng în braţe. Asta-i ceea ce vă trebuie, Alteţa Voastră Regală, să vă strângă cineva în braţe cu nădejde.

Ah, iată că se ridică din nou! Rosteşte acelaşi discurs ca atunci, mulţumindu-ne tuturor. Îl încheie cu aceeaşi glumă şi, ca de obicei, râdem cu lacrimi şi aplaudăm. Mai ales pentru felul în care ştie el să spună glumele.

Nori de furtună

Mai 1991

Intru în bucătăria de la birourile Palatului St. James, ca să-mi fac o ceaşcă de cafea. De cinci luni încoace, este atâta linişte la birou! Mai pe la începutul anului, ASR s-a dus să stea cu baroana Louise de Waldner, în sudul Franţei, să-şi petreacă o parte din convalescenţă şi să picteze. Să vă fie pensula credincioasă, Alteţa Voastră Regală!

Bossette i-a dus pe micii prinţi la Klosters, pentru o vacanţă de schi în familie. Trebuia să li se alăture şi ASR, dar el s-a răzgândit în ultima clipă. Nu, nu-mi spuneţi nimic, ştiu şi eu ce scandaluri au fost pe chestia asta… Oare unde eşti, Sir Jimmy, când ţara are nevoie de dumneata?

Dar, în legătură cu boss şi bossette, veştile nu sunt chiar sută la sută proaste. S-au întors recent din Brazilia, unde au participat la o conferinţă pe teme ecologice. Sunt încredinţată că acolo n-au fost scandaluri.

Mă întorc din bucătărie, după ce mi-am băut cafeaua şi încep să frunzăresc nişte scrisori când, deodată, suntem convocate în biroul secretarului privat, generalul maior Sir Christopher Airy. Sir Christopher este şeful numărul unu aici, la Palatul St. James. Trebuie să fie ceva deosebit de important. Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat?

Daţi-mi voie să vă spun că Sir Christopher este un curtean fermecător, de modă veche. Fiind un fanatic al protocolului, unele dintre noi se cam tem de el, dar manierele îi sunt mereu impecabile, iar noi îl iubim pentru asta. Punctul său forte este organizarea evenimentelor care presupun fast şi ceremonial. Nimeni n-o face mai bine şi cu mai mult entuziasm decât el. Îşi adoră munca şi asta se vede.

Ne înghesuim la el în birou, moarte de curiozitate. Sir Christopher se ridică în picioare. Este extrem de înalt. E de-ajuns să ne uităm la el, ca să ne aşteptăm la ce-i mai rău. Tot corpul îi tremură de emoţie. Are ochii plini de lacrimi. Ce se întâmplă, Doamne? A murit subit

cineva din familia regală? S-a comis un asasinat? Ce să fie?

— V-am invitat ca să vă comunic că, începând din acest moment, serviciile mele aici nu mai sunt necesare. În consecinţă, mi-am prezentat demisia. Nu am deţinut acest post decât un an, dar doresc să vă spun că mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu dumneavoastră, cu toate… foarte mult!

Acestea fiind zise, şi-a reluat locul pe scaun. Suntem năucite. Domneşte o linişte desăvârşită. De fapt, chiar s-a comis un asasinat. O lovitură de palat. Ieşim din birou una după alta şi ne întoarcem la pupitrele noastre. Suntem prea şocate ca să mai spunem ceva. Peste un minut, Sir Christopher iese din birou. Face un tur prin biroul nostru, oprindu-se la pupitrul fiecăreia. Se înclină ceremonios, ne strânge mâinile pe rând şi îşi repetă cuvintele de rămas bun, cu ochii încă în lacrimi.

Până şi acelea dintre noi care au fost angajate recent ori care nu se dădeau în vânt după el nu pot simţi altceva decât un enorm val de simpatie faţă de acest bătrân care încă arată năucit, dar demn. Când ajunge la mine, îmi vorbeşte cu blândeţe şi căldură. Îşi încheie, apoi, turul.

Mă trezesc plângând, aşa că o iau repede spre baie, ca să fac ceva, să mă calmez. Acolo mai sunt patru colege, care fac acelaşi lucru. Pe toate ne-a doborât emoţia.

Este incompetent? Nu. Ce s-a întâmplat, atunci? Ştie cineva ceva? Una dintre colege se întoarce spre noi şi şopteşte un singur cuvânt:

— Brazilia.

O privim uluite.

— A deranjat-o pe Alteţa Sa Regală, Prinţesa.

Aşa, deci! Atunci, uite că se leagă. Alteţei Sale Regale îi displace formalismul, în timp ce Sir Christopher este formalismul personificat. Mi-o şi imaginez acum, pornind unul din tărăboaiele ei infame şi spunându-i bossului că Sir Christopher trebuie să plece.

Ieşim încet din baie, cu rezerva de şerveţele serios subţiată. Sir Christopher îşi strânge lucrurile. Încă nu spune nimeni nimic. Starea de spirit este atât de jalnică, de parcă tocmai am aflat de moartea unui membru drag

al familiei. Parte din referente încă-şi mai trag nasurile, şi eu printre ele.

Au mai fost intrigi la palat în decursul timpului, dar este îngrozitor să vezi cum o persoană decentă, loială şi de încredere, aşa cum e Sir Christopher, cade victimă, deşi s-a comportat ireproşabil. Nu pot decât să mă consider norocoasă că aşa ceva nu se poate întâmpla niciodată aici, în colectivul nostru de prea modeste referente.

Îl privim pe Sir Christopher plecând. Adio, domnule general. Se prea poate să vă simţiţi rănit, dar v-aţi slujit ţara şi Prinţul cu onoare şi demnitate. Continuaţi să ţineţi spatele drept, aşa cum se şi cuvine să facă un militar impecabil instruit, şi capul sus! Referentele vă salută!

Iată şi alte ştiri, pe un ton oarecum mai destins: Victoria s-a subţiat atât de mult, încât invidia mea nu mai are margini. Doar citim, amândouă, aceleaşi reviste de slăbit şi studii de caz. Înainte, aveam aceleaşi măsuri la haine. Acum, ea are măsura 8, pe când eu port 12. Iar într-o zi proastă, chiar 14. Uf!

Oare de ce are Victoria mai multă voinţă decât mine? Oare de ce nu pot eu să rezist când îmi oferă Graham mâncărurile lui cu multe calorii, la cantina funcţionarilor de la Palatul Buckingham? O fi având vreo legătură şi cu faptul că George şi cu mine ingerăm cantităţi indecent de mari de paste, seară de seară? Se prea poate, mă gândesc eu, ca Natura să mă fi proiectat pentru o viaţă *au ralenti*, mai degrabă decât pentru una trăită la viteză maximă. Dar uită-te la tine, fato, ai nişte sâni de barmaniţă. Hai să privim adevărul în faţă, Sarah, tu n-ai fi devenit niciodată nici manechin, şi nici vreo icoană a modei, precum bossette.

Of, şi bossette asta! Este din ce în ce mai frumoasă. În ultimele zile, pur şi simplu nu mă pot dezlipi de ea. Nu c-aş vedea-o în carne şi oase. Nu, dar se uită la mine de pe coperta fiecărei reviste care apare oriunde în lume. Ei bine, am să-i mai tai din nas. Mă fac blondă, ca şi ea. În fine, nu chiar ca ea, care cred că-i blondă veritabilă, nu? Oricum, buclele mele brunete vor trebui să dispară. Adio, Sophia Loren! Bun venit, Kim Basinger! Mă rog, se prea poate să nu păcălesc pe nimeni cu chestia asta, dar e frumos să visezi.

Îmi însemnez în minte: ţine-te departe de cantina de la Buckingham şi programează-te la coafor.

Iulie 1991

N-ar trebui să repet toate zvonurile pe care le aud, dar zilele trecute Geraldine mi-a spus că, încercând să facă un efort ca să mai dreagă busuiocul, Prinţesa i-a făcut o vizită lui ASR la Highgrove, numai că acesta nu a primit-o. Oare de ce? am întrebat-o. Geraldine mi-a povestit apoi că ASR e foarte supărat şi suferă fiindcă nici ea nu l-a primit luna trecută, când a încercat să-l vadă pe Prinţul William, care se lovise destul de rău. Şi, ca să mai pună şi gaz pe foc, se pare că Diana a lansat pe ascuns în presă zvonul că ASR nici măcar n-a încercat să-l vadă pe William, pur şi simplu fiindcă nu i-a păsat de el. Sigur că era o minciună sfruntată, dar ASR habar n-avea despre ce spusese ea, atunci când s-a trezit, ca din senin, cu titlurile alea oribile, apărute peste tot prin ziare. Dar cel mai mult l-a afectat faptul că fiul său bolnav a căzut, astfel, victimă mesajului acestuia îngrozitor şi mistificator. Încă n-o poate ierta pentru ce i-a făcut.

Toată noaptea m-am întors de pe-o parte pe cealaltă, gândindu-mă la povestea asta. Sincer vorbind, dacă eram în locul lui ASR, o dădeam şi eu afară. Nimănui nu-i place să se situeze pe poziţii partizane când e vorba de dificultăţi în viaţa conjugală a cuiva, dar, în ceea ce mă priveşte, încep să cred că Icoana Naţiei se poartă uneori ca o vrăjitoare. Nu-i aşa, Sir Jimmy, că nu te mai ocupi de cazul lor?

Acum, încă o veste: la sfârşitul anului trecut, am fost transferată de la corespondenţa fanilor într-un post mai important. Da, da, se pare c-am început să urc pe scara ierarhică de la palat!

Acum sunt secretară la Grupul pentru arhitectură şi urbanism, prescurtat – GAU. Rolul grupului este să-l consilieze pe Prinţ cu privire la proiectele în care ar fi benefic să se implice. Arhitectura este una din marile pasiuni ale lui ASR, care le-a declarat război arhitecţilor la modă. Susţine că aceştia proiectează clădirile fără să ţină cont şi de oamenii care vor locui în ele. În privinţa asta, vă stăm alături, Alteţa Voastră Regală!

Referindu-se într-un discurs la forţele aeriene germane, care au bombardat Britania în cel de-al doilea război mondial, bossul s-a exprimat astfel:

— Un singur lucru este de apreciat la Luftwaffe: când ne-a dărâmat clădirile, nu le-a înlocuit cu nimic altceva mai supărător, decât molozul. Noi am fost aceia care am făcut-o.

Pe când studia planurile de extindere pentru Naţional Gallery, le-a criticat, caracterizându-le drept „o unitate de pompieri, de mari dimensiuni… ca un furuncul monstruos, apărut pe faţa unui prieten elegant, la care ţii foarte mult”. Planul a fost abandonat imediat, iar arhitecţii care îl concepuseră au fost trimişi la plimbare. E clar că nu umblă cu mănuşi, nu credeţi? Probabil că nu veţi fi complet surprinşi să aflaţi că ASR şi-a făcut ceva duşmani, şi nu puţini, în urma acestei luări de poziţie. Arhitecţii pomeniţi mai sus, ca şi amicii lor din presă, cum ar fi Stephen Bayley, nu-l iubesc deloc. Dar chiar deloc. Se trage în el la fel de aprig, precum în Luftwaffe, pe vremuri.

Cu toate acestea, cruciada bossului a atins coarda sensibilă a unui segment important al opiniei publice, care-l consideră drept luptătorul numărul unu pentru cauza lor. Bravo, Alteţa Voastră Regală!

În GAU s-au adunat mai mulţi prieteni de-ai săi, foarte competenţi în materie de construcţii şi urbanism şi care-l consiliază cu privire la momentul şi locul potrivite, în care ar trebui să-şi ridice ameninţător toiagul princiar. Membrii comisiei îşi oferă serviciile benevol şi ne întrunim aici, la Palatul St. James, o dată pe lună. Eu mă ocup de organizarea acestor şedinţe lunare.

La început, preşedintele nostru, dr. Brian Hanson, s-a gândit că măcar atâta lucru am putea face şi noi, adică să oferim ceai şi prăjituri luminatei adunări de stele ale arhitecturii. Zis şi făcut: înaintea fiecărei şedinţe, dădeam o fugă la Fortnum and Mason şi cumpăram un carton mare de fursecuri şi fondante asortate. Doctorului Hanson îi plac atât de mult aceste dulciuri, încât îi mai spunem şi „Bomboana Fondantă”, fără ca el s-o ştie, desigur.

Recent, s-a luat hotărârea să trecem la un nivel superior ceaiului şi prăjiturilor. Aşa că acum, sarcina

mea este să le pun la îndemână o ladă cu sticle de vin, uscăţele de ronţăit şi alune. Cred că vă puteţi imagina că, atunci când se apropie de sfârşit, şedinţele astea devin cam gălăgioase!

Dar cine sunt aceşti cavaleri ai arhitectonicei mese rotunde princiare?

Preşedinte este Bomboana Fondantă, iar membri sunt profesorul Jules Lubbock, care a colaborat cu ASR la reproiectarea Pieţei Paternoster; profesorul Keith Critchlow, specialist în arhitectură islamică; Christopher Martin, uneori un pic cam încăpăţânat, dar care pare să ştie meserie; Christopher Gibbs, un renumit negustor de artă din Bond Street; Colin Amery, un strălucit specialist în monumente şi care-şi petrece vacanţele în Corsica, împreună cu Rotschilzii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, iar ultima este Candida Lycett-Green, fiica lui Sir John Beţjeman şi redactor la *Vogue.* Una din trăsăturile distinctive ale acestui grup este aceea că par cu toţii, aproape fără excepţie, uşor excentrici, aşa, cam în genul profesorului distrat. Mă rog, cred că doi dintre ei chiar sunt profesori. Până şi încântătoarea Candida Lycett-Green pare s-o ia razna uneori, judecând după costumaţia gen etno-hippy, stilul ei preferat, de altfel.

Să nu credeţi că aspectul şi ţinuta membrilor GAU au trecut neobservate pe-aici, prin palat. Pe când mă întorceam cu o sacoşă cu rotile, plină cu uscăţele şi alune pentru şedinţa de azi, un angajat al palatului, veteran aici, la cei peste şaizeci de ani ai lui, mă vede trecând şi ridică o sprânceană, cu un aer plictisit:

— Prin urmare, iar se-adună ţicniţii!

Fără multă grabă, se arată şi minţile luminate. La naiba, era să scriu „ţicnite”. Bomboana Fondantă deschide şedinţa şi parcurgem, rapid, punctele de pe ordinea de zi pe care am pregătit-o din vreme. Cu toate că aici găsesc întotdeauna o ureche gata să-i asculte cu înţelegere, cei mai mulţi dintre cetăţenii care ne scriu, cerând sprijin în rezolvarea vreunei reclamaţii sau pentru realizarea unui anumit proiect, primesc un politicos şut în fund, iar eu am instrucţiuni să le trimit câte o scrisoare în acest sens.

Ei, dar dacă ar şti lumea ce ştiu eu! Ar trebui să le scrie despre biserici. GAU se dă în vânt după biserici.

Numai că astăzi, cum nimeni n-a trimis vreo scrisoare despre o biserică mai demnă de atenţie, conversaţia se îndreaptă, inevitabil, spre unul din cele două subiecte favorite: fie inaugurarea Institutului de arhitectură, fie proiectele pentru Poundbury, planul vizionar al lui ASR, privind construcţia unui sat nou, în apropiere de Dorchester.

În vremea asta, lada cu sticle de vin e deja pe jumătate goală şi, ca de obicei, discuţiile devin tot mai încinse. Şi, cu toate că mi-e tot mai greu acum să le urmăresc firul, continuu să notez. Ca toţi profesioniştii, indiferent de domeniu, şi arhitecţii au termenii lor de specialitate iar eu nu cunosc o parte din ei, ca să nu mai spun că habar n-am cum se scriu. Dar, îmi spun, mâine dimineaţă le dau eu de cap, fără îndoială.

Dezbaterea devine tot mai gălăgioasă. Una sau două persoane din luminata adunare gesticulează precum italienii. Se râde mult, se fac observaţii ironice şi se dă din cap, în semn de viguros consens. Sunt convinsă că spun, cu toţii, nişte chestii nemaipomenit de inteligente; tot ce-mi doresc este să-i pot şi eu înţelege.

Se mai toarnă vin. Am ajuns la a zecea sticlă şi mi se pare că una sau două dintre minţile luminate s-au cam pilit. Lucrul care-mi place mai puţin este că simt că mă ameţesc şi eu. Şedinţa ia sfârşit, odată cu ultima sticlă de vin, golită până la fund. Ciudată coincidenţă!

Răcoriţi bine, graţie lubrifianţilor oferiţi cu atâta generozitate de către ASR, ne lansăm în aerul cald, al serii.

A doua zi, beneficiară a unei neobişnuite mahmureli (neobişnuită pentru o zi lucrătoare, vreau să spun), mă aşez şi-mi citesc însemnările, cu intenţia de a le furniza membrilor mesei rotunde arhitectonice a lui ASR o sinteză a cugetărilor lor profunde. Notele luate în prima parte a şedinţei sunt în regulă. Scrisul mi-e lizibil, fraza coerentă. Dar, pe măsură ce vinul continua să curgă, stenograma mea a luat-o şi ea razna, semnele devenind, ca o confirmare a condiţiilor de lucru, tot mai mari şi mai înflorite. În ultimele douăzeci de minute ale şedinţei, pe când ajungeam la ultimele sticle, notele mi-au devenit, în mod corespunzător, de-a dreptul indescifrabile. Vai de capul meu!

Dar mă las, cumva, pradă deznădejdii? Nicidecum. Iau şi combin câte ceva din ce-mi mai aduc aminte cu ceea ce mi-ar fi plăcut să aud, atribui aceste panseuri cui îmi trece prin cap, apoi distribui aceste minute de şedinţă participanţilor şi lui ASR. Să fim sinceri, prea puţini dintre ei se vor mai obosi să citească minutele, iar aceia care le vor citi erau prea ameţiţi atunci, ca să-şi mai amintească cine cui ce i-a zis şi despre ce. Măcar aşa sper eu că se va întâmpla. Şi, cel puţin până acum, nimeni n-a venit să-mi conteste minutele. Învăţ, în sfârşit, să mă descurc în lume.

Septembrie 1991

Am mai descoperit un avantaj, de care beneficiază cei care lucrează la palat. Când nu este folosită de către familia regală, avem acces liber în loja regală de la Albert Hall! Nu-i puţin lucru, nu-i aşa?

În seara asta merg, împreună cu George şi cu câţiva colegi de birou, la ultimul spectacol cu Proms. Intrăm în lojă şi ne servim cu băuturi. Când te gândeşti că toţi monarhii, de la regina Victoria şi prinţul Albert încoace, au stat chiar în această lojă şi că, în fine, a venit şi rândul nostru, acum!

Dirijorul face un semn cu bagheta şi orchestra începe să cânte. Ne lăsăm curând pradă stării de reverie pe care ne-o induce acest mare concert anual, în programul căruia sunt incluse selecţiuni din operele marilor compozitori: Beethoven, Mozart şi Haendel. Concertul se încheie, ca întotdeauna, cu marele imn al lui Elgar, *Tărâm al gloriei şi al speranţei.* Atât de patriotic! Simt fiori pe şira spinării. Sub noi, oamenii îşi agită viguros steguleţele în ritmul muzicii. E minunat să priveşti marea de feţe extatice de dedesubt, pe care se citesc emoţia şi dragostea pentru ţara lor!

Decidem, toţi cei aflaţi în lojă, că a flutura steagul naţional într-o manieră la fel de dezinhibată nu cadrează cu locul pe care-l ocupăm, aşa că-mi lipesc coatele de trup şi-mi flutur şi eu steguleţul cu, îndrăznesc să sper, reţinerea caracteristică unei lady, întocmai ca o membră a familiei regale. Asta mă face să mă simt oarecum nelalocul meu, dar mă aflu în primul rând de scaune din loja regală şi nu mă pot comporta altfel decât regeşte, nu-i aşa?

Concertul se apropie de sfârşit. Izbucnesc aplauze furtunoase. Deodată se aude un ţipăt. Oamenii se întorc spre noi, arătându-ne cu degetul, ne privesc îndelung şi ne fac semne cu mâna, emoţionaţi. Ce-i cu tărăboiul ăsta? Ce se petrece? Se aude cineva strigând: „Prinţesa Diana!” Se aud şi urale! Doamne, nu-mi pot crede urechilor! Simt cum încep să mă înroşesc. Închipuiţi-vă că sunt confundată cu Prima Icoană Mondială a modei! E uluitor, de-a dreptul uluitor! Cred c-am să leşin! Preţuieşte acest moment, Sarah! Se aude o altă voce:

— Cumpără-ţi ochelari, prietene! Aia nu-i Prinţesa Diana. Uită-te la ea, e mult prea grasă!

Mulţimea se întoarce cu spatele.

Roşie la faţă, mă retrag în fundul lojei. Am să dau uitării întâmplarea asta. Nu, n-am să suflu o vorbă, nimănui. Nici măcar nu ştiu de ce pomenesc despre asta aici. În orice caz, sunt sigură că se refereau la altcineva. Chiar eşti sigura că nu se puteau referi la mine? Absolut sigură. De mâine, începi cura de slăbire!

Martie 1992

Victoria şi cu mine am mai descoperit o metodă de slăbit. Mănânci un sandvici şi pe urmă fugi la cumpărături! Pauza de prânz ţine exact o oră şi zece minute. Ce facem noi? Dăm fuga la PB (şapte minute), ne facem un sandvici dintr-un corn, salată şi friptură rece, îl înfăşurăm într-un şerveţel şi plecăm. În total, douăsprezece minute!

Astăzi ni se alătură şi Poppy, o altă maniacă a cumpărăturilor, care lucrează tot la palat. În timp ce păşim sprinten prin Green Park, mă simt uşurată că reuşim, astfel, să evităm o anumită colegă, tot referentă, care ţine morţiş să mă convingă să semnez o cerere ca să fiu primită în Liga pentru protecţia pisicilor. Îmi plac pisicile, dar protecţia lor nu se află pe lista mea de priorităţi. De fapt, ideea mi se pare absurdă. Pisicile pot supravieţui la fel de bine şi fără să le corcolească oamenii. Se ştie doar că au nouă vieţi! Nu le-ajung? Problema e că tipa mi-e superioară pe scara ierarhică şi n-am avut niciodată curajul să-i spun că, pur şi simplu, chestia asta nu mă interesează. În schimb, încuviinţez jalnic din cap atunci când mă răsfaţă cu încă un teanc

de materiale de propagandă despre protecţia pisicii. Obsedaţi sunt pretutindeni, chiar şi prin palate.

Peste patru minute, ajung în Mecca mea, adică în Bond Street. Avem cincizeci de minute pe ceas, ca să ne satisfacem fanteziile în materie de cumpărături. Ce cumpăr eu? Foarte puţine lucruri, desigur. La palat, salariile sunt corelate cu rata inflaţiei, aşa încât nu se practică o majorare propriu-zisă, cum există în alte părţi. În fiecare an, primim o scrisoare de la Richard Aylard, prin care ne informează cu privire la „mărirea” acordată pachetelor noastre salariale. Iau acum în mână 248 de lire pe săptămână. Bond Street, păzea că vin!

De-aţi şti cât de mult ne place să pătrundem sub cupolele modei selecte: Asprey, Garrard, Hermes, Gucci. Privim lung la toate lucrurile pe care le oferă spre vânzare şi salivăm. Din când în când, cedăm. În prezent, toate avem obsesia animalelor aurii, aplicate pe pantofi şi cordoane. Atât directorul băncii, cât şi tati vor trebui să priceapă că animăluţele aurite sunt accesorii esenţiale anul ăsta!

Trebuie să mărturisesc că uneori sunt cam rea. Mă prefac că mi-am rătăcit carnetul de cecuri şi cartea de credit, după care îi arăt vânzătorului legitimaţia de serviciu. Invariabil, vânzătorii se duc să discute cu managerul. În secunda următoare, achiziţia mea e ambalată, iar managerul mă informează că-mi va trimite la palat fleacul ăla de factură. Şi chiar mi-o trimite. Vai! Ce păcat că-i aruncată la coşul de gunoi! Peste şase săptămâni, apar şi consecinţele. Până la urmă, contabilul, iritat, îmi reţine suma din salariu. Mă rog, îmi spun, măcar mi-am mai echilibrat balanţa de plăţi. Uneori, trebuie să mă duc cu facturile la tati. De obicei, la următoarea vizită în Shropshire, mă duce la el în birou, mă invită să stau la masa de lucru şi să-mi întocmesc un plan de cheltuieli şi venituri. Bietul tati, cât trebuie să-l mai exaspereze chestia asta!

Totuşi, ca să fiu sinceră, noi, referentele pauperizate, mai avem şi alte mijloace de supravieţuire, care ne permit să ţinem pasul cu stăpânii noştri princiari. Prinţesa, draga de ea, este binefăcătoarea noastră dulce şi bună la suflet. În caritatea ei de Primă Icoană a Modei mondiale, se-nţelege că este şi ţinta oricărui producător al indiferent cărui produs de înfrumuseţare

fabricat vreodată. Există oare cineva, implicat în marketingul de modă, care să nu dorească să menţioneze că Prinţesa îi preferă produsele? În consecinţă, bossette primeşte în fiecare săptămână mormane de mostre de parfum şi de creme de faţă, produse de casele cele mai prestigioase. Numai că Prinţesa are deja toate produsele cosmetice pe care şi le-ar putea dori. Şi atunci, ce face cu ele? Păi, i le dă Victoriei, referenta ei devotată, să facă ea cu ele ce pofteşte! Faptul că sunt una dintre cele mai bune prietene ale Victoriei nu-mi strică deloc. Iar săptămâna asta am fost chiar norocoasă. Victoria mi-a dat un parfum minunat, *Knowing*, de la Estee Lauder, şi o loţiune de corp de la aceeaşi firmă.

Mai există, apoi, nemaipomenitele rabaturi acordate personalului de la curte. Cel mai mare este la săpunul Bronnley – nouăzeci la sută. Vă vine să credeţi? Toate referentele profită, aşa încât, de Crăciun, Palatul St. James seamănă cu un magazin Bronnley, cu toate lăzile de săpun care nu contenesc să sosească pe adresa angajaţilor.

Reduceri acordă şi Sticlăria regală Brierley, Porţelanurile regale Doulton şi Jachetele Barbour, toate de patruzeci la sută. La firma Barbour, poţi chiar trimite jachetele înapoi, după un timp, pentru recondiţionare.

Magazinul universal Simpson, din Piccadilly, ne acordă reduceri de treizeci la sută. Nu mă dau în vânt după jerseurile Pringley sau după şosetele de golf, dar m-ar cam tenta ciocolatele lor belgiene Leonidas, cărora le-am rezistat cu succes, până în prezent. Şi, uraaa! Recent, şi-au deschis un salon de coafură – Red Door Salon. O reducere de treizeci la sută la nota de plată la coafor este un chilipir pe care nu-mi pot permite să-l trec cu vederea.

În fine, mai este şi dubiţa cu flori, care vine săptămânal de la Castelul Windsor şi care aduce bulbi de lalele şi poinsetia, iarna, şi răsaduri de flori primăvara. Din când în când, mai cumpăr şi eu, pentru prieteni. Nu plătim decât o treime din cât am cheltui, în mod normal, într-o florărie. Îmi place să ies afară, în curte, când ajunge dubiţa, ca să văd ce mai au de vânzare şi pentru plăcerea de a le spune „Salut!” tuturor. Apoi, dubiţa cu flori se duce la palatele

Buckingham şi Kensington, după care se întoarce la Grădinile regale de la Windsor.

Mai 1992

E de-a dreptul captivant! Aproape că nu-mi vine să cred! Mă aflu într-o maşină care goneşte pe autostradă. Stau alături de Peter Westmacott, de la Ministerul de externe, proaspăt numit în funcţia de secretar privat adjunct, un fanfaron, tot numai lapte şi miere. Noi, referentele, l-am poreclit Peter „Wally-ma-cott”. De ce? Nu ştiu, dar sună aşa de caraghios, încât porecla a prins.

În maşină cu mine se mai află şi Anne Beckwith-Smith, fermecătoarea doamnă de onoare a bossettei. Şoseaua a fost descongestionată de trafic, astfel încât gonim ca vântul, indiferent de lumina semafoarelor. Cât mi se pare de ciudat! Ne îndreptăm spre autostrada M4, care duce la aeroportul Heathrow, unde urmează să ne îmbarcăm în avionul reginei. Parc-am fi într-un convoi prezidenţial. Nici nu-mi vine să cred că-i adevărat. Cum să nu te simţi măreţ şi important?

În faţa noastră, în spate şi lateral se află poliţişti pe motociclete. Suntem precedaţi de două limuzine Rolls Royce, care transportă cuplul princiar. Având în vedere animozitatea dintre ei, îmi imaginez că Alteţele Lor Regale călătoresc în automobile separate. Se pare că mariajul se află în pragul unui grav colaps. Relatările din presă despre turneul pe care l-au făcut recent, în India, au fost de-a dreptul cumplite, cu fotografii ale bossettei afişând o teatrală deznădejde în faţa vestitului Taj Mahal, în timp ce bossul lua parte la un prânz oficial, programat cu ceva timp în urmă.

Nu era vina lui că nu putuse fi alături de bossette. Prânzul era cuprins în programul vizitei. Cum era să-i dezamăgească pe toţi oamenii de afaceri indieni care aşteptau să-l întâlnească? Numai că ziarele au deformat realitatea, insinuând că el a fost acela care nu a dorit să se afle acolo, cu ea. E de presupus că bossette le-a montat împotriva lui.

Ştiu încă din luna decembrie a anului trecut că lucrurile merg din rău în mai rău, de când bossette a refuzat să se arate la o recepţie organizată pentru furnizorii palatului, la Kensington, în semn de protest, pare-se, pentru că bossul a invitat-o pe doamna Camilla

Parker-Bowles să o reprezinte la o înmormântare. Ei bine, eu sunt de părere că a cam semănat cu o provocare din partea domniei voastre, Alteţa Voastră Regală. Trebuia să vă închipuiţi c-o să se facă foc şi pară: păi cum se poate să vă invitaţi „confidenta” s-o reprezinte pe Prinţesă? Domniei voastre v-ar conveni dacă l-ar invita, şi ea, pe căpitanul Hewitt să vă reprezinte? Părerea mea este că n-aţi evaluat situaţia corect.

Vor profita, oare, bossul şi bossette, de ocazia pe care le-o oferă această călătorie pentru a mai drege busuiocul? Sau nu se va schimba nimic? Ceva îmi spune să nu mă duc cu sacul la pomul lăudat. Mergem la Sevilla, în Spania, unde vom vizita ceva ce se numeşte Expo 1992. Se-nţelege că sunt foarte emoţionată, dar mă şi tem, în acelaşi timp. De ce? Fiindcă n-am mai fost niciodată până acum într-o călătorie oficială a casei regale şi fiindcă, de regulă, făceau deplasarea două secretare. Dacă fac vreo greşeală? Dacă se întâmplă ceva rău din cauza mea? Şi nici măcar nu vorbesc limba spaniolă. O altă voce mă întrerupe: „Nu te prosti, Sarah, aminteşte-ţi că eşti născută în zodia Fecioarei. Acest semn zodiacal corespunde persoanelor foarte organizate. Totul va fi bine.”

Trec în revistă sarcinile pe care le am de îndeplinit. Da, toată lumea a primit paşapoartele. Au mai primit şi câte-o broşură completă, editată în două dimensiuni diferite, care cuprinde o prezentare a turneului, cu informaţii despre Sevilla, diferenţa de fus orar, previziuni meteorologice, numerele de telefon pentru contacte în cazuri speciale, anumite ore şi date. A trebuit să lucrez mai multe weekend-uri, ca să le pun pe toate cap la cap pentru broşura asta. Dar nu m-a deranjat, căci am fost lăsată să aleg culoarea copertei. M-am decis pentru un albastru regal, culoare pe care am considerat-o ca fiind cea mai potrivită, date fiind împrejurările. Fata tânără din mine ar fi dorit să aleagă culoarea roz. Ştiu că asta ne-ar fi amuzat, pe Prinţesă şi pe mine, dar cred că s-ar fi supărat ASR, aşa că fie şi albastru regal!

Dar o parte din mine tot se mai frământă. „Ia mai gândeşte-te, Sarah, n-ai uitat nimic? Gândeşte-te! Nu? Atunci, e-n regulă. Tot ce ai de făcut este să te asiguri

că biroul temporar funcţionează fără sincope şi să baţi câteva scrisori la maşină. Ce-ar mai putea ieşi prost? Relaxează-te!”

Dumnezeule mare, am şi ajuns la Heathrow! Suntem conduşi rapid în salonul VIP, fiindcă nu avem bagaje de predat. Geamantanele noastre au plecat deja înaintea noastră. De asta s-a ocupat sergentul Ron Lewis, responsabilul cu transportul bagajelor atunci când au loc astfel de călătorii şi căruia i se mai spune şi „Sarge”. Aşa condiţii de călătorie, mai zic şi eu!

Ne urcăm la bordul avionului reginei, un aparat cu reacţie de mici dimensiuni, pentru uzul exclusiv al familiei regale. Noi, angajaţii, urcăm primii. Nu-i aşa că e uluitor ce mi se-ntâmplă? Îmi pun centura de siguranţă. Ultima se urcă în avion perechea princiară, care-şi are locurile într-o cabină separată. Avionul decolează şi iată-ne plutind în aer.

Toată această experienţă îmi aminteşte de ceva. Ce să fie, oare? A, da, mi-am amintit. Seamănă cu o scenă din *Goldfinger,* unul din primele filme cu James Bond. Iată-mă zburând la mare altitudine, alături de Prima Icoană Mondială a modei, de fermecătoarea sa doamnă de onoare, de strălucitorul moştenitor al tronului şi de un prea curtenitor gentleman de la Ministerul de externe. Plus neînsemnata mea persoană. Oare ce caut eu aici? Cum de-am ajuns aici? „Nu mai pune întrebări prosteşti. Relaxează-te şi savurează clipa, Sarah!”

Mă cuprinde, un nou atac de panică. Şi dacă, aşa cum s-a întâmplat în *Goldfinger,* cine ştie ce ticălos nelegiuit încearcă să deturneze avionul? La urma urmei, doi dintre pasageri se numără printre cele mai celebre persoane de pe planetă! Ce-ar fi dacă stewardul sau chiar pilotul însuşi ar fi aidoma ticălosului de Blofeld? „Nu fii proastă, Sarah. Devii melodramatică.” Bine, bine, continuă vocea angoasată dinlăuntrul meu, dar dacă se întâmplă o nenorocire? „De exemplu?” Pilotul şi copilotul să sufere un atac de cord. „Acum chiar că te-ai prostit de tot, Sarah. În orice caz, şi tu ştii asta foarte bine, pe lângă faptul că este expert în arhitectură, mentor şi lider al unei extinse şi eficiente activităţi caritabile, apărător al tuturor credinţelor religioase, iubitor al tuturor fiinţelor (inclusiv al insectelor), ASR este şi un om de acţiune. Da, aşa e, el comandă nave de

luptă, este pilot de avioane, brevetat, şi chiar pilot de elicoptere. Păi el ar putea oricând să-i ia locul lui James Bond! Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, să ştii că ar prelua, netulburat, controlul avionului şi-ar ateriza până şi pe un atol de corali, dacă ar considera necesar. Şi l-ar trimite la naiba, cu o singură mişcare a braţului său princiar, pe miticul tău Blofeld. Mai mult, James Bond este un personaj imaginar, pe când Alteţa Sa Regală chiar există!"

M-am mai liniştit, aşa că închid ochii şi încerc să adorm, ceea ce este ridicol, având în vedere starea mea emoţională.

După ce am aterizat şi-am coborât din avion, gonim din nou spre oraş. Privesc pe fereastră. Dumnezeule, Sevilla este uluitoare! Ajungem rapid la Hotelul Alfonso al XIII-lea, care este mare, frumos şi vai, atât de scump! Şi, lucru fantastic, nu eu sunt aceea care plăteşte.

Sunt condusă în camera mea. Formidabil! Arată mai degrabă ca un apartament. Pe lângă patul dublu, se mai află acolo şi un pat de o persoană, un televizor imens şi o masă lungă, pe care şi dedesubtul căreia se găsesc casete din metal, conţinând rechizite de birou, computere, o imprimantă ş.a.m.d. Bravo, domnule responsabil cu bagajele! Dormitorul meu va fi, deci, biroul Alteţelor Lor Regale. Boss şi bossette, a dvs. Domnişoară Moneypenny vă stă la dispoziţie!

Îţi cunoşti îndatoririle, fetiţo, aşa că porneşte la treabă! Încep să despachetez casetele, când îşi face apariţia însuşi responsabilul cu bagajele, sergentul Ron Lewis.

— Te superi dacă mă uit şi eu la televizor? mă întreabă el.

Oare n-o fi având şi el unul, la el în cameră? mă întreb. Sau poate că se simte cam singur şi-şi doreşte compania cuiva.

— Uită-te, răspund eu.

Sarge se aşază comod pe patul de o persoană, în timp ce eu îmi continuu treaba, aranjând biroul. Voila! Totul e gata. Nu-mi mai rămâne decât să deschid computerul şi biroul e gata de lucru. Alteţele Lor Regale se pot bizui pe mine, desigur! Apăs pe butoane şi… nimic. Apăs din nou. Tot nimic.

Emit nişte sunete de origine anglo-saxonă, pentru rostirea cărora copiii sunt pedepsiţi cu asprime. Din pat, Sarge ridică ochii spre mine.

— Nu-ţi mai face probleme, dragă.

Lui îi dă mâna să vorbească. Numai că eu am un birou pe care trebuie să-l fac să funcţioneze. Îmi mai fac de lucru cu nişte fire şi mai verific o dată dacă toate sunt la locul lor. Din nou apăs pe buton. Tot nimic!

Repet cuvintele anglo-saxone.

— Nu te mai frământa atâta, dragă, repetă şi Sarge.

Sarge, îi spun eu în gând, mă calci pe nervi. Mă reped disperată şi verific din nou legăturile, terminând cu prizele. Aha! Una din ele joacă puţin. Apăs din nou pe butoane, se aprind ledurile, iar computerul începe să zumzăie.

În fine! Totul e-n regulă. Pot şi eu să mă relaxez. Apoi brusc se aude un zgomot puternic, aşa, ca un pocnet, şi toate computerele se sting, se stinge şi lumina din baie şi moare şi televizorul. Dumnezeule! Repet de cel puţin trei ori vorbele anglo-saxone.

Ăsta-i primul şi probabil ultimul meu turneu princiar. Nu sunt în stare nici măcar să instalez un simplu birou. I-am dezamăgit pe toţi: palatul, colegii, pe boss şi pe bossette, pe mine însămi. Mă simt ca ultimul dintre oameni, o ratată nefericită, şi sunt pe cale să izbucnesc în plâns.

— Nu-ţi mai face griji, dragă, îmi spune Sarge. Toate astea pot fi reparate şi mai târziu. Ce cred eu că ţi-ar trebui ţie, acum, este un prânz bun.

Acestea fiind zise, Sarge, cel care începe să semene cu un unchi grijuliu, mă împinge, aşa amărâtă cum sunt, afară din camera care rămâne complet lipsită de curent electric.

Pe marginea piscinei sunt întâmpinată de restul echipei şi toţi sunt atât de drăguţi cu mine, încât mă îmbie să beau şampanie. Nu trece mult şi mă scald în soarele de amiază al Sevillei, gândindu-mă ce fată norocoasă sunt, să am o asemenea slujbă nemaipomenita. Aşa e, pana de curent este doar o problemă minoră, care mai poate să aştepte. La urma urmei, Alteţele Lor Regale nu se întorc decât mult mai târziu. M-am purtat prosteşte, exagerând în halul ăla. Sarge şi echipa au dreptate. Dacă stau să mă gândesc,

sentimentul ăsta al panicii, care mă copleşeşte, mi se pare un pic stânjenitor. Trebuie să te mai maturizezi, fetiţo! Mai mult sânge rece!

Uşor ameţită de soare şi şampanie, mă târăsc înapoi în camera mea. Uf, ce cald e! Ce s-o fi întâmplat cu aerul condiţionat? Sarah, proasto, nu mai este curent electric, mai ţii minte? Mă rog, o să se repare curând. N-am de ce să-mi fac griji. Sânge rece, trebuie să ţin minte asta.

Brusc, mi-aduc aminte de altceva. Dumnezeule mare! Nu-mi vine să cred! Dar există ceva, pentru care e musai să-ţi faci griji! Am uitat cu desăvârşire! În trei dintre casetele de metal nedesfăcute se află sângele necesar tuturor, în caz de urgenţă. Flacoanele sunt marcate distinct, cu grupa de sânge a fiecăruia. În cazul unui accident sau al unui atac terorist, casetele astea capătă o importanţă vitală, fiindcă pot reprezenta diferenţa dintre viaţă şi moarte. Pe ele scrie: DE IMPORTANŢĂ VITALĂ: A SE PĂSTRA LA TEMPERATURA CAMEREI.

Să fie oare asta, pe care-o simt înăuntru, temperatura camerei? Greu de crezut. În cameră este mai mult temperatura cuptorului. Aaaah! Cât timp am lipsit eu, ca să stau tolănită pe marginea piscinei? Cel puţin două ore! Două ore, deci, în care ai pus în pericol vieţile colegilor tăi, nişte oameni minunaţi, şi ale celui mai fermecător cuplu din lume! Vieţile tuturor celor aflaţi în acest turneu princiar se confruntă cu un mare risc din cauza ta, Sarah! Uită de propria ta viaţă, fato! Ea nu mai merită trăită.

Simţind cum mi se umplu ochii de lacrimi, mă uit cu disperare la cele trei casete metalice. Rezervele noastre de sânge au ajuns, probabil, să semene cu aluatul lipicios de budincă neagră. Nu mai sta aşa, încremenită! Fă ceva!

Ridic receptorul şi mă adresez precipitat recepţionerei.

— Vă rog să vorbiţi rar, îmi răspunde ea. Nu vă înţeleg.

Să vorbesc rar? Dar ea nu ştie englezeşte? „Calmează-te, dragă, mă îndeamnă, dinăuntrul meu, vocea lui Sarge. Probabil că engleza e a patra limbă pe

care-o vorbeşte. Aminteşte-ţi că suntem în Spania.” Respir adânc.

— *Por favor.* Am nevoie de un meseriaş chiar acum!

— Vă rog să-mi spuneţi. Ce este meseriaş?

Ridicol. Mai respir o dată adânc.

— Sunt aici cu Prinţul şi Prinţesa de Wales, *comprende*? Acum avem o urgenţă, fiindcă nu avem electricitate. Şi asta ar putea, din motive prea complicate ca să vi le explic eu acum, periclita vieţi omeneşti.

— Deci vă trebuie electrician?

Uf! începem să ne înţelegem.

— Da. Şi, *por favor,* este o urgenţă!

Mă felicit că n-am strigat ultimul cuvânt, ca o isterică lipsită de raţiune, ceea ce sunt în acest moment. Dă, Doamne, să nu se producă vreun atac terorist basc sau vreun accident în momentul acesta. Te rog!

Peste cinci minute, bate cineva la uşă şi îşi face apariţia în cameră Señor mecanic de întreţinere al hotelului. Se uită la mine, clipind des. Îmi dau seama rapid că nu ştie nicio boabă de engleză. Dezastru. Mă simt ca Sybil din *Fawlty Towers* iar în faţa mea se află Manuel, care nu pricepe o iotă. Iar în interiorul meu se află nebunul de Basil, dând din mâini violent, a pagubă.

„Sânge rece, Sarah, îmi spune vocea dinăuntru, cea înţeleaptă. Stăpâneşte-te. Bietul om nu vede altceva, decât că pe tine scrie *teroare.* Şi el pare agitat. Zâmbeşte-i şi apoi vorbeşte-i rar şi mai arată-i şi prin semne ce vrei.” Încep să-i arăt, făcând semne de încurajare. La început, pare să nu priceapă nimic, dar apoi, uraaa! se apucă de treabă. Doamne, uite că acest esperanto ciudat a dat rezultate!

Peste un minut se aprind luminile, porneşte televizorul, computerele la fel, iar aparatul de aer condiţionat începe să huruie. Bravo, Manuel! Mi-ai salvat viaţa, ca să nu mai vorbesc de vieţile viitorilor monarhi ai Marii Britanii. Regatul Unit nu te va uita. Sunt atât de fericită, că-mi vine să te sărut. Şi am să te sărut, chiar acum. Acestea fiind zise, îi ating cu buzele întâi obrazul stâng, apoi pe cel drept. Fii binecuvântat, Manuel. *Muchas gracias* din partea Marii Britanii.

Dar vai! Manuel pare atât de speriat, de parcă ar crede că vreau să-l iau cu asalt. Adunându-şi trusa de

scule, o porneşte repede spre ieşire. N-am vrut altceva decât să fiu prietenoasă cu tine şi să-ţi arăt că apreciez ce-ai făcut, Manuel, îi spun eu rugător, din ochi, nu vreau să te sperii. Fiind latin, credeam că eşti obişnuit cu modul acesta de a-ţi manifesta sentimentele.

— *Adios, señorita!*

Asta înseamnă comunicare defectuoasă. Manuel crede, probabil, că sunt cine ştie ce străină excitată care, simţindu-se singură, l-a chemat sus, povestea cu arderea siguranţelor fiind doar un pretext pentru cu totul altceva. Da, Manuel, ştiu că tu chiar lucrezi aici, la întreţinerea instalaţiilor, şi nu eşti vreun gigolo. Şi n-am vrut decât să-ţi mulţumesc.

Respir adânc. Mai bine mă gândesc la partea bună a lucrurilor. Criza a fost evitată. Rezervele de sânge n-or să dea în clocot, iar computerul şi printerul sunt gata să intre în funcţiune. Iar tu eşti miss Moneypenny şi ai preluat din nou controlul.

Peste două zile, avionul reginei, cu noi înăuntru, aterizează iar, de data aceasta pe aeroportul militar Norholt. În ultimele patruzeci şi opt de ore am avut destul de puţin de lucru, doar câteva scrisori de scris la computer, pe care Peter sau Anne mi le aduceau de obicei noaptea, târziu. În timpul zilei, eram liberă să fac plajă la piscină. Seara, mă uitam la televizor, împreună cu Sarge. În ceea ce mă priveşte, călătoria princiară a fost un lucru extraordinar. Mă tem însă că ea n-a fost la fel de agreabilă şi pentru boss şi bossette, pe care de-abia i-am zărit. Judecând după semnele pe care şi le făceau Peter şi Anne pe furiş, se pare că tensiunile dintre cei doi sunt pe cale să atingă punctul de fierbere. Şi totuşi, mă gândesc eu pe drumul de întoarcere spre Londra, situaţia cuplului princiar nu are cum să se deterioreze şi mai mult, nu-i aşa?

Noiembrie 1992

Formidabil! Mă aflu din nou într-o maşină, în drum spre Norfolk, împreună cu Sarah Ward, o altă referentă. Sarah este şi fina Alteţei Sale Regale, Prinţul. Acum, urmează să se căsătorească şi merge cu mine să mă iniţieze, cum se spune, căci urmează să lucrez pentru ASR la Sandringham, căminul şi domeniul pe care le deţine familia regală lângă King's Lynn.

Nu îndrăznesc s-o întreb, fiind ceva personal, dar mă gândesc dacă nu cumva bunica lui Sarah a fost acea iubită, părăsită cu atâta cruzime de către unchiul lui ASR, regele Edward al VIII-lea, când s-a înamorat de Wallis Simpson.

Geraldine mi-a spus că ar trebui să consider această delegaţie la Sandringham ca fiind o formă de promovare. Se pare că ASR ar fi decretat că sunt o persoană minunată, judecând după activitatea depusă în timpul călătoriei princiare în Spania, din luna iulie. Este incredibil de măgulitor să aud aşa ceva, numai că ASR de-abia m-a zărit pe-acolo. Pe cuvânt, ultima dată când am vorbit cu el a fost cu ocazia primei noastre întâlniri, acum mai bine de patru ani. Dar cine sunt eu, ca să pătrund în profunzimile proceselor de gândire care au loc în măreţul creier princiar? Din fericire, nici ASR şi nici altcineva n-au aflat vreodată despre cum erau cât pe ce să dea în clocot rezervele de sânge, gata-gata să se transforme în budincă neagră.

Oare va fi şi bossette prin preajmă? Nu prea cred, după tot noroiul pe care l-a azvârlit presa cu atâta voioşie în ultima vreme. Îmi amintesc cum a început. Dar mai există, oare, cineva care să nu-şi amintească?

În luna iunie, a apărut o carte despre bossette, semnată de Andrew Morton şi publicată, acum, în serial, într-un ziar de duminică. Pe scurt, cartea o înfăţişează pe Alteţa Sa Regală drept o victimă prestabilită, atrasă în cursa unei căsătorii lipsite de dragoste şi care a sfârşit prin a fi înşelată de un soţ adulterin, care nu o iubeşte şi nici n-a iubit-o vreodată. Naţiunea a fost şocată. Pe urmă, în luna august au apărut într-un ziar vestitele transcrieri „Squidgy”. Este vorba de o conversaţie telefonică, pe care Prinţesa a avut-o cu un bărbat căruia ea îi spunea Squidgy şi care a fost înregistrată la Sandringham, de Anul Nou 1990. Poanta întregii istorii este că bossette îi spune că este o adevărată tortură să se afle acolo, împreună cu ASR, şi că de-abia aşteaptă să ajungă lângă Squidgy, peste patruzeci şi opt de ore. Se află, apoi, că Squidgy e un iubit de-al ei de odinioară, un tip destul de arătos, James Gilbey pe numele lui, pe care Prinţesa l-a cunoscut şi cu care a fost prietenă cu mult timp înainte de căsătoria cu ASR. Ţăndări s-a făcut mitul ei de mireasă fecioară!

Iată-ne, deci, în situaţia în care lumea îi condamnă pe boss, tratându-l ca pe un adulterin fără inimă, iar pe bossette ca pe o târfă cu sângele-n clocot. Şi încă nici n-au aflat despre ceilalţi amanţi ai bossettei. Oare cum se face că nu ştiu încă?

Mă uit pe fereastră. Călătorim de aproape trei ore. Doamne, cât de monoton este peisajul prin părţile astea! Teren plat, fără nicio trăsătură distinctă. Cui i-o fi plăcând să trăiască aici? Fazanilor şi potârnichilor, presupun. Aparent, nordul comitatului Norfolk este cam depopulat. Nici nu mă surprinde. Pe mine, una, să nu conteze nimeni c-am să aleg vreodată să locuiesc aici. Asta nu!

În fine, ajungem în faţa unor porţi. După ce trecem de controlul de rutină, efectuat din raţiuni de securitate, mai mergem o vreme de-a lungul unei lungi alei şi iată-ne aproape ajunşi. Sunt convinsă că Sandringham este un loc frumos. La urma urmei, este reşedinţa de vară din East Anglia a Majestăţii Sale. Eu mi-am şi conturat un tablou mental al locului. E un castel cu alură romantică, cu foişoare, turnuri rotunde, cu un pod mobil care se lasă peste un şanţ cu apă, ce mai, un adevărat palat de vară pe măsura unei regine. Dar ţi-ai găsit! Dăm cu ochii de un masiv edificiu victorian, din cărămidă roşie, fără vreun stil anume şi lipsit de orice-ar putea să-ţi trezească emoţia. Îmi aminteşte, de fapt, de unul din pensioanele mohorâte pe care le-am frecventat şi în care am fost atât de nefericită în copilărie.

Cât este de diferit de Highgrove, îmi spun eu în gând. Acolo găseşti şi stil, şi frumuseţe. Cei din epoca georgiană se pricepeau mult mai bine decât victorienii să construiască locuinţe la ţară şi declar asta în virtutea unei anumite autorităţi, pe care-am dobândit-o în calitatea mea de secretară a Comisiei pentru arhitectură a lui ASR. Oricum, pe dinăuntru trebuie să fie foarte frumos, îmi spun. Este totuşi căminul, ori, cel puţin, unul dintre căminele familiei regale.

Intrăm pe uşa cea mare de la intrare. Sunt prezentată rapid câtorva dintre membrii personalului, după care sunt invitată sus. Urcăm două etaje, al doilea fiind şi ultimul. Sunt condusă apoi în camera mea. E construită chiar sub streaşină. Doamne, şi este atât de mică! E

chiar ca la pension. Are o chiuvetă emailată, de modă veche şi un pat urât, din metal.

Oare cu ce-am greşit? Sunt pedepsită din cine ştie ce motiv, care-mi scapă? Şi când mă gândesc că trebuie să stau aici zece zile, fără superbul de George prin preajmă, ca să mă consoleze! Ceea ce aflu în continuare îmi sporeşte uimirea. Coridorul pe care locuiesc, îmi spune Sarah, aparţine aripii rezervate femeilor. Un alt coridor, situat de cealaltă parte a scării, se află în aripa bărbaţilor. Nu m-am înşelat. Aici chiar este un pension. Apoi Sarah îmi arată biroul. Este enorm de mult de lucru aici, în acest moment, după ce Castelul Windsor a ars aproape până la temelii, căci ASR trimite câte o scrisoare mişcătoare, de trei pagini, fiecărui pompier care a dat o mână de ajutor, împiedicând astfel transformarea marelui castel într-un morman de ruine fumegânde. Se pare că au venit acolo unităţi de pompieri din toată ţara, de unde şi numărul foarte mare de scrisori, aşa că m-apuc de treabă. Trebuie să recunosc delicateţea lui ASR, care mulţumeşte fiecărei persoane printr-o scrisoare lungă şi politicoasă. Câţi alţii s-ar fi ostenit să trimită fie şi o carte poştală?

Mă întreb aşa, într-o doară, în timp ce bifez lista cu destinatari, dacă îl voi vedea pe ASR. Probabil că nu. La urma urmei, cine sunt eu în ierarhia instituţiei princiare? Un nimeni, nimic altceva decât o umilă secretară.

Seara mă întâlnesc din nou cu Bernie, majordomul, care face parte din personalul lui ASR, nu al Majestăţii Sale. Bernie ne cadoriseşte pe toţi cu câte un gin tonic uriaş şi tare, şi prin asta înţeleg un pahar mare de gin cu gheaţă, cu doar o simplă bănuială de apă tonică. Asta m-atinge la coarda sensibilă. Pe urmă, mănânc nişte spaghete bolognese. La televizor nu e nimic de văzut, aşa încât încerc să înnod o conversaţie cu câteva persoane care fac parte din grupul de angajaţi pe plan local, dar acestea se arată destul de reticente. Mă rog, ei sunt din nordul comitatului Norfolk, prin urmare conversaţia nu este chiar punctul lor forte, nu? Oricum, cred că nici nu m-aş fi putut înţelege cu ei, chiar dacă-mi dădeam osteneala. Renunţ, deci. Nu ştiu unde-i Sarah. Presupun că ia cina cu naşul ei, bossul. Aşa că

mai bine mă duc să le mulţumesc pompierilor, în continuare.

În dimineaţa următoare, vine să mă vadă comandorul Aylard. O surpriză binevenită. Mă invită să dau o mână de ajutor la un prânz de vânătoare, organizat pentru ASR şi prietenii săi, după ce aceştia-şi vor fi demonstrat destoinicia în sfârtecarea fazanilor şi potârnichilor. Mă întreb dacă, în perioada şederii mele aici, fazanii regali de Sandringham vor figura vreodată în meniu. Sper că da. Dar se-nţelege de la sine, Alteţa Voastră Regală, că voi fi mai mult decât fericită să vă servesc şi în calitate de chelneriţă, nu numai de secretară.

Sarah mă duce cu maşina spre ceea ce pare a fi primăria satului. Intru în sală, gata să-mi îndeplinesc îndatoririle de chelneriţă şi constat că vânătorii se şi află înăuntru. Acolo s-a aranjat deja o masă rotundă, cu taburete de jur-împrejur. Presupun că voi mânca un sandvici alături, cu Bernie, care tocmai serveşte băuturile. Mă trezesc la nici doi paşi de Magnificenţa Sa. Ah! Nu-i aşa că-i emoţionant? Şi ce bine arată în costum de vânătoare! Mă strecor până la Bernie şi-i şoptesc la ureche:

— Cu ce te pot ajuta?

Bernie se uită la mine, năucit. În momentul ăsta este ocupat să servească şi nu poate scoate o vorbă. Vă rog, vrea cineva dintre dumneavoastră să-mi spună ce am eu de făcut aici? Mă uit spre Sarah Ward, dar e ocupată, stă de vorbă cu unul dintre oaspeţi. Mă rog, ei îi dă mâna. La urma urmei, face practic parte din familie. Numai că eu nu fac. Eu sunt un nimeni, care nu cunoaşte pe nimeni. Mă simt copleşită de panică şi-mi vine să plâng.

Comandorul se îndreaptă spre mine şi-mi zâmbeşte.

— Serveşte-te, mă îndeamnă el, arătându-mi o tavă cu băuturi.

Tremur, în timp ce-mi torn nişte vin roşu. Mă întreb dacă se cuvine să fac aşa ceva. Încep să sorb din pahar, cu înghiţituri zdravene. Doamne, n-a trecut un minut şi am şi golit paharul! Groaznic. Invitaţii la vânătoarea princiară or să creadă că printre ei îşi face mendrele o alcoolică. Acum e prea târziu. Privesc în jur. Toată lumea pare ocupată să spună bancuri vânătoreşti. Îmi mai tom un pahar. Iau o înghiţitură, apoi alta. Da, acum

mă simt mult mai bine, mulţumesc şi, ce să vezi, acest al doilea pahar îl cere şi pe-al treilea. Mă duc şi-mi mai torn unul. Aşa-i bine, e mult mai bine. Da, simt că panica m-a părăsit.

Of, Doamne, ASR se uită fix la mine! Asta-i prea mult! Mă paşte concedierea. Sunt sigură. Voi fi dată afară, fiindcă m-am îmbătat. Ce ruşine! N-am să supravieţuiesc unei asemenea păţanii. Dă, Doamne, să se producă un cutremur, ca să mă înghită pământul Norfolkului! Fiinţa mea mizerabilă şi jalnică s-ar cuveni stârpită. Of, Sarah, cum ai putut?

Îl văd deschizând gura. Caut să-mi adun toate puterile, pentru a da piept cu inevitabilul.

— Sarah, îmi spune el.

Îl privesc încremenită. Vai de mine! Chiar îmi ştie numele! Trebuie să-i fi spus fină-sa cine-i alcoolica ajunsă printre ei. Îi susţin privirea. Mă simt amorţită şi parcă pietrificată. Nici nu pot vorbi. Mă priveşte de aproape.

— Sarah te cheamă, nu-i aşa?

Dau din cap că da. Fii pregătită, fetiţo. Momentul umilirii tale se apropie văzând cu ochii.

— Nu vrei să iei loc?

Şi-mi arată un taburet.

O, nu! E pe cale să mă demaşte. Vă rog, Alteţa Voastră Regală, îmi pare rău! Sunt conştientă că trebuie să plec din serviciul vostru chiar acum. N-am vrut să fac aşa ceva. Pe cuvânt că n-am vrut. Dar ştiu ce soartă m-aşteaptă. Nici nu mă gândesc la vreun preaviz. Voi pleca în linişte şi mă voi strecura neobservată în vreun locşor cât mai îndepărtat. Dar vă rog eu, să terminăm odată şi cu povestea asta. Eu una nu mai suport. Cred c-am să încep să plâng. Dădaca mea interioară îşi face simţită prezenţa. „Nu fii proastă, fetiţo! Te-a invitat doar să te aşezi la masă, ca să iei prânzul cu ei. Toată lumea e invitată la masă, inclusiv tu.” Şi eu? „Da, fată proastă ce eşti, şi tu. Şi nu te mai holba aşa la el. Eşti referentă, nu peşte.” Mă aşez, iar un bărbat voinic ia loc lângă mine. E bine clădit. Fundul i se revarsă peste ambele laturi ale taburetului, care aproape că nu se mai vede. Bietul om, tare incomod trebuie să stea. Şi oare cine se aşază lângă mine, în dreapta? Mă întorc. Dumnezeule, e chiar el! Însăşi Magnificenţa Sa! Masa

fiind mică, iar omul din stânga mea atât de voinic, mă trezesc presată, practic, de atleticul trup princiar. Am mai auzit eu expresia „umăr la umăr”, dar situaţia asta e chiar ridicolă! ASR se întoarce. Mă priveşte, iar acum deschide gura. Te rog, Sarah, orice-ai face, n-o mai da în bară, ca ultima dată. Eşti o femeie inteligentă (cel puţin uneori), o tânără educată (să zicem). Ştii cum să formulezi o propoziţie şi să susţii o conversaţie. Chiar ştiu? Da. Acum, vezi ce faci!

— Bună, Sarah! Cei de-aici se poartă bine cu tine?

„Cei de-aici” fiind cine? Trebuie să se refere la personal. Ce om atent! E chiar drăguţ. Iată-l pe viitorul meu rege, dându-şi osteneala să mă întrebe dacă are cineva grijă de mine. Nici nu poate fi vorba să încep acum să mă plâng de cameră şi să cer să fiu mutată într-un apartament, nu?

— Da, Alteţa Voastră Regală, se poartă splendid cu mine.

— Bun, mă bucur, spune el.

Ne pregătim cu toţii să atacăm cartofii copţi, tarta cu vânat şi salata pe care le serveşte Bernie. Oare ar trebui să mă ridic şi să ajut şi eu la servit? mă întreb. Dar nu pot s-o fac tocmai acum când, în acest moment al istoriei mele personale, îmi vorbeşte viitorul meu rege.

— Ştii, îmi spune el, cu o luminiţă în ochi. Stăm cam înghesuiţi aici!

Privesc în ochii lui albaştri, superbi, îi zâmbesc palid şi dau din cap.

— Nu mă deranjează deloc, Alteţa Voastră Regală!

Alarma din capul meu se declanşează. Cum ai putut, Sarah? Ai vorbit ca o vampă destrăbălată. Tu nu eşti decât o umilă referentă, nu Mae West. Ce-o să creadă despre tine, dacă-i dai o asemenea replică neruşinată?

— Aşadar, Sarah, bănuiesc că ai şi un prieten, nu?

Nu mai am mult şi leşin. Repede, să vină cineva cu sărurile! Tocmai am traversat un râu uriaş. Un râu despre care am crezut că va curge întotdeauna, dar întotdeauna, între mine şi exaltatul meu stăpân princiar. ASR nu numai că-mi face onoarea să se aşeze alături de mine şi se osteneşte să-mi adreseze cuvântul, dar mai are şi gentileţea să treacă de la generalităţile care nu riscă să devieze pe vreo pantă periculoasă (starea

timpului şi vânătoarea), la subiectele cu tentă mai personală (prietenul).

— Da, Alteţa Voastră Regală, am un prieten. Se numeşte George.

ASR cade pe gânduri la auzul numelui, cu sprâncenele uşor încruntate, meditând, fără îndoială, la numeroşii George din ilustra sa familie regală.

— Şi-acum, povesteşte-mi şi mie despre George.

Aşa că-i povestesc, pe scurt, desigur. Ultimul lucru pe care-aş dori să-l fac este să-l plictisesc pe boss.

— Sinceră să fiu, Alteţa Voastră Regală, nu ştiu sigur cu ce se ocupă George. Lucrează în City, cred.

ASR mă priveşte şi dă din cap. Doamne, ce altceva să-i mai spun?

— Dar, Alteţa Voastră Regală, pentru mine e important că este un om încântător şi că seamănă cu Richard Gere.

Aoleu! ASR îşi încruntă sprâncenele. Habar n-are cine-i tipul despre care-i vorbesc eu.

— Sarah, sper că n-ai să mi-o iei în nume de rău dacam să-ţi spun ceva.

Neg din cap, fără prea multă vigoare. Simt cum încep iar să tremur. Pieptul îmi tresaltă la doar câţiva centimetri de al lui. A simţit că miros a vin? Miros atât de tare? Dumnezeule, oare ce are de gând să-mi spună?

— Te rog să nu mă înţelegi greşit şi sper din suflet că n-ai să te superi pe mine pentru ce-ţi voi spune.

Face o pauză. Sunt în pragul leşinului. Miros tare a alcool. El încearcă să fie amabil, dar cred că-ncearcă sămi spună că miros ca ultimul dintre beţivani. Acum încearcă să găsească vorbele cele mai potrivite, diplomatic vorbind, ca să mi-o spună. Nu vă mai daţi atâta osteneală, Alteţa Voastră Regală, ştiu şi eu ce sunt. O ruşine, ce mai! El continuă:

— După ce mi-ai spus o dată „Alteţa Voastră Regală”, ajunge pentru azi. În continuare, dacă mi te adresezi cu „Sir” e suficient.

Trag o gură de aer.

— Da, Sir.

— Bun. Îl iubeşti pe George?

Oho! De la chestiuni cu tentă personală, iată că trecem şi la cele intime!

— Păi, Alteţa Voastră Regală, pardon, Sir, e greu de spus. Ştiu sigur că am nişte sentimente puternice faţă de el.

— Bun. Şi crezi c-ai să te măriţi cu el?

Nimeni nu m-a mai întrebat aşa ceva până acum!

— Sincer vorbind, Sir, nu ştiu. Asta depinde şi de George, nu numai de mine.

ASR meditează.

— Aşa e, căsătoria este un lucru complicat.

Brusc, se întristează. Mă simt copleşită de emoţie. Pe faţa lui se vede cum durerea îi ţâşneşte prin toţi porii. Şi este cum nu se poate mai limpede că-i o persoană atât de cumsecade! Pur şi simplu, bossette nu este femeia potrivită pentru el. Dar eu le ţin pumnii. Cine ştie? Poate că vor reuşi s-o scoată, cumva, la capăt. Şi, desigur, Jim ar putea, şi el, să mai repare câte ceva.

— Ştii, lecturile din Biblie îmi oferă o mare mângâiere.

Tace din nou. Mie îmi vine să plâng. Cât mai suferă, bietul om! Nu mai pot suporta. Ridic şervetul de pe masă şi mă şterg la ochi. ASR mă priveşte îngrijorat.

— Nu vă faceţi griji, Sir. Probabil mi-a intrat o geană în ochi.

— A, dar sper că te simţi bine!

— Mă simt bine, Sir, chiar foarte bine.

— Bun.

Acestea fiind zise, ASR începe să-şi expună ideile despre religie. Mă atrage, în mod deosebit, ideea că moartea este marea călătorie ce va să vină. Nu ştiu dacă are sau nu dreptate, dar sunt pe deplin convinsă de sinceritatea lui. Şi atât de mişcată de faptul că-mi împărtăşeşte gândurile lui! Imaginaţi-vă un tête-à-tête cu viitorul rege!

Bărbatul din stânga mea scoate un strigăt, iar mesenii revin curând la conversaţia veselă despre vânătoare şi despre altitudinea la care zboară potârnichea şi fazanul. Mă uit împrejur. Cât de plină de încredere şi de liniştită mă simt, aşa cum stau acum, prinsă ca într-o menghină între Splendoarea Sa, în dreapta, şi Masivitatea Sa, în stânga! Cei doi schimbă glume între ei, peste capul meu, dar asta nu mă deranjează deloc. Simt căldura şi afecţiunea, aproape palpabile, care-i unesc pe ASR şi pe tipul ăsta enorm. Doamne, mă gândesc eu, chiar aveţi

nevoie de prieteni solizi prin preajmă, Sir. Şi cine ar fi mai potrivit decât acest bărbat, cu dimensiunile unui luptător de sumo şi cu un glas care sună ca o sirenă? Oare cum l-o fi chemând? Dar mă încumet să întreb? Nu, nici vorbă!

Brusc, Masivitatea Sa se întoarce spre mine, zâmbeşte şi mi se adresează:

— Bună ziua. Nu ne-am cunoscut. Mă cheamă Nicholas, Nicholas Soames.

Dacă nu stăteam atât de bine înţepenită între ei, aş fi căzut de pe scaun de uimire. Acel Nicholas Soames! Oho! Cu toate că nu mă interesează politica fiindcă o găsesc plictisitoare, până şi eu îl ştiu pe marele, strălucitorul Nicholas Soames, Ministrul agriculturii, membru al Partidului conservator şi nepotul, dacă vă vine să credeţi, al celui mai mare englez din toate timpurile, Sir Winston Churchill. S-a întâmplat chiar să-i scriu importantului ministru vreo câteva scrisori, nu din partea mea, desigur, ci din partea Splendorii Sale. Dar ce onoare să vă cunosc, Sir, cu toate că fesa dumneavoastră dreaptă s-a revărsat până pe taburetul meu. Dar dacă doriţi, o puteţi lăsa să se reverse mai departe. Ba chiar mi-o puteţi aşeza şi-n poală! Eu n-am nimic împotrivă. Este o onoare, ba chiar un privilegiu!

Ce-aş dori eu să vă spun, domnule Soames, dar bineînţeles că nu pot, este că sunt atât de încântată că sunteţi prieten cu ASR! Cu un tip solid, aşa, ca dumneavoastră, alături, mă gândesc că ASR va putea supravieţui acestei prese scandaloase care trage în el când cu arcul, când cu praştia şi acelui fără de ruşine domn Morton, care l-a descris pe boss într-o lumină atât de defavorabilă, în cartea sa părtinitoare.

Deodată, gloriosului mahăr care este domnul Soames i se adresează un tip cu aspect destul de nostim, aşezat de cealaltă parte a mesei. Se întoarce spre el, ca să-i răspundă. Capul lui Nicholas Soames este rotund, iar cel al tipului de vizavi este pătrat. Chiar aşa, creştetul capului său pare turtit, ca o creaţie a doctorului Frankenstein. Aproape că mă aştept să văd şi nişte şuruburi, fixate de-o parte şi de cealaltă a craniului. Dar altfel, tipul este chiar frumuşel. Cel puţin, asta-i părerea mea. Are sprâncene negre, stufoase, care se întâlnesc la

mijloc şi o claie de păr negru, zburlit, ca al lui Hugh Grant.

Cine să fie acest cap-de-lemn sexy? mă întreb eu. Îi surprind privirea, dar el se uită la mine de parc-aş fi cine ştie ce vietate, reprezentantă a vreunui regn inferior şi apoi se întoarce să vorbească altcuiva. Nu ne prea dăm silinţa să ne punem farmecul în valoare, domnule Cap-de-lemn, oricine vei fi fiind, nu-i aşa? Sau poate eşti doar timid şi te-am judecat greşit. Aud pe cineva strigându-l pe Cap-de-lemn pe nume: Gerald. Aha, avem şi un nume, deci!

Peste câteva minute, vânătorii se ridică şi se pregătesc de plecare. Atenţie, păsări sălbatice din Norfolk, călăii voştri se pun iar în mişcare. Fiţi gata să muriţi glorios! Mesele regale vă aşteaptă!

Sarah şi cu mine îl ajutăm apoi pe Bernie să strângă masa, după care plecăm acasă.

— Cine-i tipul ăla, Gerald?

— A, Gerald Westminster.

Privesc pe fereastră, prefăcându-mă că nici nu mă interesează, nici nu mă impresionează. O atitudine sobră, indiferentă, e mai potrivită în acest mediu. Dar în sinea mea, îmi permit să scot un ţipăt. Mi s-a părut mie că-l ştiu de undeva. Bineînţeles că-l ştiu, este chiar el! Cap-de-lemn nu este doar Gerald Westminster, pur şi simplu. El este ducele de Westminster. Şi nici nu este un duce ca toţi ducii, nu c-ar exista în realitate vreun duce ca toţi ducii. Nu, Gerald este cel mai bogat duce din lume! Are catralioane de lire! Averea sa se cifrează undeva, în jurul sumei de cinci mii de milioane de lire.

Doamne! Nu-i de mirare că l-am găsit atât de atrăgător, aşa chipeş cum e şi cu aerul acela de superioritate care izvorăşte dintr-o educaţie rafinată şi din nenumăraţii saci de bani pe care-i are.

Mă gândesc la prânzul vânătoresc. Mă simt de parc-aş fi luat masa la Madame Tussaud, în muzeul ei cu figuri de ceară. Aproape toţi cei cu care am stat azi la masă sunt celebri. Diferenţa este că eu i-am întâlnit chiar pe ei, în carne şi oase, şi nu statuile lor de ceară.

— Nicholas Soames e simpatic, spun eu.

— Da, răspunde Susan, are mult umor.

Odată ajunse la Sandringham, Sarah îşi ia geanta, se urcă în maşină şi pleacă înapoi, la Londra. Numai că, la

capătul drumului, pe ea o aşteaptă braţele viitorului ei soţ, în timp ce în faţa mea se-ntind doar încă nouă zile, în acest mausoleu deprimant. Şi totuşi, cineva trebuie să le mulţumească şi pompierilor. În timp ce încerc să adorm în dormitorul meu oribil, meditez asupra tristeţii care l-a copleşit pe boss şi care este mult prea vizibilă. Oare ce-ar fi de făcut pentru ca Nefericirea Sa Regală să se transforme în Fericirea Sa Regală? Aceasta-i întrebarea. Iar Camilla Parker-Bowles ar putea fi răspunsul. La fel ca majoritatea bărbaţilor, ASR are nevoie de dragoste şi sprijin necondiţionate. Iar după câte-am mai văzut şi auzit eu, cu siguranţă că nu bossette este aceea care să i le ofere. Nu i le va oferi ani mulţi de-acum înainte, dacă i le va mai oferi vreodată.

Cum rămâne atunci cu soţul Camillei, colonelul Parker-Bowles? Şi el are nevoie de o prezenţă feminină în viaţa lui. Ar fi oare posibil să reaprindă flacăra pasiunii alături de prinţesa Anne? Asta ar fi o soluţie viabilă, nu-i aşa? Colonelul şi soţia sa divorţează. Camilla se mărită cu ASR, iar colonelul se însoară cu sora lui ASR, prinţesa Anne. Păi atunci ar deveni cumnaţi! Nu, n-ar merge. Şi, pe lângă asta, prinţesa Anne e deja măritată.

Dar ce se-ntâmplă cu bossette? Ea are deja un grajd întreg de unde să aleagă. Serios vorbind, cu alura ei, poate avea orice bărbat de pe planetă, norocoasa. În cartea lui Morton, pretinde că-l iubeşte pe boss sau, cel puţin, că l-a iubit. Îl iubeşte cu adevărat sau doreşte doar să-l ţină sub control? Aici e o mare diferenţă. Dacă e adevărat ce spune Mindy, ea nu s-a comportat niciodată ca şi cum l-ar fi iubit. Ar mai putea încă linge-degete de Sir Jimmy să salveze mariajul princiar, ori problema asta îl depăşeşte? Se vor mai aşeza oare lucrurile la locul lor, vreodată? Şi unde se vor sfârşi toate astea? Caracterul complex al unor chestiuni mă fascinează.

Mă întorc de pe-o parte pe alta, în pătuţul meu care scârţâie. Încă un gând: o voi cunoaşte vreodată pe Camilla, pe care mulţi o consideră o infamă? Probabil că nu. După câte insulte i-a mai fost dat să înghită de când a apărut cartea domnului Morton, se ascunde, fără îndoială. Îmi imaginez că ASR a avut grijă să-i asigure

Camillei un adăpost sigur undeva, într-un loc cu desăvârşire izolat. Simt că mă ia somnul.

După ce mă trezesc, iau micul dejun şi revin la mine în cameră ca să mă aranjez, căci mi-a spus comandorul Aylard că, dacă vreau să mă alătur grupului regal care se duce la biserică, sunt binevenită. Da, sigur că vreau să merg şi eu. Simt nevoia să-l întreb pe Dumnezeu dacă ar trebui să mă mărit cu George, bineînţeles, dacă mă vrea şi el şi aş mai vrea să-i mulţumesc pentru slujba asta uluitoare pe care-o am. Mă privesc în oglindă. Da, Sarah, faci faţă.

Cobor scările, ca să mă alătur grupului. Ajunsă în hol, clipesc o dată şi încă o dată. Încremenesc de uimire. Păstrează-ţi cumpătul, fetiţo. Ţine-te bine! Aminteşte-ţi că te afli în Ţara Minunilor Regale. Nimic, dar absolut nimic nu trebuie să te surprindă. Aşa! Zâmbeşte, fii destinsă şi vorbeşte ca şi cum toate-s normale şi la locul lor, ceea ce-i chiar foarte adevărat. S-ar putea să te mire, dar trebuie să te comporţi de parcă nu s-ar fi petrecut nimic neplăcut, indiferent despre ce-i vorba.

— Bună dimineaţa, Alteţa Voastră Regală.

— Bună dimineaţa, Sarah.

Mă îndrept spre comandorul Richard Aylard.

— Avem vreme bună astăzi!

— Aşa e, este plăcută şi blândă pentru luna noiembrie. Se pare că vom avea o scurtă vară indiană.

ASR întreabă dacă ne-am adunat cu toţii şi apoi grupul regal, compus din vreo opt persoane, purcede către biserica din Sandringham, în aerul proaspăt al dimineţii de noiembrie. Soarele străluceşte şi se simte o adiere uşoară. Păşind calm, la nu mai mult de un metru în faţa mea, se află însăşi femeia despre care vorbeşte toată lumea. Da, este chiar ea, Camilla Parker-Bowles! Dar cum o fi ajuns aici? Când a sosit? Să fi fost aici, cu ASR, pe tot timpul weekendului? Continuu să conversez cu comandorul Aylard despre capriciile vremii, prefăcându-mă că totul în jur este cât se poate de normal.

Dar iată că dinăuntrul meu vine un strigăt: oare ce Dumnezeu îşi închipuie ASR că face? Înţeleg că doreşte să fie alături de a sa „confidante”, dar nu în public, bineînţeles! Îmi vine să fug după ASR şi să-i spun să se

întoarcă la castel. Şi încă repede, până nu-i prea târziu! Dacă la uşa bisericii se află cumva vreun reporter, un fotograf sau un cameraman? Oare nu se gândesc, ASR şi Camilla, că, după toate speculaţiile şi lucrurile teribile apărute în presă, se va produce un vacarm general dacă sunt văzuţi împreună? Chiar şi o singură fotografie a lor împreună, mai ales în acest moment, nu va face decât să confirme bănuielile cele mai negre.

Îmi adun toată stăpânirea de sine, aşteptând fulgerarea primului flash. Dar nici urmă de reporteri, fotografi sau cameramani. Uf! Iar în biserică, nimeni nici măcar nu clipeşte la vederea scandaloasei doamne Parker-Bowles. Da, presupun că Sandringham este, într-adevăr, chiar în mijlocul pustietăţii. Dar să-şi asume asemenea riscuri…

După slujbă, plecăm cu toţii acasă pe jos, iar Camilla şi ASR se fac nevăzuţi în străfundurile ca de peşteră ale palatului, spre acele camere şi coridoare unde referentele nu au acces niciodată. Şi, cât timp mai stau eu acolo, nici că îi mai văd.

Decembrie 1992

Este Crăciunul şi mă aflu în Shropshire, cu ai mei. Stăm în jurul mesei. Nimic pe lume nu se poate compara cu prânzurile de Crăciun pe care le organizează mama. Sunt pur şi simplu splendide, dar trebuie să mărturisesc că, acum două săptămâni, ASR s-a întrecut pe sine când a ales, ca o surpriză, locul în care urma să aibă loc prânzul de Crăciun pentru personalul palatului. A ales o biserică recent dezafectată şi care a fost transformată într-un restaurant numit Mossiman's, de pe West Halkin Street, în Belgravia. Iar Belgravia, după cum ştim cu toţii, este proprietatea ducelui de Westminster, însuşi domnul Sexy-Cap-de-lemn!

Cu toţii eram uşor marcaţi, fiindcă trecuseră exact şapte zile de când primul-ministru, acel agreabil domn Major, anunţase separarea lui boss de bossette. Era oare cazul să ne aşteptăm ca la acest prânz să participe şi cei doi?

Prietenii mei din afara palatului nu sunt cu desăvârşire surprinşi de separarea perechii princiare, din cauza cărţii lui Morton şi a înregistrărilor cu Squidgy. Unii dintre ei o condamnă pe Camilla Parker-

Bowles, alţii nu se leagă de arătosul domn Gilbey, ci de căpitanul James Hewitt, căruia presa îi face nişte zile fripte cum rar am văzut, credeţi-mă!

Dar ce le-a căşunat pe el? De ce întotdeauna celălalt amant devine calul de bătaie al tuturor? Presa pare să-şi fi făcut un ţel din distrugerea căpitanului Hewitt. Am fost abordată recent, la o petrecere, de un fost ofiţer, acum jurnalist, care a avut tupeul să mă întrebe dacă nu ştiam ceva murdării despre căpitanul Hewitt. De unde să ştiu eu ceva, orice-ar fi, în afară de ce-mi povesteşte Mindy, desigur, numai că despre asta nu vorbesc în ruptul capului. Şi, oricum, eu nici nu l-am cunoscut pe tip.

S-a deschis sezonul de vânătoare la bietul căpitan Hewitt care, după cum am auzit, a luptat cu onoare şi curaj în recentul război din Golf. Poate ziarele nu ştiu că relaţia sa cu bossette a fost, de fapt, primită cu braţele deschise în cercurile palatului regal. Sau poate că ştiu, dar nu le pasă, pur şi simplu. Îmi imaginez că bietul căpitan ar prefera, în acest moment, să se afle înapoi în Irak, în bătaia focului inamic, decât să fie nevoit să suporte rafalele presei britanice. Cel puţin, în Irak poate să riposteze şi el cu foc.

În fine, boss şi bossette au apărut la masa festivă, dar au sosit separat, desigur. Noi eram sus, în fosta clopotniţă şi ne uitam jos, în restaurant. Încântător! Tema de anul ăsta a fost legată de animale, iar eu am fost repartizată la o masă numită Raţa. Din nefericire, ASR nu mai avea cum să se aşeze lângă mine. În schimb, mâncarea este extraordinară la Mossiman's. Într-adevăr, prânzul lor de Crăciun a rivalizat cu acelea ale lui mami, iar faptul că o spun eu, echivalează cu un superlativ. Bravo Palatului St. James!

În timp ce ne aflăm încă la masa de prânz, aici, în Shropshire, ne despachetăm cadourile şi simt un fior de emoţie când îmi desfac darul primit de la Alteţele Lor Regale. Anul acesta, la rugămintea familiei mele, am aşteptat să vină prima zi de Crăciun ca să-l deschid, să se bucure şi ei, odată cu mine. Ştiu că e o copilărie, dar dacă într-un colţişor al fiinţei tale nu stă ascuns un copil în ziua de Crăciun, atunci e ceva în neregulă. Deschid mai întâi felicitarea, semnată de către ASR personal. Vine acum rândul cutiei mari şi roşii, legate cu o fundă

verde. Desfac funda. În jurul meu, familia încearcă să tragă cu ochiul. Bag mâna în cutie şi scot din ea două pocale din cristal, cu faţete octogonale şi cu stema Prinţului de Wales frumos gravată pe ele. Familia se minunează, cu gura căscată. O, vă mulţumesc mult, Alteţele Voastre Regale!

Dar cadoul ăsta este identic cu acela primit anul trecut. Colecţia mea a sporit acum de la două la patru pocale. Fantastic! Intenţionez să le ascund în fundul sertarului de la scrin, unde le ţin şi pe celelalte două. Cred că vor arăta perfect, când vor fi expuse în viitorul meu cămin, poate după ce mă mărit… aşa cum sper eu să se-ntâmple curând, cu George.

La ora trei, deschidem televizorul, ca să ascultăm mesajul de Crăciun al reginei. Transmite omenirii, într-o limbă pe care n-o mai vorbeşte nimeni de o mie de ani – latina – că a avut un an oribil. Asta aşa e, ştim cu toţii ce fel de an a avut. A fost incendiul care a distrus aproape un sfert din Castelul Windsor; a urmat separarea oficială a fiului său cel mare de soţia sa – mă refer la boss şi bossette – şi apoi separarea prinţului Andrew de Sarah, ducesa de York.

Doamne, ce-a mai chicotit lumea pe furiş, când au apărut fotografiile acelea cu Fergie sugându-i degetele de la picioare texanului John Bryan, „consilierul ei financiar”, când se aflau în vacanţă, în sudul Franţei! De parcă n-ar fi fost destul de rău că s-a vorbit de adulter, au mai apărut şi fotografiile, care au umilit-o cu desăvârşire. Şi totuşi, în ceea ce-o priveşte pe Majestatea Sa, ce-a fost mai rău a trecut. Se spune că orele cele mai întunecate sunt cele dinaintea zorilor.

În privinţa transmisiei televizate, un singur lucru nu-mi dă pace: mă gândesc că preferăm, cu toţii, să comunicăm mai degrabă în limba noastră maternă. În plus, dată fiind inerenta ei reticenţă regală, Majestatea Sa întâmpină dificultăţi în a-şi transmite sentimentele în mod direct. Prin urmare, a comunica într-o limbă moartă nu înseamnă doar a pierde o ocazie, dar poate transmite un mesaj care să le inducă ascultătorilor cărora le este destinat o impresie complet eronată.

Când Majestatea Sa a rostit faimoasa declaraţie despre acel *„annus horribilis”,* pe care l-a avut, a fost de-ajuns să-mi privesc membrii familiei, ca să-mi dau

seama că au înţeles cu totul altceva. Am avut impresia că, fie şi numai o secundă, au crezut că regina lor recunoştea că suferise de o boală care-i provocase dureri în fund. Din nefericire, cuvintele „annus” şi „anus” sunt foarte apropiate.

Oare câţi dintre supuşii săi din Regatul Unit şi din Commonwealth vorbesc limba latină? Mai puţin de unul dintr-o mie. În timp ce eu am înţeles ce-a spus Majestatea Sa (mulţumită unei profesoare de limbi clasice foarte răbdătoare), pariez că majoritatea celorlalţi privitori au rămas ca la dentist. Ce pierdere!

Luaţi aminte la vorbele unei umile referente. Iată mesajul meu către domnia voastră, doamnă. Vorbiţi-le supuşilor dumneavoastră loiali şi devotaţi pe limba lor – spuneţi-le drept în faţă: da, aţi avut parte de un an *lamentabil* (aici faceţi o pauză de efect). Şi chiar aşa e, a fost de-a dreptul oribil.

Dar comunicarea nu se bazează numai pe cuvinte. Ştergeţi-vă, rogu-vă, o lacrimă imaginară (dacă una veritabilă nu puteţi vărsa). O asemenea imagine ar intensifica impactul dramatic. Atunci, privitorii vor percuta. De ce? Fiindcă ei au traversat mai mulţi ani lamentabili decât îşi poate domnia voastră imagina. Se va crea, astfel, o empatie, iar ei vă vor iubi pentru asta. Reţineţi, monarhia nu înseamnă nimic altceva, decât o concentrare a emoţiilor (îţi mulţumesc, Geraldine, mentorul meu de la curte).

Până şi Bossette, aşa needucată cum e ea, se descurcă destul de bine la lecţia asta. Binevoiţi a-mi ierta impertinenţa, Majestatea Voastră, dar vă sfătuiesc să rupeţi o pagină din cartea nurorii voastre, Alteţa Sa Regală, Prinţesa de Wales şi să o studiaţi atent.

Crăciun fericit!

Cocktail şi pasiune

Februarie 1993

Ce întorsături bruşte poate lua viaţa! Acum douăsprezece ore, încă mai nădăjduiam că George va face din mine o femeie onorabilă. Apoi, cu unsprezece ore în urmă, iată că l-am cunoscut pe monstrul ăsta curtenitor, care-mi provoacă sincope de respiraţie. La propriu. Adio, Richard Gere. Bun venit, Hugh Grant.

Se-nţelege de la sine că nu este vorba de adevăratul Hugh Grant. Dar, judecând după explozia emoţională pe care-am încercat-o noaptea trecută, ar fi putut foarte bine să fie chiar marea vedetă.

În acest moment, când lumina dimineţii pătrunde filtrată în dormitorul lui, eu stau, goală, în braţele sale, cugetând la târâtura care-am devenit şi la cât de puţin mă sinchisesc de asta, pe cuvântul meu, dragă! Ce s-a întâmplat cu mine? E extraordinar! Privesc în ochii lui visători, îi studiez trăsăturile chipeşe şi-mi spun că am făcut o mare şi penibilă greşeală. Tuturor fetelor li se întâmplă, într-o anumită etapă a vieţii lor, să aibă o aventură de o noapte. Şi, dac-am fi cinstite, nu sunt tocmai de-o noapte, nu? Îmi plimb degetele în sus şi-n jos pe trupul lui zvelt şi fără cusur. Dar cine-i el, acest Lothario care m-a ademenit în apartamentul său şi m-a sedus? Cu ce spunea că se ocupă? A, da, e antreprenor. Vinde şi cumpără companii.

Mi-a spus-o cu atâta emfază, încât am crezut aseară că va fi fiind vreun Jimmy Goldsmith sau George Soros. Acum, când mă uit mai bine în jur, îmi dau seama că nu face parte chiar din categoria lor, altfel ne-am fi trezit, desigur, într-unul din apartamentele acelea din Belgravia, închiriate de la domnul Sexy-Cap-de-lemn, Gerald, duce de Westminster, acest Donald Trump de rang ducal al Britaniei. Dar, după cum văd, mă aflu într-un loc ciudat, pe malul celălalt al râului, cu voia dumneavoastră! Da, cred că avem aici de-a face cu un tip pus pe căpătuială, un oportunist lunecos dar care are, totuşi, ceva în pantaloni. Fiindcă veni vorba de asta, ia să vedem ce găsim noi aici? Aaa, nişte boboci mari de trandafir, din soiul Morning Glory! Păi, fiindcă tocmai am fost condamnată la condiţia de târfă, aş putea

foarte bine să profit! Peste o oră, după ce mi-am satisfăcut poftele carnale, pe ale mele şi pe ale lui, desigur, fac un duş. Mă îmbrac repede şi mă uit la ceas. La naiba! Se face târziu, iar eu sunt aşteptată la ora zece la Palatul St. James, unde am o întâlnire cu Bomboana Fondantă, ilustrul preşedinte al Grupului pentru arhitectură şi urbanism. Nădăjduiesc că Bomboana Fondantă n-o să mă tragă de urechi pentru minutele ultimei noastre şedinţe, când am tratat cu atâta nepăsătoare inventivitate cele discutate spre sfârşit.

— În ce cartier suntem, mai precis? îl întreb eu pe donjuanul meu nebărbierit.

El îmi întinde o ceaşcă de cafea fierbinte, se uită drept în ochii mei şi-mi răspunde:

— În Docklands.

Docklands! Dumnezeule mare! Dar suntem la mile şi mile distanţă de orice alt loc de pe lumea asta. Şi ce naiba caut eu acasă la un om care locuieşte în Docklands? Nu numai că este departe de locuinţa şi de biroul meu, dar, din punct de vedere cultural, este chiar în pustiul Kalahari. Ce-avem noi doi în comun? Nimic. Este, cu siguranţă, o greşeală mare cât capul meu!

Îmi înşfac geanta şi o zbughesc pe uşă, afară. Slavă Domnului că am destui bani la mine: patruzeci de lire ar trebui să-mi ajungă pentru o cursă cu taxiul de aici şi până hăt! cine ştie unde. Of, Sarah, cum ai putut să-ţi pierzi capul tocmai după un tip dubios, şi care mai şi locuieşte în zona asta? Şi cum ai de gând să-i explici Bomboanei Fondante de ce-ai întârziat? Îi spui c-ai fost la doctor? Fii serioasă, nu se lasă el păcălit de chestia asta fumată de când lumea! Şi, dacă vrei să ştii, scuza asta ai mai folosit-o şi data trecută. Of, Sarah, slujba ta la palat e pe cale să se ducă de râpă şi asta numai fiindcă te-au apucat poftele, de cum ai dat de-un filfizon cu vorba dulce.

Fac semn unui taxi şi mă arunc în el ca disperata.

— Ascultaţi-mă, ştiu că e o cursă foarte lungă, dar vă rog să mă duceţi în partea cealaltă a Londrei!

— Desigur, doamnă, unde anume?

În fine, terenul e pregătit.

— La Palatul St. James.

Taximetristul mă priveşte ciudat şi demarează. Mă rog, n-o mai fi fost niciodată în cealaltă parte a oraşului,

îmi zic. Of, Doamne, nu m-am înşelat. E mult prea târziu să mă duc acasă ca să-mi schimb hainele. Situaţia va fi de-a dreptul penibilă. Ce-or să creadă colegele mele? Şi ce părere-şi va face despre mine Bomboana Fondantă, când o să mă vadă îmbrăcată în rochia asta de seară, în care arăt ca o vampă? Mă rog, el s-ar putea să nici nu observe. La urma urmei, eu nu-s vreo clădire.

Deodată, văd că mergem pe un pod. Asta-i ciudat. Parcă ultimul pod peste care trecusem fusese Tower Bridge. N-ar trebui să trecem prin tunelul Blackwall?

— Scuzaţi-mă, îi spun eu şoferului, ştiu că întrebarea mea e cam prostească, dar unde ne aflăm acum, exact?

— Păi, doamnă, în spatele nostru e Battersea, iar în faţă-i Chelsea.

Mă sprijin de spătar, absolut năucă. Vorbele astea anglo-saxone îmi explodează-n creier. Ticălosul nu numai că m-a sedus. M-a mai şi minţit, cu bună ştiinţă, când mi-a spus în ce cartier eram. Dar Battersea este la mile întregi depărtare de Docklands şi la numai zece minute de locuinţa mea!

— Vă rog, m-am răzgândit. Mă puteţi duce în Averill Street 50?

Patru ore mai târziu, încă mai fierb. Am terminat şedinţa cu Bomboana Fondantă, iar acum scriu, furioasă, nişte scrisori pe computer. Pun eu mâna pe nenorocitul de Casanova! De fapt, îmi vine să-l sun chiar acum şi să-i zic vreo două. Intervine o voce: „Ar fi cam greu, Sarah”. De ce să fie greu? „Fiindcă nu-i ştii numărul de telefon.” E adevărat. Dar de asta există cărţi de telefon. „Şi aici ai o problemă.” De ce? „Fiindcă nu-i ştii nici adresa.” Aşa e. „Şi-ar mai fi o problemă.” Care? „Nu mai ştii cum îl cheamă.”

Simt că m-am înroşit. E-adevărat. N-am cum să-i telefonez. „Sarah, eşti o târfă neruşinată. Te-ai lăsat agăţată de un străin, ai petrecut o noapte într-un dezmăţ care-ar face până şi o prostituată să ridice din sprâncene şi nici măcar nu ştii cum îl cheamă. Da, e chiar unul din acele episoade dezgustătoare care-ar trebui introdus pe tăcute într-un fişier şi apoi şters din memorie. Ca şi cum nici n-ar fi avut loc. Adu-ţi aminte, tu nu obişnuieşti să ai aventuri de-o noapte, nu-i aşa?” Aşa e. „Atunci, e-n regulă.”

Geraldine se apropie de biroul meu.

— Te caută cineva la telefon, pe linia patru.
— Cine e?
— Un tip, Eddie. Numele de familie nu l-am înţeles.
Eddie, mă gândesc eu, Eddie şi mai cum? Probabil vreun alt ţicnit, cooptat recent în Grupul de arhitectură şi urbanism al lui ASR.
— Biroul Prinţului şi al Prinţesei de Wales, sună glasul meu, cristalin ca un clopoţel. Mă numesc Sarah Goodall. Cu ce vă pot ajuta?
— Nu ştiam că lucrezi la palat, îmi spune o voce vag familiară.
— Asta pentru că nu m-ai întrebat, îi răspund eu, înţepată. Dacă-ţi mai aminteşti, n-ai vorbit decât despre tine. Şi de unde ai numărul meu de telefon?
— Fiindcă tot m-ai întrebat, află că tocmai l-am şters de pe oglinda din baie.
— De pe oglinda din baia ta?
— Da, tu ai scris numărul ăsta, cu ruj de buze. M-a luat naiba pân-am reuşit să-l şterg, dacă vrei să ştii.
Bun.
— Dar de ce mi-ai spus că locuieşti în Docklands?
— A, a fost doar o glumă.
— Aha. Foarte amuzantă. Am tras o spaimă…
— A, îmi cer scuze. Mă ierţi?
— Nici nu mă gândesc.
— Vai de capul meu! De fapt, am sunat ca să aflu ce program ai diseară. Eşti liberă?
— Nu, nu sunt liberă, îi răspund eu, pe un ton îngheţat. Sunt ocupată.
— Zău? Dar ce ai de făcut?
— Am să-ţi spun eu ce am de făcut, dacă tot m-ai întrebat. La ora opt, vine să mă ia un bărbat care, cu un mic efort, ar putea fi un gentleman. Aduce cu el un buchet de flori foaaarte mare şi apoi mă duce la un restaurant scump, unde mă va răsfăţa teribil, cu şampanie şi vinuri bune, ca să repare ce-a stricat cu purtarea lui mişelească. Adresa este Averill Street 50, SW6 şi-ai face bine să nu întârzii. Şi încă ceva…
— Da?
— Cum spuneai că te cheamă?
Pun jos receptorul. Simt dorinţa, ca un şuvoi, străbătându-mi trupul. Ce uşuratică sunt! De-abia aştept să vină ora opt.

Aprilie 1993

Mă aflu din nou la Sandringham, pentru o săptămână, unde fac muncă de secretariat pentru ASR. Încă nu l-am văzut şi probabil că nici nu-l voi vedea. Bănuiesc că stă cuibărit în braţele Camillei Parker-Bowles, pe care a ascuns-o într-una din camerele acestei monstruozităţi din cărămidă roşie.

Nici mie nu mi-ar displăcea dacă m-aş afla, acum, în braţele cuiva. Luna trecută, am lămurit lucrurile cu George şi ne-am despărţit definitiv. Este, desigur, un tip cumsecade, fermecător chiar, dar efervescenţa s-a evaporat. Dacă m-ar fi cerut de nevastă în luna februarie, aş fi spus da imediat. Când e vorba de probleme de inimă, fetele de-abia aşteaptă. Adio şi mult noroc, George. Vei face fericită o altă femeie. Dacă ai nevoie de o scrisoare de recomandare, dă-mi oricând un telefon.

În ceea ce-l priveşte pe Eddie, omul ăsta nu face decât să joace după regulile lui. Dacă am noroc, mă sună de două ori pe săptămână, nu mai mult. Nu mă îndoiesc că are o mulţime de iubite. Şi mai mult ca sigur că eu sunt doar una dintre ele. Şi, încă ceva: de când am venit aici, nu m-a sunat deloc, deşi eu i-am telefonat lui. Ticălosul! Oare de ce-mi place atât de mult? Nu-mi convine deloc s-o recunosc, dar cred că a uitat de mine.

Iată-mă deci începându-mi seara în bucătăria enormă, cu un gin tonic ţeapăn în mână. Valetul lui ASR, Michael Fawcett, ne regalează cu nişte istorioare amuzante. Mervyn meştereşte ceva cu telul pentru cina lui ASR iar Bob, bucătarul care-l va înlocui mâine, stă aşezat lângă mine şi face haz de glumele lui Michael, care e în centrul atenţiei. Am început să-l cunosc pe Bob destul de bine, de când vine şi el, cu Susannah şi cu mine, la meciurile de tenis pe care le mai jucăm, din când în când, la Palatul Buckingham. Trecem apoi în sufrageria personalului. La Sandringham, angajaţii originari de prin partea locului stau împreună la o masă, în timp ce noi, cei veniţi de-aiurea, la alta. Aici, cina se serveşte ridicol de devreme: de la ora şase la şapte. Pur şi simplu nu-i civilizat, nu? Bănuiesc că bucătăria trebuie să rămână liberă, pentru pregătirea dineurilor

regale. Oare cum vor fi fiind ele, mă întreb eu, fiindcă practic nu există nici cea mai mică şansă să fiu invitată la vreunul. Una e să dai o mână de ajutor la un prânz de vânătoare, dar e cu totul altceva să fii invitată să iei cina cu Prinţul. Ar trebui să fii nu numai referentă cu reşedinţa temporară aici, dar şi fina prinţului, ca să ai acest privilegiu. Îmi cunosc locul în schema de funcţiuni a palatului, iar el este foarte aproape de baza piramidei. Dar nu mă plâng. N-aş schimba serviciul ăsta cu nimic pe lume. Ce-am spus nu este întru totul adevărat. Nu m-ar deranja să schimb locul cu al lui Michael Fawcett şi să am astfel norocul de a o-mbrăca pe Magnificenţa Sa. Mi-aş face bine treaba şi nici nu m-aş supăra atunci când ar deveni morocănos şi nerăbdător, cum am înţeles că i se mai întâmplă uneori. Ştiu să mă descurc atunci când mă confrunt cu proasta dispoziţie, fie ea şi de rang princiar.

Cina ia sfârşit, iar eu mă duc sus, în camera mea sordidă. Da, aşa e, sunt instalată în vechea mea cameră, iar acum încerc să citesc o carte, *O mână de ţărână,* de Evelyn Waugh. Nu-i o carte bună. Pur şi simplu, nu sunt în stare să-i pătrund sensul. Aşa că mă duc jos, să văd ce mai e prin bucătărie.

Mervyn îmi mai dă un gin tonic cu gheaţă şi cu o felie de lămâie. Mulţumesc, Mervyn. Fii atent, Mervyn, cred c-ai uitat să pui apa tonică! Bob şi cu mine mai sporovăim de una şi de alta. Îmi place Bob: spre deosebire de mulţi alţi bărbaţi angajaţi la palat, el nu e homosexual şi, chiar dacă suntem numai prieteni, apropierea lui îmi provoacă, totuşi, un mic frison.

Doamne, băutura asta m-a ameţit de-a binelea! Acum, Bob îi dă o mână de ajutor lui Mervyn aşa că, având în vedere faptul că i-am plictisit destul cu prezenţa mea, decid că ar cam fi timpul să mă retrag.

— Nu pleca la culcare încă, îmi spune Bob. Ştii ceva? Ce-ar fi să ne continuăm discuţia sus, undeva între etaje? Îţi bat la uşă, de îndată ce termin aici.

Drăguţ din partea lui, să-mi ţină companie. Urc la mine, îmi mai tapez puţin părul şi-mi reiau lectura. De data asta, cartea lui Evelyn Waugh reuşeşte să mă captiveze. Mă aflu la capitolul şase când, deodată, aud că bate cineva la uşă. Eram atât de absorbită de lectură, încât am uitat complet de Bob. Bietul băiat, pare

epuizat. Şi vai mie, ţine în mâini o sticlă de vodcă şi două sticle mari cu apă tonică, deci cred că ne aşteaptă o băută de zile mari, nu? Distractiv!

— Ai descoperit vreo cameră goală, între etaje? îl întreb eu.

— Recunosc că n-am prea găsit, răspunde el.

— Nu contează, bem aici.

Golesc paharul de apă, pe care o cameristă a avut grijă să mi-l aşeze la îndemână, după care spăl paharul în care ţin periuţa de dinţi. Bob face onorurile, turnând vodcă şi apă tonică, şi iată-ne aşezaţi pe pat, trăncănind despre câte-n lună şi stele. Are vodca asta un talent uimitor de a se insinua înăuntrul fiinţei umane, nu-i aşa? Alt lucru interesant este că am remarcat aşa, deodată, chiar înainte să iau ceva la bord, că Bob este chiar foarte atrăgător. Şi, cu fiecare pahar băut, devine tot mai drăguţ. Îmi zâmbeşte. Asta-i bine. Îmi mângâie părul. E şi mai bine. Acum se apleacă deasupra mea. La naiba, ce gură sexy are! Îşi plimbă mâinile pe corpul meu. Asta nu, Sarah, treaba asta trebuie să înceteze! Buzele lui coboară peste ale mele. Asta nu-i bine, e prea al naibii de sexy. Acum, limbile noastre se întâlnesc. Divină senzaţie! Simt cum dorinţa începe să-mi curgă prin vene. Şi nici asta nu-i bine, nu-i bine deloc! Ce fac eu acum?

Tu eşti perfect conştientă de ce faci în momentul ăsta? Nu, nu sunt. Ba da, eşti. Uite cum îi deschei cămaşa. Asta fac acum? Da, asta faci. Şi acum, îţi plimbi degetele pe spatele lui gol. Ba nu mi le plimb. Acum îi desfaci cureaua. Asta nu se poate! E revoltător. Trebuie să pun capăt acestei situaţii chiar acum. Vrei să te opreşti? Da, vreau neapărat să mă opresc. Păi, s-ar putea chiar să reuşeşti, dacă nu i-ai trage acum pantalonii de pe el. Dar nici gând să fac eu aşa ceva, nu? Ba da, cu siguranţă că asta faci acum.

Of, Doamne, am ajuns complet goală. Dar cum de s-a întâmplat una ca asta? Magie, probabil. Hainele mele par să se fi dematerializat. Ba nu, Sarah, nu s-au dematerializat. Dacă în momentul ăsta n-ai fi în pragul leşinului, dacă n-ai sta cu gura deschisă după aer şi ţi-ai da osteneala să deschizi ochii, le-ai vedea aruncate pe podea, care-ncotro.

Dar când s-a întâmplat? Ce să se întâmple? Să-mi pierd hainele de pe mine. Asta s-a întâmplat acum vreo cincisprezece minute. Şi nu mă crezi în stare să-i pun capăt, nu? Am mari îndoieli în privinţa asta. Ah, dar bine se mai pricepe! Trebuie să încerc să-l fac să se oprească, imediat. Păi, pentru început, ar trebui să-ţi aduni picioarele, asta ar putea să-ţi ajute. Dar e aşa de greu. Uite ce frumos mă mângâie! Trebuie să mă opresc, înainte de a fi prea târziu. Haide, Sarah, fă un efort! Nu-ţi e decât prieten, pentru Dumnezeu! Lucraţi împreună. Nu este corect ce faci, iar tu o ştii foarte bine. E-n regulă, îl mai las încă cinci secunde, apoi ne oprim. Ah, e prea târziu!

O, Doamne! E de-a dreptul incredibil! E clar că eşti expert în domeniul ăsta, nu-i aşa, Bob? Da, mă las în voia mâinilor unui maestru bucătar. Of, Bob, aş vrea să mă număr zilnic printre felurile tale de mâncare. Aaaah!

Lumina dimineţii îmi umple camera de pete, pătrunzând prin perdelele de la fereastră. Am visat eu, sau chiar s-a întâmplat cu adevărat? Trebuie să fi avut unul din visele acelea bântuite de chestii necuviincioase. Sigur că asta a fost. Tu nu eşti în stare de una ca asta, nu? Nici vorbă de-aşa ceva! Deci, a fost doar un vis.

Doamne, ce rău mă simt! Mă ridic în capul oaselor, în pat. Camera se învârte cu mine. Privesc spre podea. Vai de mine! Hainele mele zac împrăştiate peste tot, ca nişte confetti spulberate de vânt. Nu-i aşa că, până la urmă, n-a fost un vis? Aşa e, Sarah. Of! Şi cum am să trăiesc eu de-acum încolo, ştiind că s-a întâmplat ce s-a întâmplat? Chiar că nu mă simt bine. Nu mă simt bine deloc. De fapt…

Traversez camera în goană, până la chiuvetă, unde vomit şi sufletul din mine. Adio, votcă şi apă tonică, adio cină de-aseară! Mulţumesc cerului pentru chiuvetele mari, de modă veche, asta-i tot ce mai pot spune.

Simt că tremur uşor, în timp ce cobor scările, dar mă simt mult mai bine. Iau micul dejun în grabă, după care mă duc în birou, ca să-ncep o nouă zi de corvezi secretariale. La ora unsprezece, simt că nu mă mai pot abţine. Mă furişez pe lângă uşa bucătăriei, unde zăresc fundul lui Bob, în pantalonii alb cu negru de la

costumul de bucătar. Toacă zarzavaturi cu o viteză ameţitoare, iar fundul îi vibrează la unison. Abia mă mai pot abţine să nu mă reped înăuntru, ca să-i trag pantalonii jos chiar acum.

Dar stăpâneşte-te, fato! Doar eşti o lady referent, o persoană rafinată şi nu o nimfomană dezmăţată. Ce ştii tu, poate că s-au mai schimbat lucrurile. Aminteşte-ţi, totuşi, că bărbaţii nu se dau în vânt după femeile agresive, care se ţin scai de ei. Dar am făcut dragoste cu el acum douăsprezece ore şi a fost extraordinar! Atunci a fost atunci, iar acum e-acum. Şi tu ştii foarte bine că are o iubită la Londra. A fost doar o aventură de-o noapte, iar voi doi sunteţi prieteni. Şi n-am voie nici măcar să mă reped până în bucătărie, ca să-l ciupesc de fund? Nu. Dar îl doresc atât de mult! Aşa e, nu mă îndoiesc de asta, numai că sentimentele se duc, iar tu ai de lucru. Suspin. Ce bine te mai pricepi tu să-mi strici cheful, câteodată! Ştiu.

Spre prânz, intră Bernie, majordomul. Mă priveşte zâmbind. Of, Doamne, ăsta ştie ceva. Precis că Bob i-a povestit ce-am făcut astă-noapte. Asta e sigur. Nu s-a putut abţine, nu? Pariez că acum, prin aripa rezervată personalului, se răspândeşte bârfa precum focul în prerie. E de-a dreptul cumplit. O să mă ştie lumea drept „matracuca de la Sandringham”. La uşa camerei mele se va sta la coadă. Iar eu n-am să pot îndura aşa ceva. Voi fi nevoită să-mi dau demisia.

— Bună dimineaţa, doamnă.

— Bună dimineaţa, Bernie. Bănuiesc că-mi aduci ceva din partea Alteţei Sale Regale.

— Vă aduc, doamnă, cum să nu!

Haide, omule, dă-i drumul odată! Da, aşa e, ştiu c-ai aflat ce târfă oribilă sunt. N-ai decât să chicoteşti, dacă ai chef, dar hai să ne continuăm treaba pe ziua de azi.

— Alteţa Sa Regală vă transmite complimente şi vă invită să cinaţi cu domnia sa în seara asta.

Clipesc şi nu-mi vine să cred ce aud. ASR a făcut o confuzie, fără îndoială. Asta-i mai mult ca sigur. Bineînţeles că m-a confundat cu fina, colega mea Sarah Ward. Îi adresez lui Bernie un zâmbet dulce.

— Cred că Alteţa Sa Regală m-a confundat cu o altă Sarah, Bernie.

— Şi despre cine-ar fi vorba, doamnă?

— Despre Sarah Ward, fina sa.

— Eu vă asigur că pe dumneavoastră vă invită, doamnă.

— Pe mine, Sarah Goodall?

— Da, doamnă.

Simt că mă copleşeşte, deodată, un val de paranoia. Îmi dau seama ce trebuie să fie. Acum au ajuns să se distreze pe socoteala mea. Asta se-ntâmplă. Ticăloşii! Dar mai bine să verific, înainte de a-i azvârli cu vaza asta-n cap.

— Bernie, e cumva vreo glumă?

Văd expresia confuză de pe chipul lui.

— Nu, doamnă vă asigur că nu e.

Citesc pe faţa lui că spune adevărul.

— Oho!

— Ce aţi dori să-i transmit Alteţei Sale Regale?

— Poftim?

— Acceptaţi invitaţia?

Nu prea am cum să refuz, nu? Prinţul de Wales nu face invitaţii. El dă dispoziţii.

— Te rog să-i transmiţi Alteţei Sale Regale că îi mulţumesc pentru amabila invitaţie şi că sunt foarte încântată să o accept.

— Minunat, doamnă. Cina va fi servită la ora opt treizeci. Alteţa Sa Regală vă va primi, împreună cu ceilalţi invitaţi, la ora opt, în salon.

— Încă ceva, Bernie…

— Da, doamnă.

— Ai să fii amabil să-mi arăţi unde este salonul, atunci când va veni momentul, da? Nu ştiu să mă descurc decât pe-aici, prin aripa rezervată angajaţilor.

— Cu multă plăcere, doamnă.

Bernie se înclină şi iese. Eu mă aşez, stupefiată, la birou. Uluitor! Într-o noapte-mi fac de cap cu bucătarul regal, iar în seara următoare cinez cu viitorul rege al Angliei. Cine-ar putea crede una ca asta?

În tot restul zilei, sunt năucă de-a binelea. Am reuşit să uit până şi de fundul lui Bob, ceea ce este extraordinar, căci înainte de venirea lui Bernie, nici nu mă puteam gândi la altceva.

Pe la ora şase, mă duc în bucătărie şi mă tratez cu un gin tare, cu apă tonică, preparat de Bernie. Bob mă gratulează cu o privire piezişă şi cu o jumătate de

zâmbet. Da, Bob, ştiu. A fost doar o aventură de-o noapte. Nu te speria. N-am să m-ating de formidabilele tale fese, tari ca piatra. Sper că n-ai povestit nimănui nimic dar, ca să fiu sinceră, nu-mi pasă chiar dac-ai făcut-o. Şi nu-mi mai pasă, fiindcă astă seară cinez cu Alteţa Sa Regală. Nu m-aş sinchisi nici măcar dacă povestea nopţii mele de pasiune ar ajunge ştire de ediţie specială, pe postul naţional de televiziune.

Urc în camera mea, să mă schimb. De schimbat mă schimb eu, dar cu ce? Iau la rând toate hainele atârnate în dulap. După o jumătate de oră, am încercat toate combinaţiile posibile şi m-am oprit la două variante. Hmm, rochia de vampă, cu şliţ într-o parte, îmi place chiar foarte mult. Şi-ar merge foarte bine cu pantofii cu tocuri înalte, condurii mei de femeie uşoară. Cum arăt? Arăţi senzaţional, fetiţo! Mă machiez cu mare atenţie. Îmi mai aranjez vreo două şuviţe de păr şi mai arunc o ultimă privire în oglindă.

Pe când mă pregătesc să ies pe uşă, vocea dinăuntrul meu, aceea plină de bun simţ, mă opreşte. „Sarah, nu se poate să te duci îmbrăcată cu rochia asta!” Şi de ce, mă rog? „Fiindcă este nelalocul ei. Nu te duci la un *rendez-vous* cu amantul. Tu te duci să iei cina cu Prinţul şi cu oaspeţii săi şi te-a chemat doar ca să nu fie treisprezece la masă. Trebuie să te arăţi rezervată, ca o simplă referentă ce eşti şi nimic mai mult, nu ca o gheişă. Oricum, postul de Amantă regală este deja ocupat.”

Deşi n-am niciun chef, îmi schimb rochia cu alta, mai cuminte şi cobor. Bernie mă conduce în aripa regală. Mi se pare mie, sau chiar sunt puţin speriată? Intru în salon. Ah! Ce frumoase tapiserii sunt pe pereţi! Şi o galerie pentru menestreli, la un capăt al camerei! Ce-ar fi dacă, la un moment dat, şi-ar face apariţia şi nişte menestreli, care să ne cânte serenade? Orice este posibil, în Ţara Minunilor Regale.

— Bună seara, Sarah, mi se adresează ASR.

Dumnezeule, fascinată cum eram, tot admirând tapiseriile şi galeria, nici nu l-am observat. Poartă un costum albastru stil Nehru, din damasc, în care arată foarte bine. Mă sperie un gând, timp de o secundă: o fi organizat vreun bal mascat? Dar, după ce arunc o scurtă privire spre ceilalţi invitaţi, respir uşurată. Fac, apoi, reverenţa pe care o exersez de câţiva ani buni.

— Mulţumesc Alteţei Voastre Regale că a avut gentileţea de a mă fi invitat la cină.

— Cu plăcere, îmi spune el, conducându-mă spre o măsuţă cu rotile, stil 1970. Ce doreşti să bei?

— Gin şi apă tonică, Sir.

— Bravo!

Şi ASR îmi toarnă cel mai ţeapăn gin tonic pe care l-am băut vreodată. Ei, drăcie, probabil că băuturile astea tari fac legea în familia regală.

— Vă mulţumesc, Sir.

— Te simţi bine aici? Eşti tratată cum se cuvine?

— Sunt tratată foarte bine, Sir.

— Bun.

Mă gândesc, cu melancolie, la fundul lui Bob. Nici nu s-ar fi putut să fiu tratată mai bine. Beau trotilul de gin tonic şi mă alătur conversaţiei celorlalţi oaspeţi, printre care se află şi comandorul Aylard. Îmi dau seama imediat că rolul meu este cel al fetei din decor. Vorbeşti când ţi se adresează cuvântul şi apoi taci. Judecând după scara ierarhică din anturajul regal, locul meu este undeva, pe prima treaptă de jos. Iar aici nu sunt nici musafir, niciun simplu membru al personalului angajat, cel puţin aşa presupun. Am un rol ciudat de jucat.

ASR se uită la ceas şi trecem la masă. Sufrageria este enormă. Pe o latură a camerei, se află ferestrele în stil georgian, care dau spre grădină. Peretele celălalt este acoperit cu plăci din porţelan de Sèvres. Masa este ovală, cam de şase metri lungime şi de vreun metru optzeci lăţime şi este împodobită cu obiecte de artă preţioase, din porţelan. În patru sfeşnice duble, tot din porţelan, foarte frumoase, ard opt lumânări.

Ne aşezăm la masă. În meniu avem supă, urmată de cotlet de miel şi de tartă cu cremă de lămâie. Singurul lucru care mie mi se pare nepotrivit este că scaunele sunt atât de depărtate unele de celelalte, încât unora dintre convivi le este destul de greu să urmărească firul discuţiilor. Mereu aud: „Iartă-mă, vrei să repeţi ce-ai spus?” În fine, cred că masa asta a fost făcută pentru treizeci de persoane şi nu pentru şase.

Aş fi încântată să vă spun ce fel de vinuri s-au servit, dar eu nu mă prea pricep. Totuşi, un lucru vă pot garanta: n-au nicio legătură cu Chateau BQ, pe care

Majestatea Sa îl oferă la balurile personalului de la palat. Nici vorbă de oţet regal pe masa Prinţului de Wales!

După cină, ne retragem într-o altă încăpere, în jurul unui cămin în care duduie focul. Bem cafele şi ciugulim feliuţe de portocale confiate.

Atmosfera e magică. Mă las cuprinsă de reverie. Deodată, ASR ne întreabă:

— Vrea cineva să se uite împreună cu mine la un film?

Vă daţi seama că nu pot să las să-mi scape o asemenea ocazie. Richard Aylard şi încă un musafir se scuză că sunt obosiţi şi pleacă la culcare. Apoi, ASR ne conduce pe noi, cei trei care am mai rămas, înapoi în salon.

Pe când noi luam cina, acolo s-a montat un ecran. În galerie, îl văd pe unul din angajaţii de la Sandringham, cu un proiector. Doamne, oare ce film urmează să vedem? Ce palpitant! ASR ne face semn să luăm loc. Mă las să cad pe o sofa. Ah, ce relaxantă e şi ce comodă! Hm! Băuturile alea au avut un minunat efect calmant asupra mea. Phii! Simt că se mişcă sofaua. Oare ce-o fi? Dumnezeule, ASR, viitorul rege, s-a aşezat lângă mine. Ce onoare!

Începe filmul. A, dar eu ştiu filmul ăsta. Este *Howard's End,* cu Anthony Hopkins în rolul principal. Păi da, l-am văzut acum vreo trei săptămâni. O dramă de epocă, un film bun şi care o să-i placă mult lui ASR, sunt sigură.

Începe filmul, iar eu meditez la fundul lui Bob şi la soluţia de după ras bossului. Pariez că-i Trumper's. Aşa e, Trumper's ar fi o soluţie pe placul lui ASR. Şi, Doamne, ce elegant e bossul în costumul ăsta şic, stil Nehru!

Pe urmă, nu mai ştiu decât că s-au aprins luminile! Doamne, oare ce s-o fi întâmplat? Nu mai e nimeni. Unde-au plecat cu toţii? Aud un zgomot în galeria menestrelilor. Ridic privirea. E proiecţionistul, care împachetează o rolă de film.

— Ce s-a întâmplat? îngaim eu.

— Aţi adormit, doamnă.

— În faţa Alteţei Sale Regale?

— De fapt, alături de el.

Of, Doamne, cum de s-a întâmplat una ca asta? De ce am adormit?

Vocea dinăuntrul meu îmi răspunde. „Ai adormit fiindcă s-a produs următoarea combinaţie: ginul foarte tare, oferit de ASR, vinurile de la dineu, faptul că mai văzuseşi filmul o dată şi, în cele din urmă, oboseala cauzată de amorul de azi-noapte cu Bob, pe care, nesătulă cum eşti, l-ai solicitat la maximum.”

Cu capul plecat de ruşine, mă strecor afară din cameră şi mă duc sus, la culcare. Ei bine, de data asta am făcut-o lată, nu? Nici nu mai poate fi vorba de alte invitaţii la cinele princiare. Şi cum de l-am putut insulta în halul ăsta pe Alteţa Sa Regală, încât am aţipit în prezenţa sa? Oare am şi sforăit? Pun pariu că da! Şi ce să fac acum? Mai bine să privim lucrurile în faţă: în acest moment, sunt un om sfârşit.

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Aud o altă voce, spunându-mi: „Hai, lasă, fetiţo, situaţia nu-i chiar disperată. Ai lucrat cinci ani în serviciul Prinţului. E şi asta o realizare.” Asta ştiu şi eu, şi plâng în continuare. Numai că ţin mult la slujba asta, iar pe el îl ador. „Îl adori?” Nu în felul la care te gândeşti tu, desigur. Dar de câte ori îl văd, simt că în străfundurile fiinţei lui este atât de nefericit! „Da, şi?” Nu vreau decât să mă duc şi… „Şi?” Şi să-l strâng în braţe. În fine, asta e! Va trebui să demisionez. „Chestia asta-i uşor melodramatică, nu crezi?” Ba nu este. M-am purtat fără respectul cuvenit. Îţi poţi imagina ceva mai insultător decât să adormi lângă viitorul rege? „Îmi pot imagina o mulţime de alte lucruri, mult mai insultătoare. Aşa c-ai face mai bine să te culci. În momentul ăsta, nu mai poţi face nimic. A, şi mai am ceva să-ţi spun.” Ce anume? „Chiar de-ar fi să-ţi dai demisia, există ceva cu care merită să te lauzi, un lucru pe care să-l duci cu tine şi-n mormânt.” Ce? „Păi, câte femei din lumea asta mare crezi tu că pot afirma, cu mâna pe inimă, că au dormit lângă Prinţul de Wales?”

Da, asta chiar că-i ceva! Şi, agăţându-mă de gândul ăsta ca înecatul de-un pai, adorm.

A doua zi de dimineaţă, după ce mă trezesc, mănânc şi trec în birou, ca să-mi concep scrisoarea de demisie. Încerc mai multe variante stilistice. De la stilul sentimental şi patetic, până la duritatea oţelului, adică

rece şi scorţos. Of, Doamne, niciuna dintre ele nu reuşeşte să conţină amestecul acela de demnitate şi emoţie pe care vreau eu să-l transmit. În birou intră Bernie, majordomul. Oare ce-mi mai aduce, mă întreb. Vreo mustrare scrisă? O scrisoare de concediere? În fine, mai bine să iau taurul de coarne. Haide, Sarah, fii tare!

— Da, Bernie. Ai ceva pentru mine?

— Da, doamnă.

Strâng cu putere marginile scaunului. În stomac simt un hău fără fund.

— Ce-mi aduci?

— Alteţa Sa Regală doreşte să vă mulţumească pentru că aţi participat la cina de aseară, deşi v-a invitat în ultimul moment, şi intenţionează să vă invite şi în seara asta.

Simt, deodată, c-am înţepenit pe scaun. Deci ASR nu s-a supărat pe mine! Nu numai atât, dar vrea să vin la cină şi în seara asta! Nu ştiu cum e atunci când tocmai ai aflat c-ai câştigat la loterie, dar trebuie să simţi ce simt eu acum. De parcă zâna cea bună şi-a folosit bagheta magică. Toate spaimele mele s-au risipit deodată, într-un nor de pulbere cerească. Ah, i s-a mai întâmplat vreodată unui majordom să aducă o veste la fel de bună ca asta?

— Te rog să-i spui Alteţei Sale Regale că primesc invitaţia.

— Voi face întocmai, doamnă.

— Bernie, şi încă ceva. Noi doi ne cunoaştem de vreo doi ani, nu? De când ai început tu să mi te adresezi cu „doamnă”?

— De ieri.

— Exact. Înainte, mi-ai spus întotdeauna Sarah. Şi, de când am fost, deodată, ridicată la rangul de musafir la cină al Alteţei Sale Regale, ai început să-mi spui „doamnă”. Te rog să mă înţelegi, Bernie, ştiu şi eu că-i greu să trasezi exact o linie de demarcaţie, dar eu sunt doar o simplă angajată aici, la fel ca tine, aşa că, dacă n-ai nimic împotrivă, te rog să-mi spui în continuare Sarah.

— Ştiu, Sarah. Dar când o lady referent începe să fie invitată la Alteţele Lor Regale, totul se schimbă. Cei mai mulţi dintre angajaţi preferă să nu rişte, aşa că-şi

schimbă din mers atitudinea, în funcţie de noua ei poziţie. E un lucru dificil pentru noi toţi şi sunt sigur căţi dai seama de asta. Şi-ţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia să-ţi spun tot Sarah şi de-acum înainte. Am să-i anunţ şi pe ceilalţi. Sarah eşti şi Sarah ai să rămâi.

Acestea fiind zise, marele şi anonimul Jeeves de la Curtea regală se retrage. Acum simt nu doar c-am trecut o punte, dar că am traversat până şi munţii.

Mai târziu, seara, mă revăd cu ASR şi cu oaspeţii săi, în salon. Fac o reverenţă.

— Alteţa Voastră Regală, bună seara!

— Bună seara, Sarah.

— Trebuie neapărat să-mi cer scuze, Sir, pentru manierele mele deplorabile. Regret enorm că am adormit aseară, în timpul filmului.

— Te rog, Sarah, nici nu te mai gândi la asta. Pot săţi ofer ceva de băut?

— Este foarte amabil din partea domniei voastre, dar aş vrea să-mi torn singură, dacă nu vă supăraţi.

— A, cum doreşti.

Îmi torn apă tonică din belşug, cu doar o picătură de gin şi nu invers, după cum pare să fie obiceiul locului. În fine, deţin acum controlul asupra propriei mele persoane. Viitorul rege se află în faţa mea şi este prima oară când nu sunt nici beată, nici în pragul unei crize de nervi. Aşa te vreau, fetiţo!

— Da, reia ASR firul discuţiei, de unde rămăsese. Noi am încercat să te trezim aseară, târziu, când s-a terminat filmul, te-am zgâlţâit, dar am avut impresia că nimic nu te poate trezi.

Continuă să mă privească şi în ochi i se aprinde o luminiţă veselă.

— Eu unul, am crezut că eşti moartă!

Simt cum inima mi se înmoaie şi mai mult. Dragul de ASR, eu una nu mă pot stăpâni, pur şi simplu. Te iubesc. El continuă:

— Şi lucrul cel mai amuzant a fost că, înainte de a adormi, ţi-ai scos cerceii şi i-ai pus pe masa de lângă sofa. Mă bucur că te simţi aici ca acasă.

Slavă Domnului, mă întrebasem unde sunt. I-am căutat cu disperare, toată ziua. ASR îmi arată masa cu pricina.

— În locul tău, i-aş lua chiar acum, ca să nu-i mai uiţi.

Nu e vorba numai de asta, dar lumea de pe-aici ar putea trage nişte concluzii scandaloase, despre cum au fost lăsaţi aici şi în ce împrejurare. E şi-aşa destul de rău că încep să-mi fac o reputaţie îndoielnică în aripa rezervată angajaţilor, nu-mi pot permite să-mi mai fac una asemănătoare şi în saloanele regale, nu? Şi adun cerceii de pe masă.

Decembrie 1993

Uraaa! Astăzi este ziua mea preferată din an, ziua când are loc prânzul de Crăciun pentru angajaţi! Ne îndreptăm spre Simpson's. Pe Strand. Oare cum o să fie? Coborâm din autobuze şi intrăm în această incredibil de spaţioasă sufragerie, îmbrăcată în lambriuri din lemn masiv. Chelnerii ne prezintă o listă de cocktailuri incredibil de lungă. Unul are un baton de scorţişoară, altul e cu coacăze negre, iar despre celălalt, de un alb pur, chelnerul ne spune că se numeşte „bulgăre de zăpadă". Bănuiesc că acesta din urmă poate intra sub incidenţa Legii băuturilor spirtoase: atunci când se topeşte, zăpada se transformă în apă curată, în timp ce acesta pariez că-i alcool pur. Pe care din ele să-l aleg? Ei bine, nu! De data asta mă decid pentru şampanie. Îmi dau seama că opţiunea mea era previzibilă, dar măcar ştiu ce beau şi mă pot controla. Încă mă mai simt extrem de jenată de purtarea penibilă de la Sandringham. Eu una dau vina pe cocktailurile acelea tari. Mă întreb dacă, de regulă, membrii familiei regale nici nu se-ating de cocktailuri, decât dacă sunt foarte tari. Eu una nu mai am de gând să risc. Laurent Perrier, vă rog. Da, atât, e chiar foarte bine!

Alteţele Lor Regale intră în restaurant, iar noi facem plecăciuni sau reverenţe, după caz. Ea arată, ca de obicei, senzaţional. Iar dragul de ASR e atât de chipeş! Oare, mă întreb eu, vor mai fi vreodată împreună, ca soţ şi soţie? Cine ştie?

Numai că semnele nu sunt încurajatoare. Continuă să circule zvonurile despre aventurile bossettei. Şi, de parcă acestea nu erau de-ajuns, acum a mai apărut şi înregistrarea aia infamă a convorbirii telefonice dintre boss şi Camilla Parker-Bowles care a fost publicată în

presă cu ceva timp în urmă, tot în cursul acestui an. Se-nţelege că presa s-a distrat de minune pe chestia asta, nu vi se pare normal? Ce l-au mai jumulit pe ASR prin toate fiţuicile, şi asta numai din cauză că-şi exprimase dorinţa să se afle înlăuntrul iubitei sale. E ceva rău în asta? Dimpotrivă, eu cred că ipostaza asta arată cât e de imaginativ, onest şi afectuos. Nimic altceva decât imaginea unui bărbat care iubeşte cu toată fiinţa lui. Mă rog, trebuie să recunosc că şi-a formulat ideile într-un mod oarecum nefericit, mai ales când i-a declarat c-ar fi vrut să-i servească drept tampon. Dar chiar nu mai au voie oamenii să facă schimb de dulcegării din astea intime, fără să se teamă că vor ajunge să fie difuzate pretutindeni, prin lumea largă? Chiar nu mai are nimeni, nimic sfânt?

Şi, mai întâi şi-ntâi, cum de-a pus presa mâna pe înregistrările astea? Cine le-a făcut şi în ce împrejurări? Mă întreb uneori dacă pe undeva, prin cercurile înalte, nu vor fi mişunând şi nişte indivizi siniştri, care complotează împotriva familiei regale, punând la cale prăbuşirea ei, într-o bună zi. Arunc o privire de jur-împrejurul sălii. Văd o mulţime de oameni pe care-i cunosc. Victoria Mendham, încântătoarea mea prietenă, de exemplu. S-a mutat la palatul Kensington, ca să lucreze exclusiv pentru bossette. Mi-a povestit că este destul de exigentă şi că, uneori, se întâmplă să nu poată pleca acasă până la nouă seara. Personal, cred că-i destul de greu pentru Victoria, mai ales că nu i se plătesc nici ore suplimentare pentru asta. Şi, colac peste pupăză, mai trebuie să ia şi trenul înapoi spre casă, până în Essex.

Ca să fim totuşi drepţi cu bossette, măcar ea recunoaşte cât de mult munceşte Victoria şi o numeşte „stânca mea”. Atenţie însă, mai sunt şi alţi membri ai personalului ei cărora tot „stânca mea” le spune, cum ar fi Mervyn Wycherley, bucătarul, Ken Wharfe, ofiţerul care-o păzea, cel cu voce de cântăreţ de operă şi care s-a transferat recent, şi Paul Burrell, majordomul ei. Cam stâncos terenul, pe-acolo. Victoria mi-a mai spus că Prinţesa o mai tachinează numind-o şi „Ralph”, fiindcă în ultima vreme nu poartă aproape nimic altceva, decât creaţii de la Ralph Lauren.

Vă puteţi imagina una ca asta? Şi eu, care tot mai oscilez între măsura 12 şi măsura 14! Potrivit studiilor de caz din *Revista pentru slăbit,* eu sunt hipopotam, iar Victoria e girafă. Am aflat de la Victoria că părinţii ei sunt aceia care-i plătesc costumele de la Ralph Lauren. E un gest minunat, dar mă întreb uneori cum de-şi pot ei permite aşa ceva. Fiindcă, nu-i aşa, una e să ţii pasul cu familia Jones, să zicem, şi cu totul altceva este să-l ţii cu Prima Icoană a Modei mondiale.

Mă rog, unii dintre noi, de-aici, de la palat, suntem de părere că Victoria este, acum, la fel de drăguţă şi stilată ca şi bossette. Mă bucură faptul că Alteţa Sa Regală nu suferă de păcatul invidiei. Ia să mai vedem noi, aşadar, cine mai este pe-aici? Aha, uite-l pe caraghiosul ăla de Michael Fawcett. Pe urmă, îi zăresc pe majordomi – Bernie, Harold Brown şi Paul Burrell. Îl mai văd pe Mervyn Wycherley, bucătarul, iar în partea aia-i Bob! Îmi mut privirea repede în altă parte şi roşesc. La o masă mai încolo, e Tony Burrows. Tony este contabilul care se ocupă de problemele financiare de la palat. Printre prietenii lui cei mai buni se numără şi sergentul Ron Lewis, unul din personajele mele favorite. Mi-a spus Tony odată că ASR şi Ron se adoră, fiindcă Ron este alături de Prinţ încă de când acesta avea nouăsprezece ani. Ron se afla cu Prinţul pe o plajă din Australia, când o fată s-a repezit la Prinţ şi l-a pupat. Hm, pun pariu că au întâmpinat oarece dificultăţi până au dezlipit-o de el! Cineva a fotografiat scena, iar poza a apărut în toate ziarele. O dată, Ron mi-a arătat mândru nevoie mare poza asta, pe care-o pusese pe unul din pereţii micului său dormitor de la etajul Palatului St. James.

Geraldine şi Esther au plecat să lucreze în altă parte, ceea ce-i destul de trist. „S-au pus în mişcare”, după cum obişnuiau ele să spună. Ei bine, eu una n-am să mă pun în mişcare, ci am să „staţionez”. De-aici nu mă mai scoate nimeni, decât între patru scânduri. Aşa să ştiţi! *Iubesc* munca asta! Toată lumea dă cocktailurile pe gât iar paharele sunt rapid umplute la loc, de către chelnerii îndatoritori. Peste douăzeci de minute ne aşezăm cu toţii la masă, ca să ne regalăm cu curcanii fripţi, care sunt minunaţi. Vegetarienii au alt meniu. Nici nu ştiu ce pierd. Îmi dau seama că aici mă repet, tot pomenind

despre mâncarea delicioasă cu care ne delectăm la prânzurile de Crăciun ale personalului, dar restaurantul Simpson's este vestit în toată lumea pentru fripturile sale, în caz că nu ştiaţi.

Ca să vezi, observ că anul ăsta unele persoane par mai cherchelite decât în precedentele ocazii similare. Ba, chiar îndrăznesc să spun că unii sunt beţi de-a binelea. Ştiam eu! Cocktailurile alea chiar sunt letale. Norocul meu că m-am ţinut departe de ele. Dacă aş fi dat şi eu pe gât vreo câteva, probabil că m-aş instala chiar acum pe genunchii lui Bob. Arunc o privire spre Ron Lewis, care n-arată nici el mai bine.

În sală se aude un sâsâit, în vreme ce Splendoarea Sa se ridică să-şi rostească discursul, pe care-l încheie ca de obicei:

— A, dar câţi mai sunteţi acum? Am impresia că sunteţi tot mai numeroşi! Crăciun Fericit!

Aplaudăm din răsputeri, în timp ce ASR se aşază. Pur şi simplu, ador discursul ăsta.

Deodată, răsună o voce cunoscută, cu accent galez. Dumnezeule mare, e Ron! Face eforturi să se ridice în picioare. Toată lumea din încăpere îngheaţă. Beat criţă cum e, Ron se clatină puternic, dintr-o parte în alta. Te rog, Ron, renunţă! Stai jos, până nu e prea târziu!

— Hello, doam'elo' şi dom'lo'! Nu v'eau decât un toaşt! Toaşt pent'u Altesa Sa 'egală şi pent'u bunul meu p'eten, Tony Bu'ouş!

Îşi aruncă braţele întâi spre ASR, apoi spre Tony. Urmează un moment de linişte adâncă, năucitoare. Apoi, ne ridicăm toţi paharele şi repetăm toastul. Fericit, Ron se lasă să alunece înapoi, pe scaun. Mă rog, presupun că, în ceea ce ne priveşte, nu există alte două persoane mai importante decât patronul nostru şi omul care ne plăteşte salariile.

Spre uşurarea generală, Alteţa Sa Regală pare să fi găsit toastul surpriză al lui Ron extrem de amuzant. Asta-i minunat, căci vi i-aţi putea cumva imagina şi pe alţi membri ai familiei regale reacţionând atât de relaxat? Nu? Nici eu.

Schimbarea gărzii

Iulie 1994

Un scandal îngrozitor este în plină desfăşurare aici, la Palatul Buckingham, la Palatul St. James şi, de fapt, prin toate palatele şi reşedinţele regale. A pornit de la un documentar televizat recent, pentru a promova publicarea biografiei autorizate a bossului, scrise de Jonathan Dimbley. În ceea ce-l priveşte, bossul nu numai că a vorbit, plângându-se de lipsa de căldură a părinţilor săi, care i-a afectat copilăria, dar a mai şi recunoscut că are o relaţie cu Camilla Parker-Bowles!

Şi nici nu i-a trebuit mai mult iadului ca să se dezlănţuie. Camilla şi soţul ei, Andrew Parker-Bowles sunt în plin divorţ. Regina şi prinţul Phillip sunt necăjiţi şi furioşi. După câte mi-a povestit Mindy (care tot îmi mai serveşte drept sursă din cercurile de la palat), se simt răniţi mai ales din cauză că Prinţul s-a plâns de ei. Mai mult, prinţul Phillip califică drept „pueril" gestul lui Charles de a-şi fi mărturisit adulterul. A trebuit să caut în dicţionar cuvântul „pueril" şi-am văzut că înseamnă copilăresc. Drept argument, prinţul Phillip spune că, dacă el n-a recunoscut niciodată c-ar fi avut vreo „confidante", de ce trebuia s-o facă fiul său? Aici, cam are dreptate. De ce, dragă ASR, de ce?

Mindy spune că Jonathan Dimbley este unul dintre acei jurnalişti unşi cu toate alifiile, care-i determină pe interlocutori să spună lucruri pe care adesea le regretă mai târziu. Este şi aşa destul de neplăcut când oamenii recunosc lucruri care le compromit propriile existenţe, dar atunci când scandalul maculează şi vieţile altor persoane şi mai şi ameninţă viitorul monarhiei, situaţia devine chiar gravă. Of, Doamne, şi iată că acum a ieşit totul la iveală, nu vi se pare?

Aşadar, cine e de vină? Mindy spune că vechea gardă de la Palatul Buckingham, care îi consiliază pe regină şi pe prinţul Phillip, îşi îndreaptă degetul acuzator spre secretarul privat al lui ASR, comandorul Richard Aylard, dragul de el, care, după cum o ştim cu toţii, îi este devotat Prinţului. Motivul pentru care este blamat ar fi acela că nu a reuşit să-l determine pe boss să nu coopereze cu lunecosul ăla de Dimbley.

În apărarea sa, Richard invocă faptul că mai devreme sau mai târziu, adevărul tot ar fi ieşit la iveală. S-a gândit că era mai bine dacă asta se întâmpla acum, indiferent de scandalurile ulterioare. Mai bine aşa, decât să fie condamnat Palatul la „moarte prin tortură lentă", provocată de aluziile şi dezvăluirile din presă. Argumentul său stă în picioare, numai că ar fi bine să numărăm şi victimele colaterale.

Personal, am trecut printr-o perioadă mai dificilă, fiindcă lui mami i-a fost diagnosticat un cancer. Spune ea că nu este nimic grav şi face şi chimioterapie, dar pe mine mă îngrijorează.

Sunt, însă, nevoită să ţin capul sus şi mă mai înveselesc la serviciu. Anul ăsta am fost deja de două ori la Balmoral, care se află pe domeniile regale din Scoţia şi am făcut călătorii regulate la Highgrove şi la Sandringham. Şi am mai fost şi avansată!

În afară de funcţia de secretară a preşedintelui Grupului pentru arhitectură, am mai fost numită şi secretara lui Stephen Lamport, secretarul privat adjunct. Din cauza sporirii numărului funcţionarilor, am fost mutată într-un birou recent înfiinţat, la subsol, pe care-l împart cu Ceri (pronunţat „Kerry"). Ceri Jones, o doamnă de origine galeză şi care a făcut o distinsă carieră în departamentele guvernamentale, a fost disponibilizată de la guvern şi a preluat de la Bomboana Fondantă conducerea Grupului, fiind acum şeful meu într-ale arhitecturii.

Când s-a auzit că urma să fiu mutată din saloanele acelea somptuoase, m-am bucurat de un uriaş val de compasiune din partea tuturor. Se gândeau că trebuie să fie tare neplăcut acum, că sunt nevoită să lucrez în subsolul acela mohorât, lipsit de ferestre, şi fără să mai am vreo legătură cu ceea ce se întâmplă pe sus. De-ar şti ei cât de mult se înşală! Atmosfera de sus s-a deteriorat serios, odată cu angajarea unor funcţionari noi pe post de pontatori, care cronometrează şi monitorizează atât ora când angajaţii pleacă la masa de prânz, cât şi aceea la care se întorc.

Am constatat, cu un uriaş sentiment de uşurare, că Ceri nu dă doi bani pe pontajul lor. În ceea ce o priveşte, mă pot întoarce de la masă când am chef. Şi, ceea ce-i şi mai bine, pot veni la serviciu când vreau, cu

condiţia să-mi fac treaba cât mai bine! Nu strică nici faptul că acum am devenit tovarăşe de băutură şi că manifestă un interes avid faţă de viaţa mea amoroasă care se-nvârte, în prezent, în jurul lui Eddie, antreprenorul. Numai că, din moment ce continuăm să ne vedem doar sporadic, iar eu ştiu că mai are legături şi cu alte femei, am şi eu legăturile mele. Ce-i bun pentru unul, e bun şi pentru celălalt.

Ca să ne facem viaţa aici, la serviciu, cât mai agreabilă cu putinţă, Ceri şi cu mine am întemeiat o tradiţie: vinerea închidem biroul mai devreme, la ora patru destupăm o sticlă de şampanie de la gheaţă, iar prietenii de la palat trec pe-aici şi încep să istorisească tot soiul de poveşti legate de vieţile lor amoroase, aşezaţi, pe rând, într-un *chaise longue* din mătase galbenă, de care ni s-a făcut rost, cu multă amabilitate. Iar ceea ce nu aflăm noi despre cine, ce a făcut şi cu cine, nici nu merită ştiut, vă asigur.

Evenimentul anului l-a constituit lansarea revistei de specialitate *Perspective asupra arhitecturii,* menită să servească drept portavoce a cruciadei pornite de ASR întru „conferirea unor dimensiuni mai umane noilor construcţii”, ori cel puţin aşa am scris eu în comunicatul de presă care mi-a fost dictat.

Editorul revistei este Giles Worsley, un personaj dinamic, care a lucrat şi la publicaţia *Country Life.* El a reuşit să mobilizeze tot felul de oameni deştepţi, care au acceptat să scrie articole pentru revistă, printre care fermecătoarea Candida Lycett-Green şi Clive James, un australian inteligent, cu capul acoperit de o claie de păr ţepos. Toţi ciudaţii de la Grupul de arhitectură au venit să ne ajute la lansare şi pot spune că am dat o petrecere grozavă aici, în saloanele oficiale. Clădirile moderne din Marea Britanie vor fi din nou frumoase. Bravo, ASR!

Octombrie 1994

Mă bucur nespus că sunt din nou la Balmoral. Da, mă aflu aici pentru a treia oară anul ăsta. Dar să vă descriu peisajul. Balmoral este un mare domeniu regal, lângă Aberdeen, situat în estul regiunilor muntoase din Scoţia. Există aici un castel, în care locuiesc Majestatea Sa şi prinţul Phillip şi unde se adună restul familiei

regale. Apoi, mai există şi Birkhall. Aceasta este reşedinţa reginei mame, unde vine să stea ASR. De obicei stau şi eu aici, dar, cum Birkhall este plin ochi pentru moment, am fost cazată într-o vilă mai retrasă, cu trei dormitoare, situată tot pe domeniu, la trei kilometri distanţă de Birkhall şi care se numeşte Tom-na-Gaidh, în apropiere de Loch Muir.

În seara asta sunt singură în vilă, ceea ce mă cam sperie, mai ales că mi s-a spus c-ar fi şi o fantomă pe-aici. Se pare că, odinioară, un tăietor de lemne şi-a pierdut minţile şi a comis o faptă oribilă, care nici nu se poate povesti în cuvinte, lucru care s-a petrecut în pădurea situată chiar lângă vilă. Acum, se spune că stafia lui bântuie prin părţile astea. Ştiu că-i o prostie şi bineînţeles că nici nu există fantome, dar nu contează, eu am să dorm cu toate luminile aprinse în noaptea asta.

În vreme ce Sandringham este, sincer vorbind, cam mohorât, la Balmoral e raiul pe pământ. Este înconjurat de coline frumoase şi de multă vegetaţie. Biroul meu este instalat în sufragerie şi, atunci când nu am de lucru, sunt fericită să privesc îndelung, pe fereastră, priveliştea splendidă.

Am trăit multe clipe minunate anul acesta, dar întâmplarea de azi-dimineaţă le întrece pe toate. În loc să iau o cursă British Airways spre Aberdeen, mi s-a spus că pot călători cu ASR, în avionul reginei. Tot azi-dimineaţă, am trecut prin nişte momente de panică îngrozitoare, fiindcă din cauza lui Eddie, antreprenorul, care e o fiară îngrozitor de sexy, m-am trezit târziu şi era cât pe ce să pierd avionul!

Ajung, în fine, la aeroportul militar Northolt, cu un sfert de oră înainte de decolare. Îmi pun centura de siguranţă şi, privind prin hublou, văd un frumos automobil Aston Martin verde, lunecând spre noi şi oprind la marginea pistei de aterizare. Din el, coboară un bărbat zvelt, a cărui ţinută emană hotărâre. O fi cumva James Bond? Nu, dar e pe-aproape. Nimeni altul, decât moştenitorul tronului Angliei, Scoţiei, Ţării Galilor şi Irlandei de Nord. Da, este Splendoarea Sa. Tigger, căţelul de rasă Jack Russell, o ia înaintea lui pe scări şi pătrunde în cabină, cu mersul lui de raţă. Apoi, dintr-un motiv ştiut doar de el, se hotărăşte să mi se aştearnă covrig la picioare. Credeam că Tigger îşi

rezervă drăgălăşeniile exclusiv pentru ASR. Mai mult, în trecut, s-a mai întâmplat să mă mârâie ameninţător. Oare ce l-a făcut să-şi schimbe sentimentele? Asta chiar că mă face să mă simt flatată. Avionul decolează şi, peste câteva minute, nava aeriană regală ia înălţime. Adio, străzi înţesate ale Londrei. Bun găsit, frumoase privelişti ale înălţimilor scoţiene. Ce viaţă!

Tigger s-a decis să rămână lângă gleznele mele. Mă întreb dacă să-l duc în cabina din spate, la stăpânul lui. Nu, cred că ar fi o încălcare a regulilor de protocol. Mai bine aştept să vină stăpânul lui la mine. Peste cincisprezece minute, Prinţul Charles intră în cabina noastră.

— A, aici erai! îi spune el lui Tigger. Mă bucur că ţi-ai găsit un loc confortabil.

Trăiesc o clipă de panică. Să-mi desfac centura de siguranţă, să mă ridic în picioare şi să fac o reverenţă? Îmi dau seama că, dată fiind dimensiunea redusă a cabinei, lucrul ăsta e greu de realizat dar chiar şi aşa, protocolul regal trebuie respectat întotdeauna. Numai că acum e prea târziu. Nu pot decât să sper că ASR nu se va supăra.

— Bună dimineaţa, Alteţa Voastră Regală!

— A, bună dimineaţa, Sarah.

Apoi, ASR face un lucru dintre cele mai neaşteptate. Se uită cu mare atenţie la mâna mea stângă. O, Doamne, ceva e-n neregulă cu mâna mea! Să mă fi murdărit, cumva? Oare nu m-am spălat ca lumea azi-dimineaţă? Mi s-a rupt vreo unghie? Nu-i place culoarea lacului meu de unghii? Ce să fie?

— A, deci nu te-ai măritat încă?

Inima-mi bate tare. Oare de ce mă întreabă aşa ceva? Se gândeşte că aş putea candida la onoarea de a-i fi soţie acum, când e mai mult decât evident că Sir Jimmy n-a reuşit să-i salveze căsnicia cu bossette? Ăsta să fie motivul pentru care se interesează de starea mea civilă? Păi asta ar însemna că mi s-au îndeplinit chiar toate visurile. Incredibil!

Dădaca mea interioară nu mai poate răbda. „Da, cred şi eu că-i incredibil. Ia nu te mai amăgi singură!” ASR vorbeşte din nou.

— Sarah, fiindcă văd că Tigger pare să se simtă atât de bine cu tine, ai putea fi atât de bună să te ocupi tu

puţin de el, săptămâna asta?

Clipesc de câteva ori. Nu mai încape îndoială că ăsta-i un pas înainte în relaţia dintre noi. ASR mi-l încredinţează mie, dintre toţi oamenii, pe Tigger, câinele de care este atât de ataşat. Am să-l ţin pe Tigger la pieptul meu, indiferent dacă sforăie sau mârâie.

— Vai, Sir, va fi o onoare pentru mine. Sunt mai mult decât fericită să am grijă de Tigger. E un câine minunat!

— Bun.

Apoi, ASR iese pe uşa dinspre carlingă. Mi s-a încredinţat, deci, sarcina de a avea grijă de Tigger, căţelul regal. Oho! Mă întreb dacă există şi un titlu oficial pentru această funcţie. Oare „bonă a căţelului regal" cum ar suna?

Timp de cincisprezece minute, mă simt într-o stare binecuvântată, până când, brusc, simt cum mă cuprinde o nelinişte cumplită. De ce stă ASR atât de mult timp în carlingă? S-a întâmplat ceva? A apărut vreo problemă?

Îl caut pe ofiţerul însărcinat cu protecţia prinţului şi care pare remarcabil de calm, aşa cum stă aşezat pe un fotoliu din partea cealaltă a cabinei. Îl întreb:

— Alteţa Sa Regală stă de obicei în cabină atât de mult timp?

— A, da, îmi răspunde el. Alteţa Sa Regală îşi face milele aeriene.

Acum chiar că plutesc în ceaţă. Milele astea aeriene nu sunt punctele care se acordă pentru un număr mare de zboruri? Ce nevoie are ASR de mile aeriene? O fi vreo iniţiativă a Palatului, pentru a se mai reduce din cheltuieli? Mă gândesc o secundă. Nu poate fi ăsta răspunsul.

— Scuză-mă, dar nu înţeleg.

Ofiţerul de pază se apleacă în faţă.

— Alteţa Sa Regală are nevoie de milele aeriene pentru licenţa de pilot.

Împietresc.

— Vrei să spui că, în clipa asta, Alteţa Sa Regală se află la comenzile aparatului şi-l pilotează singur?

Ofiţerul de pază dă din cap că da.

— Da, şi el singur va şi ateriza!

Uluită, mă las pe spate, în fotoliu. Oare talentele lui ASR sunt chiar fără număr? Credeam că a renunţat să mai piloteze avioane. Nu se vorbea că, o dată, a depăşit

limita pistei de aterizare de pe insula scoţiană Isla? Evident, atunci n-a fost decât un incident nefericit, fără nicio însemnătate, de altfel.

O, dragă ASR, când mă gândesc că eşti comandant de vas pe mările zbuciumate, Prinţ de Wales, Lord al Insulelor, iar acum şi Rege al înaltului cerurilor! Bona căţelului regal te salută! Ah, ce uşurare să ştii că te afli pe mâini sigure, pe care te poţi bizui!

Iată-mă deci, şase ore mai târziu, la Tom-na-Gaidh. Lumina zilei scade tot mai mult. Curând, fantoma tăietorului de lemne va porni să bântuie prin pădurea din apropiere. Dar în casă funcţionează toate lămpile şi oricum Tigger este aici, cu mine, să-mi ţină companie şi să mă protejeze. Las' pe noi, Tigger, îl punem noi pe fugă pe pădurarul ăla nebun, nu-i aşa? Tigger mârâie spre mine, vrând parcă să-mi întărească spusele.

Tot ca să-mi treacă timpul, mai am şi o carte destul de deocheată, pe care se-nţelege că o feresc de ochii tuturor. Se numeşte *Prinţesa îndrăgostită,* e scrisă de Anna Pasternak şi se ocupă de legătura Prinţesei cu căpitanul Hewitt.

Săptămâna trecută, am întrebat-o pe Mindy, care stătea lângă mine pe bancheta purpurie din barul de la Palatul Buckingham, cum a apărut cartea asta. Mi-a povestit că Prinţesa l-a rugat pe Hewitt să colaboreze cu Anna Pasternak, la un articol menit să dezmintă relaţia ei cu căpitanul. N-a prea vrut el, dar şi-a dat seama că nu poţi nesocoti un ordin princiar, dat de fosta sa „confidante”. În consecinţă, povestea a fost scrisă şi tipărită. Numai că restul ziarelor ştiau prea bine că legătura lui cu Prinţesa devenise o certitudine şi, în consecinţă, au început să-i facă zile fripte. L-au terfelit atât de crunt, încât lumea a început să-l evite, nu şi-a mai putut găsi nimic de lucru, iar şcoala de călărie pe care-o avea în Devon a început să înregistreze pierderi financiare. Ajunsese, deci, să se confrunte nu numai cu ruina materială, dar şi cu aceea socială. Când, iată că reapare Anna Pasternak – din întâmplare, nepoata celui care a scris romanul *Doctor Jivago,* după care s-a făcut unul din filmele mele preferate – şi-i promite că, dacă recunoaşte cum s-au petrecut lucrurile în realitate, s-ar putea lămuri întreaga poveste. Dar ţi-ai găsit! Dimpotrivă, situaţia căpitanului Hewitt devine de-a

dreptul dezastruoasă. Lumea îl poreclește Primul Șobolan Îndrăgostit al Marii Britanii! Sfârșește prin a deveni la fel de detestat ca și Camilla, pe care oamenii o porecliseră „Cămila”. Cumplit preț au de plătit, pentru vina de a fi fost amanții lui boss și bossette. Mindy îmi mai spune că *Prințesa îndrăgostită* este o carte vulgară și dezgustătoare și că nicio persoană din lumea bună n-ar trebui să fie surprinsă citind-o sau să recunoască vreodată c-ar fi citit-o. În ce mă privește, cred și eu că n-am nici cea mai mică intenție să mă las prinsă citind-o sau să recunosc că am citit-o!

Noiembrie 1995

Stau cu Eddie pe canapeaua din casa confortabilă în care locuiesc acum, pe Moylan Road 19, pe lângă Lillie Road, în Fulham. *Panorama,* programul de actualități al BBC-ului, urmează să transmită un interviu cu bossette. Doamne, ce i-o mai fi trecând acum prin cap să spună? De ce atâta agitație? Va anunța că ea și bossul s-au împăcat? Asta da, ar fi într-adevăr o veste formidabilă!

Începe programul. Presimt deja că dezastrul e iminent. Prințesa are ochii conturați cu tuș negru din belșug și își ține capul aplecat într-o parte, poza unei femei profund nefericite. Nu e prima dată când o văd afișând aerul ăsta. Într-adevăr, este imaginea ei de femeie „părăsită”, imortalizată acum trei ani de către fotografi, în fața Taj Mahal-ului. Eddie și cu mine stăm încordați. Pe măsură ce se desfășoară interviul, îmi dau seama că asistăm la o dramatizare a cărții lui Andrew Morton, transmisă în direct la televiziune. Prințesa vorbește de bulimia ei, despre prietenii lui ASR, pe care-i consideră îngrozitori, și despre Camilla, dușmanca ei de la palat. Aoleu! Uite că acum recunoaște că a avut o aventură cu James Hewitt!

— L-am adorat, dar el m-a abandonat.

Oare ce mai urmează?

— Doresc să fiu regină în inimile oamenilor.

Nu! scot eu un strigăt mut. Oprește-te! „Regina inimilor”? Dacă fie și jumătate dintre cei cu care te-ai culcat vor ieși vreodată la iveală, atunci ai să devii cunoscută drept „regina paturilor”! Bossette, rogu-te, nu se cuvine să faci una ca asta. Cred că altceva nici nu mai e de spus, nu? Vai nouă! Simt cum stomacul mi-o

ia razna când o aud spunând lumii întregi că ASR nu este capabil să fie rege. Inapt să domnească?

Bossette dragă, eu înţeleg că suferi enorm, dar acesta este cel mai demenţial, ca să nu spun cel mai neîndurător lucru pe care-l puteai face. Ce încerci tu să faci acum? Să-ţi spoliezi soţul de tronul pe care s-ar cuveni să urce cândva, în viitor? Dar la consecinţele a ceea ce faci tu acum, asupra propriilor tăi copii, te-ai gândit? Acum nu mai eşti patroana mea, dar atât eu, cât şi toţi ceilalţi care te-au cunoscut, am nutrit mereu o imensă afecţiune pentru tine. Îţi imaginezi oare că acum sentimentele noastre mai pot rămâne aceleaşi? Acesta nu este un interviu; este o declaraţie de război. Impactul ei asupra familiei regale este comparabil cu atacul de la Pearl Harbor. Oare ea chiar crede că nu vor exista repercusiuni?

Interviul ia sfârşit. Până şi Eddie a rămas stană de piatră şi nu-şi mai găseşte cuvintele. Urmează Ştirile serii. Sfinte Dumnezeule, pentru comentarii au invitat-o pe Masivitatea Sa. Urmează, deci, pe grătar, măreţul Ministru al forţelor armate, Nicholas Soames. Oare va sări la bătaie? Nu-mi vine să cred. Nu-i stă în caracter.

Soames spune că Diana a traversat o perioadă nefericită, care i-a provocat o „stare de instabilitate şi o maladie mintală”. Bravo, zice că-i parţial nebună. Apoi, prietenul meu supradimensionat comentează teoria ei cum că i-ar fi ascultate telefoanele. Părerea lui: ea prezintă „o stare avansată de paranoia”. Numai că din ce spune el acum, se înţelege că-i complet nebună.

Mă prăbuşesc înapoi, pe canapea. Oare cine profită de pe urma acestor dezvăluiri? Meditez la ce mi-a spus deunăzi Mindy, sursa mea de bârfe din interiorul palatului. Mindy susţine că Diana este diferită de surorile ei, celelalte fete ale familiei Spencer, fiind mai puţin echilibrată şi având o anumită înclinaţie spre răzbunare. Pe urmă, a avansat ideea absurdă că asta s-ar justifica prin aceea că ea nu este, în realitate, fiica contelui Spencer. Continuu să rememorez conversaţia cu Mindy. Este uşor să-mi amintesc detaliile, căci sunt chiar greu de uitat.

— Potrivit zvonurilor, înainte de a se naşte Diana, mama ei a avut o legătură cu un bărbat foarte cunoscut

şi puternic, un tip fermecător, căruia puţine femei i-au putut rezista.

Ştiu că lui Mindy îi place să aţâţe curiozitatea interlocutorilor.

— Spune mai departe, o îndemn eu. Despre cine-i vorba?

— Dac-am să-ţi spun că a primit titlul de cavaler şi că numele lui de botez e Jimmy, îi ghiceşti numele de familie?

Sunt uluită. Nu-mi vine să cred. Ăsta era, deci, motivul pentru care boss şi bossette şi-l aleseseră pe Sir Jimmy Savile consilier pe probleme maritale. Când colo, el e chiar tatăl bossettei! Asta explică multe. Acum nu mă mai mir că trăia cu impresia că are tot dreptul să se poarte atât de familiar cu noi, referentele.

— Cine-ar fi crezut una ca asta? spun eu. Sir Jimmy Savile, tatăl biologic al Alteţei Sale Regale!

— Ce? sare Mindy. Dar nu-i vorba de Sir Jimmy Savile! Eu vorbeam de Sir Jimmy Goldsmith.

— Cum adică, chiar Sir Jimmy Goldsmith, mogulul financiar, politicianul acela putred de bogat?

— Chiar el.

— Tu nu vorbeşti serios!

În fine, Mindy insistă că mama Dianei a avut o legătură cu Sir Jimmy, iar datele coincid. Continuă, întrebându-mă dacă n-am observat asemănarea izbitoare dintre Jemima, fiica pe care Sir Jimmy a avut-o cu Annabel Goldsmith, şi bossette.

— Dar nu-i numai *atât,* continuă ea, nu ţi s-a părut interesant că fetele erau foarte bune prietene şi că amândouă s-au îndrăgostit de bărbaţi originari din Pakistan, mă refer la Imran Khan şi la actualul iubit al Dianei, Hasnat Khan, chirurgul? Păi da, până şi prenumele lor sunt identice.

Acum, dacă mă gândesc mai bine, asta este doar o simplă coincidenţa.

Îi povestesc lui mami ce mi-a spus Mindy, iar ea îmi răspunde, ca de obicei, cu raţiune şi cu bun simţ, calificând totul drept „zvonuri şi speculaţii”. Îi dau dreptate lui mami şi cred că, până nu se face un test ADN, dacă se va face vreodată, povestea asta va rămâne exact aşa cum o consideră şi alte persoane: o prostie mare cât roata carului.

Decembrie 1995

Birourile trepidează de o emoţie uriaşă, asezonată cu un dram de tensiune; ne urcăm în autobuzul care ne duce de la Palatul St. James, la prânzul anual de Crăciun, care are loc anul acesta la Lanesborough Hotel, vizavi de Hyde Park Corner. Bossette are o iniţiativă fără precedent: se decide să meargă cu autobuzul, împreună cu noi! Prima Icoană a Modei mondiale arată senzaţional. Poartă o încântătoare jachetă roz, cu nasturi de alamă şi o fustă neagră. Pantofii sunt de la Jimmy Choo. Mai nou, nu poartă decât încălţăminte de la Jimmy Choo. Iar pe figură, pe lângă faptul că radiază, i se mai citeşte şi un aer triumfător. Să aibă asta vreo legătură cu emisiunea *Panorama,* ori cu perspectiva vieţii celei noi, care-o aşteaptă odată ce divorţul se va fi încheiat? Se aşază cu un aer hotărât pe un loc din faţă, precum o prinţesă războinică, gata să-şi conducă trupele în bătălie. Văd lumea de pe stradă privind-o cu uimire, oameni nevenindu-le să creadă că-i aievea ce văd. Nici nu mă miră. Dumneavoastră v-aţi crede ochilor, dac-aţi vedea-o pe Prima Icoană a Modei mondiale într-un autobuz?

Ajungem la Lanesborough, unde ne întâmpină o mulţime imensă de reporteri şi cameramani. Suntem fotografiaţi, cu toţii. Mă simt precum un star la o premieră de la Hollywood. Uluitor! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată! O prietenă îmi spune că tot ce are legătură cu familia regală a devenit ştire de pagina întâi, aşa încât presa caută chiar şi fotografiile celor care lucrează pentru ea, până şi pe cele ale referentelor.

Intrăm în Lanesborough, unde ni se serveşte şampanie. *Mais naturellement!* Deodată, dau nas în nas cu Tiggy Legge-Bourke, guvernanta lui William şi a lui Harry. Acum câţiva ani, Tiggy a înlocuit-o pe Olga, o femeie minunată şi care semăna puţin cu Nursie din filmul *Blackadder.* Numai că blânda Olga nu făcea faţă confruntărilor cu cei doi tineri zurbagii regali. Îmi amintesc de o scenă la care am asistat, la Highgrove, cu Olga care alerga, gâfâind, şi striga: „Veniţi aici, băieţi neastâmpăraţi ce sunteţi!” după cei doi copii pe care-i avea în grijă şi care tocmai zburau pe scări, în sus.

Tiggy este, în schimb, o persoană pe care băieţii o ascultă instinctiv. Are în ea ceva de feldmareşal şi vorbeşte pe un ton apăsat, milităros.

— Cum îţi merge? mă întâmpină ea, de parcă se adresa unui alt comandant, camarad de arme.

— A, foarte bine, Tiggy, mulţumesc.

Curând, începem să flecărim vrute şi nevrute. Despre Tiggy ştiu destule lucruri, fiindcă s-a scris mult despre ea în ziare. La rândul ei, Mindy m-a ţinut şi ea la curent, ultima bârfă fiind despre cât de mult o detestă bossette pe Tiggy. La început, i-a luat în nume de rău faptul că fiii săi o simpatizau. Apoi, nu i-a convenit că între Tiggy şi ASR se statornicise o simpatie vizibilă. Toată lumea ştie asta, cu atât mai mult cu cât a apărut chiar şi o fotografie în presă, înfăţişând-o pe Tiggy sărutându-l pe boss pe obraz. Prinţesa şi aliaţii săi nu se mulţumesc cu atât. Pretind că între Tiggy şi ASR există o legătură amoroasă. Prinţesa merge chiar până acolo, încât susţine că ASR a părăsit-o pe Camilla şi ţine morţiş să se-nsoare cu Tiggy. Mindy spune că Diana a devenit de-a dreptul obsedată, fiindcă bănuieşte că dragul de ASR nu se va da în lături s-o asasineze, înscenând un accident de maşină, ca să se poată însura! Aţi auzit vreodată ceva mai ridicol?

Fără veste, ni se mai alătură cineva. Cine să fie? Dumnezeule, vorbeam de lup şi… apare Prinţesa însăşi! Fac o reverenţă, dar bossette n-are ochi pentru mine, ci numai pentru Tiggy, pe care o aţinteşte cu o privire incandescentă. Alteţa Sa Regală o măsoară pe Tiggy din cap şi până-n picioare cu un dispreţ nedisimulat şi-i spune, cu o voce sonoră:

— Mi-a părut tare rău când am aflat despre copil!

După care bossette ridică nasul în sus, de parc-ar vrea să împungă aerul şi se îndreaptă spre ceilalţi, cu expresia aceea triumfătoare pe care o avusese şi-n autobuz, şi care arăta tuturor celor prezenţi că tot ea este Numărul Unu. Curat număr unu!

Tiggy şi cu mine rămânem cu gurile căscate. Oare am auzit bine? Am încremenit. Aşadar, Prinţesa a acuzat-o, direct şi în public, pe guvernanta fiilor săi că ar fi suferit o pierdere de sarcină sau că ar fi făcut un avort, cu subînţelesul de necontestat că ASR era tatăl copilului.

Mă aflu încă, ţintuită locului, într-o stare de şoc amestecat cu revoltă, când o văd pe Tiggy adresându-se noului bodyguard al Dianei, care merge în urma ei.

— Ai auzit ce mi-a spus adineauri?

Ofiţerul dă din umeri, jenat. Oho! Sunt curioasă ce întorsătură vor lua lucrurile. Deodată, suntem invitaţi să luăm loc. Uf! Salvaţi de clopoţel! Într-o sală se află cei din anturajul Prinţesei, iar în alta cei din anturajul Prinţului. Suntem ca două armate inamice. Întreaga atmosferă este cu totul ieşită din comun. Îi fac un semn cu mâna Victoriei, care este acum aşezată fără echivoc, în tabăra cealaltă. Oare ce şanse de supravieţuire are prietenia noastră?

După cum şi era de prevăzut, anumite persoane au demisionat deja, ca urmare a dezastrului provocat de *Panorama.* Geoff Crawford, secretarul de presă al Prinţesei Diana a plecat, şi se zvoneşte că şi Patrick Jephson, secretarul ei privat, îşi face bagajele.

Ne aşezăm la mesele la care suntem repartizaţi. O văd pe Tiggy la o masă, nu departe de a mea. Pare extrem de furioasă şi sunt întru totul de partea ei. Orice-ar simţi bossette, e oribil să ieşi în faţă şi să acuzi un membru al personalului, în mod public, c-ar fi comis o asemenea faptă, nu credeţi? Eu una, în locul lui Tiggy, probabil că acum eram departe de-aici.

Am mâncat un fel de mâncare după altul şi, când am ajuns la pudding, iată că îşi face apariţia un bărbat îmbrăcat în haine de femeie. Presupun că, la viteza cu care se schimbă societatea în ziua de azi, suntem nevoiţi să considerăm aceste lucruri ca fiind perfect normale. În orice caz, dacă şi-ar fi făcut apariţia un travestit la banchetul personalului de la Palatul Buckingham şi nu la acela dat pentru palatele St. James şi Kensington, m-aş fi mirat mai puţin. Tipul se plimbă printre mese şi se prezintă. N-am mai întâlnit niciun travestit până acum. Iată o noutate interesantă. Se îndreaptă spre mine. Ah, ce proastă sunt, dar ăsta-i un magician pe care-l cheamă Fay Presto!

Ei bine, dacă tânjeam după un moment care să provoace o relaxare a tensiunii, atunci acesta a sosit. Fay Presto este extraordinar. Face să dispară sticlele şi execută nişte numere cu cărţi de joc, încât simţim curând că întreaga tensiune acumulată în timpul

incidentului dintre Tiggy şi Prinţesă s-a evaporat. Dar, deodată, zăresc ceva cu coada ochiului.

Ah, asta nu poate fi adevărat! Oare brioşa pe care tocmai am văzut-o zburând pe lângă mine să fi existat cu adevărat? Dumnezeule, acum s-a iscat o bătaie cu brioşe, la care iau parte cinci sau şase mese! Tiggy şi cu prinţişorii sunt aceia care aruncă cu brioşe peste tot, prin sală. Dar ce se-ntâmplă oare? Pe zvăpăiatul prinţ Harry l-au apucat istericalele. Doamne, acum ce-o mai fi având în mână? Pare a fi un baston. Doar n-o să dea cu el de-a azvârlita, nu? Ştiu că-i un copil greu de stăpânit, dar dacă prinţul Harry se apucă s-arunce cu bastoane, atunci se iscă tărăboi… În loc de ofiţeri de protecţie, prinţii vor avea nevoie de ofiţeri de supraveghere pentru delincvenţii minori. Doamne, dar şi prinţul William are un baston. Şi Tiggy!

Şi, ca şi cum rachetele comestibile care zboară care-ncotro n-ar fi fost de-ajuns, din bastoane începe, deodată, să se reverse un fel de spumă. Până şi ofiţerii de pază se alătură balamucului creat. Mă uit la un corn neînceput. Să urmez şi eu exemplul regalilor mei stăpâni? Cred c-aşa s-ar cuveni. Aşadar, arunc cornul în învălmăşeală. Ce mai distracţie! Cineva aruncă în mine cu un corn.

O văd apoi pe Tiggy, păşind hotărât spre masa lui ASR. Aoleu, acum îl stropeşte pe boss cu spumă. Toată lumea râde. Şi apoi înregistrez cu privirea o scenă pe care n-am s-o uit, câte zile voi mai avea de trăit. În timp ce-l stropea pe prinţ cu spumă, Tiggy se uită în cealaltă sală, înspre Prinţesa împietrită de uimire, de parc-ar fi vrut să-i spună: „Iată cine are, într-adevăr, o relaţie specială!” Prinţesa e lividă! Tiggy îi prinde privirea şi zâmbeşte batjocoritor.

Prinţesa i-a declarat război, printr-o ofensivă-şoc. Feldmareşalul Tiggy şi-a adunat forţele şi ripostează, trăgând cu toate gurile de foc. Dacă Prinţesa se ridică şi vine încoace, jur că vom asista la o aprigă dispută, care pe care. Iar ofiţerii de pază şi protecţie nu vor mai putea face mare lucru. Femeile astea se urăsc de moarte. O văd pe Prinţesă adunându-şi forţele să se scoale de pe scaun, în timp ce Tiggy se întoarce pe călcâie şi revine la masa ei. Văd că bossette este încă furioasă, dar momentul propice confruntării directe a trecut. Prin

urmare, Prinţesa lunecă înapoi în angrenajul conversaţiei, reluându-şi taifasul cu bărbatul din stânga ei. Uf!

Ne luăm, cu toţii, cadourile de Crăciun – patru pocale din sticlă, cu stema Prinţului de Wales – şi, Palatul St. James fiind foarte aproape, ne întoarcem la birou pe jos. În faţa restaurantului, mulţimea de fotografi îşi fulgeră bliţurile spre noi. Se pare că, peste tot în lume, subiectul jurnalistic primordial al momentului este perechea boss-bossette. Şi, pe drept cuvânt, acesta este un prânz de Crăciun pe care nu-l voi uita curând!

Februarie 1996

Mă aflu la Balmoral pentru o săptămână întreagă. Palpitant, nu-i aşa? Singura problemă este aceea că toate hainele mele sunt atât de purtate, încât am nevoie de o garderobă nouă. Numai că eu nu-mi pot permite decât haine la mâna a doua, de la magazinele instituţiilor de binefacere. Dar la palat nu pot purta lucruri aruncate de alţii, nu credeţi? Cu creditul am atins limita, iar de la tati nu mai pot împrumuta bani, cu atât mai mult cu cât ştim, şi el şi eu, că nu-i voi mai da înapoi niciodată.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru prietenii pe care mi i-a dat. Dacă n-ar fi Karin Humphries, aş fi ajuns deja Cenuşăreasa palatului. Dar, pe lângă faptul că e cea mai drăguţă fată din câte cunosc, are şi sufletul cel mai bun. Imaginaţi-vă că aveţi o soră de botez, frumoasă ca o zână şi care vă dă mână liberă să luaţi tot ce poftiţi din dulapul ei de haine. Asta e Karin. Oricărei fete i-ar prinde bine o asemenea prietenă, mai ales dacă lucrează la palat, pentru un salariu de mizerie.

În fine, de data asta stau la Birkhall şi nu la vilă. Mă aflu în birou, scriind ceva la calculator, când intră Bernie, majordomul, care mă anunţă că în seara asta sunt invitată să iau cina cu ASR şi cu prietenii săi. Da, da, da! Ce fiori mă mai trec! Bernie iese din cameră şi, de îndată ce rămân singură, mă ridic şi, de bucurie, fac o piruetă. Când îmi reiau locul în faţa computerului, aud că mă strigă cineva:

— Sarah!

Cine să fie? Seamănă cu vocea lui ASR, dar n-are cum să fie el, de bună seamă. În orice caz, Prinţul nu

are obiceiul să ne strige. Ne convoacă, în linişte, printr-un mesager. Trebuie să fie careva dintre angajaţi.

— Da! răspund tărăgănat, cu o voce caraghioasă.

— Poţi veni până la mine în birou, te rog?

O, Doamne, dar e chiar ASR! Şi o iau repede la picior, pe culoar, spre biroul lui. Ce tare-mi bate inima! N-am vrut să fiu necuviincioasă, zău că n-am vrut!

Totuşi, nu pare supărat. Uf! îmi dictează o scrisoare. Pe când mă pregăteam să mă-ntorc la mine în birou, mi se adresează din nou:

— Spune-mi, Sarah, îţi place caviarul?

Mă gândesc la rostul întrebării. Bineînţeles că am gustat şi eu caviar. Nu sunt chiar lipsită de educaţie, să ştiţi. Uneori pot să fiu chiar sofisticată. Iată o ocazie de a-i demonstra Alteţei Sale Regale cât de erudită sunt.

— Da, caviarul este făcut din lapţii unui peşte din Oceanul Atlantic. Se vinde în borcănele. Costă cam patru lire unul şi se serveşte cu somon afumat sau pe feliuţe de pâine. Da, Sir, adesea le servesc şi eu musafirilor mei caviar. Aşa e, îmi place caviarul.

ASR mă priveşte drept în ochi.

— Caviarul la care mă refer eu este din icre de sturioni. Se vinde în cutii metalice şi costă nu patru, ci patru sute de lire o cutie. Recent, sultanul Bruneiului mi-a oferit mai multe cutii din astea. Este caviar regal de Beluga, din cel mai bun. O să mâncăm astă-seară. O trataţie pe cinste! Sper să-ţi placă, îmi spune el cu un zâmbet.

Părăsind biroul, îi răspund în gând că sper şi eu acelaşi lucru. Evident, este un alt fel de caviar decât cel pe care-l mănânc eu de obicei. Patru sute de lire cutia, nu zău? O grămadă de bani pentru nişte ouă de peşte. Unii oameni au mai mulţi bani decât minte. Mă întreb cât de diferit e gustul acestui caviar, în comparaţie cu cel al caviarului pe care-l cumpăr eu de la Tesco’s. Poate că, dacă-l voi întâlni vreodată pe acest Sultan, am să-i vând pontul, ca să mai facă şi el o economie. Mergi la supermarket, domnule Sultan. Economiseşte câţiva dinari. N-o fi chiar atât de mare diferenţa dintre ouăle de sturioni şi lapţii de peşte oceanic!

Pe la începutul serii, reflectez la norocul pe care-l are ASR cu prieteni atât de generoşi precum sultanul, chiar dacă mai face el şi cheltuieli cam aiurea. Presupun că şi

sultanul e invitat aici, ocazie cu care i-a dăruit lui ASR ouăle astea de peşte. Doamne, fără îndoială c-am să-l cunosc pe omul ăsta la cină. Oare cum o să fie îmbrăcat? Cu o cămaşă din aia largă? Şi cu un turban încrustat cu pietre preţioase? Şi, de fapt, cine este el? Cred c-am să probez fustele şi bluzele alea nemaipomenite, cu care m-a cadorisit Karin, draga de ea.

Emoţionată, intru în bucătărie, înşfac un pahar cu gin şi apă tonică pregătit de Bernie, tare, aşa cum ştie el, şi-l întreb dacă arăt bine. Bernie mă asigură că arăt foarte bine. Dar asta nu mă linişteşte.

— Nu ţi se pare că am un aer deşucheat şi că întrec măsura?

Bernie mă asigură că nici vorbă de aşa ceva. Mă abţin să-l mai întreb şi dacă fundul meu nu arată prea mare în costumul ăsta, fiindcă nu se cade, dar neliniştea nu mi-a trecut. Mai iau o gură de gin şi mă îndrept spre salon.

Este prima mea seară la Balmoral şi nici nu ştiu cine sunt oaspeţii lui ASR. Totuşi, eu sunt pregătită sufleteşte. O, da, iată-mă gata să gânguresc alături de prinţi şi să păşesc alături de sultani. Oare cine va fi astă-seară aici, la cină?

Intru în salon şi mă uit în jur. Se află oare, aici, domnul Sexy-Cap-de-lemn, duce de Westminster? Nu. Să fie, atunci, Masivitatea Sa, măreţul ministru conservator, Nicholas Soames? Nu. Dar cum se poate aşa ceva, nici măcar un sultan sau o sultană? Nu. Poate că n-au sosit încă?

ASR mă strigă să m-apropii şi mă întreabă ce doresc să beau. Nu, boss, mulţumesc, dar eşti o idee prea generos cu ginul, aşa c-am să-mi torn singură. Se-nţelege că nu spun aşa ceva. N-aş îndrăzni! Eu sunt doar o fată modestă, care-şi cunoaşte lungul nasului.

Ne aşezăm la masă şi-mi dau seama curând că musafirii ceilalţi sunt, majoritatea, aristocraţi de prin partea locului – un duce cu o ducesă, un marchiz şi o marchiză şi încă două persoane ale căror nume sau titluri nu le-am reţinut; toţi au domenii prin apropiere, la fel de întinse ca şi Balmoral, fără îndoială. Suntem doar nouă persoane la masă, aşa că, evident, sunt aşezată lângă una dintre femei. Cea al cărei nume nu l-

am reţinut. Ciudat, totuşi, figura ei mi-e cunoscută. Cine să fie? Asta-i bună, Sarah, ar trebui să porţi ochelari! E chiar ea! Da, Camilla Parker-Bowles! O, Doamne! Ultima dată am văzut-o la slujba aceea memorabilă de la biserica din Sandringham. Dar, de atunci, a mai apărut prin ziare. Iată-mă la cină, aşezată vizavi de Alteţa Sa Regală şi alături de Amanta Sa Regală! Cine şi-ar fi închipuit?

Soseşte Bernie cu caviarul. Slavă Domnului că nu mă serveşte pe mine prima! Habar n-am ce-ar trebui să fac. Văd că pregătirea pentru servirea acestui gen de caviar nu seamănă cu ceea ce fac eu cu caviarul meu de patru lire.

Urmărind cum procedează ceilalţi, care se vede clar c-au mai făcut aşa ceva, iau şi eu, mai întâi, câteva turtiţe mici, făcute din hrişcă. Pun apoi pe farfurie nişte smântână, după care adaug ouă fierte tari, mărunţite, ceapă tocată, pentru ca abia la sfârşit să iau şi puţin din caviarul vâscos şi lucios de Beluga. Imitându-i în continuare pe ceilalţi, aştern nişte smântână pe una din turtiţe, peste care pun ouă şi ceapă, iar deasupra lor caviarul. Văd că unele persoane storc şi câteva picături de lămâie deasupra, aşa că fac şi eu la fel. Şi-acum, hai să vedem cât este de diferit caviarul ăsta de cel pe care-l cumpăr eu. Muşc din turtiţă.

Vă mai amintiţi clipa când v-aţi îndrăgostit pentru prima dată? Dar ziua când, în timp ce făceaţi sex, aţi simţit o pasiune necunoscută până atunci? Ca să nu mai spun de primul orgasm! Ei bine, eu una nu voi uita niciodată prima mea înghiţitură de caviar regal de Beluga. Seamănă cu o aterizare forţată în Paradis, peste papilele mele gustative. La patru sute de lire sterline cutia, majoritatea buzunarelor n-au acces la el dar, dragă cititorule, dacă dai lovitura la loterie şi ai chef să te răsfeţi, uite un pont de la sultan: încearcă o trataţie cu caviar regal de Beluga. Măcar o dată. Dar, dacă devii dependent de el, să-ţi iei adio de la milioanele câştigate!

Iată-mă deci mestecând hrana asta divină, furată direct din cămara Cerului, când mă trezesc abordată de Camilla Parker-Bowles. Cine sunt eu? Sunt secretară. Şi de cât timp lucrez la palat? De vreo opt ani. S-o-ntreb şi eu cine e şi de unde-l cunoaşte pe Prinţul de Wales? Parcă n-aş şti. Numai că asta ar fi lipsă de tact,

nu? Iar dacă n-aş şti răspunsul la întrebările astea, păi asta ar însemna c-am trăit pe altă planetă în ultimii patru ani. Bernie apare din nou, aducând încă o cantitate din acest sublim caviar regal de Beluga. Îmi spun c-ar trebui să arăt şi eu că sunt o lady şi să mă abţin, după exemplul prietenei mele Victoria Mendham. Numai că, sincer vorbind, aceasta este una din acele tentaţii, la fel ca fesele anumitor bărbaţi, cărora nu le pot rezista. Şi-mi mai pun în farfurie o cantitate apreciabilă.

Într-o anumită fază a conversaţiei noastre, pomenesc de mama, care se luptă cu un cancer. Deodată, Camilla, care a insistat să-i spun pe nume, devine grozav de afectuoasă! Îmi povesteşte pe larg cum a murit mama ei de osteoporoză. Curând, devenim prietene la cataramă şi sporovăim nestânjenite.

Doamne, ce drăguţă femeie e Camilla! Sunt de părere că toate lucrurile alea oribile, care s-au spus vreodată despre ea, nu sunt decât pure răutăţi, nimic altceva decât nişte mizerii otrăvite, menite să o compromită. De azi înainte, oricine o atacă pe Camilla devine duşmanul meu personal. Şi vorbesc serios! Ce om norocos şi ASR, că o asemenea femeie minunată, plină de suflet, îi este amantă, confidentă şi iubită! Nu există o femeie mai dulce, mă gândesc eu, în timp ce mai iau o înghiţitură din deliciosul cadou pe care a avut amabilitatea să-l trimită sultanul.

Mai târziu mă duc la culcare, cu gândul la dineu. Pur şi simplu, cred că asta trebuie să fie seara cea mai frumoasă din întreaga mea existenţă. Imaginaţi-vă că am gustat caviar regal de Beluga, munţi întregi! Şi nu numai atât, dar am avut şi o conversaţie între patru ochi cu Camilla Parker-Bowles, cea mai încântătoare femeie pe care v-o puteţi imagina. Mai mult, dacă vă vine să credeţi aşa ceva, mi-a devenit chiar prietenă! Pare incredibil, dacă stai să te gândeşti mai bine. Adorm.

Trei zile mai târziu, sosesc din Anglia trei prieteni ai lui ASR şi sunt rugată să dau o mână de ajutor la un picnic regal. Minunat! Ne dăm întâlnire la Swiss Lodge, care este aproape de un mic lac montan, un iezer aflat în mijlocul unei păduri. Acest Swiss Lodge, mi se spune, este o cabană elveţiană veritabilă, pe care Majestatea Sa a primit-o cadou. Doamne, mă gândesc, nu-i aşa că

familia regală are prieteni generoşi? Imaginaţi-vă, o cabană elveţiană, apoi toate cutiile alea de caviar regal de Beluga!

Cum între timp am mai fost invitată la o cină, am aflat şi cine sunt aceşti noi prieteni care sosesc din Anglia. Este vorba de prietenii cu înclinaţii artistice ai bossului, tovarăşi ideali de petrecere a timpului acum, că s-a încheiat sezonul de vânătoare. Prin urmare, nu vor fi prezenţi aici nici Sexy-Cap-de-lemn şi nici Masivitatea Sa. Ca să ajungem la Swiss Lodge, trebuie să intrăm cu maşina pe domeniul regal şi să urcăm încet pe drumul de ţară desfundat, printre pini, sus, din ce în ce mai sus, până aproape de lizieră.

Ajungem cu toţii în maşinile noastre Land-Rover Discovery. Eu am venit în maşină cu Bernie, majordomul. Intenţionat am ajuns primii, ca s-avem timp să punem masa pentru picnic. Meniul este cel obişnuit: cartofi în coajă, salată şi tartă cu vânat. Oare prinţii „veritabili” mănâncă tartă cu vânat? mă întreb eu. Bineînţeles că mănâncă. Şi oricum, prinţul meu nu este doar unul real, ci un prinţ renascentist.

Deodată, iată-i că sosesc in corpore. Numai că printre ei nu se află şi proaspăta şi cea mai bună prietenă a mea, Camilla Parker-Bowles. Ce păcat! ASR şi prietenii săi se adună, cu toţii, în cabană. Atmosfera e relaxată. Mă rog, relaxată sunt şi eu, fiindcă am băut din punciul de rom cu portocale care se serveşte, dacă vă vine să credeţi, din ceşti mici, făcute din coarne de animale. Mulţumesc, e numai bun să te încălzească. Când tocmai eram pe cale să-mi torn şi a treia ceaşcă, aud un glas cunoscut:

— Sarah, crezi c-ai putea să aduci bolurile cu supă?

Porunca regală m-a salvat de la o incipientă stare de ebrietate. Pentru o clipă, mă las furată de visul meu fantastic în care joc rolul de gazdă, fiindcă ASR şi cu mine ne primim prietenii în vizită. Bineînţeles că împart cu plăcere bolurile cu supă aburindă. Se aşază cu toţii la o masă mare şi veche, din lemn de pin. Zăresc un locşor liber şi mă aşez şi eu. În secunda următoare, ASR se aşază lângă mine. Iarăşi, Alteţa Voastră Regală? Or să ne iasă vorbe. Lumea va şuşoti c-am înlocuit-o în funcţia de amantă regală pe prietena mea, Camilla Parker-Bowles. „Nu fii idioată, mă ia la rost dădaca

interioară. Te amăgeşti singură.” Nu zău, asta crezi că fac? Păi, în cazul ăsta, te rog să-mi explici şi mie, dacă poţi, de ce se aşază el lângă mine atât de des? Dădaca mi-o retează scurt: „ASR ia loc lângă tine pentru simplul motiv că el se aşază ultimul la masă, aşa cum se şi cuvine să facă o gazdă bună. Iar tu, care ai fost rugată să dai o mână de ajutor, te aşezi penultima. De-aia.”

Dădaca mea interioară iar are dreptate, naiba s-o ia! Aşa-i, o fată simplă n-are decât dreptul să viseze. Privesc în jur şi înregistrez scena: soarele ne încălzeşte prin fereastra panoramică largă, care dă spre iezerul de culoare verde închis. O sobă frumoasă cu lemne, foarte eficientă, de altfel, împrăştie o căldură plăcută. Conversaţia este amuzantă, competentă şi, ca să fiu sinceră, se poartă peste capul meu. Dar au aceşti artişti un fel de-a fi atât de sensibil şi curtenitor, încât mă simt cu desăvârşire ca acasă. Aş fi cea mai fericită să pot sta aici aşa, toată ziua.

Când picnicul ia sfârşit, se decide să facem o plimbare ca să ne mai dezmorţim. Ieşim din cabană şi contemplăm iezerul cel frumos. Aflu că Tiggy şi cei doi prinţişori au fost aici în august. Cineva a intrat în lac, ca să înoate, numai că n-am înţeles bine dacă a plonjat sau i s-a dat un brânci în apă.

Mândru şi satisfăcut, ASR admiră frumuseţea pădurii. În acel moment, câţiva drumeţi trec prin faţa noastră şi păşesc pe micul pod care traversează iezerul. Nu se uită la noi. Mă gândesc că, dac-ar face-o, ar avea parte de şocul vieţii lor. În Scoţia, oamenii au voie să se plimbe pe unde le place, căci se pare că nu există o lege care să interzică intrarea neautorizată pe o proprietate particulară. Şi totuşi, nu ai foarte des ocazia să te întâlneşti cu Prinţul de Wales şi cu prietenii săi, atunci când hoinăreşti prin natură.

Pornim la plimbare, prin pădurea de pini, către lumina strălucitoare pe care-o vedem în faţa noastră. Ajungem acolo unde se termină copacii, pe un soi de platou. Priveliştea e magică, iar eu mă simt privilegiată. Mi se spune că ne oprim aici fiindcă, dacă am continua, ne-am îndepărta prea mult. ASR ne conduce până jos, iar eu văd un fel de plasă oranj şi-l întreb ce este.

— A, asta-i pentru capercalii, îmi explică ASR.

Dau din cap. Ce Dumnezeu or mai fi şi „capercaliile” astea? O plantă rară, nişte ierburi, poate? Şi de ce plasa trebuie să fie oranj? Poate fiindcă-i cea mai ieftină?

— Capercaliile sunt gonite de pe munte, în jos, iar atunci când ajung la plasă, încep să zboare şi ajung în bătaia puştilor noastre.

Deştept mai e şi Alteţa Sa Regală!

— Ştii ce sunt capercaliile? mă întreabă el.

Nu, dragă ASR, nu ştiu nici măcar ce sunt capercaliile.

— În limba gaelică înseamnă „calul pădurii”.

Acum sunt şi mai nedumerită ca înainte. Cai zburători, care trăiesc în păduri! Nu poate fi adevărat. Dar, la urma urmei, poate că există şi centauri! Numai că ar fi totuşi păcat să-i împuşcăm.

— Da, continuă el. Trăiau peste tot, prin nordul Europei. Seamănă cu potârnichea scoţiană, dar sunt cu mult, mult mai mari.

Aaa, potârniche scoţiană! Atunci, e vorba de-o pasăre mare.

ASR pare să ştie tot ce se poate şti despre natură şi viaţa la ţară. Şi are şi experienţă în acest domeniu. Câţi proprietari de domenii, din familia regală sau din aristocraţie, se mai pot lăuda cu o astfel de calitate?

Când se face pânda la cerb, îşi conduce personal prietenii până la locul unde se află animalele. Parcă-l văd, târându-se pe burtă, în costumul de tweed, pe lângă tufişurile de iarbă-neagră, ca să ajungă la distanţa optimă de la care să poată trage. Iar când şi dacă prada e ucisă, se ocupă singur de curăţarea cerbului, adică îl despică de la gât în jos şi-i deşartă măruntaiele pe versantul muntelui, ca să fie devorate, ulterior, de vulturi şi alte asemenea păsări mari, de pradă.

Oare asta nu-i o treabă de bărbat? Iată deci că nu e pămpălăul fricos despre care se tot vorbeşte. Iar dacă se va produce, vreodată, un bombardament atât de cumplit, încât să ne trezim aruncaţi înapoi, în epoca de piatră, păi atunci ASR ar fi, cu siguranţă, bărbatul pe care e bine să-l ai prin preajmă. Oricând aş fi gata să locuiesc în peştera lui. Luaţi aminte la ce vă spun, nu veţi găsi un expert în probleme rurale mai competent decât Alteţa Sa Regală.

Octombrie 1996

După divorţul lui boss de bossette, s-au produs, recent, schimbări uriaşe în organizarea birourilor, care au sfârşit prin a induce un sentiment de insecuritate până şi referentelor.

Comandorul Richard Aylard a fost concediat din funcţia de secretar privat al lui ASR, ceea ce m-a întristat peste măsură. Probabil că totul a pornit de la cartea lui Jonathan Dimbley, pentru care toată lumea încă mai dă vina pe el. Bietul Richard, a lucrat atât de mult pentru boss, încât şi-a distrus propria căsnicie, iar acum s-a trezit şi divorţat, şi fără slujbă. Ce crudă e viaţa uneori.

Stephen Lamport a fost promovat în funcţia de secretar privat, iar Mark Bolland este noul secretar privat adjunct. În ceea ce-l priveşte pe Mark, numirea lui aici este o surpriză extraordinară, fiindcă nu e deloc tipul pe care te-ai aştepta să-l găseşti la palat. De regulă, secretarii privaţi şi adjuncţii lor provin din Ministerul de externe sau din armată. Sunt persoane din marea burghezie, cu studii la Oxford sau Cambridge, ori cel puţin la o şcoală frecventată de copiii protipendadei.

Ei bine, Mark, după cum el însuşi insistă să-i spun, provine dintr-un mediu social modest şi şi-a făcut educaţia la o şcoală din Middlesborough şi la Universitatea York. Este mai mare decât mine cu vreo doi ani, elegant, sofisticat, homosexual, iar prietenul lui, Guy Black, este secretarul preşedintelui Comisiei de presă. Mark este şi extraordinar de amuzant. M-a invitat să iau prânzul cu el, la Le Caprice. Toată lumea pare să-l cunoască şi este atât de monden, încât clubul la care mă mai ia uneori şi pe mine chiar îi poartă numele! Da, e vorba de Mark's Club, din Mayfair, foarte diferit de alte cluburi frecventate de domnii din lumea bună, cum ar fi Boodles, Brooks şi Whites, din St. James's. Nu este deloc scorţos. Jumătate din cei care-l frecventează sunt celebrităţi.

Mark şi cu mine ne înţelegem excelent. E o adevărată bucurie să lucrezi pentru el!

Adio, trandafir al Angliei

Decembrie 1996

Eddie şi cu mine ne-am despărţit acum două săptămâni. Fără reproşuri şi jurându-ne să rămânem prieteni pe viaţă. Acum, Eddie are pe altcineva, chestie care mă enervează de moarte, fiindcă eu nu am pe nimeni şi aş fi avut nevoie de el, ca să mă însoţească la Balul de Crăciun pentru personalul de la palat. De vreme ce nu există nici pe departe cineva care să mă atragă în acest moment, cu excepţia cuiva de la palat care este însă ocupat, şi nu mă refer aici la ASR, voi fi nevoită să mă mulţumesc cu un „surogat"!

Iată definiţia „surogatului": curtenitor, atent, cunoaşte uzanţele din societate şi nu încearcă să sară pe tine. Prin tradiţie, surogatele sunt homosexuali. Şi, ca să fiu sinceră, ultimul lucru pe care mi l-aş dori este ca surogatul meu să fie agăţat de cineva din personalul Majestăţii Sale. Şi încă ceva: în afară de coaforul meu chinez, personal nu cunosc niciun homosexual, dar uraaa! mi-a apărut şi soluţia acestei probleme, în persoana lui CC. Într-adevăr, CC se încadrează perfect în peisaj. Este suficient de vârstnic ca să-mi fie unchi, câtuşi de puţin homosexual şi are maniere desăvârşite.

A fost o vreme când familia lui CC furniza tapet imprimat multor palate regale şi altor reşedinţe oficiale din întreaga lume, dar a apărut un mare conglomerat concurent şi firma lor a fost eliminată de pe piaţă. În ceea ce-l priveşte, se poate spune despre CC nu doar că îi place să discute cu lumea, ci că îi place să discute cu toată lumea. Dacă are de parcurs pe jos o distanţă de doar două minute, ei bine, lui CC drumul ăsta îi ia jumătate de oră, fiindcă se salută cu toţi, fie ei gunoieri, doamne bătrâne, vagabonzi sau duci. Gentleman cum îl ştiu, CC îi tratează pe toţi cu politeţe egală. Fiind de o curiozitate fără margini, chiar şi atunci când strada e pustie, CC se opreşte adesea, pentru a mai face un comentariu, în beneficiul tovarăşului său de drum, despre un tufiş din grădina vecinului sau despre o veveriţă care tocmai trece pe-acolo.

Numai că nestăvilita sa curiozitate şi nevoia imperioasă de a conversa îi mai provoacă şi neajunsuri.

Acum câţiva ani, l-am luat pe CC la Palatul Buckingham, să asiste la un banchet oficial. După o cină frugală în sufrageria angajaţilor, douăzeci dintre noi, care câştigaserăm la tragerea la sorţi, am fost conduşi într-o încăpere cu vedere spre locul unde se desfăşura banchetul. Ne-am aşezat toţi pe scaune.

Banchetul din acea seară era oferit de către Majestatea Sa în onoarea Excelenţei Sale Preşedintele Braziliei şi a suitei sale. Ni s-a spus limpede că nu avem voie să vorbim. Dar, vai, lui CC i-a mers gura fără oprire, pe toată durata banchetului: a făcut comentarii despre mâncare, despre stilul în care era decorată masa, despre membrii familiei regale şi despre oaspeţii lor. Iar CC nu vorbeşte în şoaptă. Oare să mi se fi părut mie, sau prinţul Phillip chiar s-a uitat urât de vreo două ori, spre grilajul după care stăteam noi?

În fine, în seara asta nu vor fi momente jenante, căci predispoziţia lui CC către conversaţie va fi chiar un avantaj. Cu CC prin preajmă, nu vor mai exista singuratici care să rezeme, plictisiţi, pereţii. Gentleman ca întotdeauna, vine să mă ia de acasă şi-mi admiră rochia de bal. Dar şi el arată absolut splendid, în smoking. Cât de mândră mă simt, la braţul acestui însoţitor! Prin urmare, fericita Cenuşăreasă şi surogatul ei ajung la Palatul Buckingham. Oare va fi acolo şi vreun Făt-Frumos, care să mă facă să simt că mi se înmoaie picioarele?

Curând însă, Cenuşăreasa aici de faţă începe să se simtă frustrată, fiindcă CC este atât de impresionat de tot ce-l înconjoară, încât se opreşte să privească îndelung fiecare tablou expus de-a lungul traseului pe care-l străbatem spre sala de bal, făcând, totodată, comentarii docte.

Peste o jumătate de oră, mă aflu în mulţimea adunată acolo, ţinând în mână un pahar cu scârbosul dizolvant de vopsea al Majestăţii Sale. Între timp, CC conversează vesel cu un valet buimăcit, pe care-l văd că încearcă să se lămurească dacă CC este sau nu homosexual. Din fericire, nu este genul de atenţie pe care CC să o observe vreodată.

Îi las în pace şi mă duc să stau de vorbă cu nişte colegi de birou. Îl zăresc apoi pe valetul lui ASR. Simt cum un fior îmi străbate tot corpul. Of Doamne, Sarah,

văd că eşti pe cale să-ţi pierzi capul după el în mod indecent, aşa-i? Da. Dar el are deja o iubită. Ştiu. Şi asta nu te descurajează? Nu. Mută-ţi gândul de la el, va trebui să-ţi cauţi alt Făt-Frumos.

Deodată, un murmur străbate mulţimea. Într-adevăr, a sosit familia regală. Păşesc încet prin mulţime, înşiruiţi unul după celălalt, potrivit ierarhiei protocolare de la curte, cu Majestatea Sa în frunte, urmată de prinţul Phillip şi aşa mai departe. Dumnezeule mare, ce-mi văd ochii? CC dă mâna cu fiecare dintre ei, pe rând. Să-ţi faci cruce, nu alta! Unul din monarhii naturii, făcând cunoştinţă cu monarhii dinastici.

Îmi reiau conversaţia cu Phyllida, una dintre prietenele mele cele mai bune, iar după câteva minute ni se alătură o altă colegă referentă, care abia îşi mai poate stăpâni râsul.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Prietenul tău, răspunde ea.

Nu pricep nimic.

— Poftim?

Ea arată spre procesiunea regală. CC s-a alăturat cortegiului regal şi dă mâna cu întreg personalul. Unul după altul, fiecare dintre ei strânge mâna care i se întinde, apoi se înclină cu deferenţă spre CC, presupunând că trebuie să fie vreun văr îndepărtat de-al reginei. Îl văd pe prinţul Phillip privindu-l pe CC cu coada ochiului, cu un amestec de uimire şi iritare. Este evident că CC, evoluând ca de obicei, într-un univers al său personal, se distrează de minune, ignorând fericit ilara încălcare a protocolului. Abia îmi mai pot ţine râsul. Dragul meu CC, nici nu mai încape vorbă că în momentul ăsta eşti prietenul meu cel mai bun, iar în ceea ce priveşte seara asta, tu însemni mai mult decât un simplu surogat, pentru mine tu eşti însuşi Făt-Frumos.

Aprilie 1997

Sunt iar la Balmoral şi locuiesc la Tom-na-Gaidh. Nu mă deranjează, de vreme ce fantoma tăietorului de lemne nu şi-a făcut, încă, apariţia. Şi nici nu mai sunt singură, fiindcă Stephen Lamport, secretarul privat al lui ASR, stă în camera de alături. ASR şi-a invitat musafirii să viziteze castelul, împreună cu el. M-a

întrebat, gentil ca de obicei, dacă doresc să vin şi eu cu ei. Cum să nu! De fapt, eu nu am văzut castelul până acum.

Ajungem la castel în maşinile Land Rover Discovery. Atât de întunecos şi sumbru arată, încât mie mi se pare mai potrivit pentru familia Adams, decât pentru familia regală. Intrăm. Interiorul este decorat cu tapiserii din tartan, ţesătura aceea specific scoţiană, care aici acoperă atât pardoseala, cât şi pereţii. Trage curentul şi este rece. Nicio cantitate de whisky, oricât de mare, nu m-ar putea ţintui locului aici, de la începutul şi până la sfârşitul programului de lucru.

ASR începe turul castelului. Ne arată camerele deschise publicului, apoi ne conduce în aripa de uz privat a castelului, mult mai fascinantă, desigur. Intrăm în camera de joacă a copiilor şi ne arată nişte semnături, scrijelite cu litere mărunte, pe o masă. Aha, nici măcar copiii din familia regală nu sunt imuni la tentaţia vandalizării. Ne duce apoi în dormitorul său, de pe vremea când era mic. Îl vedem plecându-şi urechea la gaura de scurgere a chiuvetei.

— Când mă plictiseam, obişnuiam să ascult diferite sunete. Pe aici, auzeam tot ce se întâmpla în dormitorul de alături, spune el.

Hm! Asta-i interesant! M-a avertizat pe mine, odată, o menajeră de la curte, că, dacă aveam să stau vreodată la Balmoral şi doream o oarecare intimitate, noaptea trebuia să astup cu dopul gaura de scurgere de la chiuvetă. Se pare că trasul cu urechea pe la conducte este o distracţie de lungă tradiţie, îmbrăţişată de numeroşi membri ai familiei regale.

În fine, ne încheiem turul la parter, unde se află o statuie mare, înfăţişând un scoţian îmbrăcat în kilt.

— Am să vă invit să ghiciţi, cu toţii, dacă mai poartă şi altceva pe sub kilt, ne tachinează ASR.

Chiar în momentul în care grupul iese pe uşă, nu pot rezista tentaţiei de a arunca o privire scurtă. Aplec capul şi mă uit dedesubt. Deodată, simt că mă-nroşesc. Îl zăresc cu coada ochiului pe Prinţ, zâmbind larg. A băgat capul înapoi, pe uşă.

— A, ştiam eu c-aşa ai să faci, Sarah, îmi spune el.

Sunt gata să-i răspund că, de vreme ce ne-a cerut să ghicim ce se află sculptat sub kilt, trebuia să se aştepte

ca măcar unul dintre noi să-i dea răspunsul corect. Dar simt că aceasta nu este nicidecum replica pe care se cuvine să o dea o secretară viitorului ei rege. Şi oricum acolo, dedesubt, pare să nu se afle nimic! Încă roşie la faţă, ies împreună cu bossul, pe uşa principală şi mă îndrept spre cei cu care am venit în Land Rover. Probabil că ASR mă crede o deşucheată.

Revenim la reşedinţele noastre. În seara asta, suntem trei persoane la cină, la Tom na Gaidh – Stephen Lampart, eu şi, ce palpitant, valetul lui ASR! Din decenţă, am să-i atribui un pseudonim: Sam. Sunt copleşită de emoţie, fiindcă în ultimele şase luni Sam a rămas pasiunea mea numărul unu la palat.

Când cina ia sfârşit, Stephen spune că e obosit şi se duce la culcare. Du-te, Stephen, du-te! Ce tare-mi bate inima! Peste patru minute, iată-mă în sfârşit singură cu Sam, tipul ăsta formidabil. Numai că Sam, fir-ar să fie, îmi spune că trebuie să se întoarcă înapoi cu maşina, la Birkhall. Nu, nu trebuie să pleci nicăieri, frumosul meu valet, şi n-ai să pleci, dacă am şi eu un cuvânt de spus în această privinţă!

— Ah, nu pleca încă! îi spun. Mai stai puţin şi cu mine.

— Bine, mormăie Sam. Mai rămân puţin.

Intrăm în salon. Încă mai arde focul, lumina e slabă, iar limbajul trupului meu îi strigă, pur şi simplu, îndemnându-l să mă atingă.

Ne aşezăm pe canapea unul lângă celălalt, apoi ciocnim paharele. Ne privim în ochi şi simţim că nu mai avem nevoie de cuvinte. Buzele lui se apropie de ale mele. Apoi mă sărută. M-aţi auzit, cumva, protestând? Acum mă strânge tare în braţe. Ne rostogolim încet de pe canapea, jos, pe covorul din faţa focului care arde cu zgomot în apropierea noastră, transmiţându-ne îndemnul primitiv de a ne consuma pasiunea. Simt mâinile lui Sam mişcându-se pretutindeni, pe corpul meu. Experte mâini ai, Sam! Când îl îmbraci pe viitorul monarh, când îi dezbraci secretara. Continuă, te rog. E-atât de neruşinat ce faci şi totuşi atât de minunat!

Îmi amintesc brusc că deasupra noastră e camera lui Stephen Lampart! O, Doamne, ar putea s-audă tot ce facem noi aici! Oare va păstra secretul? Poate că da,

poate că nu. Dar dacă află ASR despre seducerea, timp de cincisprezece minute, a secretarei de către propriul său valet? Ar fi îngrozitor! Una e să bănuiască ASR că sunt o dezmăţată, dar cu totul altceva e s-o ştie precis.

Mă ridic brusc şi mă închei la bluză. Sam pare uluit.

— Nu, Sam, nu acum! Va trebui să mai aşteptăm. Şi mă tem că va trebui să pleci. Trebuie să ne păstrăm controlul!

Bietul Sam! Ne dezlipim, încet, unul de celălalt. Pare atât de dezumflat şi are un aer atât de părăsit! Probabil că mă consideră o cochetă oribilă.

— Deci, am să te mai văd? mă întreabă el pe un ton plângăreţ, de la uşă.

Mă duc spre el şi-l sărut apăsat.

— Ţi-am răspuns, îi spun.

Şi secretara înfierbântată şi tulburată se duce la culcare.

August 1997

Sunt în Shropshire, unde am venit să petrec un weekend prelungit, alături de mami şi tati. Mă tem că, în lupta pe care o duce mami cu cancerul, acesta din urmă este pe cale să câştige. Cu toate acestea, ea are o atitudine foarte englezească în necazul ăsta şi-mi spune să nu mă îngrijorez. Dar bineînţeles că mă îngrijorez, iar simplul gând că mami suferă şi că aş putea-o pierde mi se pare prea cumplit ca să mai stărui asupra lui. Încerc să alung acest sentiment de disperare, care mă copleşeşte tot mai mult, închizându-l într-o altă încăpere a creierului. Observ că beau mai mult decât de obicei. Dacă n-ar fi slujba pe lângă familia regală şi sentimentul de stabilitate şi continuitate pe care mi-l dă, aş putea să decad rapid.

Iată ce s-a mai întâmplat din luna aprilie. Am început să joc polo, sportul favorit al lui ASR. Ei bine, dacă ASR îl practică, eu de ce n-aş face-o? Aşa că, în fiecare weekend, galopez pe câte un ponei pe terenurile de la Ascot ale călugăriţelor Graţiei Divine, care sunt, toate, drăguţe şi foarte prietenoase. Am şi jucat în câteva meciuri, după care s-a organizat câte o mare petrecere, la care am mâncat miel fript ca în America de Sud. Nu mă refer la câte o pulpă sau o spată de miel, ci la animalul întreg, care se frige deasupra unui foc numit

„asada”. Încă nu sunt destul de bună ca să joc în echipa bossului, dar în viitor, cine ştie?

Polo nu este un sport ieftin, aşa că s-ar putea să mă întrebaţi cum de mi-l pot permite. O întrebare pertinentă! Vedeţi, tati mi-a trimis nişte bani, ca să plătesc avansul pentru un apartament. Da, da, ştiu! Numai că nu e vorba aici numai de polo, ci şi de unele datorii de care se pare că uitasem şi de o garderobă nouă, pe care trebuia neapărat să mi-o cumpăr. La urma urmei, cum poate o fată să-şi găsească un soţ, dacă nu se îngrijeşte de felul în care arată?

Ei bine, da, am cheltuit suma pentru avans, dar eu n-aş zice c-am irosit-o. Cine ştie, s-ar putea să-mi descopăr viitorul soţ pe terenul de polo, unde mă duc îmbrăcată cu unul din noile costume. În acest caz, lecţiile de polo s-ar putea dovedi o investiţie strălucită. Nu ştiţi cartea scrisă de spiritualul Jilly Cooper dedicată polo-ului şi figurilor strălucite care-l joacă? Nu este personajul Rupert creat după chipul şi asemănarea lui Andrew Parker-Bowles, nici mai mult, nici mai puţin? Păi, dacă nici pe terenul de polo n-o să-mi pot găsi un flăcău potrivit să-l iau de bărbat, atunci unde?

Între timp, sentimentele mele pentru Sam rămân la fel de puternice. În luna mai, am trecut de trei ori unul pe lângă celălalt, în palat. Ultima dată, l-am chemat în bucătărie. După ce ne-am asigurat că nu mai era nimeni prin preajmă, ne-am sărutat cu pasiune.

— Când te pot vedea? m-a întrebat el, cu răsuflarea tăiată. Singură!

Am aranjat o întâlnire, dar nemernicul a contramandat-o brusc. Am mai stabilit una, dar iar a contramandat-o! Oare ce se-ntâmplă cu omul ăsta, vă întreb?

„Poate-i din cauză că are o iubită, cu care locuieşte”, îmi răspunde dădaca mea interioară. Da, recunosc eu, e foarte posibil. Apoi, mă întâlnesc din nou cu Sam. Vreau să-i spun să dispară, că-i de la sine înţeles că noi doi nu avem un viitor împreună şi că, dacă are pentru mine sentimente atât de puternice, atunci ar trebui s-o rupă cu iubita lui. Apoi, mă gândesc mai bine – dacă ar face aşa cum îi cer eu, iar legătura noastră ar deveni serioasă, înseamnă că eu aş deveni iubita unui valet al lui ASR. Oare chiar asta să-mi fi pregătit mie destinul,

rolul de iubită a unui valet? Eu nu cred. N-ar fi mai bine dacă nu i-aş mai spune nimic? Ce credeţi?

Convenim deci să ne întâlnim după ce ieşim de la serviciu, săptămâna viitoare, când iubita lui se duce să-şi vadă mama, la ţară.

În marţea care urmează, pe la sfârşitul după-amiezii, mă aflu cu Sam în maşină şi traversăm râul. Mă duce spre căminul lui modest, care se află numai Dumnezeu ştie unde, dar dădaca mea interioară îmi spune să nu mai fiu snoabă. Măcar Sam a avut destulă minte ca să aibă propria lui casă! Nici nu intrăm bine, că Sam se şi aruncă asupra mea. Ei, asta-i! Nu poate şi fata să bea ceva mai întâi, ca să se mai relaxeze şi ea? Îşi mai vine în fire cât de cât şi-mi toarnă o vodcă zdravănă, aşa că nu trece mult şi-mi pierd şi eu controlul, iar Sam îşi poate face mendrele nestingherit.

Mi se pare bizar să mă trezesc a doua zi, cu noaptea-n cap, şi să văd toate lucrurile iubitei lui în jurul meu, prin dormitor. Sunt o fiinţă interlopă şi mă simt decăzută şi vinovată. N-am mai făcut niciodată aşa ceva şi nu sunt chiar sigură că vreau s-o fac din nou, cel puţin nu în dormitorul ei.

Plecăm înapoi devreme, abia vorbind unul cu celălalt. Această relaţie poate fi încadrată la rubrica „exclusiv dorinţă carnală”. Sam este formidabil, e sexy. Numai că, în ceea ce mă priveşte, el nu reacţionează decât la imperativele pe care i le transmit organele sexuale şi nu la cele venite din inimă.

Dar ce s-a mai întâmplat între timp cu patronii mei, boss şi bossette? Ei bine, în timp ce ASR pare mai fericit acum, că a divorţat, Prinţesa Diana, cum trebuie să-i spunem mai nou, pare să-şi piardă controlul. După mica mea aventură cu Sam, nu cred că sunt în măsură să judec moralitatea altora. Şi totuşi, nu pot să nu mă gândesc că Prinţesa tare-ar mai vrea să ţină doi pepeni într-o mână. Ce vreau să spun este că, pentru o femeie care se plânge că sfânta legătură a căsătoriei i-a fost distrusă de o altă femeie (Camilla Parker-Bowles), ceea ce oricum nu-i adevărat, acum bossette distruge, şi încă fără niciun scrupul, sfânta legătură a căsătoriei altora, sau măcar îşi dă toată silinţa s-o facă. Şi când spun asta, mă gândesc la două situaţii.

Prima este căsnicia lui Oliver Hoare, un gentilom adevărat, negustor de artă, a cărui soţie este fiica prietenei lui ASR, baroana Louise de Waldner. Se pare că bossette are o legătură cu Oliver Hoare. Mă rog, se mai întâmplă. Dar păstrezi discreţia. Însă nu este corect, nu-i aşa, să încerci să tulburi echilibrul sufletesc al soţiei amantului tău, căreia te-apuci să-i dai telefoane, ca apoi să închizi! Telefoanele au fost depistate de către poliţie, în urma unei reclamaţii făcute de doamna Hoare la Palatul Kensington, astfel încât a reieşit că Prinţesa era, indiscutabil, vinovată. Dacă mă întrebaţi pe mine ce cred, păi asta seamănă, oarecum, cu tendinţa de autodistrugere manifestată de personajul acela, interpretat de Glenn Close în *Atracţie fatală.*

Urmează, apoi, Will Carling, eroul rugby-ului englez, cu care Prinţesa s-a cam zbenguit de vreo câteva ori, într-un club de fitness din Fulham. Şi de data asta, dacă ar fi făcut-o discret, proaspăta căsătorie a lui Will Carling cu încântătoarea Julia ar fi putut supravieţui. Numai că Prinţesa a vrut neapărat să se asigure că absolut toată lumea a aflat de ultima ei cucerire. Şi să-ţi faci publicitate pe prima pagină a ziarelor centrale este cel mai oribil mijloc de care te-ai putea folosi ca să loveşti în soţia amantului tău. Rezultat: divorţul.

Încep să cred că Prinţesa este dependentă de putere – în special de aceea pe care o exercită asupra bărbaţilor. Când îi cade cu tronc vreun bărbat, salivează de plăcere la gândul inevitabilei cuceriri. Îmi spune Mindy, deşi sunt sigură că nu poate fi adevărat, că bossette nu se sfieşte nici să-şi încrucişeze picioarele, de le sar unora ochii din cap, cam aşa cum făcea Sharon Stone în *Basic Instinct,* filmul acela care a făcut-o celebră! Pe cuvântul meu că sunt persoane cărora chiar le place să inventeze tot felul de lucruri! Sau poate nu le inventează? Singurul bărbat despre care-am aflat, prin Mindy şi filiera ei, că nu a sucombat farmecelor mortale ale Prinţesei, este Gary Lineker, fermecătorul fotbalist, intrat de-acum în legendă. Gary al nostru a întâlnit-o pe Prinţesă, cu ocazia aceluiaşi eveniment la care a fost prezent şi Will Carling. Ea le-a invitat pe ambele staruri ale baloanelor oval şi rotund să o conducă înapoi, la Palatul Kensington. Din câte-am auzit, Gary Lineker, isteţ cum este, şi-a dat seama imediat de jocul bossettei.

Şi jocul nu era chiar elegant! Cât de mult îşi merită domnul Lineker reputaţia nepătată de care se bucură!

Dar ce am eu să-i reproşez Prinţesei nu este neapărat ipocrizia ei. Cel mai mult mă supără modul în care-i tratează pe ceilalţi, mai precis pe prietena mea Victoria. După cum ştiţi, Victoria i-a fost devotată. Sunt opt ani de când este secretara Prinţesei. În ultimii doi ani, bossette a luat-o cu ea în vacanţe. Frumos din partea ei! Şi totuşi, în luna ianuarie, aşa, ca din senin, Prinţesa i-a prezentat Victoriei o notă de plată, totalizând peste şase mii de fire sterline!

— Asta reprezintă partea ta din cheltuielile făcute pentru biletele de avion şi pentru camerele de la hotel, i-a spus ea.

Nici mai mult, nici mai puţin decât şase mii de lire sterline, dacă vă puteţi imagina aşa ceva! Victoria era în culmea disperării. Dacă i s-ar fi spus că trebuia să plătească, nu s-ar fi dus, în niciun caz. Pur şi simplu, nu şi-ar fi putut permite. Prinţesa locuieşte într-un palat şi s-a ales, după divorţ, cu şaptesprezece milioane de fire. Victoria stă cu părinţii ei într-o casă modestă din Essex, iar ca salariu ia o nimica toată. În disperarea ei, Victoria i-a trimis nota de plată prin poştă, lui Tony Burrows, la Palatul St. James, explicându-i situaţia. Nota a fost retrimisă apoi la Palatul Kensington, pentru a fi achitată de bossette. Prinţesa a turbat de furie. I-a făcut un scandal teribil bietei Victoria, după care a concediat-o. Când a aflat despre cele petrecute, ASR personal a achitat nota de plată, în numele Victoriei. Cumsecade om, ASR! O fi fiind Victoria cu inima frântă, s-o fi simţind ea trădată, sigur că acum nici nu mai are de lucru, dar măcar nu o mai paşte falimentul, şi asta mulţumită lui ASR. Cât despre Prinţesă, se prea poate să fi devenit ea, pentru mulţi, „regina inimilor”, numai că, în ceea ce mă priveşte, judecând după cum s-a purtat cu Victoria, ea nu-i altceva decât „regina meschină”.

În momentul de faţă, Prinţesa zburdă prin Franţa împreună cu un bogat playboy arab, domnul Dodi Al Fayed, fiul magnatului Mohamed, proprietarul magazinelor Harrods. Până şi *Daily Mail,* ziarul care îi mănâncă din palmă Prinţesei Diana, a dojenit-o pentru lipsa ei de gust. Oare s-ar putea, mă întreb şi eu, aşa, ca

uriaşa stea a Primei Icoane a Modei mondiale să înceapă să apună?

În dimineaţa următoare, nici nu mă trezesc bine, că aud un ciocănit la uşă şi intră mami. Ciudat, fiindcă de obicei o văd jos, la micul dejun.

— Am o veste uluitoare pentru tine, draga mea. Ţine-te tare!

Ce Dumnezeu ar putea fi?

— Prinţesa Diana tocmai a murit într-un accident de maşină la Paris.

Rămân stană de piatră. Mă ciupesc, să mă conving că sunt trează. Nu-i un coşmar, nu? Apoi mă scol din pat şi cobor, ca să urmăresc la televizor întreaga desfăşurare a poveştii ăsteia cumplite. Toată ziua mă uit la interviuri cu cetăţeni îndureraţi. Întreaga naţiune pare în stare de şoc. Reacţia mea? Cât de tragic e totul şi ce teribil s-a irosit această femeie bună, dar plină de cusururi. Sorb din cafea. Gândul că Prinţesa chiar este moartă e năucitor. Aproape imposibil de crezut! Biata Prinţesă, bietul Dodi, sărmanul şofer şi sărmanul bodyguard! Cel puţin există şanse ca ofiţerul de pază să scape cu viaţă. Dacă-mi şterg acum din minte toate impresiile negative şi toate motivele de reproş, o revăd zâmbind, mi-aduc aminte de râsul ei fermecător şi de gesturile ei generoase. Mă gândesc la momentele când se îndopa lângă frigider, la Palatul Kensington, şi la clipa când a trecut ca vântul pe lângă mine, cu aerul unei triumfătoare conducătoare de cvadrigă, în timpul cursei de carturi din Clapham. Acum mă gândesc la cei doi prinţişori vulnerabili, cărora trebuie să li se fi spus, încă de acum câteva ore, că şi-au pierdut mama. Mi-amintesc de cei doi poznaşi şi de veselia lor debordantă, când se mai întâmpla să mă prindă în vreo ambuscadă, din ascunzătoarea lor de la Highgrove. Cât de dureros este gândul că au rămas fără mamă! Mă trezesc smiorcăindu-mă şi simt cum mi se rostogolesc lacrimile pe obraji.

Către sfârşitul zilei, mă concentrez mai mult asupra unor chestiuni de ordin practic. Vinerea viitoare, urmează să plec cu Eddie în Portugalia, pentru o săptămână de vacanţă. Avem şi rezervările făcute. Oare plecarea mea acum, când o asemenea tragedie s-a abătut asupra instituţiei noastre, nu va fi considerată

drept lipsă de respect? Va fi nevoie de mine aici? Nu s-ar cuveni să-mi contramandez excursia?

Marţi dimineaţă, în timp ce mă îndrept spre serviciu, aud la radio că trupul Prinţesei a fost adus cu avionul de la Paris şi a fost depus la o capelă privată, în centrul Londrei. Oare unde-o fi, mă întreb, în timp ce iau un viraj, ca să intru pe Mall. Dumnezeule, în faţa palatelor Buckingham şi St. James sunt mii de oameni. E o asemenea înghesuială, încât abia mai pot urni maşina din loc. Sunt oameni care jelesc, unii au feţele posomorâte, alţii aduc buchete de flori. Ce se întâmplă aici depăşeşte noţiunea de durere respectuoasă: avem, mai degrabă, de-a face cu o revărsare de isterie emoţională. E extraordinar, dar şi înfricoşător. Reuşesc să parchez şi, în timp ce cobor, îmi dau seama brusc unde se află capela privată! E chiar aici! Aşa este, Prinţesa zace, acum, în capela regală din chiar mijlocul palatului St. James.

În drumul meu spre uşă, simt deodată o ameninţare distinctă. Toată lumea pare agitată şi agresivă. Simt că, dacă nu demonstrez că sunt disperată de durere, vor crede că nu arăt respectul cuvenit şi, având în vedere starea de spirit a acestei mulţimi, o asemenea impresie ar putea declanşa un incident regretabil. Pentru mai multă siguranţă, mă gândesc să încep şi eu să jelesc, dar se pare că aerul meu de câine bătut e suficient.

Turnul Babel s-a mutat la noi în birou. Suntem copleşiţi de apeluri telefonice, iar buchetele de flori şi scrisorile scrise de mână sosesc cu miile. Organizăm imediat o secţie specială, care să se ocupe de aceste mărturii, trimise de către populaţia îndurerată. Pe la prânz, se recrutează personal suplimentar. Această operaţiune va dura luni de zile.

După prânz, discut cu David Baldwin, administratorul adjunct al capelei regale. Bietul om este extenuat, fiindcă şi-a petrecut întreaga noapte supraveghind transportul cadavrului Prinţesei de la aeroport la capelă. David îmi mărturiseşte că şi lui i se pare înspăimântătoare această masivă demonstraţie de forţă emoţională, care se produce în faţa palatului. Îmi mai spune că niciodată, de la Glorioasa Revoluţie din anul 1688 încoace, nu s-a mai aflat Palatul St. James în centrul unui asemenea vârtej, produs de expresia

trăirilor umane necontrolate. Numai că atunci era vorba de exteriorizarea satisfacţiei triumfului, pe când acum ele sunt diametral opuse, cu o nuanţă înnegurată de duşmănie surdă. Cădem de acord că familia regală va fi nevoită să trateze moartea Dianei cu multă înţelepciune fiindcă, în caz contrar, cine ştie ce se mai poate întâmpla. Când sunt doar între ei, pot adopta şi acea atitudine placidă, tipic germană, dar când se află în public, ceea ce-şi doreşte poporul de la ei este să vadă o reacţie emoţională, pe măsura suferinţei generale.

Am deschis deja prima dintre cărţile de condoleanţe, pe care o aşezăm într-una din anexele palatului, la care accesul se face printr-o intrare rezervată publicului, din Marlborough Street. Convenim apoi cu poliţia să monteze, în faţa ferestrelor capelei, o barieră semicirculară din bare metalice. Bariera asta are două funcţii de o importanţă crucială: prima este utilizarea ei drept suport pentru expunerea buchetelor de flori; a doua este că, prin crearea acestui altar floral în afara ferestrelor capelei, se obţine şi un fel de paravan, care să ascundă imaginea sicriului Prinţesei, aflat în interior. Ultimul lucru pe care ni l-am dori este ca, la vederea sicriului, populaţia îndurerată să spargă ferestrele şi să invadeze capela. Având în vedere starea de spirit a oamenilor prezenţi aici, o asemenea eventualitate este mai mult decât posibilă.

A doua zi, Mall-ul este şi mai înţesat de oameni, iar dispoziţia lor pare să se fi deteriorat şi mai mult. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu a fost coborât drapelul în bernă? Oare chiar nu poate Majestatea Sa să facă un simplu gest, în semn de respect, dacă de durere nu poate fi vorba? Şi unde este familia regală, în numele Cerului? De ce nu se află aici? De ce-au mai rămas în Scoţia? Nu-şi dau seama ce vor scrie ziarele? Oare chiar nu sunt conştienţi că pasivitatea lor ar putea declanşa o revoltă a republicanilor?

Între timp, noi continuăm să răspundem la telefoane. Ni s-au adăugat forţe noi. Fostul secretar privat al Prinţesei, Patrick Jephson şi fosta ei doamnă de onoare, Anne Beckwick-Smith, s-au oferit să dea o mână de ajutor la întocmirea listelor cu persoanele invitate la funeralii. Minunat gest de solidaritate în aceste momente de restrişte! Problema este că, anul trecut,

Prinţesa s-a descotorosit de majoritatea vechilor ei prieteni credincioşi. Aşadar, pe cine mai invităm acum?

La ora patru după prânz, David Baldwin ne întreabă dacă vrea careva dintre noi să aducă un ultim omagiu Prinţesei, aşa încât ne ducem, pe rând, la capelă. Împreună cu colegele de birou, mă îndrept spre primul rând de strane, îngenunchez şi mă rog. Prinţesa este doar la ceva mai mult de jumătate de metru de mine. Dacă aş vrea, aş putea întinde mâna să-i ating sicriul. Dar mâinile îmi rămân încleştate la frunte.

Adio, fiinţă ciudată şi contradictorie, Primă Icoană a Modei mondiale, care ai îngheţat tocmai acum, ajunsă la apogeul frumuseţii şi faimei tale, ca să devii o legendă în moarte, aşa cum ai fost şi în viaţă.

Mă închin şi plec.

A doua zi, Majestatea Sa revine, slavă Domnului, la Londra, de unde urmează să se adreseze poporului. Naţiunea este, în fine, calmată, iar acum mulţimea nu mai manifestă decât o amărăciune sinceră. Biroul a început să funcţioneze eficient, iar mie îmi spune un secretar privat că pot pleca în vacanţă, fiindcă totul este acum „sub control".

Două zile mai târziu, mă aflu în Portugalia, în vila pe care am închiriat-o împreună cu Eddie. Urmărim programul de televiziune, transmis prin satelit. Aflu că sute de milioane de oameni de pe tot globul urmăresc funeraliile. Cortegiul începe să se pună în mişcare.

Privim cum, pornind de la Palatul Kensington, procesiunea se îndreaptă spre Westminster Abbey. Mulţimea e copleşită de emoţie. Emoţia ne copleşeşte şi pe noi. Camerele de televiziune se îndreaptă apoi spre membrii congregaţiei aflate în interiorul catedralei. Mă trezesc cu gura căscată. Printre celebrităţi, miniştri de stat şi membri ai familiei regale, îi zăresc pe Victoria, Patrick Jephson, Ken Wharfe, Geoff Crawford şi încă mulţi alţii, care au demisionat sau au fost concediaţi. Dintre toate momentele importante ale vieţii, o înmormântare este împrejurarea când orice animozitate şi orice reproş sunt îngropate. Bossette, draga mea, au fost şi timpuri bune şi timpuri mai rele. Tot ce-ţi pot eu promite este că niciunul dintre noi nu te va uita: nici aceia care te-am cunoscut, nici aceia care au citit, doar, despre tine. Pe toţi ne-ai atins cu aripa ta.

Vine apoi Elton John, care interpretează adaptarea celebrei sale melodii *Ca o lumânare-n vânt.* Ridic un pahar şi-mi şterg o lacrimă.

Adio, trandafir al Angliei!

Orizonturi noi

Noiembrie 1997

În faţa Palatului St. James stau înşirate mai multe cutii metalice, păzite cu mare zel de prietenul meu Ron Lewis, responsabil cu transportul bagajelor în călătoriile princiare. Trei dintre aceste cutii au pe ele etichete cu numele meu. Da, aşa e, plec, împreună cu ASR şi cu suita sa, într-un turneu princiar. Spre ce destinaţie? Swaziland şi Africa de Sud.

Urmează să fim transportaţi cu un microbuz la Heathrow. ASR călătoreşte separat, aşa că nu avem parte de escortă de motociclişti sau de automobile; păcat, fiindcă mi-amintesc cât de mult m-a încântat acel memorabil sentiment de măreţie pe care l-am trăit când l-am însoţit ca secretară, la Sevilla.

Ajungem la aeroport, unde suntem conduşi în salonul VIP. O cupă cu şampanie roz, doamnă? Da, mi-ar face plăcere, mulţumesc. Dumnezeule, a sosit ASR împreună cu prinţul Harry. Oare tânărul prinţ să fi venit aici ca să-şi conducă tatăl? Nu, se pare că merge şi el în călătorie. În cazul ăsta, au ştiut să păstreze secretul foarte bine.

Ne îmbarcăm în avion. Zburăm la clasa întâi, iar eu sunt aşezată cu două fotolii în spatele lui ASR şi al prinţului Harry. Locul din faţă este ocupat de valetul lui ASR, Sam al meu. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Sam e cam supărat pe mine fiindcă am lăsat să-mi scape o vorbă către altcineva din personalul de la palat despre faptul că el şi cu mine am avut o relaţie. Da, da, ştiu şi eu că are o iubită şi mai ştiu şi că ar fi trebuit să fiu discretă, dar parcă dumneavoastră nu ştiţi cum e la începutul unei asemenea relaţii, când simţi pur şi simplu nevoia să împărtăşeşti cuiva emoţia pe care-o trăieşti? În fine, dacă sunteţi femeie, ştiţi cum e. Mă rog, bârfa a ajuns la urechile iubitei, care i-a făcut un scandal de pomină, după cum spune el, iar vinovata sunt eu. Of, Doamne, n-am făcut-o decât o singură dată, atunci, dar eu speram să mai petrec nişte nopţi de zvăpăială pasionată cu Sam cel sexy, de data asta sub stelele Africii. Numai că acum, această perspectivă pare

compromisă. Dar cine ştie dacă Sam nu se îmblânzeşte? Speranţa moare ultima.

Aterizăm. Asistăm la o paradă plină de culoare, desfăşurată pe fondul sonor al unor exuberante strigăte de luptă. Minunat! Grupul nostru este cazat la palatul oaspeţilor regali din Swaziland. Ca şi la Sevilla, niciunul dintre noi nu iese din hotel şi nici nu îl vedem pe ASR toată ziua. Ce altceva putem face, decât să ne reîncărcăm cu energie pe marginea piscinei, unde Ron insistă să gustăm o serie de cocktailuri pe care le pregăteşte chiar el – Bloody Mary şi două amestecuri cu rom: „Albe şi furtunoase" şi „Negre şi furtunoase"!

În ziua următoare, suntem conduşi la aeroport. De această dată, zburăm cu compania South African Airways. Locul de destinaţie este Lesotho, încă un regat mititel, situat în sudul Africii, unde Prinţul Charles este invitat să ia parte la ceremoniile de încoronare a regelui, care pare un om foarte de treabă şi are o mulţime de neveste.

Spre coada avionului, este instalat grupul de ziarişti – British Press. Lui ASR îi face mare plăcere să tragă în lături perdelele ca să salute ceea ce el numeşte „haita de lupi"! Grupul nostru este găzduit, doar în acea zi, la reşedinţa înaltului Comisar Britanic, în timp ce ASR îşi îndeplineşte îndatoririle oficiale, urmând ca după-amiază să zburăm spre Johannesburg. Totul merge ca pe roate. Doamne, e minunat! mai avem douăzeci de minute şi aterizăm.

O văd deodată pe Juliet, colega mea. Ceva nu e-n regulă. Pare disperată. Ce s-o fi întâmplat? Îmi prinde privirea şi-mi face semne frenetice, chemându-mă la ea. Mă ridic din fotoliu, mă duc la ea şi mă las pe vine alături.

— Ce s-a întâmplat?

— ASR are nevoie de briefingul pentru prima acţiune.

— Şi?

— E în caseta diplomatică.

— Da, acolo e.

— Dar nu găsesc cheia!

— Dumnezeule mare!

Începem să scotocim printre scaune. Cheia nu-i nicăieri. Nu ne mai rămâne decât un singur lucru de

făcut. În şoaptă, îi pasăm problema superiorului nostru ierarhic, în persoana secretarului privat adjunct al lui ASR, comandorul John Lavery. Comandorul de marină elegant, îmbrăcat în alb, cântăreşte situaţia şi niciuna, nici două, face rost de un cuţit de deschis scrisori, îşi scoate un pantof şi loveşte puternic, cu tocul, cuţitul pe care l-a vârât în încuietoarea casetei diplomatice. Nimic. Metodic, comandantul izbeşte din nou cu tocul pantofului. Bang! Broasca se sparge. Uf! Oare cu acest gen de ingeniozitate am construit noi un imperiu şi am reuşit să-l şi păstrăm?

Doar la două fotolii mai încolo, şade fericit ASR, complet indiferent la bocănitul din spatele său. Juliet îi prezintă mapa.

Aterizăm. ASR este condus rapid spre locul unde urmează să aibă prima întrevedere, în timp ce noi mergem cu maşina la Palatul Prezidenţial pentru oaspeţi din Pretoria, unde va trebui să pregătim biroul şi spaţiile de locuit. Pe marginea şoselelor, se înşiruie arborii jacaranda, plini de flori frumoase, de culoare mov, cu frunze asemănătoare celor de ferigă. Ajungem la palatul pentru oaspeţi, o clădire mare şi albă. Ne întâmpină zeci de doamne africane, cu nişte coafuri foarte voluminoase. Mă simt de parc-aş fi călătorit înapoi, în timp, până acum o sută de ani, pe vremea domniei reginei Victoria.

Nu trece mult şi ne instalăm biroul într-o cameră mare de la parter. Acum ce mai avem de făcut? ASR nu se va întoarce până seara, târziu. Mergem la piscină, desigur! Nici nu ştiu când Juliet şi cu mine ne-am pus costumele de baie, iar acum ne găsim pe peluza de lângă bazin, făcând roata, stând în mâini şi executând tot felul de figuri de gimnastică de pe trambulină, spre marele amuzament al lui Ron, care şi-a instalat deja barul pentru cocktailuri. Rămânem acolo toată ziua. Să călătoreşti în calitate de secretară a Prinţului de Wales este o misiune dură şi plină de responsabilităţi, dar cineva trebuie s-o facă şi pe asta.

În seara următoare, printre îndatoririle noastre oficiale se numără şi aceea de a asista la un concert al formaţiei Spice Girls, pe stadionul principal din Johannesburg, împreună cu ASR, prinţul Harry şi preşedintele Nelson Mandela. Înainte de a pleca în

turneu, Juliet şi cu mine am primit câte trei sute de lire sterline, pentru garderoba necesară în călătorie. Oare cu ce să mă îmbrac? Din alocaţia primită pentru haine, mi-am cumpărat două jachete, o fustă şi o rochie. Da, am să mă îmbrac cu rochia neagră, cu paiete, de la Monsoon. Merge foarte bine.

Ajungem la concert, iar Spice Girls îşi fac numărul. Strigătele mulţimii sunt atât de puternice, încât e greu să-ţi dai seama ce cântă aceste ambasadoare pop ale Marii Britanii. Dar cui îi pasă? „Vreţi, vreţi, vreţi, chiar vreţi cu-adevărat?" Da, fetelor, vrem! Atmosfera este fantastică. Suntem apoi invitaţi la o recepţie post-concert. Dau mâna cu starurile serii şi stau în picioare, chiar la un metru şi jumătate de preşedintele Mandela, scăldată în lumina pe care o radiază aura măreţiei sale. Mă simt cuprinsă de o veselie ameţitoare. Am bătut drum lung din ruralul meu Shropshire şi până aici!

Deodată, ASR apare lângă mine, cu prinţul Harry. Ginger şi Scary dau drumul unui chiot straşnic şi-l sărută pe ASR, care se arată peste măsură de încântat. Dar oare care bărbat de vârstă mijlocie n-ar fi la fel, şi, la urma urmei, există vreun bărbat care să nu fie, indiferent de vârstă? Dar ce face fiul şi viitorul său moştenitor? Mă uit la prinţul Harry. Parc-ar fi un personaj dintr-o caricatură simbolizând dorinţa. Ochii stau să-i iasă din cap şi, cu gura larg deschisă, urmăreşte atent sânii săltăreţi ai lui Ginger, care se află la vreo jumătate de metru de el. Văd că-i coboară privirea şi spre şortul ei, cu steagul britanic imprimat pe el. Vino-ţi în fire, tinere domn!

Îşi mută apoi privirea spre Scary, Posh, Baby şi Sporty. Parc-ar fi un copil al străzii, căruia tocmai i s-au încredinţat cheile de la fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka. Nu mai încape nicio îndoială cu privire la orientarea sexuală a tânărului Harry. Dar absolut niciuna. Tânărul prinţ este heterosexual pursânge şi are testosteron cât să mai dea şi altora. Se anunţă nori negri la orizont, cu băiatul ăsta. Luaţi aminte la ce vă spun!

Deodată, Zeitatea Sa preşedintele Mandela, vine spre noi şi urmează să se facă o fotografie de grup. Nici nu-mi termin bine gândul, că în jurul meu încep să fulgere bliţurile. Imaginaţi-vă: Regele Natural al Africii, viitorul rege al Angliei, cel de-al doilea fiu al său,

prinţul Harry şi cinci regine ale rockului britanic, imortalizaţi împreună, pentru posteritate. Uluitor!

Mai târziu, revenim la palatul pentru oaspeţi şi scriem câteva scrisori prin care mulţumim pentru ospitalitate şi pentru cadourile dăruite cu atâta amabilitate lui ASR. Există, desigur, şi reciprocitate. La rândul nostru, trimitem câte o fotografie înrămată a lui ASR, cu autograf, într-o mapă din piele, cu stema Prinţului de Wales. Ron are în grijă un teanc întreg de asemenea obiecte, pentru a fi dăruite. Este trecut de miezul nopţii, iar noi am terminat de scris scrisorile şi de întocmit lista cu cadourile care urmează să fie oferite mâine, de către ambasada britanică.

Ron sugerează că Juliet şi cu mine am avea nevoie de un păhărel, înainte de a pune capul pe pernă. Bună idee, Ron. Ce să fie? Un „Negre şi furtunoase"? Ar fi grozav! Pe când Juliet şi cu mine sorbim pe îndelete din cocktailul ucigător, Ron începe să ne spună un banc. E atât de amuzant, încât izbucnesc în râs, mâinile încep să-mi tremure şi of, Doamne, jumătate din băutura din pahar mi se varsă peste laptop. Nu-mi vine să cred că mi se poate întâmpla una ca asta. Laptopul scoate un zgomot ciudat, după care se aude un pocnet oribil. Apăs disperată pe butoane, umblu pe la cabluri, dar… degeaba. Computerul e kaput. A răposat.

Nu-mi vine să cred! Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi în timpul primei mele călătorii oficiale, dar cel puţin atunci n-am fost eu de vină. Cum o să justific faptul că un computer a fost sabotat de un cocktail? Mâine ce facem? Zburăm spre Durban, la prima oră. Vom avea un număr uriaş de scrisori de scris, iar computerul meu a ieşit din circulaţie, fiindcă l-am înecat în cocktail. Eu ori încep să plâng, ori explodez, ori şi una şi cealaltă.

Juliet şi Ron mă consolează. Să nu-ţi faci probleme, îmi spun ei. Eu stau în continuare ţeapănă, ca paralizată, în timp ce Juliet fi trezeşte din somn cu un telefon pe consulul britanic de la Durban şi-i spune că avem nevoie, la sosirea acolo, de un expert IT, fiindcă unul din computere a clacat în mod misterios.

A doua zi de dimineaţă, ne îmbarcăm în avion şi zburăm spre sud. Eu ţin în braţe laptopul, care scoate nişte sunete ciudate, gâlgâind de câte ori e zgâlţâit sau înclinat într-o parte sau alta. Imaginaţi-vă că am un

computer beat! Când ajungem la hotel, vraciul specialist în computere este deja acolo, gata să intervină. Bravo, Ministerului de externe! Nu trece un minut şi se şi apucă să-mi repare laptopul, ceea ce mie mi se pare o treabă imposibilă. Juliet, Ron şi cu mine privim fascinaţi cum îl demontează.

— Cred că i-am găsit hiba, rosteşte el, cu un pronunţat accent sudafrican, cercetând din ochi fundul carcasei laptopului. Dar asta cum de-a mai ajuns aici? ne arată el o mică baltă de „Negre şi furtunoase", uitându-se la noi întrebător.

Ne prefacem că nu ştim. Chiar, cum o fi ajuns? Extraordinar! Dăm din umeri, uluiţi. Expertul IT deşartă lichidul în chiuvetă. Câtă risipă! Ce bine mi-ar prinde acum una din băuturile speciale ale lui Ron, ca să-mi mai domolesc emoţia! Pe urmă, domnul IT scoate un lichid special pentru curăţat şi o cârpă. Peste zece minute, se aprind ledurile şi computerul începe să bâzâie. Dumnezeule, simt că mor de bucurie! Omul ăsta nu-i un simplu expert. E de-a dreptul vrăjitor! Cred c-am să-l sărut. Dar îmi vine imediat în minte păţania cu Manuel, de la Sevilla, şi reuşesc să mă abţin. În ultimul moment.

Restul turneului se desfăşoară fără incidente. Sam continuă să mă ţină la distanţă, cu dispreţ, dar nicio fată nu poate obţine orice, oricând. Până şi Prinţesa Diana a descoperit chestia asta atunci, când cu domnul Lineker.

Îmi dau seama din ziare că voiajul în Africa de Sud i-a schimbat norocul lui ASR. Ca din senin, presa britanică nu-l mai tratează ca pe-un gunoi. Are chiar parte şi de nişte relatări care-l arată într-o lumină favorabilă. Să fi fost datorită fotografiei cu sexoasele alea de la Spice Girls şi cu preşedintele Mandela? Ori s-au dumirit, în fine, că ASR este un om cumsecade, care a moştenit o slujbă deloc uşoară, pe care îşi dă toată silinţa să o ducă la capăt cât mai bine? Sau te pomeneşti că subiectul bossette nemaifiind de actualitate, nu mai are niciun rost să-l atace pe ASR din cauza ei? Bănuiesc că a doua ipoteză e mai aproape de adevăr. Mă înşel eu sau lumea asta, în care trăim, nu este numai ciudată, dar şi puţin bolnavă, uneori?

Ianuarie 1998

Mă aflu într-o situaţie deosebit de dificilă. Sunt la Birkhall, unde-l ajut pe ASR, în timp ce mami este internată în spital. Mă tem că zilele ei pe acest pământ sunt numărate. Sper că voi reuşi să mă întorc acasă la timp. Măcar am şi eu o consolare în momentele grele prin care trec: se pare că poziţia mea pe lângă boss a mai urcat o treaptă. Bernie, majordomul, mi-a spus că, atâta timp cât ASR nu dă alte dispoziţii, voi lua parte la toate dineurile şi mesele de prânz. E bine să ştii că faci parte din familie acum, când s-ar putea să-ţi pierzi mama.

Am dat ieri o mână de ajutor la organizarea unui picnic, ocazie cu care am conversat aproape tot timpul cu Daniel Chatto care, prin soţia sa, Sarah, este văr prin alianţă al lui ASR. Pe lângă soţii Chatto, se mai aflau acolo Willie Potts, care a fost în serviciul Reginei Mame, acum pensionat, şi Sarah Keswick, al cărei domeniu învecinat măsoară şaptezeci de mii de acri, depăşind ca suprafaţă chiar şi Balmoralul.

Tocmai terminasem de scris nişte scrisori, când intră Bernie în birou.

— A telefonat fratele tău, îmi spune el. Te roagă să-l suni.

Îl sun pe Toby. Îmi dă vestea pe care aş fi vrut să nu o aud niciodată. Las receptorul înapoi, în furcă. Şi, deşi ştiam că moartea mamei este inevitabilă, mă simt profund zguduită la gândul că acum ea se poate produce dintr-o clipă în alta.

Intru la ASR în birou, ca să-i spun că trebuie să plec imediat şi să-i cer scuze pentru acest inconvenient. Pe faţa lui ASR se citeşte o uluială extremă. Se ridică, mă îmbrăţişează şi-mi spune:

— Dar de ce te-au lăsat să vii aici? Nu mă îndoiesc că erau la curent cu starea mamei tale, biata de ea! Cineva trebuia să-şi închipuie că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

Nu-i mai mărturisesc că n-am spus niciodată la birou că mami era atât de bolnavă, aşa că, dacă este cineva de vină, atunci aceea sunt numai eu. Acum o săptămână, îi spusesem lui mami că aveam să stau lângă ea până la sfârşit. S-a prefăcut îngrozită.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te văd stând amărâtă, la patul meu. Voi fi mult mai fericită să te ştiu la Balmoral. Ştiu că-ţi place mult acolo. Nu-mi eşti de niciun folos dacă stai şi-ţi pierzi vremea pe-aici.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit de la ea.

Şapte ore mai târziu, stau lângă patul ei şi o ţin de mână. A intrat în comă în primele ore ale zilei. S-a sfârşit cu o oră înainte ca eu să ajung lângă ea. Faţa îmi e scăldată în lacrimi.

Câteva zile mai târziu

Am o familie puternică şi ne sprijinim unul pe celălalt. Ştiam cu toţii că sfârşitul devenise iminent, dar, oricât ai încerca să te ţii tare în aşteptarea lui, nu poţi să nu fii şocat când vine clipa. Nick, proaspătul şi minunatul meu iubit, mi-a oferit un sprijin extraordinar. Şi mai cred că faptul că am suportat atât de bine această, nenorocire se datorează şi serviciului pe care-l am. Mă ajută enorm şi gândul că lucrez pentru un stăpân căruia îi sunt atât de devotată. Dintre toate buchetele de flori pe care le-am primit, cel trimis de ASR a fost cel mai mare. Mai precis, un enorm coş cu flori. Patronul florăriei locale a fost realmente năucit când a primit comanda.

Azi-dimineaţă, am mai primit şi o scrisoare personală, din partea lui ASR. Este scrisă de mână, pe hârtie albastră. Citez dintr-un paragraf mai special:

„Gândul care m-a preocupat în mod special a fost dacă ai ajuns la timp. Sper că da. Trebuie să-ţi mai spun şi că toţi cei care se află aici, la Birkhall, doresc să-şi exprime sentimentele de profundă tristeţe şi vreau să adaug că, după plecarea ta atât de precipitată, cu toţii ţi-am simţit lipsa."

Atât de emoţionantă mi se pare scrisoarea asta, încât, dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să pun acum tocul jos şi-am să urc la mine, unde voi încerca să-mi revin. Am iubit-o foarte mult pe mami şi mă gândesc ce minunat este nu numai că am o familie puternică şi că ne îmbărbătăm unii pe ceilalţi, dar şi că am un patron suficient de sufletist ca să-mi ofere sprijinul lui.

Iunie 1998

Iată-mă, din nou, complet falită! Cum de reuşesc, oare, să cheltuiesc atâţia bani? Unde s-or fi ducând? Şi nici măcar n-am ce arăta de pe urma lor. Deci, urmând ceea ce pare să fi devenit de-acum un ritual anual, mă duc la tata şi-mi pun cenuşă-n cap.

— Bine, bine, oftează el şi-mi scrie un cec de două mii de fire sterline.

Uf! Problema este că banii ăştia provin din fondul pe care l-a instituit pentru nunta mea. Iniţial, acesta era un fond substanţial. Acum opt ani, mi-aş fi putut oferi o cununie la Catedrala Sf. Paul, o recepţie cu şampanie la Ritz şi un dineu urmat de dans la Annabel's. Dacă nu mă mărit mai repede, atunci voi avea parte doar de o modestă reuniune de familie la serviciul de stare civilă al primăriei locale, urmată de o trataţie cu bere, sandviciuri şi un pic de ţopăială la cârciuma din sat.

Aud mereu de tineri străluciţi, care câştigă o avere lucrând în domeniul imobiliar sau în City. Mai demult, asemenea oameni erau numiţi proaspăt îmbogăţiţi. Ei bine, eu sunt o proaspăt sărăcită.

Dar m-am decis să iau măsuri în legătură cu situaţia mea financiară. Pentru a-mi completa veniturile de la palat, care se ridică acum la 19.400 de lire sterline brut pe an, am semnat un contract cu o firmă care se numeşte Azur. Este condusă de o femeie plină de iniţiativă, Fiona Atkins pe numele ei, iar eu le vând prietenelor mele hainele – create cu talent – din linia Azur. Nu am de ce să mă simt jenată că mă ocup cu aşa ceva. Păi există până şi lorzi şi ladies care vând tot felul de lucruri, de la sisteme de filtrare a apei la produse cosmetice pentru baie. Imaginaţi-vă că organizează reuniuni la ei în saloane, unde-ţi vând şampoane şi pastă de dinţi, şi pe urmă te racolează în reţeaua lor, punându-te să semnezi că accepţi să vinzi şi tu! A vinde îmbrăcăminte, cred eu, se apropie mai mult de comerţul cu produse de lux şi chiar că nu văd de ce mi-ar fi ruşine că fac asta. Totuşi, nu mi-ar conveni nici ca ASR sau colegele mele să afle cu ce mă mai ocup.

Astăzi, am luat-o pe autostrada M4 până-n Somerset ca să-mi vizitez un fel de mătuşă mai de departe, Lynette pe numele ei, implicată în organizarea unei

acţiuni caritabile în beneficiul azilului local, care are loc în parcul unui încântător hotel. Pe bancheta din spate, duc haine din linia Azur, pe care le voi expune la standul meu. Un procent de zece la sută din suma obţinută în urma vânzărilor va merge în fondul azilului. Douăzeci la sută îmi revin mie. Mai duc cu mine şi o carte, semnată şi donată de ASR, despre grădina sa de la Highgrove. Aceasta va constitui premiul întâi la tombolă. Mi-a spus Lynette că, datorită faptului că lucrez la palat, s-a luat decizia ca eu să fiu aceea care va extrage biletele câştigătoare la această tombolă! *Quelle honneur!*

Sosesc la hotel, unde mă întâmpină Lynette. Bem o cafea, ne mai punem la curent cu ultimele bârfe, după care pornesc să-mi instalez standul. În timp ce-mi văd de treabă la stand, observ că vreo câteva persoane, care şi le amenajează pe ale lor, se tot uită la mine, şuşotind apoi între ele. Una sau două chiar mă arată cu degetul. Ce se întâmplă? Simt că m-apucă paranoia. Să fie tunsoarea mea? Să nu mi se asorteze pantofii cu rochia? Mă duc la Lynette s-o întreb dacă e ceva în neregulă cu felul în care arăt.

— Dar bineînţeles că nu, îmi răspunde ea.

— Păi atunci, de ce mă arată cu degetul şi şuşotesc? o întreb eu.

— E din cauza relaţiilor tale cu familia regală, draga mea.

O, Doamne, presupun că, în lipsa unui membru veritabil al familiei regale, e bună şi-o secretară de la curte.

Roşie toată şi conştientă de propria mea importanţă, revin la stand şi le arunc un zâmbet regal celor din jur. Mă rog, ar trebui să mă obişnuiesc cu situaţii de genul ăsta. Acum simt că mi-au dispărut toate tendinţele nevrotice, izvorâte dintr-o instabilitate emoţională cu înclinaţii spre subapreciere. Se-nţelege de la sine că apartenenţa mea la anturajul palatului este un mijloc garantat de sporire a respectului pentru propria-mi persoană.

Trec în revistă, mental, ultimii zece ani din viaţa mea şi-mi amintesc de unele persoane care au părut fascinate de serviciul meu de la palat. Dar sigur că nu este vorba numai de admiraţie. Oamenii sunt conştienţi şi de

influenţa pe care o ai. Îmi amintesc de un mic dejun deosebit de agreabil, la East India Club, unde fusesem invitată de un văr îndepărtat al lui ASR, care m-a implorat să-l conving pe ASR să-i semneze un exemplar din aceeaşi carte despre Highgrove. Nu-l putea ruga el însuşi, fiindcă nu erau suficient de apropiaţi, aşa că mă îndemna pe mine să fac acest demers, în numele lui! Dacă vă puteţi imagina aşa ceva!

Vreţi să ştiţi dacă asta m-a afectat? Presupun că da. Dar eu nu sunt decât o simplă secretară. Ce să mai spună, atunci, un membru veritabil al familiei regale? Ce-i aşa mare lucru să-i vezi pe toţi cei din jur înclinându-se şi făcând reverenţe în faţa ta, cât e ziua de lungă? Şi cine-o să îndrăznească vreodată să te pună la punct, admiţând că-l plictiseşti cumva? Toţi suntem uneori greu de suportat, chiar dacă, aşa cum este cazul meu, nu ne place s-o recunoaştem. Dar pe un membru al familiei regale îl pune cineva la punct?

Mă gândesc la cât de greu trebuie să-i fie lui ASR, pentru că toţi cei care-i sunt apropiaţi se pleacă întotdeauna în faţa dorinţelor sale ori îl linguşesc fără perdea. Eu una ştiu că aşa fac. Şi atunci, când citeşte ce scriu ziarele despre el, nu rămâne uimit în faţa atacurilor lipsite de respect ori a batjocurii la care-l supun jurnaliştii? Nici nu-i de mirare că urăşte presa.

Psihologii susţin că problemele cu care ne confruntăm la vârsta adultă îşi au originea în atmosfera în care ne-am petrecut copilăria. Şi nu-i nevoie să fii prea deştept ca să descoperi sursa anxietăţilor care-l încearcă pe ASR acum, la maturitate. Sensibilitatea sa exagerată în faţa atacurilor la persoană i-a fost inoculată, indiscutabil, la internatul Gordonstoun, din Scoţia, care s-a întâmplat să fie chiar şcoala frecventată, odinioară, de prinţul Phillip. Pe vremea când era ASR la Gordonstoun, şcoala asta nu era numai departe de casă, dar era şi una deosebit de dură. Cel puţin, aşa mi-a spus un prieten. Acolo se practicau pedepsele corporale, iar filistinismul era la el acasă. Cine dădea dovadă de slăbiciune era, practic, călcat în picioare. Explicabil, la urma urmei: nu a fost, oare, fondatorul acestei şcoli un adept al idealurilor fasciste, cel puţin în aparenţă?

În timp ce, pentru toţi băieţii care-o frecventau, şcoala era un loc de testare a caracterului, pentru ASR

ea a constituit, pur şi simplu, una dintre confruntările cele mai brutale cu viaţa. Din cauza poziţiei sale de moştenitor al tronului, era izolat din punct de vedere social. Dacă se încumeta vreunul dintre băieţi să se ducă la el şi să-i spună o vorbă bună, era imediat luat în tărbacă de către ceilalţi, aşa încât numai un coleg foarte curajos şi-ar fi pus pielea-n joc fie doar şi adoptând o atitudine cordială faţă de el. Imaginaţi-vă cum e să trăieşti într-un asemenea loc, unde te simţi ostracizat în permanenţă.

Vin apoi jocurile sportive. Câtă plăcere răutăcioasă trebuie să fi simţit aceşti băieţi când aveau ocazia să faulteze un picior regal mai dur decât se obişnuia! Şi ce formidabil lucru era să te lauzi pe urmă că l-ai „trosnit" pe moştenitorul tronului! Dar astea sunt situaţii cu care se confruntă, desigur, şi prinţii William şi Harry. Da, numai că ei învaţă la Eton. Şi Eton-ul este o şcoală mai bună pentru prinţii cei tineri. O şcoală unde învaţă atât de mulţi aristocraţi nu va fi decât încântată să-i aibă printre elevii ei şi pe cei doi prinţi din familia regală. Şi să nu uităm, desigur, că ASR, după cum am constatat chiar eu, este un tată iubitor, care nu mă îndoiesc că le oferă multă afecţiune celor doi fii ai săi.

Vă imaginaţi, cumva, că ASR a avut parte de mult sprijin sufletesc la vârsta adolescenţei? Judecând după tonul scrisorilor pe care am văzut că le primeşte de la părinţii săi, căldura este un termen cu desăvârşire impropriu în situaţia dată. Dar nu cred că Majestatea Sa şi prinţul Phillip sunt de vină, personal. De condamnat este modul în care au fost ei înşişi crescuţi şi educaţi. Îmbrăţişarea părintească este o noţiune străină culturii lor. Atât s-au priceput, atât au făcut. Închipuiţi-vă că aveţi un tată a cărui părere despre omenire sună cam aşa: „Dacă există reîncarnare, atunci mi-ar plăcea să mă reîncarnez într-un virus, ca să rezolv astfel problemele demografice."

Prinţul Phillip este un om cu multe calităţi, dar îi desfid până şi pe cei mai loiali dintre suporterii lui să declare că empatia se numără printre ele. Din punct de vedere emoţional, deci, ASR şi-ar fi putut petrece la fel de bine anii destinaţi formării caracterului într-o şcoală de corecţie. Şi vorbim aici despre un băiat care cânta la violoncel şi căruia-i plăcea la nebunie să picteze. Spun

unii că tratamentul dur, brutal chiar, aplicat în copilărie, ajută la formarea caracterului. Eu una cred că ajută mai degrabă la frângerea lui.

Pe urmă, abia trecut de vârsta de treizeci de ani, a fost împins de la spate să se căsătorească cu o respectabilă mireasă „virgină”, ceea ce a dus la un mariaj de infern. Nici nu-i de mirare că era bântuit de depresii. Şi, fiindcă tot veni vorba, mă întreb cum se mai înţelege cu găinile.

A, dar văd că standul meu a început să trezească un oarecare interes. Iar eu am nişte haine de vândut şi nişte bani de adunat.

Acum, după ce-au trecut patru ore, mă aflu din nou pe autostradă, în drum spre casă. Ce zi formidabilă! Am reuşit să adunăm opt sute de lire sterline pentru azil, iar eu am realizat un profit de nouăzeci şi două de lire. Mai mult decât atât, când am fost invitată să urc pe estradă, pentru tragerea la tombolă, am fost aplaudată. Şi pot să vă spun că m-am simţit teribil de importantă! Nu că m-ar paşte pe mine pericolul, dar acum înţeleg cum ţi se poate urca la cap un asemenea gen de reacţie admirativă.

Febra covorului roşu

Octombrie 1998

Sunt iar în Scoţia şi locuiesc cu Phyllida la Tom na Gaidh. Phyllida este o fată extraordinară şi m-a sprijinit mult când mi s-a întâmplat nenorocirea cu pierderea lui mami. Pe lângă sarcinile secretariale, am fost învestite şi cu funcţia de supraveghetoare ale animalelor regale de companie. Amândouă suntem conştiente de rolul important pe care-l joacă animalele de companie în cadrul familiei regale. Cercuri din interiorul palatului spun că ASR l-a dat pe Harvey, labradorul la care ţinea nespus de mult, la insistenţele bossettei şi că asta a fost una din cauzele care au dus la răcirea ireversibilă a sentimentelor sale pentru ea, o cauză la fel de importantă ca şi instabilitatea ei psihică şi celelalte probleme, pe care se cuvine să le acoperim cu vălul discreţiei.

Eu îl am în grijă pe Tigger, în timp ce Phyllida se ocupă de Widgeon, un labrador negru şi frumos, extrem de energic şi pe care prinţul William îl adoră. Tigger este un căţel dolofan, cu care mă înţeleg bine. Widgeon este un coşmar. Ieri, în timp ce se plimba cu Phyllida, s-a smuls deodată de lângă ea, dispărând cine ştie unde, iar biata Phyllida a cutreierat ore întregi, strigându-l, până când s-a întors, deznădăjduită, la vilă.

— Am făcut o moviliţă de pietre, ca să marchez locul unde l-am văzut ultima dată, îmi spuse ea.

N-am prea înţeles cum putea o moviliţă de pietre să-l aducă pe Widgeon înapoi, dar era şi ăsta un gest, mai bun decât nimic. Stăteam amândouă în bucătărie, tot mai mohorâte, studiind perspectiva de a-l mai vedea vreodată pe dispărutul labrador. Pe urmă, pe când lumina zilei începuse să scadă, Phyllida a ieşit afară, pe alee, să-l mai strige o ultimă dată. Când colo, bucuria bucuriilor, doi turişti îmbrăcaţi în haine cu glugă se îndreptau spre vilă, cu Widgeon lângă ei.

— S-a ţinut după noi, ne-au spus ei. E un câine adorabil, dar am simţit că se cuvenea să fie înapoiat stăpânului său de drept. Şi, cum casa asta e singura pe o rază de câteva mile, am bănuit că al dumneavoastră trebuie să fie.

Nu le-am dezvăluit identitatea adevăratului stăpân. Şi e păcat. Meritau un asemenea gest, în semn de recunoştinţă. La urma urmei, datorită lor tânărul prinţ a rămas cu inima nefrântă, iar Phyllida a scăpat de o criză de nervi.

Regina Mamă şi-a stabilit reşedinţa la Birkhall şi bătrânica – are 98 de ani – este, încă, mare amatoare de petreceri. Au devenit legendare petrecerile pe care le dă la Birkhall. Întotdeauna, Regina Mamă este însoţită de maestrul ei personal de vânătoare. La fiecare optsprezece luni, acest vânător personal se schimbă.

Prin tradiţie, vânătorul este mereu tânăr şi foarte, chiar foarte arătos. Şi de ce n-ar fi? Aş face şi eu la fel, dac-aş fi regină. Şi, dacă mi-ar merge, aş avea chiar doi vânători personali, pe care i-aş schimba după cum am chef. După cină, Regina Mamă adoră să joace tot feluri de jocuri. Pe primul loc sunt şaradele, dar mai sunt şi altele, cum ar fi Twister. De obicei, aceia dintre noi care locuim aici, la Tom na Gaidh, nu suntem invitaţi la distracţie. Ochii care nu se văd, se uită, presupun. Nu şi astă-seară, însă. Am fost invitate la balul vânătorilor. Vor fi de faţă Regina Mamă, ASR şi toţi prietenii săi. Phyllida şi cu mine suntem atât de emoţionate! Se repetă povestea Cenuşăresei.

Ajungem la clădirea primăriei, aflată pe terenurile de la Birkhall. Vor fi fiind prezenţi prieteni de-ai lui ASR, pe care-i cunosc? A, da, este Charlie Palmer-Tomkinson, tatăl celor două frumuseţi vestite prin oraş, Santa şi Tara. Mai sunt şi o mulţime de tineri bine făcuţi, care au tot cutreierat dealurile de la Balmoral, în timpul sezonului de vânătoare la cerbi. Şi ce bine arată aceşti reprezentanţi voinici ai masculinităţii scoţiene, îmbrăcaţi în kilturi şi purtând la brâu gentuţe din piele garnisite cu blană.

Orchestra atacă prima melodie şi începe dansul. Acum, nu sunt nici pe departe străină de dansurile scoţiene, dar acesta este un dans nou, pe care nu l-am mai întâlnit. Să fie oare cunoscut doar în anturajul locatarilor palatului regal? Ne aşezăm în cerc, ţinându-ne de mâini, după care ne rotim într-o parte, ca la horă. Şi acum ce mai urmează?

Tânărul şi chipeşul vânător din dreapta mea se întoarce spre mine, mă ia în braţe şi începem să valsăm,

rotindu-ne totodată în jurul propriei axe. Apoi, mă plasează între cei doi bărbaţi din stânga mea. Nostim! Îl zăresc, deodată, cu coada ochiului, pe Charlie Palmer-Tomkinson. S-a hotărât să iasă din horă şi să înceapă un dans solo. Acum dansează, rotindu-se cu o parteneră imaginară în braţe. Deodată, îl vede şi ASR.

— Hai, Charlie, nu te mai prosti! exclamă el.

Ruşinat, Charlie intră înapoi în rând, iar dansul continuă. O văd pe Regina Mamă învârtindu-se neobosită. Doamne, dar e un superstar! Şi imaginaţi-vă că are nouăzeci şi opt de ani! Deodată, un alt vânător frumuşel mă ia şi mă aruncă în braţele cuiva a cărui figură mi-e familiară. Dumnezeule, sunt mai mult de zece ani de când aştept această clipă! Da, iată că, fără veste, am ajuns să dansez cu însăşi Splendoarea Sa, dragul de ASR! Mă uit la el cu mare sfială. Ce bine arată în jacheta asta de vânătoare din catifea verde, cu tartanul de Lord al Insulelor şi cu geanta mare, din blană albă, cu modelul celtic al frunzei de smochin şi care atrage atenţia asupra zonei organelor genitale.

— A, tu erai, îmi spune el, vesel. Nu te-ai măritat încă?

Nu, My Lord al surâsului! Să vă pun şi eu aceeaşi întrebare? Am, cu toate astea, un iubit încântător, Nick Kerr, un văr din Australia al celebrei actriţe Deborah Kerr. Ne rotim, iar şi iar. Vă rog eu mult, daţi-mi voie să savurez acest moment. Ia aminte, posteritate, că în chiar clipa asta, viitorul rege al dominionului nostru mă strânge cu puternicele sale mâini regale. Pentru mai multă precizie anatomică, una din ele se află pe talia mea, iar cealaltă pe umăr. ASR şi cu mine valsăm, apoi se învârte singur. Surprind o adiere exotică de loţiune după ras.

E minunat! Moştenitorul tronului şi cu mine suntem înlănţuiţi în aceste câteva scurte secunde într-un ritual al flirtului, vechi de când lumea şi care reprezintă, desigur, punctul de origine al tuturor dansurilor scoţiene. Acum mă trimite, rotindu-mă, spre următorul partener. Rămâi cu bine ASR, bossul meu şi merituos moştenitor al tronului, până vom dansa din nou. Dacă vom mai dansa vreodată. Oftez.

Mă aşez şi savurez momentul. Da, în sfârşit! Pot să pretind, fără să mint, că am dansat cu Prinţul de Wales.

Şi, dacă mă gândesc mai bine, de acum înainte, toţi iubiţii mei vor fi îndreptăţiţi să declare: „Am dansat cu fata care a dansat cu Prinţul de Wales!”

Noiembrie 1998

Stau la intrarea principală a Palatului Buckingham, unde a fost întins covorul roşu, cu ocazia recepţiei oficiale date în cinstea celei de a 50-a aniversări a lui ASR. Sarcina mea este să înmânez câte un program al evenimentelor serii fiecăruia dintre cei trei sute de invitaţi. Sunt îmbrăcată cu fusta lungă, neagră şi „decentă”, cu o bluză neagră de dantelă şi cu un colier cu pietre verzi, frumoase, dăruit de una din naşele mele. „Poartă-l cu ceva alb, draga mea”, mi-a spus ea. Din nefericire, nu am nimic alb în garderoba mea. Mă întreb dacă nu cumva greşesc că-l port cu bluza neagră. Dar, desigur, ocazia oferită de aniversarea Prinţului de Wales anulează astfel de obiecţiuni de natură estetică. Dat fiind că există, încă, o răceală oficială, generată de contribuţia Camillei la unele neajunsuri cu care s-a confruntat familia regală, prietena mea, Amanta regală, nu apare la festivităţi. În schimb, împreună cu influentul valet al lui ASR, Michael Fawcett, Camilla organizează o altă petrecere în cinstea Prinţului, la Highgrove.

După părerea mea, lista cu invitaţii lui ASR la Palatul Buckingham este mai ciudată decât vă puteţi imagina. Bossul a dat instrucţiuni celor de la birou ca preşedinţii tuturor organizaţiilor sale de binefacere, ori ai oricăror organizaţii care şi-au dat concursul în diverse împrejurări, să fie invitaţi, dar fără soţii sau parteneri. Această măsură a fost extinsă chiar şi la invitaţii din domeniul artistic, deşi unul sau doi dintre ei trebuie să fi fost destul de insistenţi încât să obţină ce-au vrut, altfel n-ar fi apărut pe listă domnul şi doamna Ben Elton.

Îmi pot imagina ce scandaluri s-au iscat în unele cămine din ţară, când unul din soţi a fost nevoit să-i spună jumătăţii sale că nu este invitat sau invitată la recepţie! Ca să spunem lucrurilor pe nume, recepţia dată cu ocazia celei de-a 50-a aniversări a lui ASR este una a oamenilor singuri. Ei bine, fiind prezentă ca să dau o mână de ajutor, voi fi nevoită să mă amestec printre invitaţi, aşa că mie una-mi convine situaţia. La

urma urmei, sunt drăguţă şi nemăritată. Toţi bărbaţii aceia singuri care vor veni ar trebui să aibă şi ei cu cine sta de vorbă – cu o femeie singură, de pildă!

Pe măsură ce invitaţii intră în palat, zăresc grupuri de celebrităţi – stele ale filmului şi televiziunii. Parc-am fi la decernarea Oscarurilor. Iar eu fac parte din tablou. Ce palpitant! Rowan Atkinson, Emma Thompson, Ben Elton, Lenny Henry, Stephen Fry, Dawn French şi Ben Kingsley se scurg cu toţii pe lângă mine, atât de aproape, încât i-aş putea atinge. Deodată, îl zăresc pe acel imitator comic pe care-l văd la televizor ori de câte ori am timp, cel care se leagă de toţi politicienii momentului. Nu înţeleg toate glumele lui, dar acelea pe care le înţeleg sunt grozav de nostime!

Acum e şansa mea de a cunoaşte un mare star TV. Mă reped spre el şi-l opresc, cu un zâmbet larg.

— Doriţi un program, Sir?

— Vă mulţumesc, îmi răspunde el.

— Ador emisiunea dumneavoastră, îi spun eu, bătând frivol din gene.

Îmi zâmbeşte cu un aer uşor derutat, dă din cap şi se duce sus. Cât talent, suspin eu. Şi ce modest este, îmi spun în gând.

O, Doamne! Şi simt că mă fac roşie ca focul. Ce idioată pot să fiu! L-am confundat pe fostul prim-ministru John Major cu Rory Bremner!

Musafirii s-au adunat la etaj, iar petrecerea e în plină desfăşurare. Aşa c-am să urc şi eu. Ce altceva să fac? Să plec acasă? Trebuie să mai fi rămas ceva de făcut şi mai pot să dau o mână de ajutor. Am să mă duc sus şi să ajut acolo unde-i nevoie.

Ce privelişte formidabilă! În fiecare dintre saloanele aurite şi pline de oglinzi, cvartete şi mici formaţii muzicale interpretează muzică clasică. Valeţi îmbrăcaţi în ţinută de gală completă – fracuri negre cu garnituri roşii şi aurii pe margini – oferă şampanie mulţimii adunate acolo. Jongleri şi magicieni circulă printre oaspeţi, executându-şi numerele de senzaţie. Mă uit în jur şi zăresc statura impozantă a marelui boxer şi mim Frank Bruno. Bravo ţie, Frank şi bravo şi lui ASR fiindcă te-a invitat, deşi e greu de imaginat ce aveţi voi doi în comun.

Un alt oaspete oarecum nepotrivit cu locul este Alex Ferguson, managerul echipei de fotbal Manchester United, echipa cu cele mai mari succese din Anglia, în acest moment. Este atât de roşu la faţă, încât de câte ori îl văd la televizor, am impresia că-i gata să explodeze. Şi acum arată la fel. Este oare posibil ca expresia să-i fi rămas întipărită pe faţă pentru totdeauna? Şi totuşi, aerul ăsta de om veşnic înfuriat ar putea să-i fie de folos: cum altfel să-i ţină în frâu pe primadonele alea de fotbalişti cu care lucrează? Îmi imaginez că frumosul domn Beckham i-ar putea da serioase bătăi de cap uneori, mai ales acum, când pare să nu-şi mai încapă în piele de mândrie că a devenit prietenul superbei şi faimoasei Posh, de la Spice Girls.

O văd apoi pe una dintre eroinele mele, actriţa absolut fabuloasă Joanna Lumley. Alta mai „posh" decât ea nu există! Oare câţi ani să aibă? Cine ştie? Şi cui îi pasă? O asemenea combinaţie de stil şi frumuseţe! Şi am citit că mai e şi deşteaptă foc. Hotărât lucru, este una din prinţesele Naturii. Acum, dacă ASR ar vrea să se însoare iar şi să câştige cu adevărat toată simpatia populaţiei, Joanna ar fi fata potrivită! Nici nu mai încape vorbă.

Lângă ea este primul-ministru Tony Blair, cel puţin aşa cred eu, că Tony Blair este, iar dacă nu-i el, atunci trebuie să fie Rory Bremner. M-am zăpăcit de tot. Şi nu departe de el, se află liderul opoziţiei, William Hague. Mi-aduc aminte că mi-a spus cineva că pe politicieni îi distruge, de obicei, un scandal care are legătură fie cu banii, fie cu sexul. Tony Blair a declarat că nimic din toate acestea nu se va întâmpla în timpul guvernării sale. Mă rog, toate bune şi frumoase, dar cu natura umană nu se ştie niciodată. Nu se poate să nu-i fie scris vreunui politician din Cabinetul său să dea de bucluc!

Ah, dar iată-l pe John Prescott, stând de vorbă cu David Blunkett, ministrul orb, dar extraordinar de capabil de la nu mai ştiu care minister. Lucy, câinele său faimos, se află lângă el. Domnul Blunkett este din Sheffield, după cum am citit pe undeva, iar învestirea sa în această funcţie de importanţă naţională a fost o mişcare inspirată, mai ales datorită faptului că e orb. Cred că, dată fiind infirmitatea sa nefericită, măcar în

privinţa lui putem sta liniştiţi că nu-l paşte primejdia să intre în vreun bucluc pe motiv de zburdălnicie, nu?

Fiindcă am citit deja lista musafirilor, ştiu că la recepţie se află şi o mulţime de tipi din presă, inclusiv indivizi din ceea ce noi numim îndeobşte „zona ostilă”, ale căror relatări despre viaţa privată a lui ASR uneori îl amărăsc, iar alteori îl fac să explodeze de furie. Mi se pare foarte ciudat să-l văd salutând călduros asemenea persoane, de ziua lui de naştere. Se presupune că într-o asemenea zi importantă eşti înconjurat numai de prieteni, nu şi de duşmanii care te critică, orice-ai face. Dar bănuiesc aici influenţa lui Mark Bolland, secretarul privat al lui ASR, acest viclean maestru al învârtelilor, care a venit aici cu iubitul său, Guy Black, de la Comisia de piesă. Mark e expert în asemenea chestii. Bănuiesc că şi-a făcut socoteala că acum, fiindcă i-a invitat la aniversarea lui ASR, unul sau doi dintre jurnalişti vor începe, totuşi, să-i arate mai multă bunăvoinţă. Dar pentru ASR, asta trebuie să fie o galuşcă greu de înghiţit.

Deodată, mă bate cineva pe umăr. Mă întorc. Este „Domnul T-J”, cum îi spunem noi, cu afecţiune, în Shropshire. Se află aici fiindcă are legături foarte strânse cu organizaţia Ironbridge Gorge Museum Trust, al cărei patron este ASR. Îmi prezintă doi prieteni, de pe vremea când era student la Cambridge. Molipsiţi de atmosfera sărbătorească, ne trezim curând că râdem şi povestim cu rândul.

Deodată, ASR apare printre noi. Mă priveşte, uşor surprins.

— Ce faci tu aici, Sarah?

Simt cum mă copleşeşte un teribil sentiment de jenă. În timp ce se presupune că sunt aici ca să îndeplinesc o sarcină, ASR mă vede distrându-mă cu invitaţii. Dar ce să fac, dacă îl cunosc personal pe unul dintre oaspeţi? Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă fac că nu-l văd? El nu ştie c-am fost chemată aici ca s-ajut? Chiar trebuia să plec acasă, după ce am terminat de împărţit programele? Şi de ce nu mi-a spus nimeni nimic? Oare poziţia mea aici, la Buckingham, este diferită de aceea de la Balmoral, unde se consideră că, practic, fac parte din familie? ASR se îndepărtează.

Mă simt zdrobită. Toată bucuria s-a evaporat. Poate că ar trebui să plec acum acasă. Derulez apoi, mental, banda cu ce mi-a spus ASR. Nu, tonul nu a fost nici ostil, nici mustrător. A fost un ton obişnuit. Sau se prea poate să fiu eu hipersensibilă, în pragul paranoiei? Oricum, nu mă pot împiedica să nu mă simt rănită. Rănită într-un mod ciudat. Presupun că locul meu este într-o zonă cenuşie, un fel de ţară a nimănui, unde statutul meu este, pe undeva, între acela de angajată şi acela de prietenă.

Domnul T-J şi prietenii săi simt că ceva nu e-n regulă. Unul din ei mă ia pe după umeri. Pare să fi decis că nu trebuie să-mi strice nimeni cheful. Prietenul domnului T-J îşi scoate acum de la gât cravata cu dungi aurii şi vişinii şi mi-o oferă, declarându-mă membru onorific în Hawk Club, pe care-l frecventase când era student la Cambridge. La naiba, dacă tot a fost să se-ntâmple aşa, măcar să profit că mă aflu aici. Aşa că mă distrez, încinsă cu cravata, până la ora unsprezece şi jumătate. Domnul T-J, ca un perfect gentleman ce este, mă duce acasă, în Moylan Road, în limuzina sa cu şofer.

Oricum, i-am făcut şi eu un cadou lui ASR cu drag, de ziua lui: cartea mea preferată, *Războiul îngheţatei,* de William Boyd.

Trei zile mai târziu, soseşte o scrisoare scrisă de mână şi frumos compusă. E de la ASR! Îmi scrie cât l-a emoţionat cadoul meu şi ce mult l-a ajutat să petreacă o zi plăcută. Dar e minunat, îmi spun. Apoi, mă străfulgera un alt gând: bietul om trebuie să fi scris sute de asemenea scrisori. Mă simt foarte mişcată că s-a ostenit să-mi scrie mie cu prioritate. O citesc de trei ori, îmi tamponez ochii umezi, apoi o pun cu grijă la păstrare, în sertar.

Martie 1999

Este ora zece şi jumătate dimineaţa şi sunt în Palatul Buckingham, într-un şir de persoane aliniate pe covorul roşu de lângă Sala Tronului. Vreo cinci sute de invitaţi se află înăuntru, aşteptând să-şi vadă rudele sau prietenii primind o distincţie. Din galeria menestrelilor, se aude cum cântă fanfara militară. Ei bine, nu! De data asta nu sunt aici ca să ajut la servit! Dar daţi-mi voie să

mă întorc în urmă cu zece săptămâni, în vacanţa de Crăciun. Sunt în Cornwall, unde stau în vila familiei, când intră fratele meu Toby, cu *Daily Telegraph* în mână. Nu-i vine să creadă ce-a citit şi, sinceră să fiu, nici mie. Sora lui (adică eu!) se află pe lista celor ce urmează să fie decoraţi cu ocazia Anului Nou! Vă vine să credeţi? Mi se acordă un MVO!

Mă veţi întreba ce este un MVO. Vă explic imediat. MVO este sigla pentru Membru al Ordinului Victorian şi, prin tradiţie, se acordă funcţionarilor care au peste zece ani vechime în serviciul curţii regale. Ca rang, MVO se situează peste OBE şi MBE. În ceea ce mă priveşte, primesc acest Ordin la fix zece ani de când am venit la palat, dar, cel mai adesea, membrii personalului trebuie să aştepte şi cincisprezece ani. Eu îl primesc pe al meu la ţanc. E clar că am prieteni suspuşi.

Ia să vedem acum şi cine, alături de mine, va mai primi distincţii anul ăsta. Numele pe care le recunosc sunt, toate, din lumea spectacolului: Lenny Henry, Dusty Springfield, Roger Moore, Nigel Hawthorne şi Robert Carlyle. Despre Robert Carlyle ştiu şi eu că-i un actor excelent, dar nu pot să nu mă-ntreb dacă, în cazul lui, Comisia pentru acordarea distincţiilor n-a fost cumva influenţată de faptul că *The Full Monty,* în care joacă rolul principal (chiar dacă o face magnific), este filmul preferat, cu premiul întâi absolut, al lui ASR?

La câteva zile de la publicarea ştirii în ziar, primesc o telegramă şi o scrisoare de la ASR, în care mă felicită, deşi nu sunt sigură că nu are nicio legătură cu promptitudinea cu care mi se acordă distincţia. Mai primesc alte treizeci de scrisori cu felicitări. Simt c-am ameţit de-a binelea, cu emoţiile uriaşe produse de acest eveniment.

În fiecare an, au loc douăzeci şi două de ceremonii de învestitură: una la Holyroodhouse din Edinburgh, una la Cardiff Castle şi douăzeci la Palatul Buckingham. La fiecare asemenea ceremonie primesc distincţii până la 150 de persoane. Eu merg la una din ceremoniile de la P.B. La ceremonie ai permisiunea să inviţi maximum trei persoane. Eu i-am invitat pe tati, pe fratele meu, Toby şi pe iubitul meu, Nick cel straşnic.

Cu ocazia acestei zile de maximă importanţă, tati şi-a deschis cu generozitate carnetul de cecuri şi, în

consecinţă, port acum un costum bleu pal, cu fustă şi jachetă, de la Louis Ferraud. Am urmat instrucţiunile primite şi mi-am prins o agăţătoare la rever, pe care va fi atârnată medalia, ceea ce-o scuteşte pe Majestatea Sa de efortul de a mai înfige acul. Totuşi, la ceremonia de azi nu va oficia Majestatea Sa, fiindcă se suprapune cu o altă acţiune pe care o are în program, aşa că va fi înlocuită de către ASR! Da, Splendoarea Sa îmi va prinde medalia în piept! Grozav!

Am citit broşura pe care ne-au dat-o tuturor şi vă pot spune dinainte cum se desfăşoară ceremonia. Fiţi atenţi: ASR intră în sala de bal, însoţit de doi ofiţeri din trupele gurkha o tradiţie instituită de regina Victoria în 1876. De gardă pe podium, cum se numeşte, mai tehnic, postamentul tronului, sunt cinci militari din garda de corp a reginei, de la Regimentul de Gardă Călare. Ei au fost înfiinţaţi în 1485, de către regele Hernie al VII-lea, după ce a câştigat bătălia de la Bosworth Field. Îmi aduc aminte de această bătălie, fiindcă atunci a luat fiinţă o nouă familie regală, dinastia Tudor, care l-a lichidat pe ultimul Plantagenet, în persoana lui Richard al II-lea, despre care se spune că a fost un om rău, care i-a ucis pe cei doi prinţişori în Turnul Londrei. De atunci încoace, au urmat foarte puţine dinastii. Familia Majestăţii Sale îşi are originile în Germania, ceea ce, potrivit profesorului meu de istorie, a pus pe gânduri un număr suficient de mare de britanici, pe vremea când ne luptam cu germanii pe viaţă şi pe moarte, în ultimele două războaie mondiale.

Dar m-am pierdut în digresiuni. Să revenim la ceremonie: patru demnitari sunt la datorie, ca să acorde asistenţă celor decoraţi şi invitaţilor lor. Astăzi, aceştia sunt lordul Camoys, generalul maior Sir Simon Cooper, locotenentul comandor Lavery şi locotenentul colonel Anthony Mather.

Toţi cei care urmează să fie decoraţi sunt aliniaţi afară, pe un coridor lung, în timp ce peste patru sute de oaspeţi privesc ceremonia din sala de bal. Se începe în ordine ierarhică descrescătoare, cu un deţinător al Ordinului de Bath, care este învestit cu titlul de cavaler, urmând ca, de acum înainte, să poarte titlul de cavaler comandor. Ascultăm cu toţii imnul naţional, intonat în sala de bal de către orchestra gărzilor scoţiene. Astfel,

ne dăm seama că învestitura este pe cale să înceapă. Cât timp se cântă imnul naţional, stăm cu toţii în poziţie de drepţi. Cred că niciunul dintre noi nu s-a simţit vreodată mai mândru şi mai plin de simţ patriotic în timp ce asculta imnul. Şi pe drept cuvânt, fiindcă acum urmează să fim consacraţi drept „Membri ai Autorităţii Britanice”.

Orchestra continuă să-şi interpreteze melodiile din repertoriu. Acum, a trecut la *El Capitan,* un marş de Sousa. Intră viceamiralul Ian Garnett, primul pe listă. Urcă pe podiumul pe care se află ASR, alături de Lordul Cancelar (lordul Camoys). Îl aud, apoi, pe Lordul Cancelar pronunţându-i numele şi trecând în revistă realizările viceamiralului. Acesta îngenunchează pe taburetul special, îmbrăcat în catifea şi destinat ceremoniilor de învestire. Apoi, cu sabia care a fost a bunicului său, regele George al VI-lea, pe când acesta era Duce de York şi colonel al gărzilor scoţiene, ASR atinge uşor umărul stâng al viceamiralului. Acesta se ridică, acum *Sir* Ian Garnett, ca să primească o medalie pe o panglică şi o stea, pe care ASR le ia de pe o pernă de catifea pe care o ţine Intendentul curţii regale, Sir Simon Cooper. Încerc să-mi imaginez ce simte acum viceamiralul. Exaltare şi mândrie. Oare acelaşi lucru îl voi simţi şi eu?

Urmează doi funcţionari de la Ministerul de externe, învestiţi cu titlul de cavaleri. Apoi, Dame Diana Collins, despre care am citit că a activat intens în Africa de Sud, în domeniul drepturilor omului. Urmează alţi trei aspiranţi la onoarea învestirii cu titlul de cavaler: un muzician, un farmacolog şi un specialist în biologie moleculară. Vin la rând cei distinşi cu titlurile de companion şi comandor al Imperiului Britanic. Doamne, în curând urmez eu! Îmi văd numele pe lista din program, alături de carismaticul Emmanuel Amadi, care stă în spatele meu. Emmanuel este un fel de far călăuzitor al fundaţiei Prince’s Trust. Astăzi însă, nu suntem decât nişte oameni pe cale să devină membri ai Ordinului Regal Victorian! Mie încă nu-mi vine să cred. Eu, o fată din Shropshire, care, ajutată de şansă, a căpătat, prin Bernadette din Bond Street, slujba de lady referent în serviciul lui ASR, trebuie să mă ciupesc, ca să mă conving că nu visez.

Pe măsură ce se scurtează coada, mai citesc câte ceva din program şi aflu despre realizările şi devotamentul colegilor mei aspiranţi şi încep să mă simt impresionată şi cam pusă la colţ: în faţa şi în spatele meu se află câţiva dintre cei mai respectabili cetăţeni ai Regatului Unit. Mă simt umilită mai ales în faţa acelora care şi-au dedicat vieţile ajutorării celor mai nefericiţi membri ai societăţii – handicapaţii, cei suferinzi de boli mintale şi de alte boli grave – aceia cărora Dumnezeu le-a împărţit cele mai proaste cărţi la jocul de pocher al vieţii. E suficient să te gândeşti la asta ca să simţi că traversezi un moment de smerenie. În timp ce orchestra gărzilor scoţiene atacă *Abdelazar* de Purcell, simt că starea mea de spirit devine predispusă la introspecţie şi auto examinare.

În locul acesta, printre „cei admirabili şi cei buni", nu mă pot împiedica să nu mă simt un pic impostoare. La urma urmei, „admirabilă" nu sunt nici pe departe; cât despre „bună", îndeplinesc eu, oare, condiţiile ca să fiu considerată astfel? Munca nu mă solicită din cale-afară. Sunt invitată pretutindeni, datorită funcţiei mele la palat, iar sacrificii personale nu fac. Deşi la serviciu îmi fac treaba, cu punctualitatea nu stau prea bine. În ceea ce priveşte viaţa sexuală, pot fi considerată cam uşuratică şi mai constat că devin de o viclenie vecină cu înşelătoria. Exemplu: am tras nişte sfori, împreună cu un prieten de la birou, ca să particip la această ceremonie, în locul aceleia la care se cuvenea, de fapt, să fiu prezentă, pentru a primi distincţia din mâna Majestăţii Sale. Majestatea Sa este o femeie minunată şi cu adevărat remarcabilă. Este suverana naţiunii, numai că ea nu este „bossul", în orice caz, nu al meu. Aşa este, am tras în mod nedemn sforile ca să particip la una din puţinele ceremonii la care ASR „decorează", ca să folosesc şi eu termenul uzitat la palat pentru prinderea unei medalii în pieptul cuiva. Dar dacă stau şi mă gândesc mai bine, admiţând că nu sunt „bună", cred că sunt cam severă cu mine însămi. Aşa e, nu sunt eu punctuală, dar sarcinile mi le îndeplinesc pe deplin şi fără cusur. Cât despre faptul că-mi place să fac sex, asta aşa e, dar nu e nici bine şi nici rău. Moralitatea n-are nimic de-a face cu asta. Este mai degrabă o problemă care ţine de noroc – îl ai sau nu-l ai. Nici viclenia pe

care o manifest la birou nu mă plasează în categoria răilor, deşi în ultimii zece ani e sigur că mi-am pierdut o mare parte din inocenţa de la început. Da, nu eşti chiar genul acela de persoană „bună”, fără pată şi reproş, dar eşti suficient de „bună”, domnişoară Sarah Lucy Georgina Goodall.

Îmi vine rândul şi intru în sala tronului, cu inima bătându-mi puternic. Menuetul de Mozart, pe care l-am recunoscut, s-a încheiat. Orchestra trece la următoarea piesă. Este un fragment din *Gigi*, unul din filmele mele preferate, acela în care cântă Maurice Chevalier. În cazul în care nu ştiţi, este povestea unei liceene încântătoare şi inocente din Paris, pe care lipsa de bani şi uneltirile mătuşilor sunt gata-gata s-o transforme într-o prostituată de lux. Din fericire, Gigi sfârşeşte prin a se mărita cu un Făt-Frumos din înalta societate. Nu mă pot stăpâni să nu mă enervez puţin, fiindcă se cântă tema din *Gigi* chiar în momentul în care Prinţul moştenitor îmi acordă medalia. Sunt convinsă că nu e una din glumiţele lui ASR.

În timp ce mă îndrept cu paşi lenţi spre podium, arunc o scurtă privire spre marea de feţe: sunt atât de multe, încât mi-e imposibil să-mi depistez micul grup de suporteri. Dar nu-i nimic. Mă apropii de ASR. La naiba, emoţia mă copleşeşte. Mă tem să nu încep să plâng. „Stăpâneşte-te, fetiţo”, mârâie dădaca interioară.

Respir adânc. În faţa mea se află acum Magnificenţa Sa. Este în uniformă de gală bleumarin, cu epoleţi şi ceaprazuri aurii. Dragă Alteţă Regală, cât de bine arătaţi în uniforma asta de colonel al Gărzilor Galeze! Îi prind privirea, îmi îndoi un genunchi şi fac o reverenţă.

Potrivit unui ritual care datează de secole, vorbeşte acum Lordul Cancelar. Vocea deţinătorului acestei demnităţi, care-şi are rădăcinile în străfundurile istoriei, răsună în marea sală a tronului din Palatul Buckingham:

— Domnişoara Sarah Goodall, pentru servicii aduse Curţii Alteţei Sale Regale, Prinţul de Wales, devine membră a Ordinului Regal Victorian!

Toţi cei din sală aplaudă. Eu mai am puţin şi mă sufoc. Dar o zăresc, cu ochii minţii, pe dădaca mea interioară, care-mi spune să mă ţin tare.

ASR, viitorul meu rege, ia apoi crucea din aramă de zece centimetri, cu panglici albastre, albe şi roşii, de pe

perna din catifea roşu închis, pe care i-o întinde Sir Simon Cooper. Pe urmă, cu mişcări lente, o prinde pe rever, la trei centimetri de inima mea, care bate foarte tare. În clipa asta, îmi dau lacrimile de emoţie. Mă uit în ochii lui frumoşi, albaştri, în care sclipesc aceleaşi lumini jucăuşe dintotdeauna. Îmi spune:

— Vai, Sarah, nici nu-mi vine să cred. Sunt zece ani de când lucrezi pentru mine!

Mă trezesc chicotind aiurea:

— Vă mulţumesc foarte mult, Alteţa Voastră Regală! N-aş fi reuşit să rămân aici atâta vreme dacă n-aş fi lucrat pentru o persoană atât de extraordinară ca dumneavoastră!

Şi dau să continuu, bâiguind ceva despre cât de devotată îi sunt şi cum aş vrea să rămân în serviciul lui pentru vecie. Dar mă opreşte dădaca interioară, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. O declaraţie atât de patetică ar fi fost, neîndoielnic, jenantă. Aşa că, adunându-mi tot sângele rece de care sunt capabilă, îi zâmbesc palid şi plec. Mai târziu, reflectez la zâmbetul lui ASR. Uneori e greu să interpretezi sensurile unui surâs. Dacă aş fi cât de cât paranoică, aş crede, pur şi simplu, că zâmbetul său avea o nuanţă de iritare resemnată. La urma urmei, puţine secretare rămân în post o perioadă atât de lungă – zece ani! Să fi fost o undă de sarcasm în remarca lui despre lungimea perioadei mele de serviciu? Mă întrerupe o altă voce. „Ia mai termină cu prostiile astea de femeie nevrozată! E momentul tău de triumf. Ce nevoie ai să-l strici cu introspecţii autocritice? Bucură-te de clipa asta, fetiţo! Astăzi eşti regină!”

Calea este liberă acum pentru următorul decorat, Emmanuel Amadi. Emmanuel, vechiul meu prieten, acum este momentul tău şi ţi l-ai câştigat pe merit. Bucură-te de el!

Îmi regăsesc grupul de bărbaţi şi rămânem împreună în următoarele nouăzeci de minute. Ascultăm cu toţii *Născut liber*, două fragmente din *Simfonia a 6-a* de Ceaikovski, *Scripcarul de pe acoperiş* şi *O Sole Mio.* Muzica asta minunată îmi sporeşte bucuria din suflet. Dar oare cum mi-aş putea descrie bucuria?

Exaltare este cuvântul pe care ar trebui să-l folosesc, dar sentimentul pe care-l simt acum crescând în mine

este cu mult deasupra exaltării. Cuvântul exaltare este inadecvat. Exaltat te simţi când marchezi un gol la hochei sau un punct în relaţia cu un bărbat care-ţi place. Numai că eu, după câte-mi dau seama, am marcat o decoraţie pentru toată viaţa. Capul meu nu e în nori, e în stratosferă. Nu mă aflu doar printre stele. Sunt chiar deasupra lor.

Ceremonia ia sfârşit, în timp ce orchestra îşi încheie şi ea programul cu un cântec specific zonelor muntoase ale Scoţiei, aflat printre preferinţele mele muzicale şi nu doar fiindcă-mi evocă unele zburdălnicii.

Ieşim cu toţii afară, decoraţi, rude şi prieteni. Sărim într-un taxi şi ne îndreptăm spre Clubul Cavaleriei şi Ofiţerilor din Gardă, din Piccadilly. Tati a rezervat acolo Sala Balaclava. Suntem treizeci de persoane la masă, cu mine aşezată în capul mesei. Îi văd pe Karin, Eddie antreprenorul, prietenii mei Tony şi Pam de la palat şi, desigur, pe Nick şi Toby.

După ce doar cu câteva ore înainte mi s-a conferit această uluitoare distincţie într-un cadru atât de ceremonios, mă tem că eu însămi, plus încă o persoană sau două dintre invitaţi sărbătorim cu o exuberanţă dezlănţuită, care nu cadrează întru totul cu noua şi onoranta mea poziţie, adică Sarah Lucy Georgina Goodall MVO. Dau vina pe vinul de Porto. Multe ore mai târziu, ne împleticim afară din club. Nick e atât de beat, că sfârşeşte prin a se culca pe podeaua taxiului care ne duce acasă, cu nişte flori luate de pe masa din restaurant, împrăştiate în jurul său. Toby şi cu mine suntem într-o stare cu foarte puţin mai onorabilă. Suntem nevoiţi să-l târâm pe Nick sus, pe scări, ca să-l ducem în pat.

Da, ştiu asta. Este o comportare ruşinoasă dar, să fim sinceri, nu ţi se întâmplă în fiecare zi ca viitorul rege să-ţi prindă în piept o medalie.

Mai 1999

Viaţa mea sentimentală este în impas. În ultimele şase săptămâni, lucrurile n-au mers prea bine între mine şi Nick. Îi apreciez calităţile, dar nu mai comunicăm aşa cum ar trebui. În plus, am întâlnit un alt bărbat, pe care-l găsesc fermecător. Îl cheamă Carlo şi este italian. În timp ce Nick este voinic, Carlo este mărunt. Ciudat

lucru. Nu mi-au plăcut niciodată situaţiile intermediare. În ceea ce mă priveşte, eu aleg fie gorila, fie dihorul. În acest moment, sunt pe cale să alunec în starea de spirit favorabilă dihorului.

Problema este că, acum, sunt împreună cu gorila. Am impresia că în ultimele săptămâni Nick a început să simtă că mă pierde, astfel încât a făcut eforturi uriaşe ca să mă recâştige, recurgând chiar la gesturi extravagante. De pildă, în chiar clipa asta, bem amândoi şampanie într-un fabulos apartament de la hotelul Ritz din Paris.

Vă întreb dacă nu credeţi că asta-i o dovadă de generozitate din partea lui Nick. Nu se zgârceşte la nimic. În faţa mea e o vază cu trandafiri roşii înfloriţi. Patul are baldachin, iar mobilierul este delicat şi feminin. În plus, ne aflăm chiar în apartamentul în care au stat Dodi Al Fayed şi Prinţesa Diana până în noaptea morţii lor cumplite, cel puţin aşa ne-a spus unul dintre băieţii care cară bagajele. Este atât de romantic să stai în apartamentul ăsta! Dar altă parte a fiinţei mele îmi spune că nu se poate să nu fie bântuit. Este lugubru până şi gândul că aici şi-a petrecut bossette ultima zi din viaţa ei şi prima parte a serii aceleiaşi zile.

Trimit acest gând în exil în Siberia şi încerc să mă bucur de clipa prezentă. Numai că mi-e greu. Haide, Sarah, concentrează-te asupra rolului şi vei intra curând în pielea personajului. Aminteşte-ţi că stai într-un apartament de lux într-unul din cele mai bune hoteluri. Curtezanul tău este vizibil îndrăgostit de tine, iar acum îţi spune că eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

Mai sorb din şampanie. Poate mă ajută alcoolul. Acum, Nick vine lângă pat şi-mi pune o mână în poală. Of, Doamne! Acum o lună, acum o săptămână chiar, aş fi fost încântată şi i-aş fi oferit o recompensă fizică mai energică decât o dansatoare de cancan după ce a luat cantaridă.

Ce se petrece oare? Ceva s-a schimbat. Dragostea mea pentru Nick pare să se fi evaporat, asemenea ceţii unei zile de primăvară. O fi tentaţia pe care o exercită dihorul italian? Să fie oare tristele fantome ale lui Dodi şi Di? Ori mi-am dat seama că legătura mea cu Nick a ajuns la sfârşit? Ce să fac? Nick încearcă să mă sărute. Mă trezesc împingându-l.

— Mai târziu, dragul meu, mai târziu!

Mă simt ca ultima dintre prefăcute. Mai iau o înghiţitură de şampanie. Bietul Nick! El crede că fac asta dinadins, astfel încât atunci când lucrul acela se va întâmpla, momentul să fie cu atât mai exploziv. Numai că, judecând după ce simt eu, nu va mai urma niciun astfel de moment. Sunt fata care nu mai are de gând să ofere nimic. Cum am ajuns în situaţia asta? Şi cum naiba am să ies din ea?

Nick mai încearcă o dată să mă sărute. Din nou întorc capul într-o parte. Îmi mai toarnă şampanie. Mă ridic şi mă duc la fereastră.

— Ce privelişte fantastică! spun pe un ton dramatic, cercetând, intenţionat, numai ce se vede afară.

— Da, repetă şi el, venind alături de mine. Fantastic!

Semănăm cu doi cabotini trişti, jucând într-o secvenţă dintr-un film răsuflat. Priveliştile de vis sunt lucrurile care ne preocupă cel mai puţin în acest moment. În realitate, Nick nu se gândeşte decât la cea mai bună stratagemă de a mă scoate din haine şi a mă băga în pat, în timp ce eu mă gândesc la cel mai eficient truc pentru a rămâne îmbrăcată şi afară din pat.

Aseară, când am sosit, a fost uşor.

— Dragule, sunt atât de obosită, iubitul meu, şi doar avem toată ziua de mâine în faţă!

Atât mi-a fost de-ajuns ca să-l descurajez. Nici dimineaţă nu mi-a mers prea rău: eram deja sculată şi îmbrăcată înainte ca el să se fi trezit. După micul dejun, am plecat la plimbare pe străzile frumoase ale acestui oraş romantic. Ne oprim şi luăm dejunul în tihnă, într-o braserie încântătoare. Ce facem ca să ne omorâm timpul după-amiază? Cel mai bine-ar fi să vizităm această Bond Street a Parisului, rue du Faubourg Saint Honoré. Raiul pe pământ.

Scrutăm interioarele acestor minunate imperii ale modei la superlativ. Eu nu mai pot rezista. Pur şi simplu mor dacă nu intru la Gucci, să arunc o măcar o privire la ultimele oferte. Şi, dintr-o dată, o văd! Este geanta la care visez de luni de zile – modelul Gucci clasic, dar care continuă să facă furori: piele neagră, matlasată, cu un lanţ auriu. Mi se scurg ochii după ea. Nu fi nesăbuită, Sarah! Costă şapte sute de lire sterline şi aminteşte-ţi că trăieşti doar din salariul de la palat. Nici nu ştiu când Nick şi-a scos cartea de credit.

— Vai, Nick, nu trebuie! Nu, te rog! Exagerezi cu bunătatea asta!

Dar nimic nu-l poate opri pe Nick. Se pare că asta-i face o plăcere deosebită. Şi cine sunt eu să-i stric cheful? În clipa următoare, ţin în braţe geanta de vis. A mea este!

Iată-ne, aşadar, înapoi în apartamentul de la hotel şi se-nţelege de la sine că Nick îşi vrea recompensa. Braţele gorilei mă înlănţuie. Haide, fetiţo, joacă-ţi rolul! Să se termine odată! E iubitul tău de aproape un an. Ce mai contează încă o partidă de amor? Mă întorc spre el ca să-l sărut, numai că, în loc de asta, îi evit instinctiv gura, îmi îngrop faţa în umărul lui şi mă ghemuiesc toată lângă el. La naiba, situaţia e îngrozitor de dificilă! Mă desfac din braţele lui, care mă ţin strâns, şi mă îndrept cu pas hotărât către televizor. De trucul cu priveliştea m-am folosit. Ce altceva îmi mai rămâne să inventez? Pornesc televizorul. În clipa următoare, mă trezesc că mă ia în braţe pe la spate. A, asta nu! Încearcă să mă dezbrace. Mă trezesc zbătându-mă, fără prea mult succes. Haide, Sarah! Doar ţi-a cumpărat o geantă Gucci, pentru Dumnezeu! Nu te poţi decide să faci un mic sacrificiu carnal, în semn de mulţumire? Ce se întâmplă cu tine?

Între timp, Nick a ajuns la aceeaşi întrebare.

— Sarah, ce-i cu tine?

Mă întorc spre el. Pare dat peste cap şi furios. Mi-e milă de el. Dar, pur şi simplu, mi-e imposibil să fac aşa ceva.

— Îmi pare rău, Nick, dar nu pot!

— Ce naiba vrei să spui, cum adică nu poţi?

— Nu pot. Atâta tot.

Urmează o pauză de cinci secunde. Nick rămâne împietrit, cu o expresie şocată. Nu mai pot suporta această situaţie.

— Am să-mi fac bagajele şi-am să plec chiar acum.

— Ce?

— Nick, te rog să nu-ncerci să mă opreşti. Nu vreau scandal.

— Scandal?

Pe când îmi scot hainele din dulap, Nick rămâne pe loc, tremurând.

— Cred c-ai putea măcar să-mi înapoiezi inelul cu sigiliu, îmi spune el.

Mă uit la inelul frumos pe care este gravată stema familiei lui, un cadou care mi-a plăcut atât de mult. Este din aur pur şi, probabil, bijuteria care seamănă cel mai mult cu un inel de logodnă pe care am primit-o vreodată. Îl scot de pe deget, răsucindu-l, şi i-l întind. Îl ia în tăcere. Apoi, se duce la fereastra deschisă şi-l aruncă afară. Ce gest prostesc! Şi ce risipă!

— Geanta, te rog!

Mi se pare corect. Oricum, m-am simţit ca o escroacă, acceptând-o. Îi deşert conţinutul pe pat. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-am aruncat geanta veche. Fără o vorbă, îi înapoiez splendida poşetă Gucci. O aşază încet, cu grijă, înapoi în dulap, apoi rămâne cu ochii aţintiţi în covor. Ufff! Bine că cel puţin pe asta n-o aruncă pe fereastră!

Într-o oră, rezervarea mea la avion a fost devansată. Se apropie ivirea zorilor. Străzile maiestuoase ale Parisului sunt pustii, iar eu, într-un taxi, mă îndrept spre aeroportul Charles de Gaulle singură, lăsându-l în urma mea pe nefericitul Nick, singur în apartamentul Dianei şi al lui Dodi de la Ritz şi încercând, probabil, să priceapă cele întâmplate. În franceza mea stricată, îi spun şoferului să meargă foarte, foarte încet, atunci când trecem prin pasajele subterane.

Iunie 1999

Ce viaţă! În acest moment, stau în picioare într-o ambarcaţiune care pluteşte pe Tamisa, în jos. Este o zi caldă şi însorită. Tocmai am trecut pe sub podul Putney iar în dreapta zăresc încântătorul Mall din Chiswick. Chiar lângă mine se află ASR. Iar cu noi, ţicniţii reuniţi în Grupul pentru arhitectură şi urbanism. Îi arăt lui ASR vestitul Dove Pub. Ce interesant, îmi spun. Probabil că n-a mai fost cu prietenii să bea ceva într-un local ca ăsta, din vremurile studenţiei la Cambridge. Şi nici nu poate să facă aşa ceva, nu? Având în vedere poziţia sa, nu poate face nimic din lucrurile care nouă, celorlalţi, ni se par normale şi de la sine înţelese. Imaginaţi-vă că e suficient să spună sau să facă un lucru neobişnuit, că a doua zi o şi încasează de la presă, care va publica nişte titluri de senzaţie, deasupra unor comentarii injurioase.

A învăţat lecţia asta de viaţă devreme, când avea doar cincisprezece ani. Pe când era la internat în Gordonstoun, la şcoala pe care a urât-o atât, ofiţerul însărcinat cu protecţia l-a dus, discret, să bea ceva la o cârciumă în Highlands.

— Ce doriţi să beţi? l-a întrebat barmanul.

— O vişinată, i-a răspuns viitorul rege, bucuros de scurta derogare de la rigorile impuse în internatul său.

A doua zi, urlau ziarele. Scandalul vişinatei! Moştenitorul tronului consumă ilegal alcool!

Ofiţerul de pază a fost sancţionat pentru acest delict şi concediat. Dar el a fost mai mult decât bodyguardul lui ASR. A fost prietenul tânărului Prinţ, cel care-i oferise o consolare în decursul acestei perioade nefericite din viaţa sa. Se spune că ASR nu i-a iertat niciodată pe deplin pe cei răspunzători pentru decizia de a-l concedia.

În prezent, zilele Prinţului sunt, totuşi, mai fericite. Îl urmăresc privind cu mulţumire spre malurile râului. Îl văd apoi conversând cu încântătoarea Candida Lycett-Brown, cea care l-a ajutat să scrie cartea despre grădina de la Highgrove, care s-a bucurat de succes. ASR e fericit în compania oamenilor cultivaţi.

Mă gândesc o vreme la activităţile mele. Eu nu sunt deloc o persoană cultivată. Îmi plac petrecerile şi sportul. Fiindcă lucrez la palat, sunt invitată la tot felul de premiere şi evenimente culturale. Şi bineînţeles că iau parte la toate acţiunile în care este implicată fundaţia Prince’s Trust, cum ar fi premierele cinematografice şi concertele.

Una dintre amintirile cele mai dragi este un concert la care ASR a asistat din loja regală a sălii Odeon, în Leicester Square. Încerca să afişeze un aer flegmatic, de obişnuit al acestor evenimente, bătând oarecum stângaci tactul cu palma pe genunchi, în vreme ce Robbie Williams se învârtea pe scenă, ţinându-şi strâns, cu o mână, organele genitale şi împingându-şi zona pelviană ritmic înainte. N-a mers. Regalitatea şi rockul nu au nimic comun. Dar ASR a încercat, totuşi, dragul de el!

Dar evenimentele mele preferate sunt inaugurările marilor magazine. Pur şi simplu, trăiesc de pe urma sacoşelor cu bunătăţi, dăruite cu atâta generozitate

invitaţilor de pe Lista A. Păi chiar aşa şi e: celor care au, li se va mai da! Nu cred că-i drept să fie aşa. Oare nu se spune în Biblie că ar trebui să fie invers? Dar aşa-i lumea în zilele noastre. Şi, deşi par solvabilă, adevărul, după cum ştim, este cu totul altul.

Într-una din zilele trecute, am făcut nişte calcule. De-a dreptul deprimant. Se pare că va trebui să renunţ la vânătoare, care-i atât de amuzantă în lunile de iarnă. Nici nu se pune problema să ajung chiar în locul unde este prinsă vulpea, dar urmărirea în sine este atât de palpitantă! Da. Dar o zi de vânătoare costă, una peste alta, 315 lire sterline şi ăsta e preţul cel mai scăzut. Şi tot ca să mai economisesc nişte bani, mă tem că, de acum înainte va trebui doar să mă mulţumesc să asist la meciurile de polo şi să renunţ să mai joc.

Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-au mai rămas tenisul, navigaţia şi schiul. Pentru tenis, îl am pe CC, care organizează meciurile la Queens Club; cât despre celelalte două sporturi, mă sponsorizează Fred Vonk, regele macaralelor, care are un iaht pe coasta de sud şi un apartament la Verbier, în Elveţia. Dar astea nu sunt singurele sporturi pe care le practic. Zilele trecute, pe când mă aflam la Balmoral, un prieten de lângă Ullapool m-a invitat să merg cu el la o pândă la cerbi, pe domeniul familiei. Nu mi-ar plăcea să-mi încerc mâna şi să vânez un cerb? Doamne! Ca orice tânără de vârsta mea, am fost crescută în universul filmelor lui Walt Disney, în care animalele sunt adorabile, au sentimente umane şi ştiu chiar să vorbească. Acum a venit momentul adevărului. L-aş putea ucide pe Bambi? Prietenul meu îmi spune că acum s-au înmulţit cerbii din cale-afară, aşa că unii dintre ei trebuie împuşcaţi. Nu vrei să tragi şi tu? mă întreabă el. E ca şi cum ai omorî o vacă, adaugă. Iar carnea e făcută să fie mâncată.

Palpitând de emoţie, mă duc cu el la pândă. Urcăm dealul. Priveliştea e frumoasă de-ţi taie respiraţia. Este localizată o turmă de cerbi, iar noi ne aruncăm pe burtă, apoi începem să ne târâm printre tufişurile de iarbă-neagră. Brusc, zăresc cerbul pe care gonaciul mi l-a adus în bătaia puştii. Are coarnele bifurcate, ceea ce-i foarte periculos, mi se spune. Mi se dă puşca. Iau inima cerbului cu mare atenţie în cătare şi trag. Bang! I se

înmoaie picioarele şi se prăbuşeşte. Curând, prietenul meu, gonaciul şi cu mine ne adunăm în jurul cerbului mort. Primesc felicitări călduroase pentru împuşcătura perfectă. Pe urmă, cerbul este curăţat de măruntaie, în timp ce eu rămân pe loc, în stare de şoc, privind la fiinţa căreia tocmai i-am luat viaţa. Gândeşte-te la carnea lui, îmi tot spun. La felurile de mâncare ce vor fi pregătite din carnea acestui animal. Deodată, gonaciul vine spre mine şi-mi ia faţa în mâinile năclăite de sânge. Fac un salt înapoi. Oare ce are ăsta de gând să facă?

— Aşa-i ritualul pentru cel care ucide un animal pentru prima dată, îmi explică prietenul meu.

Mă rog, nu e cazul să fiu urâcioasă. Este o tradiţie scoţiană şi trebuie să mă supun. Şi totuşi, o fată din mediul meu social se aşteaptă ca faţa să îi fie unsă mai degrabă cu Estee Lauder, decât cu sânge de cerb.

Pe la sfârşitul după-amiezii, mă întorc cu maşina la Birkhall. Problema e că, deşi ASR şi Willy Potts sunt pasionaţi de viaţa la ţară, mulţi dintre angajaţi, inclusiv câteva referente, strâmbă din nas când vine vorba de vânătoarea de cerbi. Mă întreb de ce angajează ASR persoane cu asemenea sensibilităţi. Aşa că, deşi sunt emoţionată că am omorât pentru prima dată un animal, îmi spun că e mai bine să nu pomenesc nimic despre asta. Nu sunt numai modestă, dar ştiu şi să-mi ţin gura, la nevoie.

Parchez maşina şi intru în casă. Un majordom şi una dintre colege înmărmuresc la vederea mea.

— Pentru Dumnezeu, ce-ai păţit?

— N-am păţit nimic. S-a întâmplat ceva?

— Pari plină de sânge.

Vai de capul meu, am uitat să mă spăl! Cum fac să ies din încurcătură?

— A, ştiţi cum e. Una din tradiţiile alea scoţiene.

Îi las cu gura căscată şi mă duc direct la baie, ca să mă curăţ bine de urmele cerbului pe care l-am ucis.

Aud pe cineva strigând şi mă trezesc smulsă brutal din starea de reverie. Am ajuns la Twickenham.

Ambarcaţiunea trage lângă un ponton şi ASR, grupul lui de aiuriţi şi cu mine păşim pe mal, unde suntem întâmpinaţi de un consilier local. Am venit aici ca să facem un tur special la Strawberry Hill, un castel gotic plin de fantezie, creat de Horace Walpole, fiul cel mic

al primului-ministru Robert Walpole. A fost construit în 1753, iar în prezent este considerat o comoară arhitectonică.

Consilierul ne conduce prin castel. Uneori trebuie să se oprească, fiindcă unii membri ai Grupului manifestă un interes deosebit faţă de anumite încăperi şi rămân în urmă. Eu am instrucţiuni să-i caut şi să-i aduc lângă ceilalţi. Zău că-i mai rău decât să ai de-a face cu un grup de copii indisciplinaţi.

Bomboana Fondantă (Brian Hanson) vine cu ideea să mâncăm căpşune cu frişcă, la sfârşitul turului pe care-l facem la Strawberry Hill. Şi căpşunele cu frişcă n-au niciun haz fără şampanie, nu? Aşa că facem rost de o jumătate de ladă cu sticle de spumos. Grupul ăsta se dă în vânt după pileală, de ce să nu recunoaştem!

Aşa se face că, pe la sfârşitul acestei după-amiezi încântătoare, ne îndopăm cu căpşune şi dăm şampanie pe gât. ASR îmi umple din nou paharul. Văd cum îi sclipesc luminiţele din ochi. Acum înţeleg. Mă întorc cu gândul la primele zile pe care le-am petrecut la Sandringham, acolo unde mi-a turnat ginul acela tonic, mortal. Una din micile bucurii ale lui ASR este să-i vadă pe ceilalţi cum se chercheleşc.

Păi asta-i foarte bine, Alteţa Voastră Regală, îi spun eu în gând, n-am să vă dezamăgesc, dar, dacă am să sfârşesc prin a deveni o alcoolică, am să dau vina pe dumneavoastră, ca fiind cel ce m-a împins pe calea asta.

Au venit maşinile să ne ducă înapoi. Ziua s-a sfârşit. Moştenitorul tronului s-a distrat. Şi, după toate aparenţele, la fel a făcut şi Grupul şi, mai mult ca sigur, am făcut-o şi eu. Hâc!

August 1999

Stau la biroul meu de la Palatul St. James, unde tocmai am revenit de la Balmoral. Camilla a fost şi ea acolo de data asta şi, în timpul uneia din plimbări, a cam avut de furcă să ţină pasul cu ASR, care discuta cu mine despre arhitectură. S-ar putea să i se tragă de la ţigări, pe care le fumează întruna. Încă mai văd imaginea ei gâfâind, la cincisprezece paşi în urma noastră.

Sunt destul de supărată că m-au mutat din subsolul meu izolat şi acum lucrez din nou sus, împreună cu

celelalte referente, dintre care unele sunt adevărate harpii, spre deosebire de unele mai noi, ca frumoasa Belinda Harley, cea care se îmbrăca mereu în negru şi care a plecat recent, ceea ce regret mult, căci era amuzantă, plină de nerv şi era o plăcere s-o ai prin preajmă.

Fiind doar a doua referentă în viaţă decorată cu MVO, consider, pe bună dreptate, că sunt una din fetele cu rangul cel mai înalt aici, iar dacă una sau două dintre cele mai noi cred despre mine că mă ţin cu nasul pe sus, n-au decât să tacă şi să-nghită. Eu am deja zece ani în serviciul curţii regale, iar medalia mea MVO stă mărturie.

Înainte de a pleca, Geraldine m-a avertizat cu privire la „febra covorului roşu”. E o boală care ţi se trage de la faptul că, având atâţia ani de slujbă la palat, începi să crezi că ai şi tu ceva sânge regal în line. Bineînţeles că eu nu mă cred vreun os domnesc, dar sunt convinsă că, având în vedere vechimea mea şi decoraţia primită, una sau două persoane de pe-aici ar putea fi ceva mai respectuoase.

Mă ocup de instruirea unei noi angajate, Elaine Day. Asemenea lui Mark Bolland, numirea ei în post aici a însemnat o ieşire din tipare. Am avut aici fete din Essex, ca Victoria, am avut şi o recepţioneră dintr-o mahala a Londrei, dar Elaine este a doua negresă care ajunge să lucreze în biroul ăsta; ca să folosesc o expresie mai corectă, este o „persoană de origine etnică străină”. În ceea ce mă priveşte, liberala din mine este încântată. Oricui ar trebui să i se ofere posibilitatea de a se ridica la nivelul până la care i-o permite talentul, în mod firesc. Oare nu asta promovează fundaţia Prince’s Business Trust, care acordă asistenţă mai ales persoanelor din medii defavorizate?

Chiar dacă e ceva mai înceată, Elaine lucrează cu metodă. Uneori mă exasperează că trebuie să-i explic totul, până la cel mai mic detaliu, fiindcă eu sunt obişnuită să lucrez foarte repede. Dar, dându-i fetei ce-i al ei, să recunoaştem că învaţă repede ce are de făcut, aşa că-i las destule treburi pe mână. Mă întreb, totuşi, cum se va adapta ea aici din perspectivă culturală. Ăsta-i un birou vesel, ori cel puţin se presupune c-ar fi şi, cu toate că am mai chicotit o dată sau de două ori cu

Elaine, pe când luam masa în oraş cu viespea aia de Mark, ea are, totuşi, o solemnitate foarte corectă politic. Prin urmare, mereu mă tem să nu mă ia gura pe dinainte în faţa ei. Prima fată de origine etnică străină angajată aici a fost fermecătoarea Lizzy Norris, care a plecat, fiindcă s-a măritat cu un asistent de vânătoare al Reginei Mame. Deşi mai avea şi ea hachiţe uneori, s-a integrat bine printre noi, fiindcă era nu numai degajată, dar şi amuzantă.

Fiindcă veni vorba de prânzul cu Mark, trebuie să mărturisesc că m-am simţit ca o proastă zilele trecute, când am aflat că Mark's Club nu a fost denumit aşa după numele şefului meu, domnul Bolland, ci după acela al lui Mark Birley, o personalitate din înalta societate, care şi-a denumit faimosul club de noapte Annabel's după numele nevesti-sii, fata contelui de Londonderry. Mi s-a spus că Annabel l-a părăsit pentru Jimmy Goldsmith, magnatul irezistibil din punct de vedere sexual şi despre care ştim cu toţii ce se vorbeşte în cercurile din interiorul palatului!

Sunt ocupată să termin o corespondenţă despre Elfin Oak. Elfin Oak este un trunchi de stejar din Kensington Gardens, în care cineva a scrijelit, cu secole în urmă, nişte siluete ale unor spiriduşi, inspirat, se pare, de cartea lui J.M. Barry, *Peter Pan.* Ceva mai recent, imaginea a fost vandalizată de cine ştie ce mitocan lipsit de respect, care nici nu ştia, probabil, povestea acestui butuc intrat în legendă şi care îndrăznesc să spun că, şi de-ar fi ştiut, tot n-ar fi dat doi bani pe ea. Acum doi ani, în timp ce notam ce se discuta într-o şedinţa a Grupului, pe ordinea de zi a apărut şi punctul „diverse", iar unul dintre membrii Comisiei a scos o scrisoare de la marele umorist Spike Milligan, referitoare la halul în care ajunsese acest magic butuc vandalizat. Pentru aceia care nu ştiu, Spike Milligan mai este şi cântăreţ de jazz, poet şi romancier. Cea mai celebră carte a lui este *Hitler, rolul meu în prăbuşirea lui*, bazată pe experienţa căpătată în război, unde a luptat ca puşcaş în Corpul regal de artilerie. Îşi bagatelizează el experienţele trăite, dar a suferit un şoc serios atunci când a fost îngropat de explozia unui obuz. Sunt mulţi aceia care susţin că trauma suferită atunci îl afectează şi în ziua de azi şi cred că din cauza asta a

iniţiat o campanie împotriva zgomotului şi că tot de aici i se trag şi crizele îngrozitoare de depresie. Se pare că şi-ar fi câştigat celebritatea în calitate de creator, scenarist principal şi actor al spectacolului *Prizonierul german,* care s-a transmis la radio pe la sfârşitul anilor ’50, când eu încă nu mă născusem.

ASR îl venerează pe Spike. A făcut vâlvă faptul că Spike şi-a luat cetăţenie irlandeză, fiindcă a refuzat să depună jurământul de credinţă. ASR l-a dojenit, subliniind, pe bună dreptate, că până şi el a trebuit să depună jurământul de credinţă şi îndemnându-l pe Spike să mai reflecteze.

— Aşa o fi, i-a răspuns Spike. Dar e, totuşi, vorba de mama dumneavoastră, nu? Nu mai vedea domnia voastră casă şi masă la Palatul Buckingham, dacă nu depunea jurământul.

Când a fost făcut CBE, Spike a comentat:

— Eu chiar nu văd ce sens are chestia asta, adică să mă numească pe mine Comandor al Imperiului Britanic. Puteau la fel de bine să mă numească şi Comandor la Milton Keynes. Măcar aşa ceva există.

Întrebat despre amintirea cea mai dragă, a răspuns:

— Dacă mă întorc în timp, nu pot spune că e vorba de *Prizonierul german.* E, mai degrabă, amintirea unei fete, pe nume Julia, care avea nişte sâni enormi.

Mă întreb, cu melancolie, dacă sânii mei ar putea inspira vreodată atâta devotament.

În orice caz, scrisoarea lui Spike a trezit interesul Prinţului, care a trecut imediat la acţiune. Ca să fiu sinceră, bossul merită laude pentru faptul că sentimentele sale faţă de Spike au rămas neschimbate. Acum cinci ani, Spike se afla la un post de televiziune, unde primea o distincţie în faţa mai multor milioane de telespectatori; la un moment dat s-a citit o scrisoare foarte elogioasă, trimisă de ASR. Brusc, Spike l-a întrerupt pe cel care citea, făcându-l cu voce tare pe Prinţ „mic ticălos linguşitor”! Ziarele au fost pline de relatări despre incidentul ăsta.

În public, ASR a reuşit să lase impresia că nu-i pasă nici cât negru sub unghie. În particular, în schimb, vă spun eu sigur că s-a simţit rănit. Dar care dintre noi nu s-ar fi simţit? Niciunuia din noi nu i-a venit să creadă când din partea lui Spike a sosit un fax la palat a doua

zi de dimineaţă, cu întrebarea: „Să presupun că acum nici nu mai poate fi vorba de titlul de cavaler?”

La doi ani după ce trâmbiţa lui Spike răsunase întru apărarea butucului împotriva unor ulterioare vandalizări, am mers în grup în Kensington Gardens, unde am asistat la festivitatea dezvelirii unei frumoase cupole din fier forjat, care semăna cu o colivie şi care fusese instalată deasupra butucului cu spiriduşi, în scopul protejării pe vecie a preţioaselor siluete sculptate.

Dar cine asista la festivitate? Erau acolo câţiva dintre săriţii din Grupul de arhitectură, Mark Bolland, Spike, ASR şi cu mine. Deodată, o limuzină uriaşă opreşte lângă noi şi coboară din ea miliardarul filantrop John Paul Getty, care trăieşte într-o recluziune cvasitotală. Se îndreaptă spre noi, şontâcăind nesigur, ajutat de un baston şi de o fermecătoare soţie (aşa cred, cel puţin) frumos coafată. Am aflat, mai târziu, că domnul Getty suportase costurile acţiunii, la rugămintea lui ASR.

Şi au rămas aşa, în picioare, toţi trei alături, cel mai bogat om din Marea Britanie, cel mai amuzant şi cel mai nobil, contemplând solemn şi apreciativ un trunchi de copac, pe care-şi uniseră forţele ca să-l salveze. O imagine pe care n-o voi uita. J.M. Barry, Peter Pan şi Tinkerbell se vor mândri cu asta! Şi nu voi uita nici răspunsul minunat şi direct pe care l-am primit la una din notele mele, referitoare la năpăstuitul trunchi de stejar. Splendoarea Sa a mâzgălit pe notă că, evident, ceea ce se cerea făcut de urgenţă era aplicarea unei corecţii memorabile la fundurile vandalilor care pângăriseră butucul! Foarte corect! Cât de elocvent! Şi cât de înţelept! Dar şi cât de cumplit de trist, că, dacă s-ar fi hazardat să-şi exprime public o asemenea opţiune, brigada de apărare a corectitudinii politice s-ar fi repezit mâncând pământul şi cu mare scandal împotriva lui, pentru vina de a fi propovăduit, în mod sadic, virtuţile pedepsei corporale. Adevărul este că eu nu cunosc nici măcar o singură persoană cu scaun la cap care să nu fie de acord cu el, în forul ei interior. În astfel de momente, mă simt atât de apropiată de boss! Mor să spun lumii întregi ce persoană minunată este şi ce rege minunat ne va oferi viitorul. Numai că, sincer vorbind, cine-ar sta să m-asculte pe mine?

Am fost convocată în biroul lui Mark, şeful meu. Iau cu mine un carnet şi un pix, crezând că doreşte să-mi dicteze vreo scrisoare.

— Ia loc, îmi spune el, pe un ton ce seamănă cu al unui diriginte de clasă, care se adresează unui elev care a luat-o razna.

Ciudat. Mark nu mi-a mai vorbit niciodată pe un asemenea ton. O, Doamne! O fi având să-mi comunice cine ştie ce lucru extrem de neplăcut? Asta trebuie să fie. Fiind eu printre cele mai vechi în serviciu, probabil că vrea să mi-l spună mie mai întâi. Sper că n-a murit nimeni din familia regală şi că nu s-a petrecut nici cine ştie ce alt necaz. Îmi adun tot curajul şi mă pregătesc s-aud ce-i mai râu.

— Regret că trebuie să-ţi comunic, Sarah, că am primit o înştiinţare de la Balmoral. Se consideră că purtarea ta acolo, în cursul ultimei vizite, a fost prea familiară. Asta-i tot. Acum poţi pleca.

Ies din birou. Dacă v-aş spune că sunt într-o stare de şoc, ar fi un eufemism. Mă simt complet amorţită. Oare ce Dumnezeu a vrut să spună, când mi-a reproşat că am fost „prea familiară”? Prin ce s-a deosebit comportarea mea din timpul ultimei vizite la Balmoral de modul în care m-am comportat în toate celelalte vizite? Oare ce gafă am făcut? Să mă fi îmbătat şi să fi comis, apoi, vreo faptă oribilă, pe care să o fi uitat cu desăvârşire? Oare i-am făcut avansuri lui ASR ori vreunuia dintre oaspeţi? Am vorbit neîntrebată? S-a întâmplat, vreodată, să nu-i arăt respectul cuvenit?

Şi ce impact va avea această situaţie asupra viitorului meu? Să înţeleg că, acum, am coborât de pe treapta favorurilor regale, pe aceea a dizgraţiei? Mai pot avea siguranţa postului pe care-l ocup? Oare îmi va oferi medalia MVO vreo protecţie oarecare? Ori am ieşit definitiv de sub pavăza bunăvoinţei regale, fără putinţă de întoarcere?

Parcă întregul meu univers s-a întors cu fundul în sus. Fiindcă, atunci când ţi se spune la curtea regală că te comporţi „prea familiar”, asta înseamnă că ai căzut în cea mai neagră dizgraţie. Simt că-mi vine să plâng. Fii tare, Sarah! Eşti adjuncta şefei biroului de referente, să nu uiţi asta. Ai primit şi MVO! E în joc demnitatea ta.

Nu te-apuci să plângi acum, cel puţin nu în faţa colegelor.

În consecinţă, mă ridic şi mă duc la baie. Mă încui într-o cabină şi timp de câteva minute mă las pradă deznădejdii. Apoi îmi adun forţele. Păi bine, Sarah, ce-ar spune mama dacă te-ar vedea acum? Îmi şterg lacrimile, îmi trag umerii înapoi şi intru ţanţoşă în birou, model de stăpânire şi dârzenie.

După ce a plecat toată lumea la masă, îl sun pe Bernie, la Balmoral.

— Bernie, pot să vorbesc cu tine un moment?

— Bineînţeles, Sarah.

— Tocmai am primit o mustrare.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, Sarah. De ce?

— Mi s-a spus că m-am comportat prea familiar în timpul ultimei mele şederi acolo.

Tăcere.

— Bernie, mai eşti la telefon?

— Da.

— Tu ai fost în permanenţă cu mine şi cu ASR. Te rog să-mi spui dacă purtarea mea a fost diferită faţă de cum ştii tu că m-am purtat întotdeauna.

— Mă tot gândesc şi sunt perplex. Comportarea ta a fost neschimbată.

— Nu m-am îmbătat, n-am spus lucruri nepotrivite, pe care să le fi uitat eu complet?

— Nu, Sarah.

— Eşti sigur?

— Pe cuvântul meu.

— Mulţumesc mult, Bernie, la revedere.

Pe de o parte, mă simt uşurată. Pe de alta, simt că mă apucă paranoia! Ce se petrece? Chestia asta m-a dat peste cap de-a binelea. Ce să fac data viitoare, când îl văd pe ASR? Să-l linguşesc? Să mă umilesc? Cum să-mi modific comportamentul? Să nu mă mai uit niciodată în ochii lui? Să mă târăsc pe jos? Ce-ar trebui să fac?

Două seri mai târziu, beau ceva cu un coleg de la birou. La palat, rangul lui este mult mai sus pe scara ierarhică decât al meu, o simplă referentă. Îi povestesc ce mi s-a întâmplat.

— Da, am auzit şi eu despre asta.

Scot un geamăt. Nu se poate! Asta înseamnă că au auzit şi ceilalţi membri ai personalului, inclusiv, desigur, şi câteva referente rivale. Şi ce le mai creşte acum inima de bucurie răutăcioasă, mă refer la una sau două dintre ele!

— Pentru mine, cel mai cumplit este că nu ştiu ce-am făcut!

— Poate că n-ai făcut nimic, îmi spune el.

— Şi atunci de ce sunt mustrată, dacă n-am făcut nimic?

— Poate că ar trebui să te întrebi nu atât de ce, cât, mai degrabă, cine.

Dar e absurd! Ce duşmani pot să am eu la Balmoral sau la Birkhall?

De ce-ar dori cineva să-mi facă rău? Când acolo eu sunt considerată ca un membru al familiei? Şi nu sunt decât o referentă fără importanţă, pentru numele lui Dumnezeu! Iar acolo nu-i Castelul Cawdor, de pe vremea lui lady Macbeth. Este Balmoral şi suntem în secolul XX. Mă uit la prietenul meu.

— Tu ştii ceva, nu-i aşa?

El încuviinţează din cap.

— Ei bine?

— N-am decât un singur cuvânt să-ţi spun.

Simt că mai am puţin şi înnebunesc.

— Ce cuvânt?

— Camilla.

— Camilla?! exclam eu. Dar e imposibil! Mi-e prietenă! Am vorbit mult cu ea despre mama ei şi mi-a arătat atâta compasiune, când i-am povestit de mama!

— Camilla, repetă el laconic.

Oare ce Dumnezeu i-am făcut eu Camillei? O consider o persoană minunată, iar ea ştie asta, desigur. Mă concentrez şi retrăiesc ultima săptămână petrecută la Birkhall. Deodată, îmi apare-n minte tabloul cu Camilla abia reuşind să se ţină după mine şi după ASR. Dumnezeule, asta este! E geloasă! Îşi închipuie că-i sunt un fel de rivală! Dar gândul e prea absurd pentru a fi exprimat în cuvinte! E chiar hazliu!

Analizez apoi situaţia. Poate nu e chiar de râs, cel puţin nu din punctul de vedere al Camillei. La urma urmei, amândouă provenim din acelaşi mediu, de mică nobilime rurală. Amândouă suntem pasionate de

vânătoare. Suntem, amândouă, la fel de spirituale. Ne deosebim atât de mult, la capitolul aspect fizic? Nu. În plus, eu sunt cu cincisprezece ani mai tânără. Da, iar zilele trecute ASR a preferat să discute cu mine despre arhitectură, când ne plimbam după picnic. Dar asta s-a întâmplat doar fiindcă eu eram la curent cu tot ce se petrece la Grupul de arhitectură. Toată povestea asta e nebunie curată. ASR nu mi-a făcut vreodată nici cel mai mic avans, iar eu, deşi îl ador, nu m-am gândit niciodată la el în acest mod!

— Crezi că mai e ceva ce-ar trebui să ştiu? întreb eu.

— Da, dar ţine-te bine!

Respir adânc.

— Sunt gata s-ascult.

— Cuvintele ei au fost: „Fata asta trebuie să plece”!

Simt cum împietresc instantaneu. Dumnezeule, cariera mea la palat s-a sfârşit. Întâmplarea asta parc-ar fi desprinsă dintr-o poveste medievală cu intrigi la curte. Păi chiar şi este o intrigă la curte. Iar eu mă aflu exact în centrul ei. Înspăimântător!

— Deci, aici sunt ca şi terminată, îi spun eu cu o voce slabă, privind în abisul inevitabilei mele distrugeri.

— Nu neapărat. Ai zece ani în serviciu şi mai ai şi MVO. Nu pot scăpa de tine sub un pretext oarecare. Ar afecta imaginea palatului. În afară de asta, după cum ştim cu toţii, ASR ţine la tine. Din partea lui, nu trebuie să ne aşteptăm la presiuni ca să fii concediată, chiar dacă l-ar ameninţa Camilla cu pistolul. Sfatul meu este să stai în umbră. Camillei i-ar putea trece indispoziţia sau ar putea trece Camilla însăşi.

— Unde să treacă? Pe lumea cealaltă?

El începe să râdă.

— Sunt sigur că aici, la Palatul St. James, există câteva persoane, iar la Palatul Buckingham chiar mai multe, care ar fi încântate s-o vadă pe Camilla trecând pe lumea cealaltă. Pe drept sau pe nedrept, ea este considerată vinovată pentru multe din necazurile prin care trece acum familia regală. Multă lume ar fi extrem de fericită dacă ASR şi-ar găsi pe altcineva.

Ufff! Chestia asta mi se pare un pic neverosimilă.

— Spui, deci, că tot ce-ar trebui să fac este să nu mai ies în faţă?

— Exact. Rămâi în planul doi.

Octombrie 2000

Ei bine, a trecut un an întreg de când am primit mustrarea. Nu sunt semne că steaua Camillei ar apune. Pare mai degrabă în ascensiune. Oricât şi-ar dori anturajul de la Palatul Buckingham al Majestăţii Sale ca relaţia lui ASR cu Camilla să ia sfârşit, ea devine tot mai puternică şi nici vorbă să se şubrezească.

În plus, există o forţă aici, la Palatul St. James, în persoana lui Mark Bolland, care reuşeşte să obţină ceea ce până de curând era pur şi simplu de neconceput, adică o presă în care să apară comentarii favorabile Camillei. Cu numai opt ani în urmă, aceasta era femeia cea mai detestată din Marea Britanie, „rotweillerul" comparat cu de-acum sanctificată Diana şi presupusa spărgătoare a mariajului regal. În schimb acum, dacă nu vă supăraţi, doamna Parker-Bowles este o parteneră regală amabilă şi gata să-şi ofere sprijinul, care combină strălucirea cu activităţile destinate scopurilor caritabile.

Dacă vreţi să ştiţi cum reuşeşte Mark să se descurce, am să vă spun eu. A scos pe tarabă unele poveşti şi articole cu titlu de exclusivitate de parc-ar fi simple produse comerciale, ceea ce, dacă mă gândesc mai bine, aşa şi sunt. Toate scălâmbăielile lui ASR şi ale Camillei şi ocaziile de a le fotografia au devenit mărfuri ce pot fi oferite presei la schimb, contra unor articole favorabile, ca într-o operaţiune de barter.

Vechea gardă de la PB este oripilată de aceste practici obscure şi manipulatoare, cu atât mai mult cu cât se bănuieşte că trocul ăsta se face cu subiecte de senzaţie care îi afectează direct pe alţi membri ai familiei regale. Pe bună dreptate, tânărul prinţ William, viitorul star al familiei regale, i-a dat lui Mark porecla hazlie de „lordul Blackadder". Inevitabil, porecla a prins.

Încă un lucru care împinge vechea gardă de la PB în culmea furiei, este acela că este perfect conştientă de faptul că datorită acestei prese constant pozitive, Camilla va sfârşi prin a fi acceptată de majoritatea opiniei publice. Iar în cazul în care Camilla captează suficient de multe simpatii, atunci, cine ştie, ASR ar

putea chiar să se însoare cu ea! Este un deznodământ care pare să-i îngrozească pe mulţi dintre oamenii de la Palat.

Cât despre mine, nu am mai primit nici măcar o singură invitaţie la vreunul din palate, ca să-l ajut pe ASR. De fapt, nu am mai comunicat cu el deloc. Suflul îngheţat al dizgraţiei regale mă învăluie ca o haină veche şi udă. Vreţi să ştiţi cum mă simt? Îngrozitor. Este ca atunci când eşti părăsit de persoana pe care o iubeşti şi în care ai avut încredere. Şi durerea rămâne, fiindcă tu tot mai iubeşti, chiar dacă nu mai ai încredere. Mă simt, rând pe rând, dată la o parte, tristă, demoralizată, abandonată, pustiită şi furioasă. Furioasă sunt mai ales atunci când primesc avertismente scrise. Am colege de birou, pe care le puteam considera prietene odată şi care acum stau cu ochii pe mine, pârându-mă că vorbesc la telefonul mobil pe culoar. Ce mare lucru că mai vorbesc la telefon pe culoar? Dumnezeule, ce păcat de moarte!

Colegele mele trădătoare, cu ochi de viezure, îmi înregistrează cu exactitate orele de sosire. Bun, deci am venit de la masa de prânz cu cincisprezece minute mai târziu, ei şi? Ce să spun, mare nenorocire! Maşinăria de la Palatul St. James o să se prăbuşească, ce mai! Faptul că lucrez de două ori mai repede decât majoritatea referentelor nu contează, şi nici vechimea mea sau faptul că am un MVO.

Şi, colac peste pupăză, acum mi se mai spune şi că trebuie să primesc dispoziţii de la Elaine Day, fosta mea protejată. Bineînţeles că nici n-o bag în seamă. Când îmi cere să fac ceva, pur şi simplu mă prefac că n-o aud. Ai vorbit cumva cu mine, Elaine? Nu se poate! Ce interesant, Elaine, cum nu te mai vezi şi nici nu te mai auzi, de îndată ce mi te adresezi. Ciudat, nu? La, la, la, acum, Elaine există în altă dimensiune.

Mi-a plăcut întotdeauna să beau un pahar sau două la masa de prânz, dar acum s-au făcut trei sau patru. Da, da, ştiu şi eu că, în acest fel, nu fac decât să-mi sap mormântul aici, dar, după cum mi-am dat seama, oricum mi-l sapă alţii.

În urmă cu câtva timp, m-am sfătuit cu noul boss care domneşte peste noi toţi, Sir Michael Peat, care s-a

purtat de-a dreptul încântător cu mine la petrecerea dată în grădina Palatului, vara asta.

— Caută-mă oricând doreşti, mi-a spus el.

L-am căutat. Întâlnirea noastră s-a desfăşurat în cel mai mare secret. Pe furiş chiar, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Mi-am vărsat tot amarul în faţa acestui mare om şi nu vă pot spune cât de înţelegător s-a arătat. A stat acolo, zâmbind non-stop şi dând din cap, în timp ce eu îi vorbeam despre necazurile mele. Doamne, ce spectacol trebuie să-i fi oferit! Dar care a fost rezultatul? Mă rog, se-nţelege că m-am simţit mulţumită că mi-am putut descărca sufletul de o mare parte din griji. Dar a avut întâlnirea asta vreun efect? M-a ajutat în vreun fel? Pur şi simplu, nu ştiu. El parc-ar fi Pisica din Cheshire, cea din *Alice în ţara minunilor*. Are pe faţă zâmbetul acela permanent, care lasă impresia că ştie el ce ştie, dar oare ce se-ascunde în spatele lui?

Mi-a arătat multă compasiune şi enorm de multă înţelegere, dar a făcut-o sincer? Una dintre colegele mele spunea despre el, zilele trecute, că este „omniscient", un cuvânt pe care a trebuit să-l caut în dicţionar şi care înseamnă o persoană care ştie o mulţime de lucruri. Păi asta mi-ar putea fi de folos, m-am gândit eu. Faptul că am vorbit cu el este oarecum echivalent cu acela de a mă fi rugat lui Dumnezeu. Numai că îmi amintesc că Sir Michael nu este Dumnezeu. El este doar Intendentul curţii regale şi răspunde în faţa lui ASR. Iar dacă ASR răspunde acum în faţa Camillei, sunt terminată.

Noiembrie 2000

Cât este de umilitor! Mă aflu într-o casă de amanet, pe Victoria, la vreo câteva sute de metri la sud de Palatul Buckingham. Şi când mă gândesc că, până mai ieri, nici nu ştiam exact ce este acela amanet. Ca să fiu sinceră, eu credeam că acolo se vând reviste şi casete video deocheate şi alte chestii din astea.

Vă spun şi dumneavoastră, în caz că nu ştiţi. Casele de amanet sunt locurile acelea unde se duce lumea când are nevoie de bani. Săracă! Cine? Eu? Ba bine că nu! Ruinată complet şi îngrozitor de speriată. Dar de ce nu fac un împrumut la bancă? Păi, se pare că s-au cam

săturat de ceea ce ei numesc depăşirea mea „excesivă” de cont. Aşa că, în bătălia finală dintre creditori şi ruină, cei avizaţi recurg la case de amanet. Ele sunt ultima redută!

Din nefericire, trebuie să laşi acolo, în schimbul banilor, un obiect de preţ, numit „gaj”. Cu alte cuvinte, dacă dispari şi nu le mai returnezi banii, au ce vinde ca să şi-i recupereze. Îţi poţi recăpăta obiectele de preţ, atunci când returnezi împrumutul, plus dobânda.

— Ce este aceea o dobândă? am întrebat-o pe prietena mea, simţindu-mă cam proastă.

— Dobânda este o sumă pe care o plăteşti regulat, ca să-ţi menţii împrumutul, îmi răspunde răbdătoarea mea prietenă.

— Aha, atunci de asta pare să tot crească depăşirea mea de cont.

La o casă de amanet, m-a avertizat draga mea Karin, care a vizitat una odată, dobânda este suficient de mare ca să-l facă să roşească până şi pe Shylock. La naiba, m-am simţit din nou ca o idioată! Shylock şi mai cum? am întrebat-o eu. Shylock, mi-a amintit ea, este un personaj controversat din opera lui Shakespeare, care fixa nişte condiţii excesiv de împovărătoare celor cărora le împrumuta bani. Nu e ca şi cum ai împrumuta nişte bani de la o societate de construcţii, mi-a mai spus ea. Casa de amanet îţi ia şi pielea de pe tine. Mă rog, aşa o fi, dar ce poate să mai facă o fată în clipe de restrişte?

Iată-mă deci la casa de amanet, pe punctul de a le da bijuteriile. Cea mai mare grijă a mea este să nu mă fi văzut cineva intrând aici. Şi, desigur, nu mă refer la cineva, pur şi simplu, ci la colegele mele de la palat. Ar fi o umilinţă la pătrat. Ar fi cumplit. Chiar mai rău decât să fii văzut intrând într-o agenţie de pariuri, deşi am înţeles că atât Majestatea Sa, cât şi iubita şi petrecăreaţa sa mamă se delectează pariind regulat pe câte-un cal, pe asta o ştiaţi? E drept, îşi plasează pariurile prin câte-un emisar sau prin telefon. Nu cred că vreuna din majestăţile lor au fost zărite vreodată intrând personal într-o agenţie de pariuri.

Aşadar, ce nevoie am eu de un împrumut? Ca să-mi plătesc facturile de gaze şi electricitate, dacă vă puteţi imagina aşa ceva! Pentru „siguranţa” mea, am ajuns acum să mă despart de câteva din bijuteriile mele.

Primii sunt cerceii cu safire şi diamante. Urmează un inel de aur, cu sigiliu. Şi, în fine, ursuleţul de aur, cu labele emailate, pe care mi l-a dăruit acum zece ani dragul, iubitul de Andy. Ah, Andy, oriunde te-ai afla, te rog să mă ierţi!

Calculez, apoi, că nu sunt chiar atât de disperată încât să-mi amanetez şi Ordinul sau broşa pe care am purtat-o la recepţia dată cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări a lui ASR. Oare încotro se-ndreaptă lumea asta? Aş fi crezut că, fiind referentă suspusă la Palatul St. James şi deţinătoarea unei ditamai distincţii MVO, voi fi protejată de o asemenea înjosire.

Cel de la casa de amanet începe să-mi examineze mărunţişurile, cu ajutorul a ceva care trebuie să fie o lupă. Doamne, dar ştiu că-i trebuie o groază de timp pentru asta! Să se termine odată, îmi spun în gând, tulburată şi privind cu nervozitate pe fereastră spre lumea de afară. E şi aşa destul de rău că mă aflu aici. Această examinare minuţioasă nu face decât să-mi pună sare pe rană.

Dădaca interioară intervine: „Nu fi proastă. Trebuie să se asigure că nu i-ai adus cine ştie ce fleac de la vreun iarmaroc.” Are, ca întotdeauna, dreptate. Da, domnule cămătar, continuă să le verifici, deşi sunt sigură că vei fi de acord cu mine că aceste bijuterii frumoase sunt de o calitate incontestabilă. Păi da, pariez că nu vezi prea des piese ca astea, nu-i aşa? Oare cât or valora, mă întreb. La o evaluare modestă, aş zice că trebuie să facă cel puţin două mii de lire sterline. Tipul îmi zâmbeşte.

— Va trebui să le cântăresc, îmi spune.

Scoate apoi un cântar.

La ce i-o fi trebuind? mă întreb eu. Parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

— Valoarea pe care o stabilim pentru bijuteriile dumneavoastră se referă numai la cantitatea de aur, deşi mai adăugăm şi o sumă pentru pietre, spune el.

Interesant! Deci, dacă totul se reduce doar la aur, oare cât voi reuşi să obţin în schimbul frumoaselor mele zdrăngănele? O mie două sute de lire? Poate-i cam mult. Opt sute, atunci? Da, ar fi destul de bine. Cu injecţia asta de capital, s-ar putea ca săptămâna viitoare să-mi rezolv treburile.

— Cincizeci de lire, doamnă!
— Poftim? mă bâlbâi eu.
— Cincizeci de lire, repetă el.
Încerc să diger informaţia, fără grabă. Mi se aprinde un bec. Sigur că se referă la dobânda pe primul trimestru. Mai bine să-i vorbesc pe limba mea. Finanţele n-au reprezentat niciodată punctul meu forte. Înţeleg numai lucrurile cele mai simple.
— Cât îmi daţi pe ele şi care este dobânda lunară?
Mă priveşte zâmbind:
— Vă dăm cincizeci de lire şi ne plătiţi o dobândă de douăzeci de lire pe lună.
Mă uit la el înspăimântată. Oriunde-ai fi, Shylock, înţeleg acum de ce s-ar putea să roşeşti. Nu mă pricep eu la chestiile astea, dar ştiu să recunosc un tâlhar, atunci când îl văd.
— Dar e revoltător!
Dă din umeri.
— Acestea sunt condiţiile noastre.
Simt cum mi se prăbuşeşte capul. Umilită, iau bancnotele şi plec.

Decembrie 2000
Vin la birou după o noapte deosebit de agitată cu Carlo, micul meu armăsar italian. Oho! Am întârziat câteva minute! Of, Doamne! Aşa e, fetelor, faceţi bine şi notaţi. Nu-i aşa că şefii de-abia aşteaptă să afle chestia asta? Mă duc la bucătărie, îmi fac o cafea, închid ochii şi visez că sunt iar în braţele lui Carlo. A fost atât de încântat să mă însoţească la petrecerea personalului de la Highgrove, alaltăieri seara! Evenimentul a fost oarecum suprarealist. Un bal mascat, având ca temă regalitatea în Anglia secolului al XVIII-lea. Fiind doar o petrecere pentru personal, ASR nu a asistat. Oficiile de gazdă au fost făcute, în schimb, de către Michael Fawcett, a cărui poziţie pare inexpugnabilă. Aroganţa sa faţă de ceilalţi angajaţi a devenit deja subiect de bârfă în gura mare, dar cel puţin cu mine se poartă destul de amabil.
Mă întreb care-i secretul lui Michael Fawcett. Cum de-a pus stăpânire pe boss? În afară de faptul că vindea cadourile furate, a mai fost acuzat şi că i-a făcut un lucru imposibil de descris în cuvinte unui alt membru al

personalului, care l-a acuzat apoi că făcea acelaşi lucru şi cu ASR. Se-nţelege că ASR ar fi trebuit cel puţin să se delimiteze de el. Se pare că n-a făcut-o. Mă rog, Rasputin era stăpân la curtea ţarului, iar Michael Fawcett este la aceea a Prinţului de Wales.

Ce-i al lui e-al lui, se pricepe să organizeze o petrecere. Toată lumea, cu excepţia câtorva persoane, printre care şi Carlo şi cu mine, nu făcuse eforturi ca să apară în pantaloni până la genunchi, redingote şi aşa mai departe. Petrecerea avea loc în sala din livadă, o anexă pe care ASR a construit-o acum zece ani. Michael ne-a invitat pe toţi la bufet, după care ne-a îndemnat să privim spre scenă. O, Doamne, au montat pentru noi un spectacol de pantomimă! Ce nostim! E *Cenuşăreasa.* Unul dintre cei mai buni actori este Bernie, majordomul, care interpretează rolul uneia dintre surorile urâte. Pentru mine este cu atât mai emoţionantă revederea, cu cât, din motive pe care le cunoaşteţi prea bine, nu l-am mai văzut de un an şi jumătate.

Când ia sfârşit pantomima, începe programul de discotecă. Ne zbenguim cu toţii, care-ncotro, când răsună, deodată, cântecul din scena de striptease din filmul preferat al lui ASR, *The Full Monty.* Brusc, îl văd pe Michael Fawcett contaminat de spiritul cântecului. Şi când spun spirit, chiar la spirit mă refer! Spre uluirea celorlalţi, care au rămas cu gurile căscate, începe să se dezbrace. Iar aici trebuie să-i dăm monstrului ce-i al lui, o face bine.

Hai, Michael, dă-i înainte! Dezgoleşte-ţi pieptul voinic! Bustul nu arată rău, îmi spun. Aveţi de gând să vă scoateţi şi pantalonii, domnule Fawcett? Aaaa, vă abţineţi! Ce păcat că n-aţi manifestat aceeaşi reţinere şi când a fost vorba de cadourile primite de ASR! În fine, o să ne mulţumim şi cu o jumătate de Monty!

Nici nu mi-am dat seama când ne-am prins cu toţii în lanţul unei conga şi ne învârtim în jurul ringului de dans, cu Michael Fawcett, pe jumătate gol, în chip de cap al şirului. Să mori de râs! Facem un hocus-pocus şi ne trezim cu toţii scuturându-ne prin toată sala. Nu, aici nu-i Palatul Buckingham. Nu este nici Castelul Windsor. Nu este nici Sandringham şi nici Balmoral.

Este Highgrove. Uraaa! Chiar aveam cu toţii nevoie de o distracţie adevărată!

Şi mai avem nevoie şi de o pauză, din când în când. De fapt, îmi iau o săptămână de concediu chiar acum, înainte de Crăciun. S-ar părea că nu-i tocmai perioada potrivită pentru vacanţă, numai că toate mustrările astea, care nu se mai termină, mă ucid. Bineînţeles că-l vreau şi pe Carlo, ca să aibă grijă de mine şi am găsit şi locul perfect, la multe mile distanţă de lume – Tom na Gaidh! Da, am închiriat-o pentru suma simbolică de cincisprezece lire. Nu-i aşa că e grozav? Nu doar faptul că-i aşa de ieftin, dar eu ador Balmoralul şi îmi place la nebunie la vilă. N-am mai fost acolo de peste un an. Oare o să-l văd şi pe Willy Potts? Sper că da. Şi poate, cine ştie, s-ar putea să dau nas în nas cu ASR şi cu Camilla. Voi avea atunci prilejul să mă umilesc suficient încât să-i fac să mă privească din nou cu simpatie, aşa cum o făceau în zilele frumoase de odinioară.

Mă duc la biroul meu şi deschid computerul. Ia să văd, ce am eu de făcut astăzi? Şi oare intenţionează Elaine să vină la biroul meu? Sper că nu. Trebuie să-şi fi dat seama, deja, că deficienţa mea de auz se acutizează, pur şi simplu, ori de câte ori mi se adresează ea.

A, dar iată că sunt invitată în biroul lui Mark Bolland. Ei, asta-i cu totul altceva! Nobilul Lord Blackadder are mereu parte de atenţia mea necondiţionată. Oare de data asta ce mi-a mai pregătit? Pe ce pariem că-i vorba de o mustrare fiindcă am întârziat şase nanosecunde azi-dimineaţă? Sau, plusez eu, să fie vorba de încă un avertisment pentru c-am fost zărită vorbind un minut la telefonul mobil, ieri după-amiază, pe culoar? În drum spre biroul lui, îmi spun că nu trebuie să mai fiu atât de pesimistă: probabil că are să-mi dicteze ceva, sau să-mi dea instrucţiuni referitoare la un nou proiect.

Mă aşez, iar lordul Blackadder mă priveşte trist, cu aerul că-şi cere scuze. Nu mai seamănă cu lordul Blackadder. Să se fi certat cu iubitul? Îi zâmbesc cu o expresie neutră. Apoi, îmi dă vestea. Sunt concediată.

Începe să-mi înşire un pomelnic de date şi amănunte legate de punctualitate, convorbiri pe telefonul mobil,

nesupunere faţă de Elaine, bla, bla, etc… Nu protestez. Ce rost ar mai avea? Asta-i situaţia. Cei doisprezece ani în care am lucrat ca secretară în serviciul Alteţei Sale Regale Prinţul de Wales au luat sfârşit.

Ştiam, desigur, că momentul acesta se apropie şi, cu toate astea, mă simt cuprinsă de amorţeala, despre care se spune că apare mereu odată cu starea de şoc. În clipa asta, am senzaţia că mă desprind de realitate şi că totul nu este decât un vis. Mi se dă dispoziţia să returnez permisul de intrare. Permisul meu de intrare! Oare de ce m-a cuprins greaţa îndată ce am auzit ordinul ăsta? Mă întorc la biroul meu, pe care am lăsat permisul, după care revin şi i-l dau înapoi. Mă simt de parcă mi-aş fi predat propria identitate.

Totul în jur capătă apoi o stranie dimensiune onirică. Simt o ciudată detaşare de lumea înconjurătoare, de parc-aş funcţiona pe pilot automat. Şi acum, ce urmează să fac? „Vino-ţi în fire, Sarah! aud o voce venind din depărtare. Să nu cumva să faci o scenă! Rămâi demnă.” Dar mi-e foarte greu, căci am senzaţia că voi izbucni în plâns dintr-un moment în altul. „NU! îmi ordonă dădaca mea interioară. Fă ce vrei tu, dar nu te da în spectacol, începând să plângi! Eşti Sarah Lucy Georgina Goodall, MVO. Să nu uiţi asta. Membrii Ordinului Regal Victorian nu încep să se smiorcăie de îndată ce se împiedică de cine ştie ce obstacol, pe care li-l scoate în cale viaţa!” Mă îndrept liniştită spre biroul meu şi mătur într-o sacoşă toate obiectele ce-mi aparţin. Niciuna dintre colege nu mă priveşte. Stau cu capetele plecate, prefăcându-se absorbite de lucru.

Sunt condusă la parter. Oare chiar sunt sincer convinşi că am devenit un pericol pentru securitate? Că am să înşfac vreun Canaletto, ca amintire, şi-am să o rup la fugă pe stradă, cu el sub braţ? Ies în Curtea Stindardului şi arunc o ultimă privire-n jur, la zidurile palatului pe care-l cunosc atât de bine.

Timp de multe secole, Palatul Saint James a fost căminul regilor, reginelor, prinţilor şi prinţeselor. Aici s-au desfăşurat evenimente de maximă importanţă. Dar timp de doisprezece ani, el a fost nu numai locul meu de muncă, dar, într-un fel, şi căminul meu. Cel care mă escortează iese cu mine, trecând de porţi şi, cu un ultim gest, care nu e doar nepoliticos, dar şi inutil, îl

informează pe poliţistul din faţa mea că nu mai trebuie să mi se permită niciodată să intru în palat. Decizia a devenit, deci, oficială. Sunt izgonită de la palat.

O iau în sus, pe strada St James, până-n Piccadilly. Prind apoi autobuzul spre casă. Mă simt amorţită, în continuare. Peste zece minute, mă duc la frigider şi-mi torn nişte vin. Observ c-am început să tremur. Apoi, lacrimile încep să mi se rostogolească pe obraji. Nu mă mai pot stăpâni şi încep să plâng. Haide, fetiţo, descarcă-te!

Cinci minute mai târziu, mă ridic, mă duc în baie, îmi şterg ochii şi-mi impun să nu mă mai port ca o cârpă. „Nici nu mai ai nevoie de palat, Sarah! Pentru tine, e un capitol încheiat definitiv”, o aud pe dădaca mea interioară.

Deodată, îmi amintesc de vacanţa pe care mi-o programasem la Tom na Gaidh. Oare mă mai pot duce acolo? Voi mai fi primită ca altădată? După ce-am mai băut două pahare de Chardonnay, mi-am adunat curajul să ridic receptorul. Sper că vocea mea nu e aceea a unei femei bete. Formez numărul palatului, pe care-l cunosc atât de bine. Mi se dă legătura la Serviciul personal. Peste un minut, las jos receptorul. Rezervarea făcută pentru vacanţă a fost anulată automat, odată ce mi-am pierdut slujba.

Epilog
Dincolo de familia regală

Decembrie 2005

Au trecut aproape cinci ani. ASR este acum căsătorit cu Camilla, care a devenit Alteţa Sa Regală, ducesa de Cornwall. Iar eu menţin ce-am spus la începutul acestor memorii: „să iertăm şi să uităm”. Nimeni nu-şi revine complet după ce a fost concediat dintr-un serviciu pe care nu numai că l-a iubit, dar care l-a şi ajutat să se formeze şi să-şi definească personalitatea. Dar, cu ajutorul dădacei interioare, m-am împăcat cu ideea. Fiindcă tot îl mai ador pe ASR, nu-i doresc decât tot ce-i mai bun pe lumea asta, în timp ce Camilla îi oferă dragostea ei necondiţionată şi acel gen de fericire de care, bănuiesc, a fost lipsit cea mai mare parte a existenţei sale.

Ar trebui să vă mai spun că l-am mai văzut o dată pe ASR şi că aceasta nu a fost o întâlnire întâmplătoare. I-am telefonat lui Stephen Lamport, secretarul său particular, iar el a avut amabilitatea să aranjeze, două luni mai târziu, o întrevedere de douăzeci de minute între mine şi ASR, într-unul din apartamentele private din Palatul St. James. Cum s-au petrecut lucrurile, veţi afla în cele ce urmează.

Este o dimineaţă friguroasă de februarie. Sosesc devreme şi acelaşi poliţist care primise instrucţiuni să nu mă mai lase înăuntru mă salută din cap în timp ce intru. Mi se pare mie, sau văd o umbră de zâmbet pe buzele lui? Sunt condusă în apartamentul din York House de Tony, celălalt majordom al lui ASR, şi mă aşez pe un scaun de pe culoar, încercând din răsputeri să mă calmez, în timp ce încep să citesc un ziar. Cu toate acestea, nu mă pot gândi decât la momentul pe care urmează să-l petrec cu ASR, astfel încât, oricâte eforturi aş face să mă concentrez, nu pricep nimic din ce citesc. Peste vreo cincisprezece minute, sunt chemată înăuntru. Pe când intru în salon, inima-mi bate să-mi spargă pieptul. Îl zăresc pe ASR, îmbrăcat într-un costum antracit, cu o cămaşă crem din bumbac, de la Turnbull Asser, şi cu o cravată din mătase indigo. Fac o reverenţă.

— A, bună, Sarah!
— Bună dimineaţa, Alteţa Voastră Regală.
Îmi face semn să mă aşez pe o canapea mare, verde. E un adevărat talmeş-balmeş în salonul ăsta plin de cărţi. Privesc în jur. Ce diferit arată, mă gândesc, faţă de Palatul Kensington de pe vremea bossettei. Atunci peste tot erau flori, fotografii de familie înrămate şi se simţea un *pot pourri* de arome. Palatul Kensington avea o notă de feminitate. Acest apartament este tipic masculin. Cu toate că nu am mai vorbit de un an şi jumătate, simt pentru el aceeaşi imensă veneraţie care m-a copleşit atunci când am stat prima dată lângă el, la prânzul de Crăciun al angajaţilor, o veneraţie care nu m-a părăsit până acum. Mă simt atât de aproape de el, la propriu. Dacă mi-aş întinde mâna, l-aş putea chiar atinge. Mă întreb dacă senzaţia asta de apropiere fizică nu este accentuată şi de proporţiile camerei, specific medievale.
Numai că rolul meu aici s-a schimbat. Acum sunt o persoană străină, cu toate că, prin faptul că mi-a acordat această audienţă, ASR mă asigură că nu trebuie să mă simt ca o străină, căzută în dizgraţie. Mă întreabă despre familia mea şi se interesează ce planuri de viitor am. Familia? E bine. Planurile de viitor? Hm. Viitor? Ca să fiu sinceră, nu sunt în stare să mai văd niciun viitor, totul îmi apare ca prin ceaţă. Reuşesc să bălmăjesc ceva despre faptul că sper să obţin un post de asistentă personală a unui preşedinte de companie din City. Îmi urează „un succes absolut” la interviul decisiv.
În interiorul fiinţei mele, simt o tensiune teribilă. Parc-aş fi un vulcan gata să erupă. Seamănă puţin cu scena aceea din *Fawlty Towers,* când Basil spune: „Să nu pomeneşti nimic despre război!” Adaptată la situaţia în care mă aflu, replica ar fi: „Să nu pomeneşti nimic despre concediere!” Îmi tot muşc buza, ca să mă pot stăpâni. În acest moment, două forţe tectonice se luptă în lăuntrul fiinţei mele: una care ţine morţiş să se reverse şi alta, care vrea să lase trecutul în pace. Reuşesc oare să mă controlez? Cred c-aţi ajuns, de-acum, să mă cunoaşteţi destul de bine. Inutil deci să vă mai spun că nu reuşesc.
— Cred că vă daţi seama că sunt destul de afectată, Sir! mă trezesc vorbind, fără să mă mai controlez, cu ochii înotând în lacrimi.

ASR mă priveşte uluit, de parc-aş fi sărit de la locul meu şi l-aş fi muşcat, ceea ce, privind lucrurile strict din punctul de vedere al conversaţiei, am şi făcut, practic. Apoi, îşi pleacă privirea şi arată de parcă ar fi devenit, brusc, interesat de covorul de pe jos. Acum, observ că a început să-şi răsucească inelul cu sigiliu de pe deget.

— Da, spune el. Este destul de trist.

Urmează o pauză, timp în care studiem amândoi ţesătura neobişnuită a covorului de Wilton. Scot din poşetă o batistă şi-mi tamponez ochii cu ea. Doamne, ce proastă sunt! Of, oare de ce n-am fost în stare să mă stăpânesc, măcar de data asta? Şi unde vom ajunge, dac-am început aşa?

ASR îşi ridică privirea şi se întoarce către mine. Mă mai uit odată în ochii săi albaştri. Se încruntă, apoi dă din cap.

— Şi acum povestea cu boala asta, cu zăpăceala asta la creier! Îngrozitoare treabă!

Doamne, uite că acum mă ceartă! Îmi reproşează gafa pe care am făcut-o! Dar nu-mi vine să cred! Şi totuşi, are dreptate. Faptul că am gafat este, într-adevăr, îngrozitor. Mă simt zdrobită. Of, Doamne, acum chiar că am stricat totul, nu? Ăsta-i încă unul din momentele acelea, când nu-mi doresc decât să mă înghită pământul.

— Da, Sir, spun, plecându-mi încă o dată privirea spre covor, gata să izbucnesc în lacrimi.

— Şi s-a răspândit în toată ţara. Loveşte în fermele de pretutindeni.

Oare despre ce-o fi vorbind acum? Deodată, mi se aprinde beculeţul. Idioată mai eşti, Sarah! Nu te ceartă! Tu nu te uiţi la televizor? Nu citeşti ziarele? Păi el vorbeşte despre boala vacii nebune!

Uşurată, îmi ridic ochii către ASR, care, în următoarele zece minute, îmi împărtăşeşte ideile lui despre boala asta distrugătoare. E clar, este preocupat intens de „zăpăceala asta la creier”, aşa că rămân, în continuare, pe canapea şi dau din cap foarte convinsă la fiecare frază, susţinându-i privirea şi fără să pricep o singură vorbă din tot ce-mi spune. Mi se pare ciudat că nu am şi un carnet în mână, fiindcă tot am senzaţia c-ar trebui să notez ce-mi dictează. Dar emoţiile negative încep să mă frământe. Ce rost are discursul ăsta? Oare-

şi închipuie că, fiind eu din ruralul Shropshire, mă interesează „zăpăceala la creier”? Oare de asta crede Magnificenţa Sa că i-am solicitat o ultimă audienţă? Ca să-i ascult părerile despre molima care afectează agricultura? „Nu fii proastă! îmi spune dădaca mea interioară. Tu nu i-ai fost nici nevastă, nici amantă, aşa că nu te poţi aştepta să abordeze subiecte care să aibă vreo legătură cu ceea ce simţi tu! La ce te-aştepţi? La o şedinţă de psihoterapie în doi? Ar trebui să te simţi flatată că s-a deranjat să-ţi acorde ţie, care nu i-ai fost decât o angajată oarecare, o parte din timpul lui preţios. Viitorul rege are un program teribil de încărcat şi treburi mult mai serioase decât să consoleze o fostă referentă. Şi o fi fost ea, Camilla, vinovată pentru căderea ta în dizgraţie, dar nici tu nu te-ai obosit să-ţi ameliorezi situaţia, cu lipsa de punctualitate şi cu toată atitudinea ta! Care alt bărbat şi-ar mai fi bătut capul cu tine? Sincer!”

Ca întotdeauna, are dreptate. Tot respectul faţă de ASR pentru această audienţă. Timpul alocat întrevederii cu viitorul rege se apropie de sfârşit. Arunc o ultimă privire cuprinzătoare acestui apartament şi mă îndrept către uşă. Deodată, ASR mă opreşte.

— Nu pleca încă, îmi spune el.

Dumnezeule! Să se fi răzgândit? Mă aflu, din nou, în graţiile sale? Are de gând să mă reangajeze? Se îndreaptă spre birou şi deschide un sertar, de unde scoate o mapă albastră, din piele, pe care mi-o întinde.

— O, Sir, vă mulţumesc.

Apoi îmi oferă o fotografie, semnată şi înrămată. O privesc şi simt cum mă străbate un val de afecţiune. Fotografia îl înfăţişează pe ASR în zilele sale mai fericite, când era mai tânăr, stând rezemat de poarta grădinii împrejmuite cu zid, de la Highgrove, cu mult înainte să fi început necazurile serioase cu bossette.

— Vă mulţumesc mult, Sir, repet eu.

Din nou îmi simt ochii înotând în lacrimi. Ce patetică devin uneori! Oare de ce nu sunt şi eu în stare să fiu rezervată şi sofisticată? Simt o nevoie disperată să-l îmbrăţişez şi să-i spun, de pildă: „Vă mulţumesc pentru cei doisprezece ani fantastici”. Dar cuvintele rămân nerostite, ceea ce este, probabil, mult mai bine. Ar fi

fost o reacţie atât de non-britanică! Şi cât de stânjeniţi ne-am fi simţit amândoi!

Iau mâna pe care mi-o întinde şi o strâng. Mă întreb dacă-şi dă seama cât de mult îl ador. Poate vede asta în ochii mei, plini de lacrimi din cauza emoţiei.

— La revedere, Sir.

Mă întorc încet şi fac patru paşi spre uşă. În timp ce apăs pe clanţă, arunc pe furiş o privire înapoi, ca să-l mai văd o dată pe Splendoarea Sa, moştenitorul tronului. Tocmai îşi ia nişte hârtii de pe birou, ca să se apuce de citit. Suspin. Cu o mişcare înceată, dar fermă, închid uşa după mine, pentru ultima oară. Tony, majordomul său, mă conduce apoi afară din apartament. Ies din palat, păşind măsurat, cu aerul regal al unei prinţese şi ţinând strâns la piept mapa de la ASR şi fotografia cu autograf.

Adieu!

Poate vreţi să aflaţi ce-am mai făcut de-atunci. Una din marile dificultăţi cărora a trebuit să le fac faţă, încă de la început, a fost să mă obişnuiesc cu vertiginoasa diminuare a importanţei mele pe plan social. Nu mai eram invitată nici la premiere şi nici la recepţiile care aveau legătură cu fundaţia Prince's Trust, iar asta mă durea. Totodată, începusem să observ o schimbare de atitudine la mulţi dintre aceia cu care, până atunci, petrecusem într-o veselie. Nu mai primeam nici invitaţii la numeroasele petreceri organizate în lumea bună şi la care mi se părea de la sine înţeles c-ar fi trebuit să particip.

Desigur, nu pot spune c-am fost părăsită chiar de toată lumea. Măcar acum ştiu sigur că aceia cu care continuu să mă văd nu dau doi bani pe faptul că mai sunt sau nu în serviciul curţii. În cei cinci ani care au trecut de-atunci, am mai avut trei sau patru slujbe, dar niciuna nu mi-a mai oferit prilejul de a mă simţi atât de fericită şi împlinită cum m-am simţit pe când lucram la palat.

Dar cel mai mult îmi place să lucrez, atunci când pot, la teatrul Sadlers Wells, fiindcă astfel pot să văd gratis spectacole de balet. Astea mă dau gata. Numai că mă întreb ce părere ar avea regina Victoria, fondatoarea Ordinului Regal Victorian, despre faptul că unul dintre

membrii săi sfârşeşte, iată, falit şi nevoit să vândă îngheţată într-un teatru din West End, doar pentru a avea astfel prilejul să vadă un spectacol de balet şi să mai câştige câteva lire amărâte, cu care să-şi plătească chiria? Socotesc că regina Victoria s-ar răsuci în mormânt.

Am urmărit, în decursul timpului, destinele multora dintre foştii mei prieteni şi colegi de la palat sau ale unora dintre persoanele pe care le-am întâlnit pe când îmi îndeplineam îndatoririle de angajată la curte. Vă pot spune că, în ciuda faptului că s-a referit la admiratorul său, Prinţul, cu calificativul de „mic ticălos linguşitor", curând după plecarea mea, Spike Milligan a fost învestit cu titlul de cavaler. Bravo, Sir Spike! Şi salut, totodată, şi generozitatea lui ASR. Sir Robert Fellowes, fostul Intendent al Palatului Buckingham şi cumnat al Prinţesei de Wales, a ajuns în Camera Lorzilor. Având în vedere faptul că s-a aflat la cârmă în timpul unora dintre anii cei mai furtunoşi din istoria recentă a monarhiei, titlul de pair este recompensa cea mai neînsemnată pe care o merită „Bobby foaie".

Acum câţiva ani, l-am vizitat la spital pe prietenul meu, neasemuitul Sarge şi inegalabilul responsabil cu transportul bagajelor, Ron Lewis, înainte de a fi răpus de cancer. Oriunde te-ai afla acum, Ron, sper că refuzi să mai ai de-a face cu ceva „Negru şi furtunos"!

După ce a devenit ofiţerul de pază al ducelui de Kent, Ken Wharfe a primit şi el MVO. Între timp, a scris la rândul lui o carte care conţine observaţii şi date bazate pe propria sa experienţă, de pe vremea când îi păzea pe bossette şi pe tinerii prinţi. Apariţia cărţii a stârnit furie la palat.

Tony Burrows, căruia Ron, beat, i-a închinat un toast la prânzul de Crăciun de la restaurantul Simpsons, s-a pensionat din funcţia de contabil al Palatului St. James şi acum locuieşte pe undeva, prin Norfolk. Pam, colega, care mi-a fost, de asemenea, prietenă a primit şi ea distincţia MVO şi continuă să lucreze ca şefă a biroului de salarizare.

Dar ce s-a ales de majordomii pe care i-am cunoscut? Bernie şi Tony îşi mai îndeplinesc, încă (aşa sper), funcţiile de la palat, cu aceeaşi strălucire. Ar mai fi Paul Burrell şi Harold Brown. Am urmărit cu groază

desfăşurarea procesului care li s-a intentat, acuzaţi că ar fi furat obiecte care aparţinuseră bossettei. Intervenţia Majestăţii Sale a venit exact la timp. Perspectiva căderii în dizgraţie, a anilor de închisoare şi a ruinei trebuie să fi fost, pentru amândoi, echivalentă cu chinurile iadului. După câte am aflat, Harold s-a şi retras la Tunbridge Wells.

Mă bucur pentru siguranţa financiară pe care şi-a câştigat-o Paul Burrell care, până mai ieri, se confrunta cu ruina. Numai că, pentru Dumnezeu, de ce şi-o fi supraevaluând în asemenea măsură relaţia specială avută cu bossette, repetând necontenit: „mă numea stânca ei”? Păi Prinţesa avea mai multe stânci decât falezele albe de la Dover. Mai cred şi că Paul Burrell îşi exagerează, în mod absurd, propria importanţă, decretând, cu ocazia turneului de conferinţe pe care l-a întreprins, că ASR nu este apt să fie rege! Cine l-a întrebat pe el? Faptul că el duce mai departe vendetta conjugală a bossettei este total nelalocul lui şi de prost gust. Nu face decât să demonstreze că el, Paul, nu este apt nici măcar să fie majordom. Şi, ca să termin cu Paul Burrell, convorbirea pe care pretinde că a avut-o cu Majestatea Sa şi în cadrul căreia ea s-ar fi referit la nişte forţe misterioase existente la palat m-a frapat; în ceea ce mă priveşte, o consider nu doar melodramatică, dar şi improbabilă. Majestatea Sa este demna suverană a Regatului Unit, iar nu cine ştie ce personaj fantomatic dintr-un scenariu scris pentru *Dosarele X.* Şi pentru care motiv şi-ar împărtăşi ea temerile unui majordom oarecare, nici mai mult, nici mai puţin?

După ce procesul Burrell a eşuat, în 2002, ASR a dispus începerea, de către Sir Michael Peat, secretarul său personal, a unei anchete privind comportamentul personalului angajat la palat. Odată cu publicarea raportului, Michael Fawcett a plecat din serviciul lui ASR, doar pentru a fi reangajat imediat în funcţia de consultant personal independent. În prezent, are un venit anual garantat de 100.000 lire sterline.

Toţi acei angajaţi ai lui ASR care s-au plâns, în 1998, de comportamentul abuziv al lui Michael Fawcett, au plecat de atunci de la palat. Printre ei s-au aflat Tiggy Legge-Bourke, Phylhda, Simon Solari, Sandy Henney şi cel puţin încă două persoane. Acum, Michael Fawcett

continuă să domnească după bunul său plac, situaţie care provoacă amărăciune şi mirare multora dintre aceia care îi sunt apropiaţi lui ASR. Se spune că acesta însuşi ar fi declarat: „Nu pot trăi fără Michael”. Iar surse de încredere mi-au spus că mama lui ASR, Majestatea Sa, nu este deloc încântată de faptul că Fawcett continuă să-şi exercite puterea asupra fiului. Mă întreb cum se va sfârşi povestea asta cu Michael Fawcett. Dacă nu se găseşte o soluţie ingenioasă, o cale diplomatică, atunci cred că despărţirea sa de curtea regală, care tot va trebui să se producă odată şi-odată, ar putea aduce după sine neplăceri serioase, fiindcă el este la curent cu toate secretele lui ASR.

Acum, în cazul în care nu aţi citit notele de subsol, mai precizez că am dat nume fictive câtorva dintre personaje, iar unul sau două dintre acestea întrunesc caracteristicile mai multor persoane diferite – cum ar fi, de exemplu, Geraldine şi Esther. Cum aş fi putut să dezvălui numele reale ale acelor colege care m-au instruit, pe vremuri, în arta practicării unui SO pe cinste? Sper oricum, fetelor, că lecţia de la Palatul St. James v-a folosit la fel de mult pe cât de utilă mi-a fost mie.

În mod similar, am procedat şi la schimbarea numelor a doi dintre iubiţii mei de la palat. Unul dintre ei, cel puţin, mai este şi acum în serviciul curţii. Am mai schimbat şi numele a doi dintre iubiţii mei care nu erau de la Palat – Eddie, antreprenorul şi Carlo, armăsarul meu italian, dar pun pariu că voi vă recunoaşteţi, băieţi!

Dar ce se mai aude cu foştii mei şefi? Dave Wright, „bărbatul de vis” a primit titlul de cavaler. Acum, Sir David este vicepreşedinte la Barclays Capital, după ce a fost ambasador în Japonia timp de trei ani şi jumătate. Este, de asemenea, guvernator la Royal Shakespeare Company. Stephen Lamport a devenit acum Sir Stephen Lamport şi este director la Royal Bank of Scotland.

Peter Westmacott este, în prezent, „omul nostru” din Turcia. Era la post atunci când Al-Qaeda a aruncat în aer o clădire anexă a ambasadei. Fosta doamnă de onoare a bossettei, Anne Beckwith-Smith, care era la Sevilla când am fost şi noi doi acolo, i s-a alăturat recent pentru un raliu în scopuri caritabile, care şi-a

propus colectarea de fonduri pentru victime şi familiile lor. Mai mult ca sigur că se pregăteşte şi pentru „Wally-ma-cott” un titlu de cavaler.

Richard Aylard este acum director şi şef al Departamentului de comunicaţii la Thames Water. Haideţi, vă rog, stimaţi membri ai comisiei de acordare a titlurilor nobiliare, doar nu-l puteţi învinui pe comandant pentru biografia aceea a lui ASR, scrisă de Jonathan Dimbleby! Devotamentul pe care l-a manifestat faţă de ASR l-a costat căsnicia. Daţi-i şi lui un titlu de cavaler!

Şeful meu, Mark Bolland, a căzut în dizgraţia curţii la doar câteva luni după ce m-a dat afară. A fost concediat. Dar, pentru realizarea sa extraordinară de a o fi ajutat pe Camilla să intre în graţiile opiniei publice, domnul Bolland merită cel puţin un titlu de pair. Sus fruntea, lord Blackadder! El n-a ajuns nici măcar să primească un MVO. În prezent, este consultant pentru relaţii publice şi scriitor independent.

Tiggy Legge-Bourke s-a măritat, are doi copii şi locuieşte la ţară. Eu una rămân un fan credincios al redutabilei Tiggy, care continuă să se enerveze ori de câte ori media se referă la ea numind-o „dădaca regală” şi le spune prietenilor: „Eu n-am fost niciodată «dădacă regală»! Am fost «omul la toate regal»!” Domnilor istorici, luaţi notă, vă rog!

Elaine Day a încercat să-l dea în judecată pe un coleg de la palat pentru hărţuire sexuală şi a pierdut procesul. Costurile pe care le-a avut de suportat au depăşit salariul ei pe un an. Dacă mă gândesc mai bine, n-ar fi trebuit să fiu atât de antipatică cu Elaine; răceala mea faţă de ea nu putea să nu o deranjeze. Cu siguranţă, însă, că n-am făcut-o din motive rasiale. Devenisem pur şi simplu prea orgolioasă ca să primesc ordine de la colegele pe care le consideram inferioare, pe scara ierarhică. Aşa e, recunosc. Către sfârşitul carierei mele la curte, am căzut victimă unui caz grav de febră a covorului roşu.

Uneori, când navighez pe internet, caut numele lui Brian Hanson, fostul meu şef de la Comisia de arhitectură şi urbanism. Încă mai scrie minunate eseuri critice despre controversele apărute în domeniul arhitecturii. Păcat că tot nu pricep cea mai mare parte

din ce scrie el acolo, dar continuu să-i împărtăşesc pasiunea pentru bomboanele fondante.

Zilele trecute m-am întâlnit întâmplător, pe Bond Street, cu Candida Lycett-Green. Nu poţi fi sigur niciodată de reacţia oamenilor din anturajul curţii, după ce nu mai eşti acolo. Dar ea a fost personificarea farmecului şi amabilităţii. Calităţi despre care îmi permit să spun că sunt reflectate în numeroasele cărţi şi articole pe care le scrie.

Din când în când mă mai lovesc, pe la petreceri, de Masivitatea Sa Nicholas Soames. Este mereu politicos şi plin de atenţii, dar bănuiesc că, deşi ştie precis că m-a mai cunoscut undeva, nu mai ştie unde. Iar eu chicotesc ori de câte ori ascult neasemuitele poveşti care tot circulă pe seama lui.

Din când în când l-am zărit, în treacăt, chiar şi pe Sexy-Cap-de-lemn, ducele de Westminster. Bineînţeles că el nu-şi mai aduce aminte de mine. Mă întreb, uneori, dacă nu cumva atracţia pe care încă o mai simt faţă de acest aristocrat distant şi plin de farmec nu se datorează şi faptului că deţine o ciozvârtă zdravănă din Londra.

Sir Jimmy Savile, OBE a ieşit la pensie – ciudata sa succesiune în materie de vestimentaţie fiind asigurată, pentru posteritate, de către starurile rap-ului american. Cât despre eforturile depuse în procesul de consiliere, ai tot respectul meu, Sir Jimmy, ţi-ai dat toată silinţa. Păcat că ai obiceiul ăsta, de a linge degete!

Cu foştii iubiţi încă mai păstrez legătura. Atât Andy cât şi George s-au însurat, sunt fericiţi şi au copii. Eddie, antreprenorul, încă mai face afaceri, iar Carlo tot mai joacă polo călare. Nick Kerr a întâlnit dragostea şi este la fel de atrăgător ca întotdeauna.

În perioada asta, l-am cunoscut pe mult hulitul James Hewitt, care mi-a confirmat povestea pe care-o aflasem de la Mindy şi pe care am reprodus-o aici, da, da, aceea despre cum a văzut-o, peste drum de casa lui, pe Camilla în fundul gol. Mai doresc să dezmint categoric zvonul că James Hewitt ar fi putut fi tatăl prinţului Harry. Prinţesa l-a cunoscut abia la trei ani după ce se născuse Harry! O fi James Hewitt în stare să conducă tancuri şi să câştige bătălii, sau să aducă femeile în pragul leşinului, dar chiar să călătorească înapoi în timp

nu poate. Asta i-ar putea enerva pe cei care caută intriga cu orice preţ, dar, în cazul în care nu se rostogoleşte vreun schelet afară din dulapul regal, ASR rămâne, indubitabil, tatăl ambilor prinţi.

S-ar putea ca multă lume să nu ştie, dar chiar dacă s-ar dovedi vreodată că un membru al familiei regale nu are… hm… nicio legătură cu sângele care este considerat oficial ca fiind regal, tot nu ar fi mare diferenţă. Odată ce un nou-născut a fost anunţat de către heralzi ca fiind prinţ sau prinţesă de viţă regească, aşa rămâne în veci, orice s-ar întâmpla. Iar o astfel de descoperire nu i-ar afecta nici poziţia în linia succesiunii la tron. Ar putea lua naştere doar o nouă familie regală din punct de vedere biologic.

Unii ar putea considera că am fost prea aspră cu bossette. N-am avut această intenţie. Nu doresc decât să adopt un punct de vedere realist. Dar ce-i cu toate legăturile acelea amoroase, de care a pomenit Mindy, m-aţi putea întreba. Sunt reale? Eu nu am menţionat decât nume deja pomenite şi în alte cărţi care au tratat subiecte legate de curtea regală, în special acelea scrise de lady Colin Campbell. Am exclus alte nume, care nu mai apăruseră niciodată în vreo lucrare deja publicată.

Lady Colin Campbell are legături remarcabil de bine plasate şi cercetările pe care le-a întreprins au fost temeinice. Sursele pe care le citează sunt impecabile. Deşi a fost ridiculizată şi pusă la stâlpul infamiei în 1992, când şi-a publicat primele dezvăluiri despre Prinţesa de Wales, de atunci încoace absolut toate cele consemnate de ea cu privire la curtea regală s-au dovedit adevărate.

Există martori care susţin că Juan Carlos, regele Spaniei, chicotea, la Palatul Zarzuela, împreună cu suita sa, în timp ce citea fragmentul despre el însuşi şi Prinţesă, din ediţia în limba spaniolă, din 1993, a cărţii scrise de lady Colin.

Ken Wharfe a coroborat şi el, separat, o mare parte din informaţiile privind efectivul de iubiţi ai Dianei, în relatarea sa despre căsnicia princiară. Este de netăgăduit faptul că s-a aflat în imediata apropiere a Prinţesei de Wales o mare parte din perioada în care sunt datate legăturile ei amoroase şi chiar a dormit în vila mamei lui James Hewitt din West Country, în timp ce bossette

dormea la etaj, cu căpitanul. Celor care doresc să privească această perioadă extraordinară a istoriei recente a monarhiei dintr-o perspectivă mai elaborată ca bogăţie a datelor, le recomand să citească şi cărţile pe această temă scrise de Gyles Brandreth, Jonathan Dimbleby, Penny Junor, Ken Wharfe şi Christopher Wilson. Christopher m-a susţinut în mod special în timpul elaborării acestei cărţi, fapt pentru care-i mulţumesc din toată inima. Cei care doresc să cunoască şi punctul de vedere personal al Prinţesei Diana asupra căsniciei ei, le recomand să nu-l mai caute în altă parte, decât în cartea lui Andrew Morton.

În ceea ce priveşte speculaţiile referitoare la originea reală a Prinţesei Diana, mai contează dacă există sau nu vreo fărâmă de adevăr în alegaţiile potrivit cărora ar fi posibil ca Sir Jimmy Goldsmith să fie, cu adevărat, tatăl ei? Cred că ar conta doar în măsura în care acest lucru ar oferi indicii menite să elucideze unele cauze ale comportamentului ei. Dacă ar fi avut fie şi o umbră de suspiciune că Sir James Goldsmith era în realitate tatăl ei, acest lucru ar fi fost de natură să-i atenueze sentimentul de insecuritate care i-a fost indus cu ocazia divorţului părinţilor. În fine, siguranţa ori doar bănuiala că ar fi avut un alt tată ar fi putut acţiona ca „stimulente inconştiente”, după cum le numesc psihologii, ale comportamentului ei excentric. Oare o asemenea situaţie n-ar fi fost de natură să ne afecteze pe oricare dintre noi? Cât adevăr este în povestea asta, numai un test ADN ar putea stabili, în ultimă instanţă. Dar eu pot confirma că suspiciunea că Sir James este în realitate tatăl Prinţesei a determinat-o pe Tina Brown, o scriitoare celebră, să aprofundeze studiul acestei teorii, într-o biografie a bossettei, care va apărea anul viitor.

Fiecăreia dintre numeroasele calităţi ale bossettei îi corespundea şi un defect. Aşa încât vă rog să mă scuzaţi dacă sunt de părere că idolatria siropoasă la care se dedau mulţi, în ceea ce-o priveşte, este deplasată. Cu riscul de a-i ofensa pe adoratorii Dianei, mi-aş putea oare permite să le sugerez ca, în loc să se adune în fiecare an, pe data de 31 august, la altarul Dianei, unde să-i comemoreze moartea, să-şi redirecţioneze sentimentele spre obiective mai apropiate de căminele lor? De pildă, spre îngrijirea mormântului unei rude

dispărute sau al unui prieten? Pariez că, dac-ar putea vorbi din mormânt, Diana ar fi de acord cu asta.

Sunt întrebată mereu despre teoriile privind o conspiraţie care să fi provocat moartea în tunel a bossettei. Lucrul care mă tulbură în cea mai mare măsură este presupusa stare de ebrietate în care s-ar fi aflat şoferul Henri Paul. Iar eu nu pot crede aşa ceva. De ce? Există o înregistrare video făcută la Ritz, cu camerele din sistemul lor de supraveghere cu circuit închis şi în care apare Henri Paul, cu câteva minute înainte de a pleca cu Mercedesul, împreună cu Diana, Dodi şi bodyguardul. În film, îl vedem cum se lasă în genunchi, foarte sigur pe mişcările lui, ca să-şi lege şiretul de la pantofi. Îmi pare rău, dar un om beat s-ar fi dat peste cap dintr-o asemenea poziţie. Sau poate chiar crede cineva, în mod serios, că a dat pe gât o sticlă de băutură tare în maşină, în cele câteva sute de secunde care-au trecut de la plecare şi până când a intrat împreună cu Prinţesa, cu Dodi şi cu bodyguardul lor în tunelul în care şi-au găsit sfârşitul, încercând să scape de paparazzi care-i vânau?

Şi iată o altă problemă care mă pune pe gânduri: un fost şef de divizie de la spionajul britanic a încercat să depună mărturie în ancheta oficială, invocând un plan de asasinare a lui Slobodan Miloşevici, liderul sârbilor în războiul din Balcani. Potrivit acestui agent, planul prevedea uciderea tiranului într-un tunel, urmând să se acrediteze teoria că acolo s-ar fi produs un accident de maşină. Iată-ne, deci, în faţa unei coincidenţe uimitoare. Dar accidente de maşină s-au mai petrecut în tuneluri. Să fi fost, şi ele, tot asasinate? Bineînţeles că nu. Avem deci de-a face cu o stranie coincidenţă. Dar să ascultăm, totuşi, ce are de spus fostul şef de la serviciile secrete. Din păcate, nu putem, căci a fost împiedicat să depună mărturie. Potrivit declaraţiei lui, a fost bătut atât de crunt în camera de hotel, încât a devenit inapt fizic să se mai prezinte la anchetă. Dacă presupunem că ceea ce spune el este adevărat, un asemenea mijloc de a „descuraja" pe cineva să întreprindă o acţiune ar putea fi justificat de faptul că serviciile secrete chiar doresc ca planurile lor să rămână secrete.

Şi totuşi, o asemenea intervenţie incorectă nu face decât să încurce lucrurile şi mai mult. Mai mult decât

atât, ea a fost chiar stângace, fiindcă asemenea trucuri murdare sunt doar de natură să-i facă pe oameni să creadă că autorităţile au ceva de ascuns. Oficial, s-a dat verdictul de accident, dar până când toate întrebările delicate vor primi explicaţii plauzibile, care să risipească dubiile, verdictul neoficial, în care cred mulţi cetăţeni, rămâne acela de asasinat.

În ceea ce mă priveşte, eu înclin să cred că a avut loc un accident. Dar, la câte indicii am eu, aş putea foarte bine să mă înşel. Tot ce pot spune este că, şi dacă anumite personaje malefice au reuşit să pună la cale şi să înfăptuiască un asemenea asasinat revoltător, este absurd să ne imaginăm că ASR l-ar putea trece cu vederea, ca să nu mai vorbim de o participare activă la un asemenea act – cum adică, să o asasineze pe mama copiilor săi? Un asasinat l-ar revolta la fel de mult ca pe oricare dintre noi.

Scrierea acestor memorii m-a făcut să reflectez îndelung şi intens asupra familiei regale şi a relaţiilor ei cu noi, cetăţenii de rând. Cu siguranţă că nu-i este uşor nici unuia dintre membrii ei să se afle, în permanenţă, în lumina reflectoarelor, dar eu cred că interesul pe care-l manifestă mass media este foarte firesc. Existenţa unei familii regale pur şi simplu fascinează pe toată lumea, altfel nu se poate. Iar ei trebuie să se împace cu situaţia, dar există oare vreunul dintre noi, care ar putea suporta o supraveghere non-stop şi statutul de ţintă absolut permanentă a comentariilor critice? Nu este deci de mirare că, treptat, se insinuează şi paranoia, care-i face să întâmpine serioase dificultăţi în a distinge între o relatare exactă şi fabulaţie, între un comentariu corect şi unul maliţios.

Îndeletnicirea pentru care au fost sortiţi încă de când s-au născut este de-a dreptul stranie, trebuie s-o recunoaştem. Imaginaţi-vă că sunteţi un membru al familiei regale. Asta presupune că veţi participa la un şir interminabil de premiere, ceremonii, vizite şi primiri cordiale. Vin, vin una după cealaltă şi nu se sfârşesc niciodată. Şi nici nu puteţi renunţa la nimic din toate acestea, fiindcă sunt parte integrantă a îndatoririlor regale. E ca *Groundhog Day* la palat. Apoi, mai este şi efectul psihologic al faptului că toată lumea se înclină şi face reverenţe în faţa ta. Eu n-am fost decât o măruntă

secretară, dar tot m-am lăsat influenţată de factorii exteriori, sfârşind prin a contracta un microb care m-a transformat într-un caz grav de febră a covorului roşu.

Prin urmare, ar trebui să ne mai înclinăm şi să mai facem reverenţe în faţa lor? Să fie acesta spiritul normal al relaţiilor noastre cu regalitatea? Un prieten care a studiat istoria a avansat ideea unei relaţii alternative şi care mai fusese adoptată de către liderii Partidului Whig (liberal-conservator), cu vreo două sute de ani în urmă. Membrii familiei regale, afirma moţiunea, reprezintă mai degrabă obiective de utilitate publică, decât idoli în faţa cărora să te înclini.

Iată deci soluţia. Aşa e, trebuie să ne înclinăm şi să facem reverenţe; în schimb, nu ar trebui să luăm familia regală prea în serios, chiar dacă unii dintre membrii ei fac acest lucru. Şi nu este vina lor, fiindcă au fost modelaţi astfel de chiar lumea în care trăiesc. Cei din Partidul Whig au avut dreptate. Familia regală serveşte unui scop. Numai că prosternarea li se cuvine doar zeilor, iar nu oamenilor, doar dacă nu cumva nu vă puteţi abţine să-l veneraţi pe Prinţul Charles, aşa cum mi s-a întâmplat mie.

Experienţa de a-mi fi deşertat sacul cu poveşti spre a fi prelucrate de către Nicholas Monson, autorul cu care am colaborat, s-a dovedit o terapie miraculoasă. Faptul că am realizat această trecere în revistă a numeroaselor experienţe trăite îmi dă senzaţia că am salvat un segment de istorie. Dar, desigur, nici nu-mi pot imagina că această pălăvrăgeală nevrotică a unei Bridget Jones de la palat i-ar putea interesa cât de cât pe sobrii istorici. Sper totuşi că dumitale, cititorului meu răbdător, ţi-am oferit o perspectivă asupra vieţii pe care am trăit-o printre membrii familiei regale în timpul acestei perioade, una dintre cele mai extraordinare din întreaga lor istorie. Şi mai sper că te-ai amuzat retrăind, împreună cu mine, toate bucuriile care i-au fost hărăzite unei fete mereu uimite, din comitatul rural Shropshire.

Sarah Goodall s-a născut în 1964. Crescută în comitatul Shropshire a studiat topografia la Colegiul Agricol Regal din Cirencester. În 1988 a fost angajată ca „Lady Referentă" la Palatul St. James și în 1999 i s-a decernat Ordinul Victorian de Merit. A părăsit Palatul în decembrie 2000 și de atunci lucrează ca secretară independentă. Locuiește în Londra.

Prima carte a lui Nicholas Monson, *The Nouveaux Pauvres*, a apărut în 1984 și a fost proclamată de către *Sunday Time* drept una dintre cărțile anului. A publicat în mai multe ziare centrale, printre care *Sunday Telegraph* și *Daily Mail*. În prezent este președintele unei societăți pe acțiuni și locuiește în Londra.

curteaveche.ro

„S-a aprins lumina. Clipesc și-mi dau seama că mă aflu singură în apartamentul privat al lui Charles de la Sandringham. Ultimul lucru de care îmi amintesc este că vedeam un film, așezată lângă el. Magia acelei clipe! Apoi mi se luminează mintea. Eu — o simplă secretară — trebuie să fi ațipit alături de *Frumusețea Sa* pe canapea. Mă simt copleșită de rușine. Cum de s-a putut întâmplat una ca asta? Dădaca mea interioară — un glas aspru, dar plin de bun-simț și pe care-l aud doar eu — îmi răspunde: «Ai adormit fiindcă ai combinat ginul tonic ultra-țeapăn oferit de Charles cu oboseala de noaptea trecută, când l-ai solicitat peste măsură pe unul dintre bucătarii regali»".

Jurnalul meu la Palat este o incursiune, deosebit de agreabilă, în culisele vieții duse de familia regală britanică, întreprinsă de o tânără care, dusă de val, ajunge să lucreze pentru Prințul Charles și rămâne lângă el timp de 12 ani.

[1] *Frump* – femeie prost îmbrăcată. Joc de cuvinte cu *Trump Tower*, zgârie-nori din *New* York, proprietatea magnatului Donald Trump.

[2] Bernadette din Bond Street este numele real al agenţiei de plasare. În prezent, ea nu mai există.

[3] Contele de Ferrers şi fiul său cel mic sunt persoane reale. Niciodată nu s-au făcut despre ei afirmaţii defăimătoare sau de natură să le aducă prejudicii.

[4] Comandorul Aylard există în realitate, ca şi David Wright şi Jenny Denman.

[5] Archie este un personaj imaginar.

[6] Geraldine este un personaj imaginar.

[7] Graham există în realitate.

[8] Susannah Perkins există în realitate.

[9] Blaise şi Ellie Cardoso sunt personaje reale.

[10] Onorabilul Rupert Fairfax există în realitate.

[11] Esther este un personaj imaginar.

[12] Helen există în realitate; la fel şi câinele ei, Basil.

[13] Ken Wharfe a fost în realitate ofiţerul de pază al Prinţesei Diana.

[14] Victoria Mendham a lucrat în birourile Prinţului şi Prinţesei de Wales, distingându-se în tot ceea ce a făcut, până la plecarea ei neaşteptată de la biroul Prinţesei, nu cu mult timp înainte de decesul acesteia.

[15] Millicent Shecter este un personaj imaginar. Dar scrisoarea este o versiune aproximativă a unei astfel de epistole primite la Palatul St. James

[16] Mindy este un nume fictiv.

[17] Doctorul David Owen este un personaj real.

[18] Incidentul este înregistrat în *Diana cea adevărată,* de Lady Colin Campbell.

[19] Personajul este, de asemenea, menţionat în cartea de mai sus.

[20] Se ştie că regele Spaniei a fost amantul Prinţesei Diana, fapt menţionat în *Diana cea adevărată,* de Lady Colin Campbell.

[21] Barry Mannakee, decedat, este şi el amintit în aceeaşi carte.

[22] Prinţesa Anne a avut o aventură cu bodyguardul personal, Peter Cross, în jurul anului 1979, potrivit ziarului *The Sun.* De atunci, alegaţia a fost repetată în cărţile apărute.

[23] Relatarea este corectă. John Bindon a decedat.

[24] Legătura dintre Andrew Parker-Bowles şi Prinţesa Anne a avut loc înainte de căsătoriile ambilor parteneri şi este menţionată în volumul *The Real Diana,* de Lady Colin Campbell.

[25] Caroline Fraser este un nume imaginar. Deşi referirile la această persoană nu sunt de natură să-i prejudicieze imaginea, Sarah a considerat

că, având în vedere concepţiile conservatoare ale familiei la care a locuit, era de preferat să ascundă numele reale.

[{26}] Charles Dring este decedat.

[{27}] George Wintour este un personaj real.

[{28}] Întâmplarea este repovestită în cartea lui Ken Wharfe *Diana, A Losely Guarded Secret* (Diana, un secret nu prea bine păzit).

Table of Contents